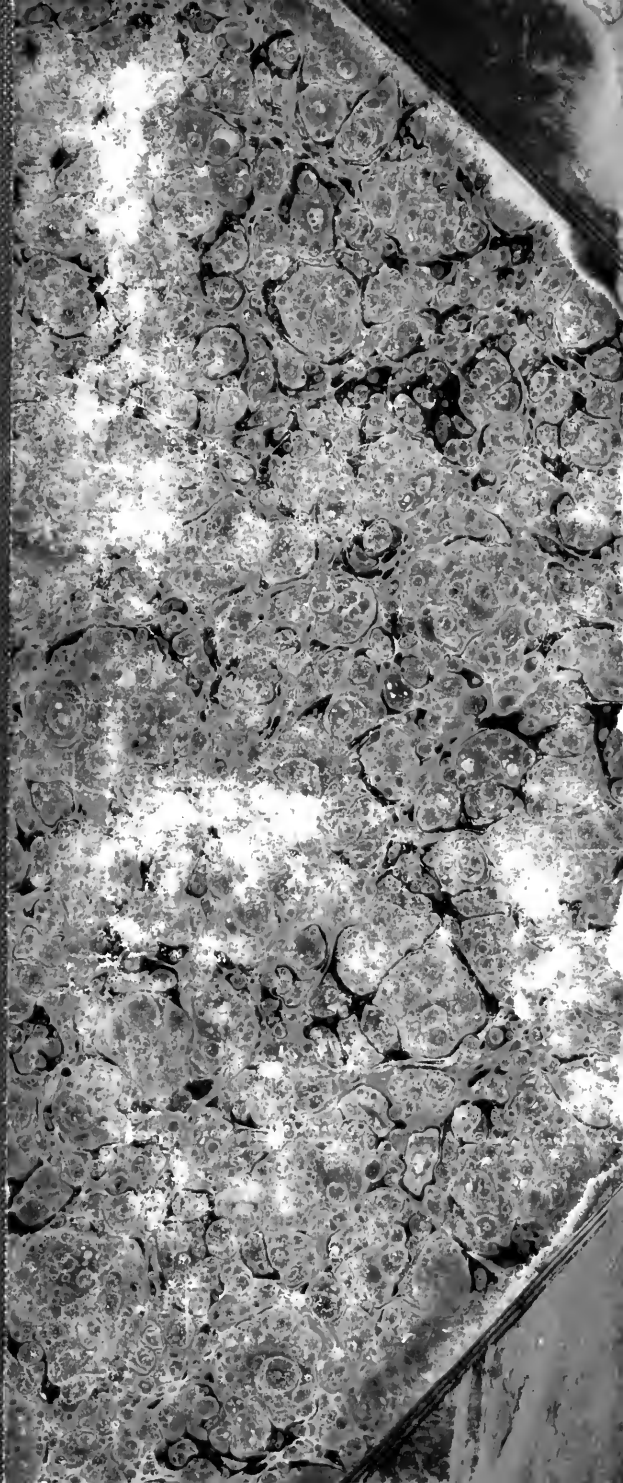
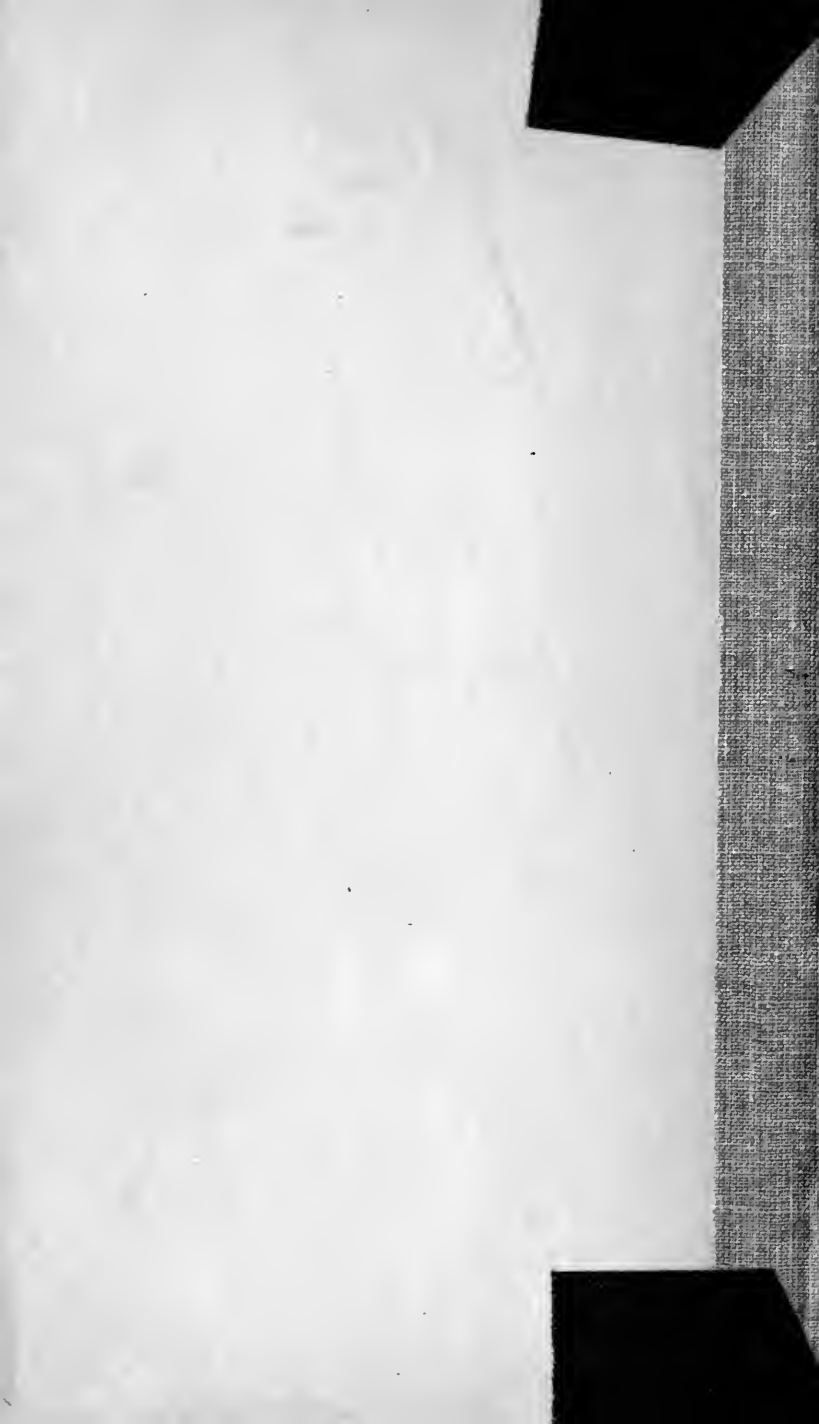

UNIVERSITY OF TORONTO

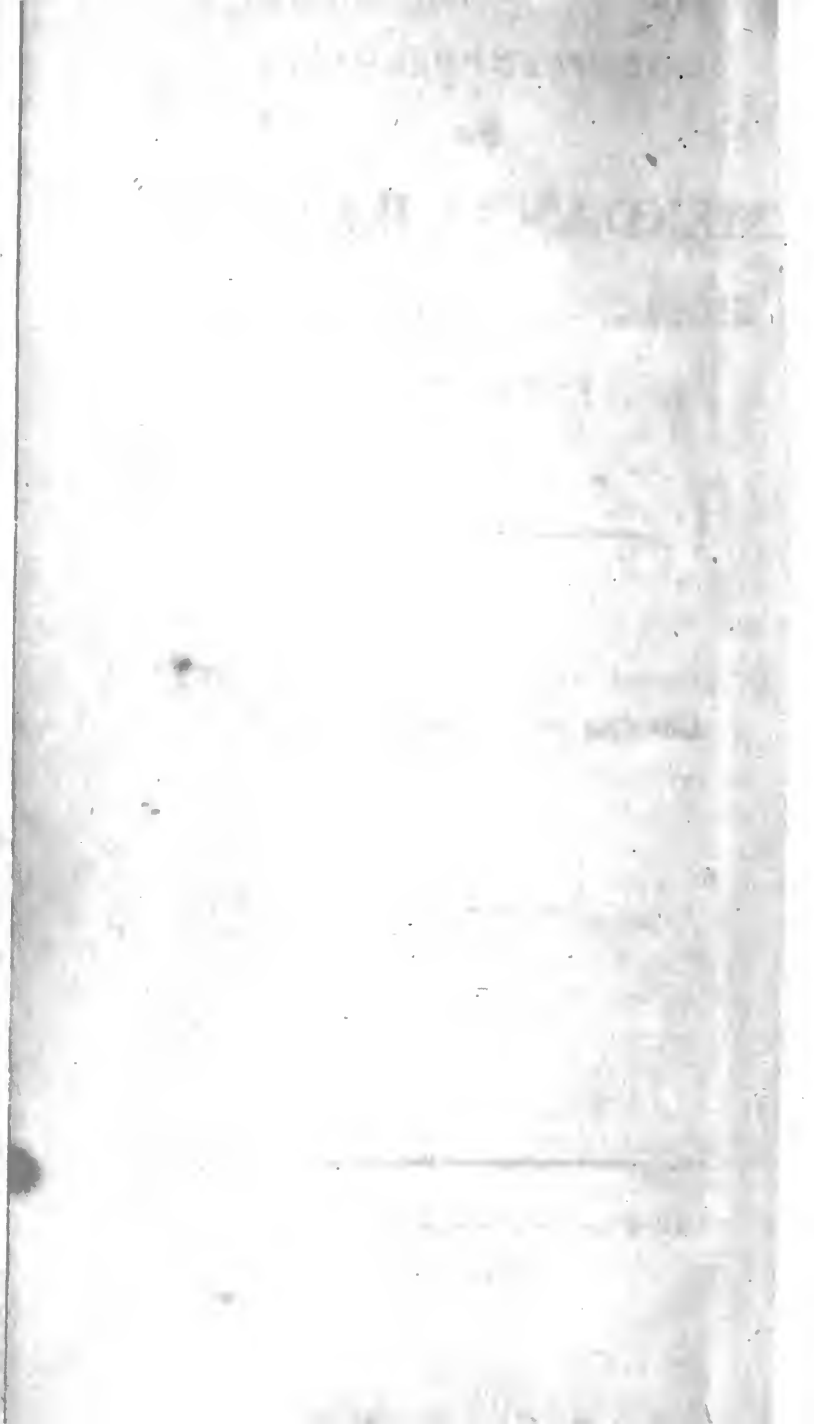

3 1761 01793532 1

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

552d

GODOFREDI HERMANNI

DE

EMENDANDA RATIONE

GRAECAE GRAMMATICAE

PARS PRIMA

ACCEDVNT HERODIANI ALIORVMQVE
LIBELLI NVNC PRIMVM EDITI

LIPSIÆ APVD GERHARDVM FLEISCHERYM

MDCCCCL.

4986

1718700

Quid expectare debeant, qui hunc librum legere instituant, hoc magis opus est ut exponam, quo magis verendum mihi est, ne quis ea me dedisse speret, quae nec volui dare, nec potui. Graecae grammaticae rationem non emendare, sed, quo pacto emendari posset, ostendere studui. Itaque non omnes grammaticae partes disputatione consequutus sum, sed ea tantum, quae summa sunt huius doctrinae capita, ac ne illa quidem integra, attigi. Etenim quis tam sit temerarius, ut universam Graecae linguae doctrinam, quae vix coniunctis multorum studiis illustrari potest, sua unius opera explicatum iri existimet? Immo, qui huius rei difficultatem recte perspexerit, aut aliquem e multis locum eliget, in quo pertractando operam ponat suam, aut, si universam grammaticam comprehendere volet, in eo consistere fatius putabit, ut viam indicet, quae in cuiusque loci explicatione videatur aptissima. In qua re multum refert meminisse, quae causae sint obscuritatis Graecae grammaticae. Origine enim obscuritatis cognita aut tolli obscuritas poterit, aut, si tolli non potest, prohibebi-

mur certe, ne quid ultra, quam licet, conemur. Equidem illius obscuritatis has potissimum quatuor causas esse arbitror: perfectionem linguae e coniuncto diversarum aetatum usu enatam; sermonis apud diversas gentes discrepantiam; interitum plurimorum scriptorum, maximeque eorum, qui Dorica atque Aeolica lingua scripserant; grammaticorum denique artem ac disciplinam. Ex his illud tantum, quod postremo loco attuli, defensione indiget. Atque equidem tantum abest ut grammaticorum libros arti grammaticae multum profuisse credam, eos ut magis, si a quibusdam partibus discedatur, insigni ad eam rem impedimento fuisse censeam. Nam ut omnium artium tenuia sunt nec satis firma initia, sic idem in grammaticorum doctrina evenit: quae quum inclinatio iam Graecae linguae flore ab hominibus non sane ad eam rem omnino idoneis et inventa et quodammodo etiam perfecta esset, fieri non potuit, quin hi ipsi postea, deperditis antiquiorum plerisque scriptis, auctoritatem longe, ac debebant, maiorem adipiscerentur. Quae quidem auctoritas aliquanto minor foret, si aut omnia grammaticorum scripta ad nostram aetatem pervenissent, aut ea certe, quae adhuc exstant, e bibliothecarum latebris in lucem essent protracta. Sic enim, id quod nunc divinare magis quam perspicere licet, facilius pateret, quid fictum a grammaticis, quid ab antiquis acceptum esset. Nunc quae est harum ratio litte-

rarum, maxima dubitatio in eo versatur, utrum sequi nos grammaticorum doctrinam, an contemnere oporteat. Vtraque opinio suos nacta fautores est. Sed qui grammaticos unice probant, non solum, ubi pugnantes inter se auctores suos vident, magno sunt in discrimine, sed in maiore etiam, ubi isti tacent: qui autem grammaticorum libros inspicere dedignantur, ad coniecturas confugiunt, quas quo iure a quoquam probari postulabunt, si neque grammaticos aliter sentientes refellant, et fontem cognoscendae antiquitatis negligant uberrimum? Quae quum ita sint, neutrum horum fieri par est, sed media tenenda est via, ut nec fastidiose spernamus grammaticos, neque in eorum decretis consistamus. Sed in hac quoque via duplex occurrit dubitatio, altera de eo, quid in grammaticorum doctrina probare nos oporteat, altera de ratione, qua sit in hoc genere amplius progrediendum. De utraque re dicam, quae mea sit sententia.

Grammaticorum libros legentibus sponte se offert insignis rerum, quas isti tradunt, differentia, quum alia ut usu et auctoritate veterum scriptorum firmata proferunt, alia autem ut artis suae quadam necessitate stabilita tradunt. Quorum illa, quae antiquis scriptoribus debent, nemo tam erit temerarius, qui in dubitationem vocare velit; illa autem, quae ipsorum sunt grammaticorum inventa, quid tandem est, quod

magis putemus vera esse, quam quae nostrum quispiam excogitaverit? Non sum nescius in hoc quoque genere quaedam esse, in quibus merito maior sit veterum grammaticorum, quam recentiorum, auctoritas, quoniam illis maior certe exemplorum copia, unde decreta sua colligerent, suppetebat. Verum haec nec multa sunt, nec summa. Quamobrem qui veteres grammaticos tractant, hoc maxime operam dare decet, ut quae horum reperta sunt, probe discernant ab iis, quae consuetudine Graeci sermonis priscorumque usu auctorum firmata erant. Quae qui cognoverit, non modo grammaticorum inter se multas dissensiones, sed ipsius etiam artis miram perturbationem ac repugnantiam animadvertet. Quamobrem si nunc quaedam ars ac disciplina grammaticae constituenda est, cuinam e tot grammaticis maxime fidem habebimus? aut omnino eamne artem probabimus, quam sua ipsam fundamenta videmus labefactare? Scilicet quod antiquis grammaticis licuit, ut grammaticae rationem ad iustae disciplinae formam reducerent, id nobis quoque, et magis etiam, licere par est. Non enim haec res auctoritatis et experientiae, sed rationis humanae et peruestigationis opus est. Quare quod illi fecerunt, qui nondum eo, quo nos utimur, philosophiae lumine fruebantur, quidni idem nobis, qui ab hac re longe illis sumus instructiores, faciendum censeamus? Arbitror ego me huius rei luculentum

exemplum proposuisse in eo grammaticae loco, qui est de metris: in quo si quis grammaticis sese addicat, omnia ei impedita, perturbata, obscura erunt; sin autem rem ipsam sequatur ducem, facilia omnia, perspicua, clara esse intelliget. Eadem vero inepta diligentia et perversa subtilitate, quam in metris adhibuerunt grammatici, etiam in reliquis usi sunt grammaticae partibus. Quare in his quoque, nisi maiorem etiam, quam grammatici, culpam admittere volumus, amplius progrediendum est, et ars quaedam invenienda nostris viribus nostroque apparatu digna.

Sed proposita est in hoc genere altera illa dubitatio, cuius supra mentionem feci, quo pacto corrigenda sint grammaticorum praecepta. Nimirum ut in omnium explicatione artium, ita etiam in grammaticae expositione nihil egeris, ubi in iis rebus consistiteris, quae non sunt prima artis elementa. Ex his enim ut e communi fonte, quidquid universus artis ambitus comprehendat, prodierit necesse est. Quare fundamentis rite positis, si quis modo deinceps non ab recta via aberraverit, certam firmamque licebit artis descriptionem exhibere: quam amplificare deinceps aliis, non labefacere licebit. Atque hoc in genere maxime peccatum videmus ab iis, qui recentiori aetate artem Graecae grammaticae attigerunt. Qui quum ea possuissent huius doctrinae fundamenta, quae aut experientia tantum, neque ea fatis explicata, continerentur,

aut e ratiocinationibus male institutis essent profecta, fieri non potuit, quin magis obessent emendationi artis grammaticae, quam prodes- sent. Sed pro diversa partium grammaticae natura diversa est artis ac disciplinae ratio. Alia enim fontem habent rationem humanam, adiutricem autem experientiam; in aliis contra fons est experientia, ratio autem adiutrix. Ex qua partitione facile poterit intelligi, qua via in quoque grammaticae loco explicando progredi oporteat. Ac Graecae quidem grammaticae partes sunt septem, quas eo ordine, quo debent tractari, non quo vulgo tradi solent, enumerabo: prima de litteris, secunda de mensura syllabarum, tertia de accentu, quarta de metris, quinta de partibus orationis, sexta de constructione, septima denique de dialectis. Ex his partes prima et secunda, quae sunt de litteris et mensura syllabarum, e copiis experientiae hauriri debent. Tertia pars, quae est de accentu, et quarta, quae de metris est, fontem habent rationem, quoniam utraque numeri legibus nititur. Sed bene multa in his sola veterum auctoritate cognoscuntur, quae quidem omnia eiusmodi esse intelligitur, ut nec numeri legibus repugnare queant, neque ea tollere, quae antiquorum constanti consuetudine ut fundamenta quaedam stabilita sunt, cuiusmodi est in accentu illud, quod tertia a fine syllaba non notatur accentu, si ultima longa est. Sequitur quinta pars, qua

partes orationis tractantur. Ea quum in exprimendis cogitationum notis versetur, non potest non folius rationis peruestigatione explicari, ad quam deinde ea, quae experientia in cuiusque populi sermone suppeditat, accommodanda sunt. Sexta pars, quae est de constructione, quod ad summa capita attinet, ratiocinando e natura partium orationis prope tota colligitur. Sed plurima tamen in hoc genere occurrunt, in quibus ab eo, quod usu et consuetudine firmatum est, ordiri debeat disputatio. Sic illud, quod multa verba in Graeco sermone genitivum regunt, quae in aliis linguis alios casus habent, non potest sane nisi exemplorum auxilio cognosci: sed unde ista nata sit linguarum diversitas, amplius est explicandum: quod qui facere instituerit, eandem rem a diversis populis diversa ratione cogitari solitam animadvertet. Septimam denique grammaticae partem dialectis dedi, non quod hae sint quasi separata quaedam pars huius doctrinae, sed quod, si seorsim pertractantur, merito videantur ultimo loco collocari. Nam quum in sex prioribus grammaticae partibus nulla sit, quin a diversis Graeciae gentibus aliquantum fuerit immutata, consentaneum videtur, in quaque grammaticae parte has discrepantias diligentius exponere. Eaque res in quorundam locorum explicatione etiam utilitatem habet permagnam, ut in declinationibus et coniugationibus. Quo-

niam enim permultae formae, quae postea per universam Graeciam usurpabantur, ex antiquioribus, iisque aut minus frequentatis aut prope modum oblitteratis ortae sunt, multo maior harum explicationi accedet perspicuitas, si ubique earum origines indicantur. Id ego in verbi Graeci expositione sequutus sum.

Sed dicam nunc de iis, quae a me de Graeca grammatica tum in hoc volumine disputata sunt, tum postea tractabuntur.

Quos nunc edidi de emendanda ratione Graecae grammaticae duos libros, eorum primus de elementis est, qui duas complectitur disputationes, alteram de litteris, alteram de accentibus. Ac de litteris ea tantum attingere placuit, quae aut neglecta a superioribus grammaticis essent, cuiusmodi sunt duae diphthongi, aut in memoriam viderentur plurimis revocari debere, aliena temere sectantibus. De accentibus autem quae adnotavi, ea in delineatione quadam huius doctrinae consistunt, neque ad universum, qui de accentibus est, locum pertinent. Nolebam enim ea, quae sola veterum auctoritate constant, coacervare, quamquam in his quoque sunt, quae diligentiori explicatione digna videantur. Itaque ea maxime persequutus sum, quae plurimis et maximis obnoxia sunt dubitationibus, vocabula enclitica et ea, quae proclitica nominavi. Sed est alius etiam in elementorum Graecae linguae expositione locus, quem quidem pro-

fus intactum reliqui, non qui eum parvi momenti esse arbitrarer, sed quod ad eius illustrationem me hoc minus paratum esse intelligebam, quo magis eum locum a superioribus grammaticis omnibus neglectum animadvertēbam. Est ea, quam dico, disputatio de spiritibus, de quibus perpauca, eaque nullo ordine, nulla disciplinae via recentiores ex antiquis scriptoribus collegerunt. At hanc quoque rem accurate cognoscere oportet grammaticum: quo magis optandum est, ut ei doctus ac diligens interpres contingat.

In secundo libro de partibus orationis disputavi: qui locus explicationem requirere videbatur eo diligentiorē, quod omnium maxime in partibus orationis posita est natura linguarum. Sunt enim partes orationis signa, quibus notitiarum partes in sermone exprimimus. Quare uti his nulla lingua carere potest, ita ex earum diversa conformationē diversoque usu plurimae maximaeque nascuntur linguarum differentiae. Videbantur autem partes orationis neque ab iis, qui Graecam grammaticam scriptis exposuerunt, neque ab illis, qui caeterarum persequuti sunt rationem linguarum, ita esse explanatae, ut vel, quae communia sunt omnium linguarum, vel quae propria Graeci sermonis, clare possent intelligi. Quamobrem sic de hac re disputandum existimaui, ut quum illa persequer, quae in cuiuscumque linguae explicatione deberent tractari,

tum vero maxime Graecae linguae rationem haberem. Sed quoniam in partibus Graecae orationis quidam loci facillimi sunt, ut is, qui est de declinationibus, eos praetermittendos putavi, ne aut vulgata repetere, aut in emendandis erroribus, quos quisvis corrigere posset, operam consumere cogerer. Verumtamen de coniugatione non poteram non dicere accuratius. Cuius rationes quum viderentur in Graeca quidem lingua obscurissimae esse, operam dedi, ut ad eas expediendas et veriolem, quam superiores grammatici, et faciliorem viam ostenderem. In qua quidem re ea tantum, quae summa sunt, tetigi, temporum derivationem, et formarum cuiusque verbi origines. Caetera, quae his quasi fundamentis nituntur, ii debent explicare, qui universam persequuntur Graecae grammaticae doctrinam. In illis autem, quae potissima sunt in hoc genere, quum index verborum non de more tempora sua formantium numeretur, adnotationes ad hunc indicem adieci, breviores illas quidem, quam plena grammaticae expositio exigit, sed satis tamen, nisi fallor, idoneas ad rationem demonstrandam, qua procedere grammaticum in hac re oporteat. Nam ne Buttmannus quidem, qui primus videtur tritam in hoc indice viam reliquisse, ea attulit, quae ubique aut cum veterum testimoniis, aut cum analogiae probabilitate consentirent.

Tertius liber syntaxin complectetur, partem Graecae grammatices longe omnium difficillimam. Quam qui variarum observationum coacervatione confici posse existimant, hac ipsa re omnem artis disciplinam abiici volunt. Atque omnino huiusmodi observationes, quibus nunc fere constat Graeca syntaxis, aptiores lexicis, quam doctrinae grammaticae sunt. Nam quae vere syntaxis dici mereatur, ea in quosdam locos describenda est, ut tanquam e fontibus suis singula constructionum genera repeti possint. Quamquam in hoc quoque genere magna cautio adhibenda erit, ne usus diversarum aetatum gentiumque, immo etiam diversorum scriptorum unius gentis aetatisque confundatur.

Supereft denique alius doctrinae grammaticae locus, quem aliquando pertractare in animo est, prosodia Graecorum metrica. Eius rei nunc propterea tantum mentionem facio, quia plurimi, quam late ea pateat, adeo ignorare videntur, ut satis habeant tritas et pervulgatas prosodiae regulas in emendando sequi, ad ea autem, quae paullo magis recondita sunt, ne animum quidem advertant. Nam non solum Atticorum poetarum alius est, atque Ionicorum vel Doricorum usus, nec tragici tantum a comicis et lyricis, epici autem ab his omnibus discedunt: verum maxima etiam reperitur prosodiae diversitas inter epicos antiquiores et recentiores, inter Homerum

et Hesiodum, inter Euripidem et reliquos tragicos. Neque fatis est in hoc genere syllabarum mensuram notare, sed, quod equidem nondum a quoquam observatum vidi, etiam accentuum habenda ratio est. Ita, ut hoc utar, vocabulum καλός nusquam ab Aeschilo et Sophocle, in diverbiis certe, sic collocatur, ut prima syllaba in arsin incidat. Contra Euripides et hoc et alia multa in accentibus sibi indulgit, quae caeteri summo studio vitanda censuerunt.

Addidi huic volumini quatuor libellos Graecorum grammaticorum antea non editos. Eos descripsi e duobus codicibus Augustanis, quos venia sapientissimorum inclitae reip. Augustanae Septem virorum utendos nactus eram. Augustana enim bibliotheca uti copiis veterum codicum insignis est, ita non minus propter humanitatem eorum, qui ei praesunt, celebratur. Qui quoties quantumque litterarum studia opibus illis adiuverint, quum plurimae antiquorum editiones scriptorum testantur, tum ad haec egregium documentum accedit appendice huius voluminis. Appendix ea hisce libellis constat.

Primum locum tenet Herodiani fragmentum *περὶ ἡμαρτημένων λέξεων*. Id descriptum est e codice eo, qui in Reiseri catalogo p. 64. n. 78. memoratur. Sed Reiserus ut saepius aut omisit aliquid, aut negligentius indicavit, ita huic libello indicem fecit *de formatione casuum in qui-*

busdam nominibus. Atqui codex indicem habet minio scriptum, quem ego posui, Αἰλίῃς Ἡρωδιανῆ περὶ ἡμαρτημένων λέξεων: sed nomen Aelii Herodiani ita humore et vetustate obscuratum est, ut non nisi contentissima oculorum acie legi possit. Arbitror autem non ingratum fore hoc Herodiani fragmentum doctis hominibus. Est enim pars eius libelli, ex quo excerpta habemus Phrynicho et Moeridi adiecta, quorum comparatione facile intelligitur, id, quod nunc in lucem prodit fragmentum, non collectum ex Herodiani scriptis, sed partem ipsius Herodiani libelli esse.

Sequitur proxime Herodianum praecedens in eodem codice fragmentum lexicī Graeci. Eum indicem feci eo permotus, quod Brunckius in lexico Sophocleo v. *λαγός* et *σάαγρος* eadem, quae noster grammaticus habet, e lexico Regio MS. affert. Nescio tamen an verius hic libellus sit Nicephori Gregorae technologia grammatica, quem indicem habet Reiferus. Nam in codice ea, quae hic ut lexicī Graeci fragmentum edita sunt, nullum titulum habent, sed praecedunt tres paginae, quae praefationis instar haberi possunt, quamvis eas ad sequentia spectare nullo possit certo colligi argumento. Huic autem praefationi praefixus est hic titulus: τῆ σεφωτάτῃ Νικηφόρῃ τῆ Γρηγορᾶ τεχνολογίᾳ περὶ γραμματικῆς.

Libellum de constructione verborum descripsi e codice, quem Reiferus habet p. 24. n. 19.

Cuius ille scriptoris sit, eo magis obscurum est, quo plures huiusmodi libelli in catalogis bibliothecarum memorantur. Conf. Fabricii biblioth. Gr. vol. VI. p. 339. 343. 348. Dignus videbatur, qui ederetur, tum quod plurima in eo afferuntur veterum scriptorum loca, tum quod verba quaedam rariora continet.

Denique ex eodem codice sumptae sunt regulae de prosodia, in quibus ut multa falsa occurrunt, ita haud pauca optimae frugi sunt. Libellus hic videri possit Herodiani esse, e cuius scripto *περὶ διχρόνων* Brunkius in Lexico Sophocleo v. *Φάρος* eadem ferme, quae sectione 104. leguntur, affert. Quamquam veri similis est, eum quum ex Herodiano, tum ex aliorum scriptis grammaticorum haustum esse.

Caeterum in hac appendice grammaticorum curavi, ut codicum lectio diligentissime conservaretur, nisi in accentibus, quos multis in locis mutavi, ibi autem, ubi sermo esset de accentibus, etiam pravissime positos conservavi. In ipsis verbis ubi aliquid mutavi, id in adnotationibus commemoratum est, nisi perpaucis in locis, quos non correxisse piaculum fuisset.

 INDEX CAPITVM.

LIBER I.

De elementis.

Cap. I. De partibus doctrinae grammaticae	p. 1
Cap. II. De pronunciatione generatim	4
Cap. III. De prosodia	8
Cap. IV. De littera ꝛ finali	10
Cap. V. De littera ꝛ paragoga	13
Cap. VI. De syllabis mutis	24
Cap. VII. De muta e	32

XVIII INDEX CAPITVM.

Cap. VIII. De muta <i>σ</i>	p. 33
Cap. IX. De muta <i>ϑ</i>	41
Cap. X. De muta <i>υ</i>	46
Cap. XI. De diphthongis	49
Cap. XII. De consonantibus	53
Cap. XIII. De accentu generatim	60
Cap. XIV. De accentu consopito	65
Cap. XV. De inclinatione accentus	67
Cap. XVI. De accentu pronominum <i>ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς,</i> <i>ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς</i>	78
Cap. XVII. De enclitico <i>αὐτῶν</i>	82
Cap. XVIII. De enclitico <i>ἐστίν</i>	84
Cap. XIX. De accentu interrogationis	90
Cap. XX. De dictionibus procliticis	96
Cap. XXI. De anastrophe	101
Cap. XXII. De mutatione accentus in dictionibus procliticis propter significationem	109

LIBER II.

De partibus orationis.

Cap. I. De ratione explicandae grammaticae	p. 122
Cap. II. De partibus orationis	127

Cap. III. De pronomine	p. 129
Cap. IV. De nomine	131
Cap. V. De numero, genere, casu, et personis generatim	133
Cap. VI. De numero	133
Cap. VII. De genere	135
Cap. VIII. De casibus	137
Cap. IX. De personis	148
Cap. X. De particulis generatim	149
Cap. XI. De adverbis	152
Cap. XII. De gradibus comparationis	157
Cap. XIII. De praepositionibus	161
Cap. XIV. De coniunctionibus	164
Cap. XV. De verbo generatim	173
Cap. XVI. De coniugatione	175
Cap. XVII. De personis et numero	176
Cap. XVIII. De generibus verbi	177
Cap. XIX. De temporibus	180
Cap. XX. De modis	204
Cap. XXI. De coniunctivo et optativo	206
Cap. XXII. De imperativo	214
Cap. XXIII. De participio	220

Cap. XXIV. De infinitivo	p. 225
Cap. XXV. De Græca coniugatione generatim	227
Cap. XXVI. De prima coniugatione	230
Cap. XXVII. De secunda coniugatione	237
Cap. XXVIII. De feriore coniugationum conforma- tione	240
Cap. XXIX. Descriptio utriusque coniugationis	250
Cap. XXX. De verbis irregularibus	253
Cap. XXXI. De investigatione primarum formarum	254
Cap. XXXII. De indice verborum irregularium	260

DE EMENDANDA RATIONE GRAE-
CAE GRAMMATICAE.

LIBER I.

DE ELEMENTIS.

CAP. I.

De partibus doctrinae grammaticae.

Sermonis usus, quo nulla res ab hominibus re-
perta est admirabilior, iisdem, quibus rationis
humanae cultura, natus initiis est, eadem habet
incrementa, iisdem denique damnis afficitur. Est
enim sermo quasi imago quaedam humanae ratio-
nis, cuius quum exprimendis cogitationibus in-
serviat, eadem notitiarum genera, easdem for-
mas, differentias, rationes complectatur necesse
est, quibus cogitationum multiplex distinguitur
varietas. Quamobrem si nunc, postquam mentis
humanae naturam clarius perspicere coepimus,
aliqua lingua non e diuturno sermonis usu paul-
tim colligenda, sed de integro tota et invenienda et

perficienda esset, credibile est, eam, etiam absque aliarum exemplis linguarum, in quae quis intueretur, omnes perfectionis numeros impleturam esse. Quo magis mirari oportet, quod in omnibus linguis, quae ubique per latum orbem terrarum fortuitis auctae incrementis aut olim florere, aut nunc in usu sunt, pro cuiusque populi indole et cultura tam clara reperiuntur atque luculenta rationis vestigia, ac si linguarum origo acutissimis potius ingeniis, quam temere dominantis fortunae deberetur. Scilicet adeo magna quaedam ac praepotens vis est humanae rationis, eam ut etiam nescientes in omnibus rebus agendis ducem habeamus atque gubernatricem. Cuius si vestigia ubique diligenter persequimur, plurima, quae aliter ignorata atque neglecta iacebunt, eruantur necesse est claraque in luce collocentur, quo denique ordo ille et nexus elucescat, quo omnis rerum humanarum continetur universitas. Atque in hoc genere eorum quoque, qui vocantur grammatici, insigne munus est: qui si id agunt, quod debent, ut ex ipsa ratione humana, veluti fonte omnis sermonis, linguarum naturam constitutionemque explicent, tantum abest, ut contemnendi sint, tamquam qui rem levem parvique pretii tractent, ut paucis eorum, qui in rebus elaborant, quae merito praestantissimae habentur, vel utilitate studiorum suorum vel dignitate cedant. Nam si apte et perspicue dicere, si, quae ab aliis dicta fuerint, recte intelligere doceant, quid agunt aliud, quam ut recte cogitandi praecepta tradant? Quamobrem non solum ipsarum peritia linguarum in grammatico requiritur, sed idem philosophiae quoque idoneam cognitionem, cauto iunctam subtilique iudicio, habeat necesse est.

Etenim duplex omnino grammatici officium est, alterum, ut, quae necessariae sint cuiuscumque linguae, et ab ipsa natura constitutae partes, bene intelligat, alterum, ut, qua ratione ea, quam explicandam sibi sumpsit, lingua istis partibus usa sit, easque conformarit; probe habeat perspectum. In utraque re a plerisque videmus vehementer erratum esse, quum nunc ea, quae in linguarum explicatione ad philosophiam pertinent, non satis callerent, nunc ea, quae experientia diuturnoque usu colligenda sunt, parum cognovissent, nunc denique simul in utroque genere male essent versati. Quorum errores sine immodestia ab nobis reprehendi arbitramur, siquidem eorum partim illis temporibus vixerunt, quibus hoc philosophiae lumen, quo nunc utimur, nondum erat litteris adnotum, partim autem levitate atque inertia sua iustam reprehensionem meriti sunt. Nam ut parcendum debilitati sit, adversus segnitiam et levitatem male fueris clemens, quae non naturae sunt, sed animi vitia. Ac pleraeque res multo minus sunt, quam putantur, difficiles, si quis ad eas patefaciendas strenue accedat, neque aut deterreri se specie difficultatis patiatur, aut mirum quantum se egisse censeat, si aliquid lucis hic illic attulerit. Nam ii demum litteris vere profunt, qui non ante desistunt, quam penitus unamquamque rem exhaustisse se intelligant.

Atque doctrinae grammaticae omnem ambitum facile licet dimetiri. Nam quum universa sermonis natura posita sit in animi cogitationibus vocis auxilio declarandis, in promptu est, omnem grammaticam tribus contineri partibus, quarum prima de elementis, secunda de partibus orationis, tertia de constructione est, quam σύνταξιν

Graeci vocant. Nam et signa novisse oportet, quae animi cogitationibus exprimendis inserviant, et ipsae rerum notitiae quas habeant diversitates, scire convenit; tum denique modos rationesque explicatas esse necessarium est, quibus cogitationes inter se vel coniungi vel distingui possint.

Ex his, quas dixi grammaticae partes esse, secunda pars, quae de partibus orationis agit, primum locum obtinet. Hac enim conformatio ipsa cuiusque linguae et quasi corpus continetur: cuius quae ratio sit, maximam partem sine experientiae auxilio e communi linguarum natura explicari potest. Quae autem reliquae sunt partes grammaticae, longe sunt dignitate inferiores, quarum altera, quae de elementis est, tota e copiam experientiae est haurienda, altera, quae syntaxis vocatur, partim ratiocinando e primaria illa grammaticae parte elicitur, partim non minus, quam quae ad elementa pertinent, usu et experientia debet cognosci.

CAP. II.

De pronuntiatione generatim.

Sed ad elementa quod attinet, quorum signa litterae sunt, de iis duplex disputatio est, prima, qua, quis cuiusque elementi sonus sit, quaeritur, altera, quae de vi illa agit, qua elementa in vocalibus coniuncta pronuntianda sunt, quae vis accentus vocatur. Litterarum autem aliae vocales sunt, aliae consonantes. Atque de vocalibus, quae

vocum quasi fundamenta sunt, primo dicendum videtur.

Sed antequam ad hanc rem explicandam accedamus, generatim exponendum est de elementorum Graecae linguae pronunciatione, quae, ut in lingua pridem emortua, multis visa est plurimum ambiguitatis habere. Qui quum in duas maxime partes discesserint, quarum altera Reuchlinum, altera Erasmmum sequitur auctorem, illorum quidem sententia, qui cum hodierna Graecae linguae pronunciatione veterem conspirasse putant, merito ita iam a viris doctis contempta est, ut, si quis hodie eam defendere auderet, ridendum se ac despiciendum praebere videretur. Erasmi autem secta, saniore usa iudicio, etsi haud dubie veram ingressa viam est, tamen, ne sit inutilis, et correctione indiget nonnullarum rerum, et tersum requirit cultumque os eorum, qui ista pronunciatione utuntur. Quam pauci vero sunt, qui vel aliqua polleant aurium subtilitate, ut vocum discrimina celeriter notare apteque exprimere possint, nec crassos planeque rusticos effundant sonos. Nec mirum: quippe isti nec sciunt, quomodo quaeque vox pronuntianda sit, neque ut sciant, exercitatione idonea pronunciationem adiuvant. Dicam de utraque re, quod sentio.

Ac veterem Graecae linguae pronunciationem qui explicare studuerunt, Latinae imprimis linguae usi exemplo sunt, quae quum magnam partem Graecas origines habeat, aptissima ad eam rem visa est. Nec sane dubitari potest, quin ista harum linguarum comparatio plurimum lucis attulerit. Verum tamen mihi quidem aliud esse videtur ad eruendam veterem Graecae linguae pronunciationem et certius multo et uberius adiumentum, quod

miror a plerisque omnibus longe minus, quam par erat, adhibitum esse, comparisonem dialectorum Graecae linguae. Etenim tantum abest, ut haec disputatio, quod fortasse quis opinetur, in circulum redeat, quia nulla aliunde nota pronunciationis regula adhibeatur, ut ipsa illa variarum vocum perinutatio, quo certius cognationem sonorum indicat, eo apertius videatur singularum litterarum vim et naturam ostendere. Est enim hoc in ea re ingens et incomparabile commodum, quod Graeci, fecus atque hodie in plerisque linguis fieri videmus, in scribendo litterarum vim, quam vocabulorum scripturam, constanter servare maluerunt. Nam in quibus linguis eadem litterae diversos fonos notant, eae linguae postquam labentibus saeculis interierunt, earum pronuntiatio nulla ratione potest restitui. Graeci autem, ut in omnibus rebus mira ac prope divina simplicitate fuerunt, ita etiam in scribendo parum curarunt, iisdemne litteris an aliis eadem vocabula ubique scriberentur, dummodo, quae cuiusque vocabuli diversis in locis pronuntiatio esset, litterarum constans usus indicaret. Qua re hoc sunt consequuti, ut posteri, donec scripta Graeca exstarent, quasi vitalem vim his scriptis addere, ipsosque priscos homines, quos tantopere admirantur, coram audire loquentes possint. Hoc autem, quod dixi, in litterarum usu, non in vocabulorum scriptura, constantes fuisse Graecos, quam late pateat, ex eo cognoscitur, quod alia omnia potius in scribendo negligenda censuerunt, dum veram pronuntiationem notarent. Sic, quamquam omnes diphthongi natura longae sunt, non dubitaverunt tamen etiam breves vocales, quae quidem diphthongorum pronuntiationem haberent, diphthongis exprimere. Quod factum videmus in lingua Boeotorum

omninoque Acolensium, qui quum litteram *υ* ut Latinum *u* pronunciarent, *ου* scribebant non solum ubi longa esset ista littera, ut in *Φῦσα* pro *Φῦσα*, *κῦμα* pro *κῦμα*, sed etiam ubi corriperebatur, ut in *λιγυρός* pro *λιγυρός*, *θυγάτηρ* pro *θυγάτηρ*, *κῆνες* pro *κῆνες*. Ita enim scribendum in *Etym. M.* p. 632. l. 53. non *κῆνες*. Vide Koenium ad Gregor. Cor. p. 179. Scholiasten Hephaestionis p. 62. et Priscianum lib. I. p. 554. allatum a Bentleio ad fragm. Callim. CCLVIII. Viollifoni proleg. ad Hom. p. 49. *Iidem* Boeoti quum *αι* ut *η* pronunciarent, dixerunt *λεγόμενη*, *ποιέμενη*, teste Eustathio p. 365, 28. nihil mutato propter longam vocalem accentu. Contra perpaucis sunt exempla, in quibus pronuntiatio earundem litterarum diversa fuerit: quod equidem in his tantummodo factum arbitror, in diphthongo *αι* et in litteris *γγ*, de quibus infra dicetur.

Quae quum ita sint, poterit dialectorum comparatione facillime singularum pronuntiatio litterarum definiri. Nam quo cuiusque litterae vis per univērsam Graeciam servata constantius fuit, eo clarius e permutatione litterarum colligere licebit, quae litterae inter se cognatae fuerint, cognatarum autem quae fuerit diversitas. Sunt enim quaedam genera litterarum, quae quas litteras continent, eae propter soni similitudinem in omnibus linguis permutari solent, ut litterae labiales, aut gutturales, aut illae, quarum principatum tenet *S*, multoque magis litterae vocales, quarum admodum multiplex variatio est. Inde etiam aliarum exemplum linguarum magna cum utilitate adhiberi potest ad veterem Graeci sermonis pronuntiationem explicandam, propterea quod eadem in aliis quoque linguis si non litterarum, at sonorum tamen permutationes occurrunt.

Præterea vero non est consistendum in sola veteris prononciationis cognitione, sed usus etiam adhibendus est atque accurata exercitatio, ut ad cultissimam ac politissimam linguam os quoque cultum atque eruditum afferatur. Nam sicut in omnibus linguis, ita etiam in lingua Graeca multa sunt, in quibus doctrinae exigua utilitas est, nisi usus et vocis apta quaedam conformatio accedat. Ex quo genere in Graeca lingua haec quinque sunt, mensurae syllabarum iusta notatio, accentuum cum mensura syllabarum apta conciliatio, litterarum finalium mutatio, litterae *v* paragogaie usus, perita denique syllabarum mutarum prononciatio. Quae res quum hoc minus praeter-eundae sint, quo maiorem sermoni elegantiam addunt, vulgo tamen eo magis negliguntur, quo subtilior ad eas recte exprimendas et eruditior oris exercitatio requiritur.

CAP. III.

De prosodia.

Ac primum quidem quod ad mensurae syllabarum notationem attinet, plerique in eo peccant, quod nunc vocales natura longas, maxime sequente duplici consonante, ut breves proferunt, nunc autem vocales natura breves, quae aut accentum habent, aut positione consonantium syllabam longam constituunt, aut in versibus numeri auxilio producuntur, aut denique extremae in vocalibus sunt, ita prononciant, ac si natura longae essent. Sic μάλλον multi proferunt, α brevi, ut

vix differat a μαλλόν. Contra μάλα dicunt, et λέγω, vocalibus longis, ut aliquis Doricum μάλα et diversissimae significationis verbum λήγω audire sibi videatur. Eodem modo,

Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν,

et,

Βοαγρίε ἀμφὶ ῥέεθρα,

tamquam si α in Ἀτρείωνα et Βοαγρίε longa esset, pronunciant. Porro

αἰδοῖός τε μοί ἐστι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε,
ita proferunt, ac si femininum esset, φίλη ἔκυρή.
Eiusdemque generis illa sunt in versuum heroicorum initiis,

διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε Φαιενῆς ἔμβριμον ἔγχος,
φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ἔρηκ' ἔταμνον,
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,

nec minus haec,

ἀθάνατος ὤς,
ἀκάματον πῦρ,
θυγατέρα ἦν,

προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,

μή μιν ἀποέρσειε,

τὸς δὲ διαμελῆσι ταμῶν ὠπλίσσατο δόρυπον.

Denique in vocalibus brevibus, quibus vocabula finiuntur, multi correptionem negligunt, ita ut v. c. ἐμέ, ὧ κακίς' ἀπολέμενε, neutrum pluralis numeri κακά, et alia plurima, confundantur cum ἐμή, ὧ κακίς' ἀπολεμένη, κακά feminino Dorico.

Deinde autem in accentibus cum syllabarum mensura rite coniungendis vulgo vehementer peccatur, quos quidam plane negligunt, plerique autem solos pronunciant, syllabarum pondus fusque deque habentes. At vero duplex in Graeca,

ut in omnibus linguis, pronuntiatio est, altera vitae communis solutaeque orationis propria, altera poetica. Atque in carminibus legendis sane omnis accentuum notatio, quae metro nocere possit, abesse debet, nisi in antiquissimis poetis, quos accentuum nonnumquam magis quam syllabarum mensuram sequutos esse in libro I. de metris demonstravimus. Quae autem soluta oratione scripta sunt, in his legendis et accentus notari, nec mensura syllabarum praetermitti debet, ut simul utrumque exaudiatur. De hac re eodem in libro copiosius explicatum est.

CAP. IV.

De littera γ finali.

Tertium, quod in Graecae linguae pronuntiatione diligenter observandum est, in mutatione positum est litterae γ finalis. Huius enim pronuntiatione quum pendeat e prima sequentis vocabuli consona, curandum est, ut pro sequentis litterae natura pronuncietur. Quippe recentior scriptura originem verborum, non pronuntiationem, sequuta est, nisi in paucis vocabulis, ut ἀμ πάλιν, καπ φάλαρα, καγ γόνυ: sed istam pronuntiationis rationem multo latius patuisse documento sunt veterrima monumenta, in quibus prisco more, quomodo quidque pronuncietur, ita etiam scriptum exstat, ut in marmore apud Koenium ad Gregor. Corinth. p. 83. ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΤΩ ΔΙΚΑΣΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΙΑΜ ΠΑΡΑ ΤΑ ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΕΦΟΔΟΝ ΕΠΙ ΤΑΜ ΒΟΛΛΑΝ ΚΑΙ ΔΑΜΟΜ ΜΕΤΑ ΤΟΓ ΧΡΗΜΑΤΙ-

ΣΜΟΝ ΤΟΜ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ. Et in eodem marmore apud eundem p. 292. ΤΑΜ ΠΑΣΑΝ ΕΠΗΜΕΛΕΙΑΓ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΝ, et ΑΝΔΡΑ ΚΑΛΟΓ ΚΑΓΑΘΟΝ. Sunt autem litterae ν finalis duae tantum mutationes, prima ut tamquam μ pronuncietur ante litteras labiales, β, μ, π, φ, ψ; altera ut in γ abeat ante gutturales, γ, κ, ξ, χ. Ante alias vero consonas omnes immutata manet litterae ν finalis pronunciatio. Ita v. c. lii versus in Hecubae Euripidis prologo:

ὄς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐθύων δορί,

sic legendi sunt, veluti si scriptum esset ἀρίστην Χερσονησίαμ πλάκα, non autem etiam Φίλιππολ λαόν. Praeterea illud quoque meminisse oportet, istam litterae ν mutationem non posse admitti, ubi maior quaedam orationis intercapedo aliquam pronunciationi pausam affert, cuiusmodi apud profae orationis scriptores maiores interpunctiones, apud poetas autem fines versuum sunt, ut in Persis Aeschyli,

ἀλλὰ μὴν ἴμερ' ἐμὸς πᾶς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν.
πᾶσα γὰρ γένειτ' ἂν Ἑλλάς βασιλέως ὑπήκοος.

Nam apud poetas in mediis versibus nihil impedit interpunctio, quo minus ν in aliam litteram mutetur, ut in Phoenissis v. 40.

ὁ δ' εἶπ' ἀναυδος, μέγα φρονῶν, πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.

Continuari enim versuum numeri postulant, nec longiori pronunciationis morae copiam faciunt.

Sed haec veteris pronunciationis elegantia recentiori aetate paullatim videtur interiisse. Cuius rei auctorem habemus Dionysium Halicarnassensem. Is enim in libro de structura orationis cap.

XXII. p. 186. ed. Vpton. de Pindari versu in principio secundi dithyrambi, quod pro exemplo aufterae harmoniae affert,

ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, Θεοί,

haec scribit: πάλιν τῷ κλυτὰν προσηγορικῷ τὸ πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον οὐκ ἔχει συναδὸν οὐδ' εὐκέρασον τὸν ἦχον ἀλλ' ἀνάγκη σφριχθῆναι τὸ ν, καὶ πεισθέντος ἰκανῶς τούτου ἀκυσὸν γενέσθαι τὸ π. οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῶν τὸ π. τέττε δὲ αἴτιος ὁ τῆ σόματος σχηματισμός, ἔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ἔτε τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἐκάτερον, τὸ π καὶ τὸ ν. τῆ μὲν γὰρ περὶ τὸν οὐρανὸν τε γίνεται ἦχος, καὶ τῆς γλώσσης ἀκρῆς τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης, καὶ τῆ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθῶνων μεριζομένης· τῆ δὲ π, μύσαντός τε τῆ σόματος, καὶ ἐδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργήσης, τῆ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἀνοιξίν τῶν χειλῶν τὸν ψόφον λαμβάνοντος ἀθροῦν, ὡς δὴ καὶ πρότερον εἰρητά μοι. ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἕτερου μήτε συγγενῆ μήτε παρόμοιον ἐμπεριλαμβάνεται τις χρόνος, δι' ἧ συνίσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπετές τῆς ἀρμονίας, καὶ ἅμα ἔτε ἡ προηγεμένη τῆ πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοήν, ἀρχοσά τε ἐξ ἀφώνε, καὶ λήγασα εἰς ἡμίφωνον. Eodem modo idem p. 196. de prooemio Thucydidis disputans ita scribit: ἔπειθ' αἱ μετὰ τῆτο γινόμενα συγκοπὰ τῶν ἦχων, τῆ τε ν καὶ τοῦ τ, καὶ τῆ π, καὶ τῆ κ, τετράκις ἐξῆς ἀλλήλαις παρακείμενα χαράττεσιν εἰ μάλα τὴν ἀκοήν, καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἀρμονίας, ὅταν Φῆ, τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. At et Pindarus et Thucydides mirati, puto, forent Dionysium, si ita ab eo sua scripta explicari vidissent: quorum alter pronunciabat,

ἐπί τε κλυτὰμ πέμπετε Χάριν, Θεοί,

alter autem τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ
Ἀθηναίων.

CAP. V.

De littera ν paragógica,

Porro alia eaque eximia pronunciationis elegan-
tia in iusto usu litterae ν paragógicae posita est.
Eius litterae quadruplex utilitas est: prima, quam
omnes norunt, ut hiatus vocalium emolliendo in-
serviat; secunda, de qua quidam dubitant, ut in
versibus syllabam longam efficiat; tertia, quam
unus animadvertit Porsonus, ut in productione
syllabarum etiam sequente duplici consonante ad-
hibeatur; quarta denique, quam nemo dum vide-
tur observasse, ut in versuum omninoque oratio-
nis sine aptam iustamque pausam constituat.

Atque fuerunt, qui in versibus syllabarum
producendarum causa litteram istam addi nollent,
quia scilicet istae syllabae etiam sine litterae ν ac-
cessione produci posse viderentur, ut in hoc ex-
emplo,

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπύλοσ ἀνής,
quod simile est illi,

ἄμοι δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.

Quam opinionem quum in priorē Homeri editione
sequutus esset Wolfius, in praefatione ad secun-
dam editionem Odyssaeae p. XXVIII seq. mutavit
sententiam, nimis oneratam caesuram non esse no-
vo onere premendam ratus. Neque enim similem

versum placere Graecis auribus potuisse, ut ille est Odyss. II. 166.

πάντεσσι πολέσι δὲ καὶ ἀλλόισι κακὸν ἔσαι.

Quod sane verissime iudicavit. Nimirum si extra caesuram, ut loquuntur, i. e. in thesi producenda est istiusmodi syllaba, omnes addunt *ν*, ut in hoc versu:

τοῖσιν δ' ἴκμενον ἔρον ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Quidni vero idem faciamus in caesura, quam vocant, i. e. in arsi? Haec scilicet, inquirunt, suapte quadam vi syllabam brevem gravat. At, quamquam istam arseos praerogativam esse constat, tamen, si in thesi recte additur *ν*, quidni eodem iure poterit in arsi apponi? Immo hoc magis istam litteram arsis sibi vindicat, quod syllaba non solum producenda, sed etiam acuenda est. Ac quis non sentiat, quam incommode atque inepte eiusmodi syllabae acuuntur, quae in communi sermonis usu propemodum breviores brevibus syllabis sunt? Nam aut additamenta sunt vocabulorum minime necessaria, ut *ι* dativorum pluralis, aut propter ipsam illam brevitatem frequentissime eliduntur, ut in verbis *ε* tertiae personae singularis, et *ι* pluralis. Hinc patet, multo magis absonum perversumque nasci sonum, si istae syllabae sine ullo positionis litterarum auxilio in arsi, quam si in thesi producantur. Quis enim non facilius ferat hoc,

τοῖσι δ' ἴκμενον ἔρον ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων;

quam,

τοῖσι δὲ θεοὶ γάμον ἔξετέλειον,

acuta ea syllaba, quae quam maxime obscurari debebat. Quam pronunciationis asperitatem, ut vitarent Graeci, credibile est, eos litteram addidisse, cuius auxilio syllabae istae legitimo modo

produci possent. Idque eo minus dubium est, quod metrorum ratio in iis versibus, qui multas longarum breviumque syllabarum permutationes admittunt; omittenda ista littera magnis obnoxia fuisset difficultatibus. Quis enim comicorum iambos, quis versus Ionicos a maiore, quis lyrica et melica carmina legere sine offensione posset, nisi additum *v* producendas, omissum corripendas syllabas ostenderet? Copiose de hac re differuit contra Wakefieldii temeritatem censor Britannus Hecubae Porsonianae. (*Monthly Review* 1799. mense Julio.)

Tantum vero abest, ut *v* paragogicum sola metri necessitate Graeci ante consonantem adhibuerint, ut non videatur dubitandum esse, quin etiam duplici sequente consonante productionis asperitatem accessione huius litterae emollierint. Observat quidem Wolfius in praefatione ad *Odyseam* p. XXIX. litteram istam a veteribus omissam esse, si duae consonantes finem praecedentis vocabuli producerent; eamque consuetudinem in Homeri certe scholiastis, melioribus codicibus, ipso denique vulgato textu fere semper servari. Ac testimonii causa affert scholiastae Veneti adnotationem ad illud in Catalogo v. 178.

Νηρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγα τρεῖς νῆας εἴσας,

ὅτε δύο σύμφωνα ἢ συλλαβὴ ἐπάγεται, περιγραπτέον αὐτῇ τῆς προτέρας τὸ σύμφωνον. Ibidem alius scholiastes: χωρὶς τῆς ν τοῦ ἄγε. καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τὰ ἐπιφερόμενα σύμφωνα (scribendum videtur δύο σύμφωνα) ἐστὶ, τὸ ἐν τῆς προτέρας λέξεως σύμφωνον περιγραπτέον. Eiusmodi plures hic illic scholiastarum observationes reperiuntur. Verum sicuti multa ad grammaticorum libidinem efficta constanter servata reperiuntur, ita hoc quoque magno opere vcreor ne longissime a Graecorum veterum

consuetudine abhorreat. Grammatici scilicet quum syllabas, quas duae consonantes sequerentur, etiam line litterae *v* accessione produci posse intelligerent, pro nimia subtilitate sua et curiositate inutilem putarunt istam litteram, omittendamque decreverunt. Merito igitur Porsonus ad Oresten v. 64. etiam ante duplicem consonantem *v* addendum censuit. Qui quae e tragicorum prosodia repetiit argumenta, sane magnam vim habent, ubi de tragicis quaeratur. Verum equidem hunc litterae *v* ante duplicem consonantem addendae morem non Atticis tragicis propriam, sed communem poetis omnium Graecarum gentium fuisse arbitror. Quid enim sit, quare asperitatem prosodiae, quam omissio istius litterae gignit, soli tragici senserint, vitarintque, quum eadem remedii facilitas omnibus Graece loquentibus pateret? Quin aliud, idque haud leve, argumentum hanc sententiam confirmat. Nam cur v. c. Homerum existimemus in III. Iliadis v. 223. sic maluisse dicere,

οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,
 quam ἐρίσσειεν βροτὸς, quod pronunciabatur ἐρίσσειεμ βροτὸς, quum Graeci ἄμβροτος, φαεσίμβροτος, ὀπιθόμβροτος, κλεόμβροτος, et alia plurima, potius quam ἄβροτος, φαεσίβροτος, ὀπιθόβροτος, κλεόβροτος, dicenda putaverint? Non aliena est ab hac re Eustathii adnotatio ad I. Odyss. p. 1382. l. 34. τὸ δέ, ὡς ἐρρέθη, ἐπλάγχθη ἀπὸ τῆς πλάζω γεγόμενον, πλεονασμὸν ἔπαθε τῆς νῦν διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἦχε, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἀμφασία ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τῆς ἄμβροτος, καὶ τερψίμβροτος καὶ τύμπανον, καὶ πῖμπλημι, καὶ χεῖμπω, καὶ φαεσίμβροτος, καὶ λίγξε βίος, καὶ ἐπὶ τῆς λαγχάνω, καὶ λέλογχε, καὶ φυγγάνω, θιγγάνω, ἐρυγγάνω, τυγγάνω, καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. In his illa tantum, φυγγάνω,

θρυγάνω, ἐρυγάνω, videtur omittere debuisse, de quibus infra dicitur. Igitur quum Graeci veteres in medijs vocabulis litteram *ν*, vel illas, in quas mutari *ν*, solet, adhibuerint, quidni magis etiam idem factum putabimus in ultimis verborum syllabis, quae in arsin inciderent? Nam ut recte produci istae syllabae propter duplicis consonantis consequutionem possint, nemo tamen negabit, duriores esse eam productionem, quae primam ex istis consonantibus avelli a suo verbo et ad praecedens vocabulum in pronuntiatione apponi postulat, quam quum additum *ν* syllabam finalem et pronuntiationis aliqua mora et commodiore consonantium positione producit. Certe quaecumque in vocabuli sequentis initio consonantes occurrant, non poterit placere ultima praecedentis vocabuli syllaba ictu acuta, si ea syllaba ex eo genere est, cuius insolens est productio. Nam quum istiusmodi vocabulorum duplex omnino ratio sit, altera, ut omissio *ν* ultimam brevem audiamus, velut *τοῖσι, ἔλεγε, κέ*, altera, ut addito *ν* eadem syllaba productior sit, velut *τοῖσιν, ἔλεγεν, κέν*; consentaneum est, eam formam ad productionem in versibus faciendam adhiberi, quae natura sua ad eum finem aptior est atque commodior.

Similem cautionem Latinos poetas adhibuisse adnotavi in eo libro, quem Germanice de metris scripsi, p. 143. Aegre enim in fine pentametri elegiaci verba collocant, quorum ultima syllaba produci nullo pacto possit, ut Catullus LXVII. 2.

salve, teque bona Juppiter auctet ope,
 et LXVIII. 52.

scitis, et in quo me corruerit genere.

Haec enim verba eo molesta sunt in hac versus sede,

quod syllabae, quas numquam longas audire confuevimus, producendae sunt. Contra nihil offensionis habent versus eiusmodi, ut hic est,

Am meus assiduo luceat igne focus,

Nam etsi vocabulum *focus* non magis longam habet ultimam, quam haec verba, *ope* et *genere*, tamen, quoniam frequentissime eius ultimam syllabam productam animadvertimus, facile eam etiam ibi produci patimur, ubi nulla sequitur littera consonans.

Atque ut hoc obiter dicam, magnopere vereor, ne non magis cognata littera μ in medio quorundam verborum, sequente duplici consonante, quam in fine vocabulorum, paragogicum omittenda sit. Eiusmodi est ἀπλακέω et ἀπλάκημα, quod Porfeno nuper ubique pro ἀμπλακέω et ἀμπλάκημα restituere placuit: quum ista forma primam syllabam brevem faciat, quae ubi longa est, additum habet μ . Atticis certe scriptoribus istam litterae μ detractio-
nem hoc minus assignare licebit, quo magis huius productionem brevis syllabae ante mutam cum liquida fugere solent. Litteram μ in his vocabulis agnoscunt grammatici, Etymologus Magnus p. 86. et Phavorinus, atque Hesychius, apud quem haec exstant: ἀμβλακεῖν, ἀμβλάκημα, ἀμπλακεῖν, ἀμπλάκημα, ἀμπλακήσιν, ἀμπλακήματα. ἀμπλακῶν, ἀπήμπλακον, ἤμπλακεν, ἤμπλακες. Etymologus MS. ἀμπλάκημα, τὸ ἀμάρτημα, παρὰ τὸ ἀναπλέεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς σειρά. σειρά δὲ τὸ σχοινίον. Lexicon MS. Augustanum: ἀπλάκημα, ἀμάρτημα. ἐκ τῆς πλέω, πλακῶ, πλάκημα, καὶ ἀμπλάκημα. ἢ παρὰ τὸ ἀναπλέεσθαι ἡμᾶς. Nimirum ubi prima syllaba brevis est, μ omittitur, ubi producitur ea syllaba, additur μ , quod vel ex eo clarum est, quod nusquam occurrunt

ἤπλακον, ἠπλάκηται, et familia. Itaque Aeschylus in Eumenidibus v. 923.

τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν
πρὸς τὰςδ' ἀπάγει.

Sophocles in Oedipo Rege v. 471.

δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται
κῆρες ἀναπλάκητοι.

Sic recte ibi Triclinius: eamque lectionem firmat ordo litterarum apud Suidam, in quo, ut vulgo apud Sophoclem, ἀναμπλάκητοι legitur. Alter codd. Augustanorum Sophoclis ἀνάμπλακται habet: in altero scholiastes sic scribit: τὸ δὲ ἀναπλάκητοι ἀντὶ τῆ κακαμπλάκητοι. τίς γὰρ χείρων ἀμαρτία φόνος πατρικῆ καὶ μητρικῆς μίξεως; ἢ τὸ ἀναμπλάκητοι ἀντὶ τῆ, ἃς εἰδὲς ἤμαρτε. εἰδὲς γὰρ λέγεται ἄμφω ταῦτα ποιήσας. Lexicon MS. Augustanum: ἀναμπλάκητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατῆσαι. Brunkius vero incredibili socordia et hic ἀπλάκητοι edidit, et in Trachiniis v. 120. ἀπλάκητον, inepta adductus Abreschii adnotatione ad Hesychium v. ἀπλάκητον, quod vocabulum iste idem quod ἀναμάρτητον esse sibi persuaferat e corrupto Hesychii πλακίησιν. At plane contraria esse debet verbi ἀπλάκητον significatio. Neque Hesychii πλακίησιν aliud quidquam est, quam error librariorum, litteram initialem, quae minio postea scriberetur, omittentium. In versu Trachiniarum male libri habent ἀμπλάκητον. Id et sensu postulante, et metro antistrophici versus iubente, in quo recte Aldina κυκλῆσιν habet, in ἀναμπλάκητον mutandum est, atque inde etiam corrigendus Hesychius. De Hercule loquitur chorus:

ἀλλά τις Θεῶν
αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἄϊδα
σφε δόμων ἔρύκοι.

Aliud idque magis controversum exemplum in vocabulo ὄβριμος existat, quod sine littera μ scribendum putant Tourpius ad Suidam vol. III. p. 251. Villoisovius ad Apollonii Lex. Hom. p. 589. et Brunkius ad Apoll. Rhod. III. 1286. et ad Aeschylī S. c. Theb. 796. Sed huius scripturae non afferunt aliam auctoritatem, quam veterrimorum librorum et grammaticorum, Apollonii sophistae, et Hesyhii. Rectius commemorassent Etymologum M. p. 613. qui, ὄβριμος, inquit, ἰσχυρός, γενναῖος, ἀπειλητικός, δυνατός. παρὰ τὸ βρὶ ἐπιτατικὸν μέριον, ὃ (male ὃ abest) δηλοῖ τὸ ἄγαν ἢ τὸ μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς, γίνεται βρῖμος, καὶ πλεονασμῶ τῷ ο ἔβριμος· καὶ ἔβριμοεργός, ὃ μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθέμενος, καὶ ἰσχυρὰ διαπραττόμενος. Et statim idem de simili vocabulo: ἔβριζος, παρὰ τὸ ἀβρὸν, ὃ σημαίνει τὸ τρυφερὸν. Sic de his etiam Phavorinus. At nec librorum veterum scriptura, neque grammaticorum auctoritas eam vim habet, ut litteram μ damnamam esse statuamus. Nam libris quidem nihil in hoc genere inconstantius est, ita ut inde par ferme auctoritas pro addenda littera μ afferri queat: grammaticorum autem derivatio tantum abest, ut μ abiici postulet, ut, si quid analogiae tribuendum sit, huius litterae accessionem etiam commendare videatur. Ὀβριμος enim simillimam originem habet, ut ἀβροτος. Quare si ἀμβροτες dixere Graeci, quidni eos etiam ὄμβριμος pronunciaffe censeamus? Idque eo est etiam veri similis, quod huius verbi prima syllaba semper producitur, ita ut numquam veterrimi quidem ἔβριμος sine littera μ dixisse videantur.

Omnino enim quod supra de verbo ἀμπλάκημος et ἀππλόκημος adnotavi, in plerisque similibus verbis videtur obtinuisse, additum fuisse μ, ubi syllaba producenda esset, omissum, ubi corripienda. Inde facile licebit coniecturam facere, quare et ἔμβριμος et ὄβριμος recte se habeant. Ὅμβριμος enim proprium videtur poetarum fuisse, qui primam syllabam producere consueverint; ὄβριμος autem a prosae orationis scriptoribus adhibitum credibile est, quibus producendae primae syllabae nulla erat necessitas. Quo factum est, ut grammatici maximam partem ὄβριμος, ut magis vulgare usuque tritum, commemoraverint. Utraque scriptura apud Phavorinum exstat: nescio an non item apud Suidam, apud quem in Kusteri quidem editione suis locis ὄβριμοεργός et ὄβριμος, atque infra ὄμβριμοεργός et ὄμβριμος occurrunt. Sed Kusterus pro insigni negligentia sua, scripturae diversitate adductus, glossam, quam semel ponere debebat, bis edidit locis diversis. Nam in Mediolanensi editione eo loco, ubi litterarum ordo ὄβριμοεργός et ὄβριμος poni postulabat, haec leguntur: ὄμβριμοεργός, ὁ μεγάλα ἔργα ποιῶν: ὄμβριμος, ἰσχυρός: infra autem in litteris ομ vocabula haec prorsus omissa sunt. Contra in Basileensi editione eadem eodem modo scripta in litteris ομ leguntur, absunt autem ὄβριμοεργός et ὄβριμος in litteris οβ. Idem accidit in Ὅμβρων, et ὄμβρουζον χρυσίον, quae Mediolanensis tantummodo in litteris οβ, Basileensis non nisi in litteris ομ, Kusterus autem utroque in loco habet. Ac nescio an etiam ὄβρικάλα, adhibitum in Aeschyli Agamemnone vocabulum, et ἰβρικάλοι, quod apud Hesychium exstat, rectius scribantur ὄμβρικάλα et ἰμβρικάλοι. Certe id probabile sit propter vocabula ἴμβρις vel rectius ἴμβρις, et ὄμβρος, quae idem Hesychius explicat.

Denique mihi quidem litterae ν paragogaef usus eo usque patere videtur, eam ut omnino ibi, ubi vox loquentis requiescit, addendam existimem. Atque in poetis quidem, quorum omnis oratio ad aurium aestimationem composita est, non dubito, quin in fine cuiusque versus, qui quidem ultimam syllabam ancipitem habeat, addendum sit ν , quo facilius in ea syllaba vox consistere et pausam facere possit, antequam ad sequentem versum pergat. Id in iis versibus faciendum esse, quorum ultima syllaba metri lege longa esse debet, vix, puto, erit, qui neget. Ita quis est, quin sentiat, longe asperius ad aures accidere illud, quod vulgo legitur in Aeschyli Prometheo,

σήμνον, ὅστις ἐν Φάραγγι σ' ὤχμασε,

quam quod scribi debebat,

σήμνον, ὅστις ἐν Φάραγγι σ' ὤχμασεν.

Ad hanc quoque rem advocari ea poterunt, quae supra dixi de simili cautione Latinorum poetarum, syllabas, quas nulla ratione producere liceat, aegre in fine pentametri elegiaci collocantium. Illud autem difficilius fortasse a multis concedetur, etiam ubi in thesin, eamque brevem, dummodo non sit ab ancipitis syllabae usu aliena, versus exeat, addendum esse ν paragogicum. Dicent enim consentaneum esse, ut, si metri ratio ultimam syllabam brevem esse iubeat, nihil morae obiiciatur, quominus corripere ea syllaba possit. Nihil tamen minus, si quis aures consuluerit, fateatur necesse est, in cuiusque versus extrema syllaba diutius morari vocem debere, quo is versus ab sequente versu iusto intervallo dirimatur. Nam si quis non pateretur in ista syllaba vocem parumper consistere, subito intercipienda foret, ne duorum versuum

numeri coalescerent. Quod patet non sine magna pronuntiacionis molestia fieri posse. Quae qui reputaverit, mecum, spero, sibi in animum inducet, Homerum sic pronuntiare maluisse,

ἔλομένην, ἢ μὲρ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,

aut Aristophanem,

αἶπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νῦν ἡμῖν
παρέχουσιν,

quam omissa littera ν, etiamsi sequatur littera consonans.

Eadem regula observanda videtur in profae orationis scriptoribus, quibus dialectus, qua scripserunt, non interdixit litterae paragogaе usu. In his quidem non omnium periodorum fines ista littera augendae sunt: quippe id repugnaturum esset amplius progredienti orationis perpetuitati: sed ubi tantum eam litteram addere oportebit, ubi quum insignior aliqua pars argumenti finiatur, vox recitantis diutius debet consistere. In Thucydidis libri II. fine nunc quidem legitur: καὶ τρίτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῶδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε. Et in fine libri III. καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῶδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε. Recte vero, mea sententia, quidam codices in fine libri IV. habent, καὶ ἑννατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῶδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψεν. Id igitur etiam in II. et III. libro verponendum puto.

LIBER I. CAP. VI.

De syllabis mutis.

Denique de syllabis mutis dicam. Eo nomine illas intelligi syllabas volo, quae non sunt integrarum syllabarum loco. Sic Attici genitivi tertiae declinationis in *eos* non possunt duabus integris syllabis pronunciari. Id et accentus in barytonis docet, et *micrum* arguit, quod plerumque istas syllabas unius loco esse iubet. Nec tamen litteras *eo* in his genitivis prorsus in unam coalescere posse patet. Nam et saepe in versibus duabus syllabis pronunciantur, et scriptura sigillatim exprimuntur. Atqui, ut supra notatum fuit, Graeci, ut pronunciabant, ita scribere solebant. In his igitur syllabis cavendum est, si quis recte eas pronunciare vult, ne alteram vocalem prorsus omittat. Ambae enim audiri debent, sed in unam syllabam coniunctae, ita ut ea vocalis, quae mutam syllabam constituit, minus audiatur.

Sed erunt, qui hoc argumentum, quod ab accentu repeti, nullam vim habere contendant, propterea quod Attici perhibeantur in multis vocabulis, quorum ultima syllaba longa est, accentum in tertia a fine syllaba collocare. Cuiusmodi sunt non solum *εὐγεως*, *αἰετιχθεως*, *Μενελεως*, *εὐκερως*, in quibus syllaba ultimae proxima brevis est, sed etiam *βαθύγηρας*, *καλλίγηρας*, *ὑπέργηρας*, in quibus haec syllaba pariter atque ultima producitur. Atqui productarum syllabarum nulla potest pro muta haberi. Ergo accentus quidem, inquit, non poterit argumento esse, quo quis in proparoxytonis, quae ultimam longam, eam au-

tem, quae ante ultimam est, brevem habeant, hanc brevem syllabam mutam esse contendat. Enimvero, si quidem Attici dixere βαθύγηρως, καλλιγηρως, ὑπέργηρως, et si quae sunt horum similia, recte contra nostram sententiam rationem isti concluderint. Verum id ipsum, etiam in nominibus, quorum ambae finales syllabae longae sunt, accentum ab Atticis in tertia a fine syllaba collocatum fuisse, tantopere ab omni abhorret veri similitudine, ut, si id factum credamus, omnem accentuum rite collocandorum doctrinam evertere oporteat. Afféram primo, quas equidem notavi, grammaticorum de hac re sententias, quoniam id ab iis, qui recentiori aetate de his rebus scripserunt, neglectum video. Igitur Athenaeus lib. IX. p. 400. sic scribit: Τρύφων δὲ Φησι· τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτόνως καὶ μετὰ τῷ ν λέγει,

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ζύναρπάσειεν ἡμᾶν.
καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν,

ἀπόλωλα. τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγητικῷ χωρὶς τῷ ν καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. ὡς περ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί Φησι νεών, καὶ λαὸν λεών, ἔτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐρῶσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκλόεθος ἐστὶν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ,

γέραναι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴτινοι, λαγοί.

τῇ δὲ λαγὼν ἢ διὰ τῷ ω παραπλησίως προσεγορευομένη λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κέλαξι, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευ-

τῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονεῖν τὴν λέξιν, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ἐμότονα ἔστι, καὶ μεταληφθῆ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς. νεός, κάλος, νεώς, κάλως. ἔτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τῆς Εἰλωτας ποιήσας. ἔτα ἔστι τὸ μὲν Ἰακόν λαγός,

λαγὸν ταραξίας πίθι τὸν θαλάσσιον,

(v. Athen. p. 446. D.) τὸ δὲ λαγός Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ Ἀττικὴ λαγός, ὡς Σοφοκλῆς,

γέραναι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.

τὸ μὲντοι πᾶσα λαγών, εἰ μὲν ἔστιν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω, εἰ δ' Ἀττικόν, τὸ ε. Summam horum ex Athenaeo Eustathius refert p. 1534, 14. Sed, ut hoc obiter addam, in Sophoclis versu Athenaei lectionem, quam Brunkius in lexico Sophocleo v. λαγός e lectione Lexici MS. bibl. Reg. corrigendam putat, firmat grammaticus MS. August. his verbis: τὸ μὲν λαγός κινὸν ὃν εὐρηται παρὰ Σοφοκλεῖ, γλαῦκες, ἰκτινοί, καὶ λαγοί. ὡς περ δὲ καὶ καὶ λαὸν λεγόντων τῶν κοινῶν οἱ Ἀττικοὶ νεὼν καὶ λεῶν φασίν, οὕτω καὶ τὸν λαγὸν λαγὸν φασί. καὶ Εὐπολῖς, βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. τὸ δὲ λαγός Ἰωνικόν ἔστιν. Eupolidis versus ex Athenaei lib. VII. p. 256. sic relituendi videntur,

πελλὴ θυμήδει, ἵνα
πάρα μὲν κάραβι, πάρα καὶ βατίδες [εἰσί,]
καὶ λαγῶ,
καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Nam quae praecedunt ibi apud Athenaeum, παρὰ τῷδε Καλλίᾳ, Athenaei, non Eupolidis verba sunt, sic scribenda, παρὰ τῷ Καλλίᾳ. Sed red-

εο, unde digressus sum. Succedat Athenaeo Theodorus Gaza lib. III. p. 144. μακρᾶς γὰρ ἔσης ἐπὶ τέλους ἢ δύναται προπαροξυνθῆναι λέξις κοινή. Κοινή dicit propter Atticorum contrariam consuetudinem. Idem p. 148. τῶν δὲ τεταρτεκλίτων Ἀττικῶν ὑπερδισυλλάβων προπαροξυτόνως αἰεὶ ἢ εὐθεία, καίτοι μακροκατάληκτος ἔσα. Ἀττικῶν δὲ τὸ τοῖδτο, Μενέλεως, εὐγεων. Etymologicum M. p. 220, 19. γαλόω. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἔστι γάλως· εἶτα διαλύσει τῷ ω γάλωος, ὡς τὸ ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἔβη. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἔστιν εὐθεία ἢ γάλως. ἔστι δὲ ἢ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. κλίνεται τῆς γάλω. ὁ κανὼν τὰ δὲ βαρύτενα κατὰ ἀποβολὴν τῷ σ κλίνονται, τῆς Κέω. ἢ δοτικῇ τῇ γάλω, καὶ πλεονασμῷ τῷ ο γαλόω. διὰ τῆτο προβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ ἐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένε τῷ ω τρίτῃ ἀπὸ τέλους τίθεται ἢ ἔξῃα, χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος. Locum hunc, qui in edito Etymologico non ab omni parte sanus est, ita exhibet MS. August. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι γάλως ἐστὶ, καὶ διαλύσει τῷ ω γάλωος, ὡς τὸ ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἢ εὐθεία ἢ γάλως. ἔστι δὲ ἢ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. καὶ κλίνεται τῆς γάλω. τὰ γὰρ εἰς ὡς θηλυκὰ βαρύτενα κατὰ ἀποβολὴν τῷ σ κλίνεται, τῆς Κέω. ἢ δοτικῇ γάλω, καὶ πλεονασμῷ τῷ ο γαλόω. κλίνεται δὲ καὶ γάλω, γάλωτος, ὡς γέλωτος. Canonem hunc, quo γαλόω barytonum est, e Tryphone memorant Eustathius p. 391. extrema, et scholia Veneta ad Iliad III. 122. quae videnda etiam ad XXII. 473. Porro Etymologus M: sic scribit p. 635, 32. ὀρφῶς. περὶ δὲ τῷ ὀρφῶς ἔστιν εἰπεῖν, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Χοιροβοσκός, ὅτι τὰ εἰς ὡς Ἀττικὰ τῆς κοινῆς εὐθείας ἔχουσι τὸν τόνον· καὶν φθάση προπαροξυνθῆναι ἢ εὐθεία, πᾶσα πτώσις προπα-

ροζύεται. σσημείωται τὸ ὀρφῶς καὶ τὸ λαγῶς.
 ταῦτα γὰρ ἐκ ἐφύλαξε τὸν τόνον τῶν κοινῶν. τῆ
 μὲν γὰρ ὀρφῶς ὁ τόνος ἔρφος ἐστὶ, βαρύτονος, τῆ
 δὲ λαγῶς λαγῶς ἐξύτονος, ὡς Ἡρωδιανὸς φησιν,
 ὅτι ἐν τοῖς εἰς ὡς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶδεν περι-
 σπάται, πλὴν τῆ ὀρφῶς καὶ λαγῶς. Eandem rem
 tangit Eustathius ad XII. Odyss. p. 1720, 47. Por-
 ro Etymologicum M. p. 116, 7. τοῦ ἀξίχρεως καὶ
 ἀνάπλεως καὶ ἀγήρωσ τοῦ εἰδέτερον διὰ τοῦ ω μεγάλῃ
 γράφεται. δεῖ γινώσκειν, ὅτι πᾶν εἰδέτερον εἰς ν λήγον
 ἀπαθὲς βραχυκαταληκτῆν θέλει, ζύλον, πτερόν,
 λετρόν· χωρὶς τῆ πᾶν καὶ τῶν παρὰ τὸ πῆς, οἶον
 δίπες, τρίπες· πρόσκειται ἀπαθὲς διὰ τὸ ποιοῦν,
 καὶ χροῦν, καὶ ὄσυν, καὶ χαλιῶν. ταῦτα γὰρ
 ἀπὸ κράσεως γέγονε. καὶ τὸ διπλῆν ἀπὸ τῆ δι-
 πλόον, καὶ τὸ εὐγήρων ἀπὸ τῆ εὐγήραον· τὸ κερ-
 χαρόδον καὶ τιμήην ἀπὸ τῆ κερχαρόδον καὶ τι-
 μήην γέγονε, τὸ μὲν πλεονασμῶ τῆ ι, τὸ δὲ τῆ ο.
 τὸ ἀνάπλεων καὶ ἀξίχρεων τῆ Ἀττικῇ ἐκτάσει
 ἔπαθον, ἀπὸ τῆ ἀξίχρεον καὶ ἀνάπλεον τῶν διὰ
 τῆ ο. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸν τέταρτον κανό-
 να τῶν εἰδέτερων. Haec quoque lubet adscribere,
 ut in Etymologico MS. leguntur: δεῖ γινώσκειν, ὅτι
 πᾶν εἰδέτερον εἰς ν ἀπαθὲς βραχυκαταληκτῆ, ζύ-
 λον, πτερόν· πλὴν τῆ πᾶν καὶ τῶν παρὰ τὸ
 πῆς. δίπην· ἀπαθῆ ἔπει διὰ τὸ ποιεῖν, ὄστῆν. ταῦ-
 τα γὰρ ἀπὸ συναρέσεως· ὁμοίως καὶ τὸ διπλῆν
 διπλόον γάρ. εὐγήρων, εὐγήραον· τὸ κερχαρόδον
 καὶ τὸ τιμήην ἀπὸ τῆ κερχαρόδον, τιμήην γέγο-
 νε, πλεονασμῶ ἐν τῷ πρώτῳ τῆ ι, ἐν δὲ τῷ δευ-
 τέρῳ τῆ υ. τὸ ἀξίχρεων καὶ ἀνάπλεων Ἀττικῇ
 ἐκτασιν ἔπαθον. ἔτως ὁ Χοιροβοσκός. Etymologi-
 cum M. p. 347. 11. πλανώμενοί τινες ἀναγινώσκου-
 σιν ἐξ Ἄθω εἶ γὰρ δύναται τρίτη ἀπὸ τῆ ω πί-
 πτειν ἢ ἐξῆα. εἶ γὰρ ἔχει πρὸ τῆ ω τὸ ε, ὡς τὸ
 πόλεων. ἀμφίβολον. εἶ γὰρ παρὰ τὸ Ἄθω Ἄθω,

ἔστι πλεονασμῶ τῆ ο· εἰ δὲ ἐρηται Ἄθρος (scribendum Ἄθροος) Ἄθρος, Ἀθρώ, ἐν ἔτι πλεονάζει. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Eustathius ad Iliad. XIV. p. 980, 49. Ἄθρω προπαροξύνουσιν οἱ παλαιοί, τὸν φυσικὸν τόνον φυλάσσοντες. γέγονε γὰρ ἐκ τῆ Ἄθω, πλεονάσαντος τῆ ἐν τῇ παραληγέσει ο μικρῆ, ὡς ἐν τῶ Φῶς, Φῶως, καὶ Κῶς, ἢ νῆσος, Κῆως, οἷον Κῶαν εὐνοιομένην. καὶ ἔστι πῶς Ἀττικῆ καὶ ἢ τῆ Ἄθω προπαροξυτόνησις. Ἀθηναῖοι γὰρ ἐν πολλοῖς ἐκνήσι μετατιθέμενοι ὑπερβιβαστικῶς τὰς τῶν εὐθεῶν ὀξείας. ἐν γέν τῶ Πάλεως, Ἐφείως, σινίπείως ἐκ ἐταπένωσεν ἢ μαύροκαταληξία τῆς γενιῆς τὴν προπαροξυτόνησιν. Scholiastes Venetus ad XIV. Iliad. v. 229. de hoc vocabulo: προπαροξύνεται δὲ. πλεονασμὸς γὰρ ἔστι τῆ ο. His locis adde, quod quum apud Etymologum M. p. 230. 48. καλόγηρος, (ita ex Etymologico MS. et Phavorino pro καλόγηρος legendum) et βαθύγηρος, et ὑπέργηρος, tum apud alios quosvis scriptores eadem verba eodem modo constanter scribi solent.

Grammaticorum de hac re sententias ipsis eorum verbis protuli, quo rectius omnis posset procedere disceptatio. Etenim regula ista, quae nomina proparoxytona communi lingua in *os* et *en* exeuntia, etiam quum Atticam productionem ultimae syllabae passa sunt, in tertia a fine syllaba accentu notari iubet, ab iisne ducta nominibus censetur, quae proximam ultimae syllabam brevem, an ab iis, quae eandem syllabam longam habent? Ab illis ductam crediderim, in quibus proxima ultimae syllaba brevis est. Horum enim ingens exstat multitudo: illorum autem, quae alteram a fine syllabam productam habent, tanta paucitas est, ut magis excipienda ac segreganda ab ista lege, quam ad eam accommodanda videantur.

At, inquit fortasse aliquis, communes accentuum regulae, siue corripitur syllaba, quae ante ultimam est, siue producat, tertiam a fine acui ventant ultima producta: quare si semel ab his legibus discedere placuit Atticis, quid est, quare eos *αἰγόκερος* dixisse, ac non etiam *καλόγηρος*, censeamus? At id ipsum nego, discessisse omnino Atticos a communi accentuum usu. Primum enim quis omnino pronunciare potest ista eo quidem, quo notantur, accentu, *καλόγηρος*, *βαθύγηρος*, *ὑπέργηρος*? Nemo profecto ita dicamne culto an rudi ore reperietur, qui servato duarum, quae ultimae sunt, syllabarum pondere tertiam a fine acuere sciat. Hac enim acuta fieri non potest, quin vox aut alterutram ultimarum corripiat, aut extremam quasi prorsus a praecedentibus disiunctam seorsim pronunciet. Atqui nec correptioni locus est, neque discerpere vocabula dici pronunciare potest. Quare equidem non dubito, quin ista Attici traducto in alteram ab ultima syllabam accentu pronunciaverint *καλογήρος*, *βαθυγήρος*, *ὑπεργήρος*. *Μεσόγαιων* autem, quod Suidas in hac dictione et in *ἀνώγειον* habet, scribendum est *μεσόγαιον*, ut Kusterus in *ἀνώγειον* edidit. In edd. Basileensi et Mediolanensi utrobique scriptum est *μεσόγαιων*. Deinde vero illa, *εὔγειον*, *εὔκερος*, et reliqua horum multitudo specie tantum, non re, communibus accentuum regulis repugnant. Nam propter hanc ipsam causam, quia proxima ultimae syllaba corripitur, accentum in tertia a fine reliquerunt Attici. Videntur enim hanc syllabam, quae ante ultimam est, tanta celeritate in his vocabulis pronunciasse, ea ut propemodum obscuraretur ac vix integrae syllabae vicem sustineret. Hinc nihil mirum, si tertiam a fine syllabam accentu notarunt, quam extrita paene ea, quae ante ulti-

nam est, secundam liceret numerare. Id ut a poetis saepe fit in vocali vocalem praecedente, ut in his, *Μενέλεως*, *Ἀμφιάρεως*, ita idem factum reperitur in vocalibus, quae sunt ante consonantes, ut *ἄγλακτος*, *ὄρμενος*, *σκινδάλμος*, aliisque innumeris. Quae si vera sunt, sponte consequetur, haec, *εὐκέρως*, *εὐγέων*, et reliqua, accentuum regulis non esse contraria, illa autem, *καλόγηρος*, *βαθύγηρος*, *ὑπέργηρος*. pravo accentu scribi. Nimirum grammatici, qui regulam istam de proparoxytonis Atticis in *ως* et *ων* exeuntibus immensa copia exemplorum secundam a fine syllabam brevem habentium confirmari viderent, haec quoque per pauca, in quibus ea syllaba longa est, eadem regula complexi sunt. Quamquam haud scio an non omnes hunc errorem erraverint. Certe aliquam dubitationem faciunt, quae supra ex Etymologico M. p. 347. attuli: *πλανώμενοί τινες ἀναγινώσκουσιν ἐξ Ἰθω. εἰ γὰρ δύναται τρίτη ἀπὸ τῆς ω πίπτειν ἡ ὄξεια. οὐ γὰρ ἔχει πρὸς τῆς ω τὸ ε, ὡς τὸ πόλεων.* Quae siue Herodianum, ut ea, quae sequuntur, siue alius grammatici observatio est, omnium certe, quas de hac re protuli, adnotationum optima est. Indicat enim grammaticus, hanc esse istorum proparoxytonorum legem, ut syllaba quae ante ultimam est, habeat vocalem ε. Quod ille si sic voluit intelligi, ut etiam illud ε, quod ante consonantem esset, comprehendere putaretur, verissima eius sententia est. Nam idcirco Attici hanc maxime vocalem reliquis in hac re praetulerunt, quod ea et celerrime omnium pronunciari, et ad incredibilem tenuitatem obscurari potest.

CAP. VII.

De mutae.

Sed ut clarius explicem de mutis syllabis, quatuor omnino vocales sunt, in quibus mutae syllabae occurrant, ε, ι, ο, υ. E quibus ε in Atticis quidem nominibus etiam ante consonantem collocata mutam syllabam facit, ut supra ostendimus, veluti εὐκέρως. Sed communi lingua haec vocalis nonnisi ante vocalem muta est: id quod etiam in vocali ο fieri videmus. De reliquis duabus, nunc praecedit eam vocalem, cum qua in unam syllabam coniungitur, nunc sequitur; υ denique semper sequitur.

Atque ε quidem ubi tam correpte pronunciat, ut mutam syllabam constituat, nunc ante longam vocalem est, ut in his, πόλεως, χρεῶν, χρεῶν, ἕα, ἕατε, Πηλέα, ut in Ranis Aristophanis v. 863. Πηληιάδεω,

Χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ,

Θέτις δ' ἔλθεται ἔφετμέων,

nunc ante brevem vocalem, ut in his,

Χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,

Χρύσειον σκήπτρον ἔχων,

νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Attici poetae hoc in solo nomine θεός, et in nominibus propriis faciunt, ut in Νεοπτόλεμος apud Sophoclem in Philoct. v. 241. et apud Euripidem in Androm. v. 14. et in Troad. v. 1126. Illud in hac re observandum, ε mutum ante brevem syllabam efficere, ut ea syllaba producat, ut

Praeterea autem memorabile est, ε mutum cum sequente vocali non aliter a poetis corripi, nisi si aut consonans, aut longa vocalis vel diphthongus praecedat. Etenim si brevis vocalis praecederet, ut in Ἀσίῳ, Βορέῳ, haesitatura esset vox in pronuntiatione, dum vocalem istam corripere, et tamen ε quoque, sed multo brevius, pronuntiare deberet. Itaque in hoc casu Graeci ε prorsus neglexerunt, ut in his,

ἔϋμμελίῳ Πριάμοιο,

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι,

Iliad. II. 461. ubi vid. schol. Ven. Id igitur male Gregorius Corinthius p. 177. scripsit Ἀσίῳ. Iliad. XIV. 395. XXIII. 692. Odyss. XIV. 533. Βορέῳ. Vide Etym. M. p. 154, 43. In Homero quidem Ἀσίῳ, si quidem hic genitivus, non dativus est, hoc verior scriptura videtur, quia hic, si bene memini, nusquam genitivum, qui ε mutum habet, corripit, ut in iisdem litteris factum in hoc exemplo,

Χρυσέῳ ἀνά σκήπτρῳ.

CAP. VIII.

D e m u t a ε.

Littera ε, ante aliam vocalem, sed post consonantem, rarissime, nec nisi metri necessitate cogente mutum est, ut apud Dionysium Periegetam v. 38:

ἄγχι δ' Ἐρυθραῖόν τε καὶ Αἰθίοπικον καλέεσιν.

Atque haec quidem littera quum propemodum consonantis vice fungatur, facile patitur, ut se-

quens vocalis corripī queat. Alia exempla, quae Brunkius ad Aeschylī Persas v. 35. protulit, nihil minus, quam litteram *i*, mutam habent. Primum in ipso Aeschylī versu,

Πηγασταγὼν Αἰγυπτιογενής,

mirum est male formatum vocabulum Brunkio placere potuisse, praesertim quum veteres libri exhibeant Αἰγυπτιογενής, quod vel sine libris reponendum erat. Deinde ex Euripidis Phoenissis v. 684. affert:

αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν,
 ἃ νιν εὐήλοισι
 δᾶξεν αἰθέρος πνοαῖς,

in quo loco εὐήλοισι quadrifyllabum putat, quia strophica haec sint:

Βάκχιον χόρευμα παρθέ-
 νοισι Θεβαίαισι,
 καὶ γυναιξὶν εὐίοις.

Nimis profecto imperitus fuisset Euripides, si tantam asperitatem evitare nescisset. Scribendum:

αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν, ἃ νιν εὐεί-
 λοισι δᾶξεν αἰθέρος πνοαῖς.

Etymologicum M. p. 390, 31. εὖειλος, ὁ εὐάερος τόπος, παρὰ τὸ εἶλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. Lexicon MS. August. εὖειλος, ὁ θερμὸς τόπος. Rem conficit Hesychius: εὖειλος, εὐήλιος. Vide ibi interpretes. Iam praeclare respondent strophica:

Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θεβαί-
 αισι καὶ γυναιξὶν εὐίοις.

Denique quem affert Hippolyti v. 129.

εὐάλιε κατέβαλ' ἔσθεν αἰμῖν,

in eo non minus fallitur. Nam quod in antistrophico,

κρυπῶ τε πένθει θανάτε θέλσταν,

τὲ dicit et metrum iugulare, et phrasi nocere, suspensio et imperfecto relicto ultimo membro, id utrumque falsissimum esse, nemo non videbit, qui vel metrum dochmiacum cognitum habeat, vel meminerit *κλύειν* pariter cum participio atque cum infinitivo coniungi posse. Verba enim haec sunt:

τριτάταν δὲ νιν κλύω

τάνδε κατ' ἀμβροσίε

στόματος ἀμέραν

Δάματρος ἀκτῶς δέμας ἀγνὸν ἴσχει,

κρυπῶ τε πένθει θανάτε θέλσταν

κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσανον.

Quare tantum abest ut *εὐαλίε* trisyllabum sit metri causa, ut ob eandem causam necessario debeat quadrisyllabum esse. Sed versus iste, ut a Brunkio editus est, numeros minime habet elegantes; nec meliores in vulgata lectione:

εὐαλίε κατέβαλεν, ὄθεν μοι.

Versus foede corruptus est, verbi, nisi fallor, omissione, quae causa fuit, ut *κατέβαλεν* scriberetur, quod participium esse debebat. In tanta lectionis perturbatione venia erit audaciori coniecturae, quae quidem Brunkiana mutatione et probabilior et ad metrum aptior, tum denique etiam ad sensum loci accommodatior sit. Igitur sic videtur scripsisse Euripides:

ὄθι μοί τις ἦν φίλα,

πορφύρεα φάρεα

πταμίαι δρόσω

τέγγεσα, θερμῶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτραις

εὐάλι' αὐδάσε βαλῆσ' ὄθεν μοι
πρῶτα φάτις ἦλθε.

Multo frequentius littera *i*, muta est post aliam, eamque longam; vocalem. Atque hoc quidem ipsa scriptura exprimitur, quandoquidem subscribitur *i*. Sed de hac re magna est virorum doctorum dissensio. Alii enim etiam ibi *i* subscribunt, ubi eius litterae accessio analogiae repugnat, ut in καῖν, καῖτι, καῖπι et similibus, in quibus omittendum esse *i*, vir doctus, cuius quaedam observationes Vigeri libro de idiotismis Graecae linguae insertae sunt, hoc argumento docuit, quod *i* in diphthongis semper ultimum locum teneat. Itaque recte scribi καῖτα, quippe contracta diphthongo ex *αι*; male autem καῖν et similia, quia in his contrahantur *αι*. Poterat addere, qui καῖν scriberent, scribere debere etiam χύιπό, χύιπεροπλία, et quae his similia sunt. Neque rectius foret χῆδε, χᾶδε. Alii autem, ut Pierfonus ad Moerin aliquot locis, et Brunkius ad Aeschyli Prometheum v. 12. lubenter σφῶν, πρῶ et similia scriberent. His equidem nullo pacto assentior. Non sane reiicio, quam isti afferunt, monumentorum veterum auctoritatem. Quin confirmat eam Gregorii Corinthii testimonium, qui p. 41. et seq. nunc adscribi istam litteram, nunc non adscribi observat. Sed ea, qua nunc utimur in Graeco sermone, scripturae ratio tantum abest ut monumentorum fide labefactetur, ea ut magis corroborari videatur. Ponam primum hoc, quod facile quemque mihi daturum spero, grammaticorum in hoc genere haud levem auctoritatem esse. Hi enim primi sermonem Graecum ad disciplinae quamdam rationem revocarunt, et quae vocum pronunciationis discrimina in quaque dialecto reperissent, litterarum apto usu, id-

que non sine veterum librorum exemplo, exprimere docuerunt. Hi igitur consensu tradunt, in quibusdam vocabulis, subscriptum omitti, ut in Atticis κᾶω, κλάω, αἰετός, quod etiam in Ἀχαιῶδες ab Atticis factum esse veri simillimum videtur; in aliis autem vocabulis eam litteram adscribi, ut in κᾶνος Etymologus M. p. 551, 26. in Κᾶος idem ibidem l. 29. in κᾶν, σφᾶν idem p. 610, 3. in λᾶων et λᾶστος idem p. 676, 13. in χᾶ idem p. 816, 33. ex Ὄρο; in Φᾶς et δᾶς idem p. 803, 37. in πεφᾶσμένος, Φᾶζω, χράζω idem p. 667, 25. vide p. 803, 47. in κλήζω et χρέζω, i. e. δέομαι, idem p. 485, 46. in κλήθρα idem p. 518, 12. in ληστής idem p. 563, 23. in χρέζω, τὸ δέομαι, idem p. 815, 4. non item in χρέζω, τὸ χρησμάδω, quamquam, ut ipse fatetur, analogia litteram, requirente; in Νηρηῆδες et similibus idem p. 604, 54. et Eustathius p. 840. l. 33. in Μηονίς Eustathius p. 365, 27. quod nomen idem eodem in loco apud Boeotos carere littera, dicit. Technologiae MS. τὸ σᾶος προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι καθ' ἰμοιότητα τῷ πατρῶος, ὅπερ οἱ ποιητὰ πατρῷος Φασι. μητρῶος, μητρῷος, λᾶος, λᾶίος, ἑᾶος, ἑᾷος, παππῶος, παππῷος. ἔτω καὶ σᾶος. ἐκ τῆς καὶ σᾶζω, ὃ δὴ καὶ προσγεγράφεται, τὴν τῷ ὀνόματος προσγεγραμμένην τῆρην. Vide Eustathium p. 1409, 47. Scholiastes Venetus ad Iliad. XII. 473. μετὰ τῷ ι γραπτέον γαλῶ· ἔστι γὰρ πληθυντικὴ εὐθεῖα Ἀττικὴ, ὡς τὸ οἱ Μενέλεω. Eustathius p. 173. extrema: σημειώσεται δὲ ὡς τὸ μὲν ἢ ἀντὶ τῷ ὅπερ σὺν τῷ ι γράφεται οἱ τεχνικοί, καθὰ καὶ τὸ πῆ καὶ ὄπη καὶ ἄλλη, ὃ ἔστιν ἄλλαχῆ. τὸ δὲ ἢ θέμις ἔστι δίχα προσγραφῆς τῷ ι τιθέασι, καθὰ καὶ τὸ ἢ νέος ἐκ ἀπάλαμνος, ἢ γυν ὡς νέος οὐκ ἀναλκίς, καὶ τὸ μῆ, οἷον μῆ τύψης, καὶ τὸ νῆ, οἷον νῆ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ τὸ ἢ σχετλιαστικόν, καὶ θαυμαστικόν, καὶ τὸ ὦν ἀνακλητικόν, οἷον,

ὡή, τίς ἐν πύλαισι δωμαίων κυρεῖ.

ἔτι δὲ καὶ τὸ ἤδη χρονικόν, καὶ νύνη ἀντὶ τῆ ἀρ-
τίας, ἐν εἰς τόνω, ὃ καὶ Φάσι μόνω παρωχημένα
συντάσσεται.

His addi possunt quaedam rariora, ut Λᾶον,
Laium, patrem Oedipi, dixit Pindarus Olymp.
II. 70. (vide scholion metricum MS. Ciz. in com-
mentatione mea de metris Pindari p. 207.) et πά-
τρω Pyth. VI. 46. μάτρω Nem. IV. 130. Suidas in ν.
ἤρωσ: διτυλλάβως δὲ κέχρηται Ὅμηρος ἤρω, ἀπαξ
ἐν Ἰλιάδι καὶ ἀπαξ ἐν Ὀδυσσεΐα. Iliadis versus
est in VII. 453.

ἤρω Λαομέδοντι πολιόσασμεν ἀθλήσαντε.

Odyssaeae versus, est in VIII. 483.

ἤρω Δημοδόκω· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Itaque in Suida ἤρω scribendum, non solum ana-
logia postulante, sed Etymologi quoque auctori-
tate, qui haec habet p. 437, 54. ἤρω Δημοδόκω δο-
τική ἐστὶν ἀντὶ τῆ ἤρωι κλίσις, καὶ ἐκ ἀποκοπῆ.
Aprocopen statuebat Moeris p. 176. ἤρω, χωρεῖς
τοῦ ι, Ἀττικῶς ὡς Ὅμηρος, ἤρω Δημοδόκω· ἤρωι
δὲ μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς. Probavit hoc, ut so-
let, Pierfonus. Vide Oudendorp. ad Thom.
M. p. 425. Caeterum Suidae adnotationem ex ve-
tere quodam critico petitam esse quum res ipsa,
tum scholiastes Venetus ad Iliadis versum arguit.
Nec temere ad hanc rem animum advertere gram-
matici. Quippe uterque locus in iis est, qui
Wolfii opinionem de carminibus Homericis egre-
gie confirmant. Non enim ista contractio antiquis-
simae illius aetatis est, cui maxima pars Iliadis as-
signari debet. Ac septimus quidem atque octavus
Iliadis liber plurimas ob causas recentiori nec fa-
ne summo poetae tribuendi videntur. Odyssaeam,

atque ipsum quidem octavum librum etiam μορ-
φή v. 170. quod in XI. quoque v. 366. est, recen-
tiores esse arguit. Id vocabulum nusquam in
Iliade occurrit; composita autem ex eo in neutro
carmine. Quo minus probo Ruhnkenii coniectu-
ram πολύμορφοι in hymno Cereris v. 23. Iste lo-
cus, nisi fallor, ita scribendus est:

ἔδ'ε τις ἀθανάτων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων
ἦκεσεν Φωνῆς, τῶν τ' ἀγλαόκαρποι ἀλωαί.

Nec deum quisquam, inquit, neque accolarum
audivit vocem Proserpinae. Sed redeo, unde dis-
cessi. Aliud rarius mutae, exemplum est ἠρῶσσα,
de quo dixit Valkenarius ad fragm. Callimachi p.
287. seq. Simile habetur ἠρῶνα, quocum Suidas
et scholiastes Aristophanis ad Nubes v. 314. com-
parant ἦθεος. Verum equidem vehementer vere-
or, ne hoc vocabulum eximendum sit ex eorum
numero, quae, subscriptum habent. Etenim,
subscriptum semper natura breve est, idque neces-
sario, quia longa vocalis quo pacto possit tanto-
pere debilitari, ut vix audiatur, non sane licet
intelligere. Atqui in ἠρῶνη, unde ἠρῶνη factum
putant, longa est. Dionysius Periegetes v. 1022.

Αἰήταο θυγατρός, ἀμύμονος ἠρῶνης.

Sic Εὐνήνη, Ὠκεανίνη, et alia, et Catulii Neptu-
nine. Quamobrem equidem ἠρῶνη, detracta ista
vocali, scribendum arbitror, idque nomen adnu-
merandum esse formis femininis in ῶνη, ut Ἀμυ-
μώνη, Ἠλεκτροῦῶνη. Errare enim Etymologum,
qui p. 87, 35. Ἀμυμώνη ex genitivo Ἀμύμονος de-
rivet, alia nomina ostendunt, ut εἰρесиῶνη, Ἀτρυ-
τώνη, Ἀκρισιῶνη, Ἰκαριῶνη, Τυνδαρεῶνη, quo uti-
tur Christodorus in Anthologia carm. I. v. 167.
Quae quum sint diversissimae originis, dubitari
non potest, quin haec sit peculiaris quaedam atque

arbitraria forma. Ex ἥρωσ igitur tria habebimus feminina, ἥρωϊς, ἥρωϊνή, ἥρωϊνη.

Ex iis, quae hactenus de *i* subscripto commemoravi, hanc mihi merito videor rationem posse concludere, alium addita ista littera, alium detracta fuisse sonum. Primum enim omnia vocabula, quae *i* subscriptum habent, initio syllaba auctiora fuerunt, ut *λαῖον*, *πατρῷος*, *Νηρηίδες*: quae quis non videt si correptius pronunciato *i* propemodum integra syllaba priventur, clare tamen adhuc aures istius litterae sonum percipere? Deinde quid est, quod grammatici in *χρήζω*, *τὸ δέσμαι*, et in Homerico

Μηονὶς ἢ Κάειρα,

adesse *i*, in *χρήζω*, *τὸ χρησιμῶδῶ* et in Boeotico *Μηονὶς* atque aliis vocabulis in eiusdem gentis lingua abesse dicunt, nisi si ea re pronunciationis diversitatem indicare voluerunt? Denique quis credat Pindari *Λαῖον* de Laio, Thebarum rege, intelligi a quoquam potuisse, nisi litterae *i* sua vis et potestas mansisset? Quare equidem non dubito, quin in istis omnibus vocabulis audiri debeat *i*: quod quidem sine ulla vocis molestia fieri potest, maxime ubi vocalis sequitur. Ibi enim *i* propemodum consonae vicem praestitisse videtur, ut *Λαῖος*, *Λαῶν* sonuerint *Lajos*, *lojon*. Eodem modo pronunciari debet *Θυιάς*, quippe *υ* longum habens. Vide quae de hoc vocabulo commemoravit Bentleius ad Horat. carm. II. 19, 9. Inde observat Etymologus M. p. 72, 24. et 775, 23. diphthongum *υι* non nisi ante vocalem adhiberi, ob eamque rem verba *ἀλυία* et *ἐπυία* quibusdam temporibus destitui. Hinc etiam scripturae ratio, quae in monumentis antiquis usitata est, explicari poterit. Etenim quum *i* subscriptum non esset in-

tegrae syllabae loco, consentaneum videbatur eam litteram prorsus omittere, quamquam, qui istas inscriptiones legerent, voce eam essent expressuri. Sic pronunciationis in ista littera tenuitas scripturae inconstantiam peperit. Quin ea ipsa vocabula, quae littera *i* carent, quamquam analogia eam addi postulante, ut *κᾰῶ*, *κλᾰῶ*, *ᾰἔτος*, *Ἀχαιῆς*, *χρῆζω*, (*τὸ χρησιμῶδῶ*) et Boeoticum *Μηνίς*, non dubito, quin initio pronuntiata fuerint *κᾰῶ*, *κλᾰῶ*, *ᾰἔτες*, *Ἀχαιῆς*, *χρῆζω*, *Μηνίς*: sed consuetudo tenuia illa litterae *i* vestigia paullatim penitus expulit, ut postremo prorsus sine hac littera pronuntiarentur. Ideoque omissio litterae *i* a grammaticis adnotata in his quidem verbis legitima est.

CAP. IX.

De muta o.

Supra inter mutas litteras etiam *o* retuli. Sed eam litteram equidem in uno tantum nomine *Οἰλεύς*, et quae ex eo derivantur, mutam inveni. Duplex olim huius nominis scriptura exstitit *Οἰλεύς*, et *Ἰλεύς*. Vide interpretes ad Hesychium in v. *Ἰλιάδης*, et Ruhnkenium in Epist. crit. I. p. 108. qui omisit locum Eustathii p. 218. 20. quem autem profert locum ex Etymol. M. p. 346, 41. is emendari debet ex Eustathio p. 101, 19. Auctor scripturae *Ἰλεύς* a grammaticis citatur Hesiodus, cui Eustathius ad Iliad. II. p. 277, 1. et ad XV. p. 1018, 58. addit Stesichorum. Hos in priore loco dicit utraque scriptura usos; *Ἰλεύς* autem etiam apud multos recentiorum occurrere. Hesiodi locum in

lucem produxit Ruhnkenius. Inter recentiores illos, quos commemorat Eustathius, Lycophron est v. 1150.

καὶ παῖς Ὀδοιδέκεις Ἰλέως δόμος.

Sic MS. Viteb. in cuius margine hoc scholion est: Ὀδοιδέκεις, πατήρ Ἰλέως· πάππος Αἴαντος. Scribendum Ὀδοίδεκος. Vide Eustathium ad Iliad. II. p. 277, 17. Homerus ubique Ὀϊλεύς et Ὀϊλιάδης habet, quamquam in eo Zenodotus alteram scripturam reponi volebat. Vide Wolfii prolegomena p. CCVII. et schol. Ven. ad Catalog. v. 34. ad XII. 365. ad XIII. 203. 694. 712. XIV. 442. XV. 333. XXIII. 759. ubi scriptura Zenodoti male notata est. Emendarat ille, ni fallor, ἔκθορεν Ἰλιάδης. Apud Pindarum Olymp. IX. 167. et Ἰλιάδα et Οἰλιάδα libri exhibent. Vtcumque ibi scribatur, quadrisyllabum vocabulum est. In Atticis denique poetis Οἰλεύς et Οἰλιάδης scribitur, sed eodem numero syllabarum, qui est in Ἰλεύς et Ἰλιάδης. Vide Eurip. Iphig. in Aul. 193. 263. Rhesium v. 157. Aristotelem in epitaphiis heroum Homericorum, epigr. 3. Quod si in his vera scriptura est Οἰλεύς et Οἰλιάδης, equidem non dubitaverim, quin prima syllaba aliquanto aliter, quam vulgo diphthongus *oi* pronunciata fuerit. Etenim in Οἰλεύς et Οἰλιάδης *i* longa est, quae brevis est in caeteris, ut in οἰστός, Οἰκλείδης. Quin omnes diphthongi litteram, quae ultima est, brevem habent, quod perspicue indicant diphthongorum solutiones. Quamobrem Οἰλεύς et quae hinc ducta vocabula sunt, sic pronunciata fuisse probabile est, ut maxime *i* audiretur, *o* autem propemodum delitesceret. Sed erunt fortasse, qui aut hoc ita esse negent propter similia οἶω, οἶομαι, οἶμαι, aut haec ipsa verba eodem modo proferenda existiment. Nam οἶω et οἶομαι *i* longum habent. Verum praeterquam quod frequens

usus huius verbi in communi sermone paulatim puram diphthongum introducere potuit, duae etiam aliae caussae accedunt, quae in *οἶω*, *οἶομαι*, *οἶμαι*, correptum censere suadeant. Primum enim quo facilius corripiatur, sequens vocalis efficit: unde *οἶω* media brevi saepius apud poetas invenitur, ut in *Odyssaeae* II. 255. XIII. 427. XV. 31. Deinde videndum est, ne productio litterae *ι* in *οἶω* et *οἶομαι* soli accentui, ut alia multa apud Homerum, debeatur. Ab Homero enim hoc cum aliis similibus ad recentiores permanavit. Etenim in omnibus Homeri locis, in quibus hoc verbum longam *ι* habet, aut accentus in ea syllaba est, ut in *οἶω*, *οἶομαι*, *οἶεαι*, *οἶεται*, aut concursus multarum brevium syllabarum productionem adiuvat, ut in *οἶόμενος* et reliquis casibus participii, et in *οἶ' μεθ'* in *Odyss.* XXI. 322. XXII. 165, quod simile est isti in *Odyss.* X. 106.

Θυγατέρ' ἰφθίμη Λαοστρυγόνος Ἀντιφάταο,

de quo dixi in lib. I. de metris p. 69. Quando semel huius verbi mentio facta est, tres alias de eo observationes addam,

Οἶω cum diphthongo aliquoties in *Iliade* est, nusquam in *Odyssaea*: passiva autem forma in neutro carmine diphthongum habet, si quatuor locos exceperis, qui propter hanc ipsam rem corrigendi videntur. Horum duo punctis tantum diaereseos indigent: *Odyss.* XVII. 580.

μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο καὶ ἄλλος.

et XXII. 12.

μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν.

Tertius est eiusdem libri v. 210.

ὡς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.

Tres codd. Vindob. habent φάτ'. Scribendum:

ὡς φάτ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.

Quartus denique est in lib. X. v. 193.

εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' ἐκ οἴομαι εἶναί.

Scribendum puto:

εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' ἐκ εἶναί οἶω.

Non sum equidem nescius longe aliam Homeri emendationis, quam aliorum scriptorum, esse rationem, quando in Homero magis veterum grammaticorum recensiones, quam ipsa verba illorum poetarum, quorum Ilias et Odyssæa sunt, restituere licet: sed eo usque tamen iure suo progredi posse criticum arbitror, ut diligenti sermonis Homericæ exploratione, quid quoque in loco poetæ isti posuerint, eruere conetur. Etenim quis dubitet, quin in carminibus illis, quæ ore hominum circumferebantur, multa, prout quisque aut memoria aberraverit, aut alium sequutus sit morem loquendi, mutata fuerint, atque ad aliam accommodata sermonis speciem? Quod nullo in genere fieri potuit facilius, quam in permutandis iis formulis, quæ quod et verbis et sensu simillimæ sunt, facillime fugiunt animadversionem.

Deinde οἶω quum trisyllabum est, οἴομαι autem quum quadrisyllabum est, ubique scribuntur soluta diphthongo οἶω et οἴομαι. Idque disertim testantur grammatici. Etymologicum M. p. 115, 40, ἀνώϊστον, τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. παρα τὸ οἶω, τὸ ὑπονοῶ ὅπερ ἐν διακρίσει γίνεται οἶω. ἐκ τῆς οἴστος, καὶ ἀνώϊστος κατ' ἑκτασιν τῆ ο

εἰς ω . καὶ πάλιν οἴστί, καὶ ἐκτάσσει τῆ ο εἰς ω
ἀνωίστί, συνθετον· καί,

ὃ δ' ὁμιλον ἀνωίστως ἀφίκανεν,

Ἀπολλώνιος. Etymologicum MS. ἀνώϊζον, τὸ ἀ-
προσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. παρὰ τὸ οἶω τὸ
ὑπνοῶ, ἐν διαίρεσει οἶω, οἴσός· ψερητικῶς καὶ κατ'
ἐκτασιν τῆ ο καὶ ἀνωίστί, καὶ ἀνωίστως, ἐπίρρημα.
Lexicon MS. Augustanum: ἀνωίστί, λάθρα, ἀ-
προσδοκήτως, παρὰ τὸ ἴω, (sic scriptum) τὸ ὑπο-
νοῶ, ὅπερ καὶ οἶω γέγονεν, οἴομενον (scribendum
οἴομενον) θανέσθαι, καί, οἴσατο θεὸν εἶναι, γίνεται
οἴστί, καὶ ἐκ τῆ ο εἰς ω οἴστί, καὶ ἐν συνθέσει
ἀνωίστί. Eustathius p. 54, 32. τὸ δὲ οἴομαι ὅτι
ἐκ τῆ οἴομαι διαλέλυται, καὶ ὅτι καὶ οἶω λέγεται
τὸ αὐτὸ ἐνεργητικῶς, ἐκδηλότατόν ἐστιν. Idem p.
997, 23. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι τὸ οἴομαι ἔ' μόνον τρι-
συλλάβως οἶω, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως οἶω λέγεται
κατ' ἐνεργεσιαν. Idem p. 1171, 42. ἀλλὰ τιν' οἶω ἢ
οἶω δισυλλάβως, ἠγχν νομίζω, ἀσπασίως γόνυ κάμ-
ψεν. Sed alia scriptura existat in grammatico MS.
de syntaxi: quae scriptura si vera est, difficultas
illa prosodiae, de qua supra dictum est, nulla re-
manebit. Sic igitur ille: οἶω ποιητικῶς καὶ οἶω.
οἴμαι τὸ αὐτὸ κοινῶς, καὶ οἴομαι. ὤμην παρατα-
τικῶς, καὶ ὠόμην, καὶ ὠοίμην ποιητικῶς. ἀήθην
ἀόριζος. Poterit enim οἶω illis verbis adnumerari,
in quibus o pleonasticum accessit, ut κέλλω, ἐκέλλω,
δύρομαι, ὀδύρομαι. Alia Eustathius p. 218, 17. alii-
que grammatici commemorant.

Denique Laconum lingua dicebatur οἶω, testibus
scholiasta Aristophanis ad Lyfistratam v. 997. et
Suida, apud quem in Mediolanensi quidem edi-
tione sic legitur: οἶω ἀντὶ τῆ οἴομαι. ἀλλ' ἀρχαί
μὲν οἶον λαμπιτά ἀντὶ τῆ ὡς οἴομαι ἀρχή τῆς

μάχης ἢ λαμπιτά. Postea locum correxere, etiam H. Stephanus e veteri codice in Thesaurο vol. II. p. 1259. Brunkius horum, ut videtur, auctorum immemor in Aristophanis versu contra omnes libros οἶα pro οἶῶ scripsit, quum verbum dubitandi οἶῶ hic non aptum putaret. Postea vero in addendis ad v. 1256. οἶῶ multo aptius, quam οἶα, adhiberi fassus est. Sed numeri laborantes sic corrigendi videntur:

ἀπὸ Πανός; ἐκ' ἀλλ' ἄρχε μὲν, οἶῶ, Λαμπιτά.

C A P. X.

D o m u t a υ.

Postremo dicendum est de muta υ. Eam semper post eam vocalem, cum qua in unam syllabam coalescit, poni supra indicatum est. Etenim etsi non sum nescius, quaedam exempla proferri posse, in quibus praecedere videatur, ea tamen exempla non dubito quin corrupta sint. Equidem tria tantum novi; primum Homeri in Odyssaeae XI. v. 568.

χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νε-
κύεσσιν.

Sed veram lectionem νέκυσσιν habent tres codd. Vindobonenses et Strabo III. p. 224. Simile foret, quod Clarkius ad Iliad. XVI. 321. apud tragicos extare dicit νέκυες bisyllabum. Verum id nusquam exstat. Secundus locus Pindari est in Pyth. IV. 400.

καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξαν-
θάν γενύων πνέον καιομένοιο πυρός.

Horum versuum secundus a dipodia trochaica debet incipere. In commentatione de metris Pindari sic emendandum dixi:

καὶ Βίας, οἱ γενύων ξαι-
θαῖν φλόγα πνεῦν καιομένοιο πυρός.

Nec mutò sententiam, nisi quod scribi malim φλόγ' ἔπνευεν. Si vera lectio in scholiasta est, αἵτινες ἀπέπνευον τῶν ξαιθαῖν γενύων καιομένε πυρός, videri poterit hic non habuisse praepositionem in Pindaro. Quamquam nescio an scripserit ἀπέπνευον. Tertius denique locus est Sophoclis in Oed. Rege v. 640.

δραῖσαι δικαιοῖ, δυσὶν ἀποκρίνας κακοῖν.

Brunkius observare iubet raram synaloephen: rectius puto exfulare iussisset. Sic enim scribendum videtur:

ἔμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπες ὁ σὸς πέσις
δραῖσαι δικαιοῖ, δύο γ' ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Reliquum igitur est, ut de mutò υ post aliam vocalem videamus. Id in diphthongis ηυ et ου occurrit, in quibus υ eodem modo mutum est ut ι in η et ω. Sed contrario modo in pronuncianda υ muta, quam in ι, vulgo peccatur. Nam η et ω pronunciant ut η et ω, ηυ et ου autem duabus syllabis ηϋ et ωϋ. Quin θῶϋμα scribi solet, tribus syllabis, et accentu male notato. At vero diphthongus est ου, et una tantum syllaba pronunciatur. Aristophanes in Acharnensibus v. 790.

ὁμοματρία γάρ ἐστι, κῆκ τούτῳ πατρός.

Atque Iones cur θῶϋμα dixerint, qui simillimas litteras ηυ in ηϋδα, νῆυς, νηυσίν, coniunctim pronulere? aut quo argumento θῶϋμα pronunciatur

tribus syllabis, *ὡτὸς* autem duabus? Vide Etymologicum M. p. 826, 1. Nec quidquam de soluta diphthongo tradunt grammatici. Gregorius de dial. p. 196. *τῷ ω ἀντὶ τῆ α ἐν τῇ αυ διφθόγγῳ χρῶνται, ὡτὸς λέγοντες ἀντὶ τῆ αὐτὸς, καὶ θωμάσας ἀντὶ τῆ θωμάσας.* Quin aliud exstat haud leve argumentum, quo litteras *ωυ* unam syllabam etiam in Ionica dialecto constituisse appareat. Nam diphthongum *αυ* isti non solum in *ωυ*, verum etiam in *ω* nudum mutarunt. Ioannes grammaticus in II. tractatu de dialectis p. 322. *τὸ ω μέγα ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγῃ ἐκφέρει, οἷον καῶμα κῶμα, θᾶμα θῶμα.* Hinc recte Koenius ad Gregorium p. 196. *θῶμα* in Hesychio non sollicitandum iudicat. Nimirum quum *ωυ* obscurius pronunciaretur, ut magis perciperent aures litteram *ω*, atque *υ* propemodum delitesceret, levi discrimine pronunciationis factum est, ut *υ* profus abesse videretur, scribique solum *ω* posset. Id secus est in diphthongo *ηυ*, in qua quoniam diversissimae vocales coniunguntur, difficilius altera obliterari potuit, quamquam tenuius audiretur. Ac respondet ista diphthongus Germanico *äu*, quod obscurius profertur a peritioribus, quam *eu*, quod est Graecum *ευ*. *Ωυ* autem propter ipsam duarum vocalium similitudinem et cognationem non potest non facillime in eam vocalem abire, quae principatum tenet. Quae quum ita sint, patet non solum punctis diaereseos Ionicam diphthongum *ωυ* liberari debere, sed veterem etiam accentum restituendum esse, ut ex *θᾶμα* non *θῶμα*, sed *θῶμα* fiat. Quare sic velim accentum collocari, infra dicetur.

CAP. XI.

De diphthongis.

Litteras vocales constat in Graeca lingua omnino quinque esse: quae quum omnes natura breves sint, ex diversis earum confociationibus nunc longae vocales, nunc diphthongi nascuntur. Nam ex eiusdem vocalis duplicatione longae vocales fiunt, ut δῆλος ex δέελος, quod exstat in Iliad. X. 466. Ex hoc vocabulo videtur ductum δέεελος, cuius originem male explicavit Etymol. M. p. 261, 20. Sic μήτι ultima longa ex μήτιι est in Iliad. XXIII. 315. 316. 318. Ac quod vulgo, qui de Graeca grammatica scripsere, tradunt, duplex ι in dativis nominum monosyllaborum non coalescere, falsum esse ex Pindaro cognoscitur, in quo Δι ex Διι invenitur in Olymp. XIII. 149. Pyth. VIII. 142. Nem. I. 111. IV. 15. X. 105.

Ex diversarum autem vocalium coniunctione diphthongi oriuntur. Earum grammatici recentiores iuxta cum veteribus duodecim tantum numerant, quarum sex vocant proprias, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, sex autem improprias, α, η, ηυ, υι, ω, ωυ. Verum si accuratius diphthongorum naturam considerassent, neque oculis se passi essent decipi, quatuordecim exstare diphthongos animadvertissent. Scilicet diphthongorum, quas proprias vocant, haec natura est, ut ex duabus consistent brevibus vocalibus. Eae diphthongi numero septem sunt, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, υι. Quas autem improprias diphthongos nominant, eae priorem vocalem longam habent. Atque harum quoque septem sunt, α, αυ, η, ηυ, υι, ω, ωυ. Sed quum αυ et

υἱ iisdem litteris diversas voces exprimant, discrimen grammatici neglexerit. Quod si is, qui litteras η et ω invenit, quo longam vocalem a brevi discerneret, etiam cacteris vocalibus, quum longae sunt, alias tribuisset formas, non incidissent in istum errorem grammatici. Sed, ut sententiam nostram exemplis confirmemus, quis non videt longe aliam potestatem esse litterarum αυ et υἱ in αὐξω et νέκυι, quam in νᾶυς et Θυιάς? Αὐξω enim, ut ex αἰξω natum, α breve habet; nec minus νέκυι in his Homeri Iliad. XVI. 526. 565. XXIV. 108.

αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνήωτι μάχωμαι,
 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνήωτι μάχεσθαι,
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπύρῳ,

quoniam et nominativus et reliqui casus huius nominis υ habent correptum. Contra νᾶυς et Θυιάς α et υ producunt: quod in altero tum ex genitivo ναός, in quo α longum est, tum ex Ionica forma νῆυς cognoscitur; in altero autem υ longum esse origo prodit, quandoquidem θύω primam syllabam producit. Atque ii, qui nuper scripturae compendia ex typhothetarum officinis eiecerunt, male fecere, quum etiam hanc formam η emigrare iusserunt. Hac enim percommode uti poteramus ad improprium diphthongum a propria distinguendam. Similiter αὐταί pro αἱ αὐταί, impuram diphthongum habet. Ista contractio invenitur in Sophoclis Antigona v. 929.

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταί
 ψυχῆς ῥίπαί τήνδε γ' ἔχουσιν.

Quos versus quum uno spiritu addito corrigere deberet Brunkius, non solum magnam, sed absensu etiam alienam mutationem fecit.

Caeterum longa vocalis impropriadum diphthongorum sicut in pronuntiatione primas partes habet, ita eandem praerogativam videtur in spiritu et accentuum appositione debere consequi. Etenim proprias diphthongos recte scribi $\alpha\iota'$, $\alpha\upsilon'$, $\epsilon\iota'$, $\epsilon\upsilon'$, $\omicron\iota'$, $\omicron\upsilon'$, $\upsilon\iota'$, inde clarum est, quod spiritus atque accentus ad utriusque vocalis confociationem pertinent: qui propterea secundae vocali apponuntur, quia ea re significatur, primam vocalem non debere solam pronuntiaci. Id aliter se habet in impropriadis diphthongis. Nam quoniam in his prior vocalis maxime auditur, posterior autem non modo tenuius, sed etiam serius pronuntiaciatur, par esse videtur, ut prior vocalis spiritum atque accentum accipiat. Quod quum in his, $\alpha\iota'$, $\eta\iota'$, $\omega\iota'$, necessario fiat, hoc minus puto dubitabitur, quin idem faciendum sit in reliquis. Scribendum ergo erit, $\nu\alpha\upsilon\sigma$, $\alpha\upsilon\zeta\epsilon$ Doricum, $\nu\eta\upsilon\sigma$, $\eta\upsilon\delta\alpha$, $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha$, $\alpha\upsilon\tau\epsilon\sigma$, $\upsilon\iota\sigma$. Vere enim videtur Etymolog. M. originem huius vocabuli a $\Phi\upsilon\alpha$ repetere p. 775, 19. apteque Schneiderus in lexico Graeco Hispanicum *hijo* e Latino *filius* ortum commemorat.

Sed praeterea de duarum diphthongorum pronuntiaciione breviter dicendum videtur. Eae sunt *ai* et *ei*, quas vulgo, qui Erasmi sectam sequuntur, tam plena voce proferunt, ut et *ai* et *ei* eodem sono sint, quo Germanorum *ei*, vel *ai* in nomine *Kaiser*, aut Britannorum *i* longum. Eam veterum Graecorum pronuntiaciionem fuisse vel propterea parum probabile est, quia sic nihil inter has diphthongos discriminis fuisset. Mihi quidem *ai* recte videtur ab Reuchlinianis ita pronuntiaciari, ut media sit inter *a* et *e*, qui sonus propius accedit ad *e* productum, nisi quod clarior est, quam η , cuius sonus est obscurior. Id non solum Latinum *ae*

arguit, sed dialectorum quoque Graecarum comparatio reddit verisimile. Hinc enim Dorica illa et Aeolica originem habent, *τιμάσαις, δρέψαις*, in quibus *α* in *αι* abiit, ut factum in Anglorum lingua; et *Ἰναίσκω, μιμναίσκω*, atque Ionica *τιμῆς, θεῆσι*, et Boeotica *λεγόμενη, ποιέμενη*, quae cognatam vocalem *η* cum *αι* commutant eadem diversitate, quae in Germanicae linguae dialectis reperitur. Alia ex hoc genere plura colligi poterunt. Aliud idque infligne argumentum pro hac sententia existat in Callimachi epigr. XXX.

Λυσανίη, σύ γε γαίχι καλός, καλός ἄλλῳ,
πρὶν εἰπεῖν
 τῆτο σαφῶς, ἤχῳ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Videndus de hoc loco Valkenarius ad fragm. Callim. p. 20. Porro elegantia pronunciationis accedit, quae admodum nulla est, si Erasmi sententiam sequimur. Etenim quis credat, ut alia omittam, in coniunctione *καί*, quae non solum frequentissime adhibetur, sed etiam saepissime, vocali quidem sequente, corripitur, plenam istam duarum vocalium, crassamque copulationem Graecis auribus placere potuisse? Denique nescio an nostra opinio confirmetur accentu, qui in nominativis primae declinationis, et in infinitivis verborum hanc diphthongum brevis vocalis loco habendam indicat. Nam quo pacto id commode fieri possit, si crassiore sono proferatur, non satis intelligo. Quin etiam *αι* nominativorum secundae declinationis, quod itidem brevis syllabae instar est, propius accessisse ad Latinorum *oe* videtur.

Sunt tamen quaedam verba, in quibus diphthongum *αι* non dubitem plenius pronunciatam fuisse; ita ut utraque vocalis audiretur. id factum

videtur in iis verbis, in quibus diphthongus *αι* ex vocalibus *α* divisim pronunciatis orta est. In his enim vocabulis si *αι* ut Latinorum *ae* pronunciaretur, verba ista non possent intelligi. Talia sunt *δεδαυγμένοι* apud Pindarum Pyth. VIII. 125. *δαίξω* apud Aeschylum in Agam. v. 216. *αἴστος* apud eundem in Eumenid. v. 552. quod accentum in prima littera habere debet, ne, si de more *αἴστος* scribatur, circumflexus aut originem vocabuli occultet, aut alteram diphthongi pronunciationem adhibere suadeat.

Diphthongum *ει* male pronunciari plena voce, ut Germanicum *ei* aut Britannorum *i* longum, vel Latina lingua docere potest, quae istam diphthongum nunc in *e* nunc in *i* mutat. Quin inter ipsos Graecos *ει* cum *ι* et *ε* atque *η* permutari solitum fuit. Hinc illa sunt, *έικελος*, *ικελος*, *είδον*, *ιδεν*, *απόδειξις*, *απόδεξις*, *γινώσκειν*, *γινῶσκειν*, *Θήβαθεν*, *Θείβαθεν*, *ήρωες*, *έρωες*, vid. Maittair. dialect. p. 158. Ex quibus merito colligi videtur, diphthongi *ει* sonum fuisse medium inter *ε* et *ι*, eodem modo ut in quibusdam Germaniae regionibus *ei* pronunciatur. Eamque sententiam egregie confirmat epigramma Callimachi, quod supra commemoratum est. In quo, nisi *ει* propius ad *ι* accederet, non potuisset echo dici ad *ναίχι* respondere *έχα*.

C A P. XII.

De consonantibus.

Digna hodierno Graeciae servitio ea lingua est, quam nunc in illis regionibus loquuntur, in qui-

bus olim, florentibus rebus Graecorum, ad summum sermo humanus pervenerat fastigium. Non potuere tamen omnia veteris linguae monumenta, ne in pronuntiatione quidem, funditus extirpari: sed, quod merito quis miretur, etsi in vocalium usu omnia innovata sunt, consonantium tamen vim, secus atque in aliis linguis accidisse videmus, integram ac genuinam usque ad hunc diem Graecia conservavit. Ita quaedam certe in hodierna Graecorum lingua melioris aevi ruinae, sed hoc tristiores, exstant, quo foedioribus obrutae sunt barbariei fordibus. Pro temporum vicissitudinem, quae non contenta regias arces deiicere et urbium delere v. stigia, in ipso hominum ore divinam sermonis vim frangit, ut, quemadmodum universus terrarum orbis eorum, quae antea fuere, sepulcrum est, ita hominum quoque infantia pristinam testetur conticuisse linguarum magnificentiam.

Quod dixi consonantium hodie apud Graecos eandem vim esse, quae olim fuerit, haec potissimum exempla demonstrant, ζ, θ, σχ.

Ex his θ nullam habet controversiam. Id hodierni Graeci, pariter ac Britanni suum *th*, lingua ad dentes appellente pronunciant, ut medium sit inter *t* et *s*. Eundemque huius litterae sonum etiam apud antiquos obtinuisse, multa documento sunt, Dorica mutatio huius litterae in cognatam σ, ut Ἀσανάια, σείος; omissio ante eandem cognatam in futuris et aoristis verborum, ut πείσω, ἔπεισα; omissio post eandem Doriensium propria, ut ἐσλός; mutatio denique litterae τ ante spiritum asperum in θ, qui sonus sponte se offert, quum litteram *t* sequitur *h*.

Sed transeo ad ζ, quae littera magnae videtur obnoxia esse dubitationi. Id hodierni Graeci in

iniitiis vocabulorum atque inter duas vocales ut Galli suum *z* proferunt, id est propemodum ut lene *s*. Simon Portius in Grammatica linguae Graecae vulgaris: ζ *suavius effertur Latinorum s, aequivaletque simplici s, cum in medio dictionis ponitur, ut in hac voce, Musa. ζ insuper post τ sonat σ, ut in hac voce, ἔττι, constat, et in aliis pluribus.* Germani ζ ut suum *z*; id est ut *ts*, pronunciant. Contra grammatici Graeci et quicumque veterum huius rei mentionem fecere, ad unum omnes ζ esse dicunt σδ, atque sic ab Aeolensibus et Doriensibus scribi testantur, ut σδεύγλα, μελίσδετα. Vide Koenium ad Gregorium Corinthium p. 281. et Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. I. p. 145. qui quem affert Ioannis grammatici locum, ut ostendat fuisse, qui ζ ut δσ pronunciatum traderent, in eo iam Aldus in Hortis Adonidis p. 244. a. edidit σ καὶ δ, Σδεύς, σδυγόν, μελίσδεν. Paulo probabilius id colligi poterat, e verbis Gregorii Corinthii p. 281. *πλανηθέντες δὲ κατὰ τινὰ (scribe κατὰ τὴν) προφορὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν σδυγόν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλιον σπέλιον.* Verum meliores lectiones praebet liber MS. Augustanus, in quo haec ita leguntur: *πλανηθέντες δὲ κατὰ τινὰ προφορὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν δυγόν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλιον σπάλιον.* Ac maxime omnium adverbia illa, Ἀθήναζε, et similia, veterum scriptorum sententiam confirmant; tum etiam ἔζομαι, dictum pro ἔδομαι, similiter ut ἔσπομαι pro ἔπομαι, ἐνίσπω pro ἐνέπω, ἴσχω pro ἔχω. At neque ut δσ neque ut σδ sonare potuisse ζ; id argumento est, quod veteres eam litteram ante β et μ loco litterae σ collocabant, ut ζβενύνας, Ζμύρα. Vide Eustathium p. 217. et quae praeterea asserti Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 94. Quae littera quum in his

suavitatis causa adhibita dicatur, asperiore videtur sono esse, si ut $\delta\sigma$ vel $\sigma\delta$ pronunciatur, quam σ simplex.

In hac perturbatione haec maxima videtur difficultas esse, quod haec duo sibi repugnare videntur, ζ tam lenem sonum habuisse, ut etiam ante consonantes β et μ pro σ poneretur, simul autem duplicis litterae sustinuisse vicem, ut breves vocales, quae praecederent, etiam si ultimae essent in vocabulis, produceret: adeo ut in raris exceptionibus numerentur illa,

*οἱ δὲ Ζάκυνθον ἔχον,
ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεῖης.*

Atque haec repugnantia etiam Hemsterhusio in eo, quem indicavi, loco magnae offensionis fuit. At, nisi fallor, haec omnia ita componi atque explanari poterunt, nihil ut usquam obscuritatis relinquatur. Illud primum omnes concessuros spero, ζ non potuisse non lenem et suavem sonum habere, quippe quod ante β et μ collocatum fuerit. Et ita Dionysius Halicarnassensis de structura verborum XIV. p. 102. ed. Vpton. *τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἠδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἐτέρων.* Vide Vossium ad Catullum p. 321. Quod si hunc lenem sonum habuit ζ , qui idem est, quem etiamnum apud Graecos habet, productio quoque praecedentium vocalium ex hoc sono explicanda erit. In ea vero re viam monstrat consentiens veterum scriptorum adnotatio, litteram ζ ut $\sigma\delta$ pronunciatae testantium. At enim vero ista observatio recte intelligenda est. Etenim qui ζ esse $\sigma\delta$ tradiderunt, non has litteras σ et δ sigillatim voce exprimendas indicare voluerunt, verum id tantum egerunt, ut

ostenderent, e quibusnam litteris conflatus esset litterae ζ sonus. Etenim vere ζ has litteras complectitur, sed ita ut a leni σ initium fiat, deinde autem vox ad δ transitura in ipso propemodum huius litterae pronunciandae conatu consistat. Ea re fit, ut δ paene obscuretur, et vox tamen diutius in leni illo litterae ζ sibilo retardetur. Ea-que causa est productionis praecedentium vocalium. Quis enim, qui quidem genuinam vim litterae ζ aut voce perite exprimere, aut auribus notare sciat, non sentiat, quantumnis breviter brevis vocalis ante ζ posita pronuncietur, totius syllabae tamen, quae ante ζ est, moram hoc sibilo ad productae syllabae mensuram extendi? Aeolenses igitur ac Dorienses quum σδ pro ζ adhibuerunt, aut in scribendo tantum existimandi sunt antiquum morem praetulisse, aut, si quid etiam in pronuntiatione mutarunt, id in eo constituisse credibile est, quod paullo magis, quam aliae Graecorum gentes, utramque litteram, σ et δ, voce exprimerent.

Sequuntur, de quibus dicendum puto, litterae σχ. Eas in Germania vulgo ut Germanicum *sch*, aut Britannorum *sh*, aut Gallorum *ch* pronunciant. At veteribus Graecis hunc sonum non minus, quam hodiernis, inauditum fuisse, vel ecognoscitur, quod nullus antiquorum de ea re quidquam adnotavit. Neque enim, qui de litterarum vi et pronuntiatione scripserunt, id poterant omittere, quoniam iste, de quo dixi, sonus plane diversus ab reliquis omnibus est, neque conservari propriam vim litterarum σ et χ patitur. Deinde si iste sonus in Graeca lingua exstitisset, vix potest dubitari, quin ut in Germanorum lingua cum cognatas permutari debuerit: quod nullo

in vocabulo factum reperitur. Porro duo alia in hanc rem, eaque magis etiam perspicua argumenta suppeditat lingua Graecorum. Primum enim $\sigma\chi$ interdum cum $\sigma\kappa$ permutatur, ut in his, $\sigma\chi\iota\nu\delta\alpha\lambda\mu\acute{o}s$, $\sigma\kappa\iota\nu\delta\alpha\lambda\mu\acute{o}s$. Ex quo genere etiam $\acute{\epsilon}\sigma\chi\omicron\nu$ Ionicum foret pro $\acute{\epsilon}\sigma\chi\omicron\nu$, commemoratum a Gellio VI. 15. Sed recte videtur iam Wesselingius ad Herodotum VI. 36. $\acute{\epsilon}\sigma\kappa\epsilon$ ex isto loco, et ex capite 47. expulisse, suffragantibus etiam libris MSS. Deinde hoc ipsum vocabulum $\acute{\epsilon}\sigma\chi\omicron\nu$, iubente similitum comparatione verborum, et propriam sibi litteram χ conservare debet, et distincte litteram σ pronunciari postulat. Est enim eodem modo $\acute{\epsilon}\sigma\chi\omicron\nu$ ab $\acute{\epsilon}\chi\omega$ formatum, quo ab $\acute{\epsilon}\rho\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\pi\omicron\mu\alpha\iota$, ab $\acute{\epsilon}\delta\omicron\mu\alpha\iota$ $\acute{\epsilon}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, ab $\acute{\epsilon}\nu\acute{\epsilon}\pi\omega$ $\acute{\epsilon}\nu\iota\sigma\pi\omega$, deducitur. Atque aoristus $\sigma\chi\acute{\epsilon}\nu$ omiſsa littera ϵ dicitur, ut $\sigma\pi\acute{\epsilon}\sigma\theta\alpha\iota$, ab $\acute{\epsilon}\rho\omicron\mu\alpha\iota$ ductum. Quae quum ita sint, dubitari non poterit, quin $\sigma\chi$ sic debeat pronunciari, ut utrique litterae propria sua vis constet.

Denique paucis explicabo de duplicatis litteris $\tau\theta$, $\pi\phi$, $\kappa\chi$, quas notum est pronunciari debere ut $\theta\theta$, $\phi\phi$, $\chi\chi$. Id quum multi soleant negligere, in promptu sunt, quae istos facile refellant. Nam ex his litteris $\tau\theta$ ita comparatae sunt, ut vix cultissimum atque exercitatissimum os propriam cuiusque litterae vim sine insigni molestia possit exprimere; illas autem $\pi\phi$, et $\kappa\chi$ non aliter quam $\phi\phi$ et $\chi\chi$ sonuisse ex eo patet, quod verba unum ϕ aut χ post brevem vocalem habentia duplicatione harum litterarum praecedentem syllabam producunt, ut $\acute{\epsilon}\pi\phi\iota\varsigma$ Iliad. XII. 208. quod duplicata littera legendum pridem monuit doctior grammaticis Iosephus Scaliger ad Eusebium p. 119. $\acute{\epsilon}\kappa\chi\acute{\epsilon}\omicron\nu$ τ , apud Pindarum Olymp. II. 122. $\acute{\epsilon}\kappa\chi\omicron\varsigma$ Olymp. VI. 40. $\iota\acute{\alpha}\nu\chi\omega$, et alia saepius apud alios. Ea enim

prorsus similia sunt his, ἐνέπω, ἔλλαβεν, ἄμμορος. Atque ut κάββαλε, κάππεσον, κάπ πεδίον, κάρ ῥόν, et alia, quae Maittairius in dialectis p. 330. et seq. congeffit; dici consueverunt, eodem modo κάτθεμεν et κάπ Φάλαρα, quasi duplicatis θ et φ, pronunciarī debebunt. Eam rem clarius etiam ex illis exemplis licet cognoscere, in quibus altera ex his litteris prorsus excidit, ut brevi syllabae locūs esset. Eiusmodi haec sunt: κάπετον apud Pindarum Olymp. VIII. 50. καπυρά apud Theocritum II. 85. καβαίνων Alcmanis apud Hephaestionem p. 44. Ex his exemplis colligi potest, etiam litterarum γγ in Homericō κάγ γόνυ longe aliam vim esse, quam in ἐγγύς, ἐγγεγάασιν, et aliis similibus verbis. Nam in his quidem dubitari non potest quin istae litterae ut ng pronunciarī debeant; κάγ γόνυ autem sonabit gg, eadem comparatione, qua τθ, πφ, κχ, ut thth, ff, chch pronunciantur. Ac quis sibi persuadeat κατὰ γόνυ sic posse pronunciarī mutari, ut proferatur tamquam *cangony*? Immo, nisi fallor, γγ etiam aliis in verbis ut gg sonuit. Cuiusmodi sunt productiores formae verborum in γω finientium, ut θιγγάνω, ἐρυγγάνω, Φυγγάνω. Nam etsi non sum nesciūs in his quoque prius γ ut ν pronunciarī potuisse, quum haec littera in plurimorum verborum derivatis formis recepta fuerit, ut in λανθάνω ex λήθω, in λαγχάνω ex λήχω, τυγχάνω ex τεύχω; eaque sit etiam Eustathii opinio ad Odyss. I. p. 1382, 34. alia tamen eaque propius accedens comparatio litteram γ in pronunciarī duplicare suadet. Nam in λαγχάνω, τυγχάνω, et similibus non littera horum verborum propria, χ, duplicatur, sed ante eam collocatur alia littera γ. In θιγγάνω autem, et ἐρυγγάνω, et Φυγγάνω, quum propria horum verborum littera duplicetur, vi-

dentur ea ad comparationem verbi *κίχάνω*, quod duplicatam habet litteram sibi propriam *χ*, exigenda esse. Nam ut ex *θίγω θίγγάνω*, ita ex *κίχω κίχάνω* fit. Quod verbum quum apud Homerum, et qui hunc sequuntur, primam syllabam brevem, secundam autem longam habeat, Attici contrariam adhibuerunt mensuram, quod non videtur fieri potuisse, nisi duplicata littera *χ*, ut in *θίγγάνω*. Itaque scribendum erit apud Atticos *κίχάνω*, ut in Aeschyli Choephoris v. 618. in Sophoclis Oed. Col. v. 1450. In Euripidis Hippolyto v. 1444. in Alceste v. 480. in Helena v. 603.

CAP. XIII.

De accentu generatim.

Sequitur tertia de elementis disputatio, quae ad accentum spectat. In qua re insignem mirari licet multorum temeritatem, qui eos, quos a grammaticis accepimus, accentus, ut recens quoddam inuentum, prorsus omittendos existimant. Quam quidem opinionem si opus esset refellere, nec vetustissimorum scriptorum auctoritas, neque alia etiam graviora argumenta deessent. Etenim nulla omnino lingua cogitari potest, quae careat accentu: nec qui accentus a grammaticis servatos improbant, sine accentibus Graeca scripta legere possunt, sed aliis utuntur, iisque, quod perabsurdum est, aut ex Latina lingua, aut ex ea, quae cuique vernacula est, petitis. Deinde hos ipsos accentus, quos grammatici servarunt, antiquissimos esse, Homericæ aetatis monumenta ostendunt, in qui-

bus frequentissime is, qui nunc apicibus exprimitur accentus, mensuram syllabarum regit atque definit. Quam rem ego mihi videor certissimis argumentis demonstrasse in libro I. de metris cap. XXII. XXIII. Ibi quae dicta sunt, nolo hic repetere. Neque omnino nunc mihi hoc consilium est, ut omnem accentuum doctrinam explicem: ad quam rem non eae, quibus opus est, mihi paratae sunt copiae. Id unum agam, ut ea, quae fundamenta sunt huius doctrinae, exponam, simulque indicem, quae in hac parte grammaticae aliqua emendatione videantur indigere.

Atque in hoc genere illud in primis meminisse oportet, summi faciendam esse grammaticorum auctoritatem. Hi enim quum ferme soli veterem prononciationem notatione accentuum conservarint, quo tandem confugiemus in re, quae unice testimoniorum fide cognoscitur, nisi ad eos, a quibus solis petere ista testimonia licet? Id vero hoc facere poterimus confidentius, quo maiore cura hunc omnem locum a grammaticis explicatum animadvertimus. Aliquot tamen exempla occurrunt, in quibus a grammaticorum sententia descendendum videatur. Eorum duplex ratio est exemplorum. In aliis enim auctoritas veterrimorum poetarum alium olim accentum, quam quem grammatici notarunt, obtinuisse docet, ut in ἀρεΨίος. Cuius nominis genitivus quum in Iliad. XV. 554. producta syllaba, quae ante ultimam est, reperiatur, non est dubitandum, quin illud Homero fuerit proparoxytonon: id quod simillimo nominis Ἀσκήπιος exemplo in lib. I. de metris cap. XXIII. ostendimus. Atque in Porphyrii commentario de prosodia in Villoisoni Anecdotis Gr. p. 113. ista Homeri verba sic scripta leguntur,

ἀνεψὶς κταμένοιο. Alia exempla eo dubitationem excitant, quod grammaticorum doctrinae plane contraria sunt, ut οὔτινος, ὄντινων et similia. Haec igitur videndum erit quo pacto cum regulis grammaticorum conciliari possint.

Sed explicemus iam leges accentuum, quas a grammaticis accepimus. Hi accentus dicunt duos esse, alterum acutum, qui unus in quoque vocabulo fit, alterum gravem, qui fit in omnibus syllabis, quae acutum non habeant. Ex utriusque coniunctione autem circumflexum nasci tradunt. Haec subtilius quam verius disputata esse, in libro I. de metris ostendi. Est enim unus tantum accentus, is, quem acutum vocant grammatici: isque ictum arseos indicat, quae est in cuiusque vocabuli numero ultima. Etenim quod unum duntaxat accentum cuique vocabulo tribuunt grammatici, id quivis falsum esse animadvertat necesse est, quandoquidem quae ante hunc acutum syllabae sunt, omnes in anacrusin computandae forent. Id autem ne pronunciatio ipsa incommodum esse arguat, eo quoque poterit refelli, quod syllabarum anacrusicos omnium par esse mensura debet. Atque ipsae dictiones encliticae contrarium evincunt, quarum quum haec sit natura, ut praecedenti verbo tamquam pars eius adiungantur, duplicem ei verbo, si proparoxytonon aut properi-
spomenon est, addunt accentum, ut ἀνδρωπός τις, σῶμά μῃ. Regula igitur acuti accentus adhibendi haec est: earum arsiū, quae cuiusque vocabuli propriae sunt, ultimam tantum accentu notari. Id autem propterea fit, quia, quum omnium numerorum fines subtilius exaudiantur, plurimum refert, ultimam arsin recte notari.

Porro tres omnino sunt loci, in quibus accentus collocari potest, primus in ultima syllaba, se-

cundus in ea, quae ante ultimam est, tertius in tertia a fine syllaba. Longius a fine vocabulorum non placuit Graecis removere accentum, ne nimia inde existeret numerorum in sermone inaequalitas. Romani saepius quartam a fine syllabam acuerunt, aliarum gentium linguae etiam quintam et amplius. Sed quoniam numerus, ut in libro I. de metris demonstratum est, necessario mensuram sonorum definit, facile intelligitur, non in quacumque trium ultimarum syllabarum mensura parem accentuum rationem esse. Atque in vocabulis quidem quum syllabarum mensura iam sine accentu suum modum habeat, necesse est, ut pro mensurae ratione constituatur muteturve accentus. Ea res omnis hac continetur regula, ut morae, quae vocantur a grammaticis, i. e. brevium syllabarum pondera, omnis accentuum doctrinae fundamentum habeantur. Itaque aut in ultima mora, aut in ea, quae ante ultimam est, aut in tertia a fine collocatur accentus, hoc modo:

υυύ πολιτικός,
 υυύ ξενόδοκος,
 υύυ πολύφατος.

Eadem est accentuum in longis syllabis ratio, quippe quae e contractione brevium nascantur. Igitur ex hac forma,

υυύ

haec oritur alia,

υυ´ τετυφώς, i. e. τετυφούς;

ex hac autem,

υυύ

duae fiunt,

υυ´ αγάθως, i. e. αγάθους;

υ-ύ ναίχι, i. e. ναίχι;

totidemque ex hac,

υύυυ

nascuntur,

υύ-- Φιλέω, i. e. Φιλέος,

υ-ύ όμοίος, i. e. όμοίος.

Vnus dumtaxat casus est, in quo quarta a fine mora accentum habet. Nam si penultima longa est, dum ultima modo corripiatur, non dubitarunt Graeci in tertia a fine syllaba accentum collocare, ut in *άνθρωπος*. Id etsi proprie, si quis syllabarum mensuram spectet, huiusmodi est,

ύυυυ άνθρωπος,

infirmam tamen habet excusationem. Quoniam enim syllabarum mensura *άνθρωπος* pronunciari postulat, necesse est, ut, si tertia a fine syllaba acuenda est, ea hoc vehementius acuatur, quo minus aut anacruseos loco haberi, aut, ut finis alicuius sonorum ordinis ante aliam arsin, quae novi ordinis initium fit, pausa quadam numerum vocabuli intercipere queat. Hinc fit ut istam syllabam acuenda ea, quae praecedit, correptius pronunciantur, eodem modo, qui in Germanica lingua obtinet, ut in his, *únschuldig*, *únríchtig*, *vórsehen*, et similibus. Id clare intelligitur ex Homericis illis, *ίόμεν*, *είδετε*, *μίσηαι*, pro *ίόμεν*, *είδητε*, *μίσηαι*, quorum plurima exempla attuli in lib. I. de metris p. 85. 86. Itaque *άνθρωπος* parum recedit ab eo, quod esset *άνθρωπος*, sed mediam tamen productiorem ultima habet.

Quae praeterea a grammaticis adnotantur proparoxytona ultimam syllabam productam habentia,

de iis supra copiosius disputatum est, ubi de mutuis syllabis explicabatur.

Haec quidem generatim accentuum in omnibus verbis Graecae linguae ratio est.

C A P. XIV.

De accentu consopito.

Nunc autem dicendum est de mutatione accentuum. In quo genere pleraque docte atque erudite explicarunt grammatici; quaedam autem non videntur fatis ad illas, quae generatim sunt accentuum leges, accommodasse. Accentus mutatur propter tres causas: propter dialectum, ut *γυναϊκῆς*, quod Aeoles dicunt *γυναϊκές*; propter significationem, ut *πόνηρος* et *ποιηρός*; denique propter continuationem et perpetuitatem orationis. De hac quidem sola nunc explicandum videtur, quandoquidem reliquae usu tantum grammaticorumque testimoniis cognoscendae sunt. Ac perpetuitas orationis tribus modis mutat accentum. Nunc enim eum consopit, nunc inclinat in praecedentes syllabas, nunc promovet ad sequentes.

Consopiri dicitur accentus in vocabulis oxytonis, quae sunt in media oratione, ut in his exemplis, *τὸ πρᾶγμα, καλὸς κάγαθός*. Grammatici enim quum animadverterent, vocabula oxytona in media oratione minus posse, quam in fine orationis, acui, quia vehementius acuendis numerum, quo universa oratio continetur, interrumpi necesse esset, ea vocabula gravi, quem vocant, ac-

centu notanda existimarunt. Id recte sane factum est, modo ne male intelligatur. Etenim si ista exempla sic pronunciarentur, τὸ πρᾶγμα, καλὸς κάγαθός, in utroque exemplo duo forent membra, τὸ, i. e. τῆτο, et πρᾶγμα, καλὸς, et deinde ab hoc seiunctum κάγαθός. Gravis igitur accentus percommode hanc utilitatem affert, ex eo ut cognoscamus, vocabula oxytona minus acueda esse, quo facilius eodem numero cum sequentibus verbis coniungi queant. Sed illud non est verum, gravem huncce accentum, qui acuti loco ponitur, eundem esse, qui in omnibus syllabis acuto accentu destitutis reperitur. Haec enim syllabae nullum accentum habent: ultimae autem verborum oxytonorum syllabae, si ea verba in media oratione sunt, habent quidem accentum, sed minus acutum. Recte ergo scribitur, τὸ πρᾶγμα, καλὸς κάγαθός, male autem, quod quidam olim grammatici fecere, Θεόδωρός. Caeterum ob eandem causam, ob quam oxytona in media oratione gravi accentu scribuntur, acuto scribenda esse patet non solum ante maiores interpunctiones, sed ubique, ubi aliquam orationis intercapedinem vel comma, vel alia quaevis causa affert. Id quod Reizius docte iam pridem demonstravit.

Quin apud poetas si versus dictione oxytona finiuntur, eam recte quidam recentiorum, ut Posselius, etiam si amplius procedat constructio, acuto accentu notandam iudicarunt. In qua re duces habent haud paucos e veteribus codicibus. Sic in Theocrito XXII. 30.

ἐνθα μιάς πολλοὶ κατὰ κλίματος ἀμφοτέρων ἕξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νῆος.

Immo vero etiam eae dictiones oxytonae, quae in media oratione sic ponuntur, ut constructionis expertes sint, acuendae erunt, τὸ Ἀχιλλεύς ὄνομα, ἢ ἀπὸ πρόθεσις, ἢ νῖν ἀντωνυμία, ὁ εἰ σύνδεσμος. Quam pronunciandi rationem uti sponte sequitur vox, ita eam ipsa rei natura veram esse docet. Nam orationis perpetuitate sublata, quae unice in constructionis continuatione posita est, erigi etiam accentum, quem constructio consopiverat, necesse est.

CAP. XV.

De inclinatione accentus.

Sequitur inclinatio accentuum. Eius haec natura est, ut dictio acuta propter cohaerentiam sensumque verborum retrahendo accentu gravetur.

Retrahitur autem accentus propter duas causas, primum propter apostrophum, ut Φήμ' ἐγώ, ne vox desituta accentu numerum omnem amittat.

Lexicon MS. πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἢ ὀξύ-
νεταί ἢ περισπᾶται, πλὴν τῶν τῆς ἀορίστου ἐγκλι-
νομένων. ἐκλείψαντος ἔν τῷ ἀ ἐν τῷ τίν' ἡμερον,
καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐπανεβίβασε τὸν τόνον. Verba
ista, τίν' ἡμερον, deprompta sunt ex Sophoclis
Electra v. 542.

ἢ τῶν ἐμῶν Ἀιδης τίν' ἡμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;

Vbi scholiastes MS. ἰστέον, ὅτι τὸ τίν' ἡμερον ἐκ
ἔστι τῖνα ἡμερον, εἰ διαλελυμένως εἶποις, ἀλλὰ τι-

νὰ ἡμερον. διὰ δὲ τὸ κέφισμα μετετέθη ὁ τόνος.
Sic in Choephoris Aeschyli v. 112.

τὶν ἔν ἔτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσει;

Sed in hoc genere peccare ferme solent libri MSS. τὰ δὲν ἔπη pro τὰ δέιν ἔπη, et alia similiter exhibentes. Nam si talia circumflecterentur, id indicio foret, tertiam a fine syllabam ultima, quae accentum habebat, elisa acui: ita ut in illo versu,

ἐκ τῶν πόνων τοι τὰγάθ' αὐξεται βροτοῖς,

τὰγάθ' αὐξεται scribendum esset. Id quod non habet idoneam rationem.

Altera caussa, propter quam accentus retrahitur, posita est in significatione verborum aucta imminutave, aut alio modo mutata, ut in his,

ἔσι μέγας ἔρανω Ζεὺς.

ὦ ξῆνοι, τίνες ἔστε; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;

Atque ad hoc genus eae quoque dictiones pertinent, quae accentum suum solent in praecedente vocabulo deponere. Nulla enim usquam dictio exstat, quae natura careat accentu. Nec potest profecto. Exempta enim omni numero foret, quo nulla non continetur oratio. Harum ergo dictionum ea natura est, ut, dum coalescunt cum praecedentis vocabuli numero, quasi pro parte aliqua huius vocabuli habeantur. Id grammatici ὁμαλισμὸν dixere.

Sed haec res multis est magnisque obnoxia dubitationibus. Nam neque grammaticis fidem abrogare, neque eorum praecepta satis tuto ubique sequi licet. Fidem iis abrogare periculosum est, propterea quod eos videmus summa diligentia ve-

terem pronunciationem conservasse. Ubique autem eorum praecepta sequi nimia videtur superstitio esse, quandoquidem ista praecepta haud raro ipsa sibi repugnant. Videndum ergo erit, quo pacto ea, quae inter se pugnant, ita componi atque explanari possint, ut neque auctoritas grammaticorum ninis labefactetur, nec relinquatur quidquam, quod iis, quae fundamenta sunt accentuum doctrinae, contrarium sit.

Igitur iste ὀμαλισμὸς si hanc vim habet, ut dictio enclitica cum praecedente vocabulo in unam dictionem coalescat, consentaneum fortasse videatur, ut duae ita coniunctae dictiones iisdem accentuum regulis obnoxiae sint, quae in una singula dictione observantur. Itaque quemadmodum σῶμα, σώματα, σωμάτων scribitur, scribi deberet etiam σῶμα, σώμα μοι, σωμά με, ὄστις, οὔτινος, ἀντίων. E quibus exemplis certe illa, quae vulgo scribi solent, ἔτινος, ὠντινων, ferri nullo pacto possunt. Prorsus enim repugnant regulae illi, quae circumflexum ultra tertiam syllabam a fine removeri vetat, atque id quoque non nisi si ultima brevis sit. Sed quantumvis male scribatur οὔτινος, ὠντινων, quis tamen aufit haec sic scribenda pronunciare, ἔτινος, ὠντίων? Nam si eo accentu usi fuissent veteres, non tacuissent id grammatici. Contra ubicumque dictiones encliticae aliis vocabulis adnectuntur, ea vocabula accentum, quem sine dictionum encliticarum accessione habebant, servare, eoque accentu notari a grammaticis videmus, ut ἀνὴρ τις, ἄνδρες μοι, σώμά με, ἀίρετέ με. Itaque haec regula certo poterit constitui, nullius vocabuli accentum mutari accessione dictionis encliticae.

Igitur si manet accentus vocabulorum dictionem encliticam praecedentium, videndum est,

quo pacto cum isto accentu inclinatio sequentis accentus apte conciliari queat. Atque id quidem in iis verbis, cum quorum accentu accentus dictionis encliticae coalescit, nullam habet difficultatem, ut in his, *ἀνὴρ τις, ὅτι τε, πῶς τις*. In quibus autem verbis coniunctio ista utriusque accentus in unum tenorem admitti non potest, ea duplici accentu notantur, ut *ἔσωσά σε, σῶμά με*. Atque obtinuit ferre, ut duo accentus sic tantum in uno verbo notentur, si vacua accentu syllaba inter utrumque accentum interponatur, ut in exemplis, quae attuli. Nam *σῶμά με* est *σόμαά με*. Sed grammatici etiam duos continuos accentus tolerabant, si verbum, quod praecederet dictionem encliticam, trochaeo terminaretur, ut *λάμπέ τε, ὅττι μοι, ἄλλός μοι, ἐνθά μοι*; non item, si spondeo, aut iambo, aut pyrrhichio, nisi sequentibus litteris *σφ*, ut *ἐνθά σφεας, ἰνά σφιν, τόξ' σφεών τις*. Vide Herodianum in Aldi Hortis Adonidis p. 224. a. et Characem ibidem p. 226. b. Verum eodem in loco Charax hunc morem ab accuratioribus, et in his ab Aristarcho ad initium Odyssaeae, improbatum refert, propterea quod veteres non putaverint commode duos continuos in uno verbo accentus collocari posse. Itaque in paroxytonis sic demum inclinatio accentus locum habere poterit, si is in eandem cum proprio verbi paroxytoni accentu syllabam incidere potest, ut *ἀνδρα μοι*.

Haec si vera sunt, non poterunt dictiones encliticae accentum suum deponere in iis vocabulis, in quibus accentus encliticarum aut non potest coalescere cum accentu praecedentis vocabuli, aut ab eo non separatur unius syllabae moraeve interpositione. Recte igitur scribitur, *ἀνὴρ τις, ἀνδρα μοι, πῶς μοι αἰρετέ με, σῶμά με*. Quibus autem

exemplis haec regula non convenit, in iis dictiones encliticae accentum suum fervabunt. Atque haec grammaticorum quoque sententia est. Sic *Φύλλα ἐστὶ*, *Ἀγαμέμνων ἐστὶ*, dicendum tradunt. Quamquam non omnia, quae praecipiunt in hoc genere, vera sunt. Vide quae Herodianus in Herodis Adon. p. 226. b. et seq. et Eustathius ad Odyss. VIII. p. 1600. l. 13. de *ἐστὶ* habent. Eodem modo *ἐν εἰμί* scribendum docet Charax p. 227. b. Neque alio pertinet, quod Herodianus l. l. et incertus auctor p. 230. a. commemorant, *Φῶνιξ ἐστὶ*, *κῆρυξ ἐστὶ*: qui dumtaxat in ratione reddenda falluntur. Non enim, ut isti putant, syllaba positione longa inclinari accentum prohibere potest, quia nulla hic est positione longa syllaba. Id ex genitivis *Φόνικος*, *κῆρυκος*, mediam natura longam habentibus, intelligitur. Quare nominativi non circumflexum, sed acutum habere debent. Ad hunc igitur modum reliqua omnia exempla conformari debebunt. Sunt autem ea huiusmodi.

Primum accentus dictionum bisyllabarum, quarum ultima brevis est, et e monosyllabis earum, quae longa syllaba constant, non poterit inclinari post vocabula paroxytona et perispomena. Scribendum ergo *ἄνδρες τινές*, *ἄνδρα μῆ*. *Μῆ* enim, ut circumflexus indicat, non potest non longam syllabam habere. Contra *ἄνδρα μοι* recte scribitur, quia in hoc casu diphthongus pro brevi habetur, ut eadem in nominativis pluralibus secundae declinationis. Nec minus *οἱ* longum est, ut scribendum sit *ἔστιν οἱ*. Porro ob easdem rationes scribi debet *οὐ τινός*, *Φῶς μῆ*. Enimvero negari non potest, ex hac scribendi ratione interdum aliquid difficultatis oriri, ut in Sophoclis Trachiniis v. 669.

ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἀδελον ἔργῳ τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

Vbi τῷ quum significet τινί, vulgo scribitur sine accentu. Verum huiuscemodi difficultates non possunt eam vini habere, ut eas accentibus contra omnem analogiam ponendis vitandas esse existimemus, praesertim quum et in vulgari accentuum ratione, et in aliis plurimis rebus ambiguitates reperiantur, quas non nisi sensu verborum considerando expedire licet. Atque in accuratioribus libris, ut in Romana editione Eustathii, in talibus exemplis recte collocatos accentus inveneris. Sic in eo loco, quo supra usi sumus, p. 980, 51. καὶ ἔστι πῶς Ἀττικὴ ἢ τῆ Ἀθῶν προπαροξυτόνησις.

Deinde si qua dictio enclitica duabus syllabis constat, quarum ultima longa est, ut τινῶν, ea numquam potest inclinari. Quamquam id quoque factum a grammaticis, hoc exemplum afferentibus, ἤκιστά τινων, ut a Choerobosco in Hortis Adonidis p. 229. b. et Charace p. 226. b. καὶ πρὸς σαφήνειαν δὲ θεῖ ἐπέειν, ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα ἢ μονοχρονοῦσιν, ὕβρισεῖ με, ἢ δίχρονοῦσιν, ἤκιστά τινος, ἢ τριχρονοῦσιν, ἤκιστά τινων, (sic patet, non τινος, scribendum esse) καὶ τότε τῇ πρώτῃ λέξει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, ὡς ἐλαφρὰ ὄντα. Eustathius ad Odyss. I. p. 1407, 42. μονόχρονος μὲν ἐν ποτὲ λέξις ἐγκλιθήσεται, οἷον τὸ τίς, καὶ δίχρονος, οἷον τὸ τινές, καὶ τρίχρονος, οἷον τὸ Φημί, καὶ τὸ τινῶν. τετραχρονος δὲ λέξις ἐν ἂν ἀπαλλαγείῃ παντελῶς τῆ οἰκείῃ τόνῳ, ἄς διὰ τὸ βριθῦ τῆς τετραχρονομίας κωλυομένης τῆς προπαροξυτονήσεως. Eodem modo grammatici Ἑρμῆς ἔστι, Θωμᾶς ἐστὶ scribendum censuere: vide Herodianum p. 226. a. Eustathium p. 1600. I. I.

Sed non satis est, quid grammatici errasse videntur, indicare. Quaerendum est etiam, qui factum

fit, ut in istos errores inciderent. Non enim temere recedendum ab eorum sententia est, quum eos in hoc genere accuratissimos fuisse videamus. Facile autem patet, pleraque omnia, quae aliter nos putamus, quam grammatici, scribenda esse, aliquam habere pronuntiationis ambiguitatem, ut mirum non sit, si grammatici a vera ratione deflexerint. Sunt illa, quae dico, haec: *ἄνδρα μῆ, φῶς μῆ, οὐ τις, ὧν τινῶν, ἤκιστα τινῶν*. His simile fit necesse est, quidquid amplius exemplorum afferatur. Atqui illa, *ἄνδρα μῆ, φῶς μῆ, οὐ τις, ὧν τινῶν* adeo levi pronuntiationis discrimine distant ab his, quae vulgo scribuntur, *ἄνδρα με, φῶς με, οὐτις, ὧν τινων*, ut errare admodum proclive fuerit. Non enim syllabae, quae accentum alias nullum habent, acuuntur. Hoc enim si fieret, difficilior error latuisset. Id in illo tantum exemplo usu venit *ἤκιστά τινων*. Verum hoc non magnam vim habet. Est enim inter omnes dictiones, quae accentum suum in praecedenti vocabulo deponere solent, unum *τινῶν*, cuius ultima syllaba longa sit. Id igitur quum neque aliis similibus exemplis tueri sese possit, et ipsum rarius occurrat, analogiae causa videtur a grammaticis inter istas dictiones relatum esse. Nam quum caeteros casus huius pronominis accentum suum deponere viderent, idem fieri debere in genitivo plurali existimarunt. Ac fieret id sane in hoc quoque casu, nisi ultimae syllabae mensura depositionem accentus impediret. Quamobrem in isto exemplo, *ἤκιστά τινων*, ultimam prioris verbi acutam non veteri pronuntiationi, sed opinioni grammaticorum assignandam esse existimo. Antiquos enim verior analogia *ἤκιστα τινῶν* dixisse ostendit.

Quum plures continuae dictiones encliticae adhibentur, earum unaquaeque notanda est accentu

sequentis. In quo genere multi nunc peccant, *εἴ τι μοι, ὄν κε τις*, scribentes. Ista in accuratis codicibus sic ferme scribuntur, *εἴ τί μοι, ὄν κέ τις, εἴτέ τις*. Quod recte factum et grammaticorum auctoritas demonstrat, ut Theodori Gazae lib. III. p. 178. Herodiani p. 223. b. incerti auctoris p. 231. b. l. ult. alius incerti p. 234. a. quorum duo hoc exemplo utuntur, *εἴπερ τις σέ μοι φησί ποτε*, et, quod multo gravius est, Homericæ prosodia docet. Producit enim ille saepius dictiones synencliticas, quae nisi accentum haberent, produci nullo modo possent, ut Iliad. XV. 403.

τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ἔρῃω.
Odyss. II. 249.

ἔ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέεσσαι.
X. 434.

οἴ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
Nam ne quis etiam absque accentus auxilio istas dictiones produci posse ex Iliad. IX. 392. demonstrare velit,

ὅστις οἶ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν,
in eo versu non dubito quin scribendum sit *εἶοι*. *Οἶ* enim pro *αὐτῶ* positum, encliticum est; pro *ἐαυτῶ*, non est encliticum. Et sic alia similia. Vide Apollonium de Syntaxi p. 141. seq. 147. seqq. et Etymologum M. p. 124, 8. Herodianum p. 225. a.

Dictiones encliticas interdum servare accentum, licet per praecedentis vocabuli accentum commode deponi possit, a grammaticis accepimus. Vide scholia Veneta ad Iliad. I. 368. grammaticum incertum in Hortis Adonidis p. 229. b. et Characem p. 228. b. Hic quoniam et copiosius et accuratius, quam reliqui, de hac re praecepit, verba eius sic;

ut emendanda puto, adscribam. Πολλοὶ δὲ τρέποι εἰσὶν ὀρθοτονῶντες, καὶ προηγμένης τῆς ὀθειλέσης δέξασθαι τὴν ἔγκλισιν. οἷον αἱ προθέσεις ἔχουσι τῶντα, καὶ ὅμως αἱ μετὰ τῶν ἀντωνυμῶν ὀρθοτονῶνται· περὶ μὲν κατὰ σὲ, μετὰ μὲν, σὺν μοί, ὑπὲρ μὲν. ὅθεν παρὰ Μενάνδρῳ σημειῖται τὸ πρὸς με ἔγκλιθῆν· οἱ δὲ ἐξηγητὰ ἀστερίσκον προσφέρουσι, ἀντὶ τῶ πρὸς ἐμέ. Αἱ μετὰ συμπλεκτικῶν καὶ διαζευκτικῶν ὀρθοτονῶνται. τὸ γὰρ ἢ μὲ ἀνάειρε (Iliad. XXIII. 724.) τὸ ε συνεκράθη μετὰ τῶ ἢ, ἢ ἐμέ, ἢ μέ· ἀστερίσκος. καὶ τὴν ὀξείαν εἰς τὸ μέ φυλάττομεν. τὸ δὲ ὑπερστίτῳ μοι ὑπερβατὸν ἔστι, καὶ ὑποστίτῳ μοι, (Iliad. IX. 160.

καὶ μοι ὑποστίτῳ, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι.)

ὡς δείκνυμεν ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ. καὶ εὐλόγως ὀρθοτονῶνται, ἐπειδὴ ἀντιδιαστολὴν πάντη εἰσφέρουσιν αὐτὰ αἱ συντάξεις. Καὶ αἱ μετὰ τῶ ἕνεκα καὶ ἕνεκα ὀρθοτονῶμεθα, ἕνεκα σὲ, ἕνεκα σὲ, ἕνεκεν σὲ· ἃ κακῶς ἐγκλίνουσι τινες. Haec si quis ad veram rationem revocare vult, dicendum est ita, pronomina praepositionibus subiuncta, et coniunctionibus iis, quae confociationem disiunctionemve expriment, propterea servare accentum, quia praepositiones coniunctionesque illae pronominum causa, non pronomina causa praepositionum et coniunctionum adhibentur. Nam quae potior dictio est, ea non potest accentu carere. Recte ergo dicitur κατὰ σὲ, ἕνεκα σὲ, ἐμέ ἢ σέ, ἐμέ καὶ σέ. Neque solum si pronomina, sed etiam si aliae dictiones encliticae sequuntur, quarum quidem ea conditio sit, ut potiore locum teneant. Vt in Odyss. VII. 69.

ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμητάί τε καὶ ἔστιν

Sed ex hac ipsa re consequitur, nec praepositionibus, neque coniunctionibus istis eas pronominum

formas, quae unice sunt encliticae, subiungi posse, ut $\mu\tilde{\sigma}$, $\mu\acute{\omicron}\iota$, $\mu\acute{\epsilon}$. Igitur quae commemorat Charax, $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}\ \mu\tilde{\sigma}$, $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}\ \mu\tilde{\sigma}$, $\sigma\acute{\upsilon}\nu\ \mu\acute{\omicron}\iota$, $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\ \mu\tilde{\sigma}$, omnia falsa sunt. Dici enim debet $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}\ \acute{\epsilon}\mu\tilde{\sigma}$, $\mu\epsilon\tau'\ \acute{\epsilon}\mu\tilde{\sigma}$, $\sigma\acute{\upsilon}\nu\ \acute{\epsilon}\mu\acute{\omicron}\iota$, $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\ \acute{\epsilon}\mu\tilde{\sigma}$. Id vel inde colligi potest, quod $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\ \mu\epsilon$ in Menandro notari dicit Charax, $\eta\ \mu\acute{\epsilon}$ autem apud Homerum esse $\eta\ \acute{\epsilon}\mu\acute{\epsilon}$. Tum ita etiam Apollonius passim praecipit in lib. II. cap. 13 — 22. Etenim ubi illae pronominum formae subiunguntur, quae necessario encliticae sunt, non reguntur a praepositionibus, nec, si coniunctio praecedit, ad ipsas pertinet consociatio vel disiunctio, sed aliunde pendent, atque deponunt in praepositione vel coniunctione accentum suum, ut $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\ \mu\sigma\ \pi\alpha\tau\rho\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$. Quod in Odyssaea est, lib. VIII. v. 488.

$\eta\ \sigma\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\ \mu\tilde{\sigma}\ \acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\delta\alpha\acute{\xi}\epsilon$, $\Delta\acute{\iota}\omicron\varsigma\ \pi\alpha\acute{\iota}\tau\iota\varsigma$, $\eta\ \acute{\iota}\sigma\acute{\epsilon}\gamma'$
 $\text{'}\ \acute{\alpha}\pi\acute{\omicron}\lambda\lambda\omicron\nu\omicron\nu$.

In eo $\sigma\acute{\epsilon}$ non acuitur propter praecedens η , sed quia adiuncto $\gamma\acute{\epsilon}$ numquam encliticum est. Quod si $\sigma\acute{\epsilon}$ sine $\gamma\acute{\epsilon}$ dixisset, deposuisset accentum, quia η non ad pronomem, sed ad Musam et Apollinem refertur. Sic in Iliad. X. 388.

$\eta\ \sigma'\ \acute{\epsilon}\kappa\tau\omega\rho\ \pi\rho\acute{\omicron}\acute{\epsilon}\pi\kappa\epsilon\ \delta\acute{\iota}\alpha\sigma\kappa\omicron\pi\acute{\iota}\alpha\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\kappa\alpha\sigma\alpha$
 $\nu\eta\alpha\varsigma\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\ \gamma\lambda\alpha\phi\upsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$; $\eta\ \sigma'\ \acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\omicron}\nu\ \theta\upsilon\mu\acute{\omicron}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\eta\kappa\epsilon$;

Nam etiam in altero versu $\eta\ \sigma\epsilon$, non ut vulgo $\eta\ \sigma\acute{\epsilon}$, scribendum videtur, quia $\acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\omicron}\nu$ redundat. Vide Apollonium de syntaxi p. 141. et Herodianum p. 225. a. Contra in illo loco, quem Charax affert, $\eta\ \mu'\ \acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\epsilon\rho\epsilon$, η pertinet ad pronomem. Verba enim haec sunt:

$\eta\ \mu'\ \acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\epsilon\rho'$, $\eta\ \acute{\epsilon}\gamma\acute{\omega}\ \sigma\acute{\epsilon}$.

Sic in notissimo scolio recte scribitur,

$\sigma\acute{\upsilon}\nu\ \mu\omicron\iota\ \pi\acute{\iota}\nu\epsilon$, $\sigma\upsilon\nu\eta\beta\alpha$, $\sigma\upsilon\nu\acute{\epsilon}\rho\alpha$, $\sigma\upsilon\nu\sigma\tau\epsilon\Phi\alpha\nu\eta\text{-}$
 $\Phi\acute{\omicron}\rho\epsilon\iota$,

σύν μοι μαινομένῳ μαινέο, σύν σώφρονι σω-
φρένει.

Nam σύν μοι non est *mecum*, quod dici debet σύν ἐμοί, ut in prologo Hecubae,

πολὺν δὲ σύν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα πατήρ.

sed μοι pendet ex verbis σύμπινε, συνήβα, συνστε-
Φανηφόρει μοι, συμμαινέό μοι. Hinc coniecturam
facere licet, cuiusmodi fuerit πρὸς με apud Menan-
dram. Quod quum grammatici apposita asterisci
nota iuxta cum Homericō ἢ μ' ἀνάειρε comproba-
verint, recte dictum fuisse necesse est, quamquam
alia ratione, quam Homericum exemplum. Nam
in Homero ἢ μὲ propterea probarunt, quod
μὲ non esset encliticum monosyllabum, sed per cra-
sin factum ex ἐμέ. Quam vere ita statuunt, nunc
non quaeram. Ab Homeri enim sermonē ista
crasis abhorret, de qua re bene disseruit scholiastes
Venetus ad Iliad. VI. 355. In Menandro autem fa-
tetur Charax deponi accentum, sed probantibus
grammaticis. Id igitur isti non potuerunt aliter
probare, nisi si μὲ non pependit e praepositione
πρὸς. Quare πρὸς in illo Menandri loco necesse
est aut per tmesin, quam vocant, a verbo suo dis-
iunctum fuerit, aut adverbii vim habuerit, et
significaverit *insuper*, veluti si Menander scripsit,
καὶ πρὸς μ' ἔπαισεν, et *insuper me verberavit*.

Denique Choeroboscus p. 229. b. male adnume-
rat dictionibus encliticis μέν, δέ, γάρ, quas ipsa
earum significatio docet non posse encliticas esse.
Verba Choerobosci haec sunt: σύνδεσμοι δὲ ἐγκλί-
νονται, μέν, δέ, τέ, γάρ, οἶον, ἐγώ μιν, σύ δε,
αὐτός τε, αἰλοὶ γαρ, καὶ τὰ τοιαῦτα. In quibus
fortasse aut ἄλλοι γαρ, aut ἄλλός γαρ scribendum

ex grammaticorum sententia, quam et supra ex Herodiano commemoravimus, et Choeroboscus hic tangit. Subiicit enim: ἐκεῖνο δὲ παραφυλακτέον, ὅτι, εἰάν σπενδειακὴ πρόκειται λέξις, ἢ γέν (legitur ἤγεν) δισύλλαβος τὸν ἴδιον φυλάττει τόνον, οἶον, ἥδη Φαμέν, ἕτως ἐστίν, οὕτω ποτέ, καὶ τὰ ὅμοια. Quamquam si ἄλλοι γὰρ scripsit, defendi hoc poterit eo, quod diphthongus οἰ nominativorum brevis habetur, ut ἄλλοι non minus, quam ἄλλος, instar trochaei sit.

CAP. XVI.

De accentu pronominum ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμαῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖς

Peccatur vulgo in encliticis ἡμων, ἡμιν, vel, si ultima brevis est, ἡμιν, ἡμας, ὑμων, ὑμιν, ὑμιν, ὑμας. quae consensu grammaticorum retrahunt accentum in primam syllabam, ubi, si singularis foret, encliticae μῆ, μοί, μέ, σῆ, σοί, σέ, adhiberentur. Vide Apollonium Dyscolum de syntaxi p. 134. seq. 140. Theodorum Gazam lib. III. p. 178. Characem p. 226. b. 228. a. incertum grammaticum p. 230. b. 231. b. et Aelium p. 232. b. et p. 233. b. Etymologum M. p. 432, 30. Eustathium ad Odyss. I. p. 1407, 40. Aelius quae dicit p. 233. b. ἔχ ὡς ἔτυχε δὲ ἐγκλίνεται, ἀλλὰ κατὰ τινὰ παρατήρησιν τῆς πρὸ αὐτῶν λέξεως, ἤκασεν ἡμων, φέρετε ἡμιν, lucem accipiunt ab incerto illo grammatico p. 230. b. εἰ δὲ πρὸ τῆ ἐγκλιτικῆς εὐρεθῆι λέξις πυρβόχιακὴ ἀπὸ τόνου, δηλονότι ἐπὶ τὴν λήγουσαν, ὡς ἐπὶ τῆ πολλάκις, ἢ ἰαμβικῆ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ

τῷ μεταμέλει, ἢ σπονδειακῇ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ τῷ Ἀτρείδης, καὶ ἐπιφέρονται δισύλλαβα ἐγκλιτικά, Φυλακτικά γίνονται τῶν ἰδίων τόνων, ὡς Ἀτρείδης ἐσί, μεταμέλει ἡμῖν, πωλλάκις ἐσί. Ergo ista, ἡμων, ἡμιν, et similia non dicuntur, nisi quum aut dictio oxytona, aut proparoxytona, aut prope-rispona praecedat.

Ἡμιν et ἡμιν scribendum diximus, si ultima corripitur. Et ita in plurimis tragicorum locis edidit Aldus. Reizius de hac re sic scribit: ἡμιν scripsere, si et vocem inclinabant, et ultimam corripiebant, nec praegressa dictio accentum sequentis pronominis recipere poterat. Horum postremum falsum est. Numquam enim ista pronomina, ne ultima quidem correpta, accentum deponunt. Charax p. 226. b. ἰστέον δὲ, ὡς ταῦτα τὰ τετράχρενα, καὶ ἐκ συστέλλουσι τὸ τέλος καὶ γίνονται τρίχρενα, ἐκ ἀναβιβάζουσι τῇ πρώτῃ λέξει, ἀλλὰ φυλακτῶσι τὸν τόνον, ὡς ὄντα ἀπ' ἀρχῆς ἐγκλιόμενα. Et p. 228. a. ἔφαμεν δὲ, ὅτι ἐν τῷ α' καὶ β' προσώπῳ, καὶ συσταλῶσι καὶ γένωνται (legitur γίνονται) τρίχρενοι, ἡμῖν, ἡμιν, ὑμῖν, ὑμιν, ἐκ ἀναβιβάζουσιν ἐν τῇ πρώτῃ λέξει, ἀλλ' ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ ἔχουσι τὴν (τὴν abest) κλιτικὴν. Gaza lib. III. p. 178. ἢ δὲ δοτικὴ μακροκαταληκτῆ τῷ ι, καὶ περισπᾶται, καίτοι καθόλου τῆς δοτικῆς τὸ βραχὺ ὄν, ἢ εἰ ἐνταῦθα αἰεὶ μακρὸν. ἔθεν εἰ αἰεὶ περισπῶμενον, ἀλλὰ ἢ ἐξύτονον, ἢ παρξύτονον, οἷον δὴ καὶ τὸ Σεφεκλέες,

ἀλλ' ἡμῖν Αἴας πῶς ἔστιν;

Alia huius sententiae documenta ex Apollonio Dyscolo mox afferam. Sed ex iis, quae nunc commemoravi, possit aliquis coniecere, ἡμιν scribi solitum fuisse, etiam si ultima brevis esset. Verum

Gazae quidem, disertim hoc, ut videtur, contententis, non est tanta auctoritas, ei ut foli credatur, si alii dissentiant; Charax autem illud dumtaxat dicit, accentum servari in priore syllaba etiam si posterior corripiatur. Is igitur accentus potest etiam circumflexus intelligi. Eamque Characis mentem fuisse, si quidem ille sibi constitit, ex iis colligi potest, quae p. 228. a. extrema et seq. de pronomine αὐτόν dicit. Id enim ubi inclinetur, quoniam deponat accentum in praegressa dictione, nec retrahat in priorem syllabam, non eandem formam, quam Aeolicum αὐτον, habere ait. Ex quo consequitur, si in primam syllabam retraheretur accentus, pronomem istud properispomenon futurum fuisse. Atqui hoc ipsum in pronomina ἡμιν et ὑμιν expetit. Et sic scriptum legimus apud Eustathium ad I. Odyss. p. 1407, 40. ὅτι τὸ ἡμῖν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐγκλινόνται μὲν παρὰ τοῖς παλαιαῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἕτερα λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν, οἷον ἡμιν, ἡμῶν, ἡμᾶς. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα πολλα τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, ἐδὲ τις ἡμιν θαλαπρωτή. Sed certius hanc scripturam confirmare licet duobis locis excerptorum ex Apollonii Dyscoli grammatica, quae Maittarius libro suo de dialectis Graecorum addidit. Uterque locus legitur p. 430. Prior hic est: ἢ ἀμῖν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ἰ ἐν αῖς περπερισπᾶται· αἰ γὰρ ἀμῖν τέτων μέλοι. ὀξύνομέν τε τό, ἀμῖν δ' ὑπαυλήσει μέλος. Ἄληκμάν. Alter: ἢ ὑμῖν πάλιν παρ' Ἰωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ἰ· καὶ ἐτι παρὰ Δωριεῦσιν· ὅσαισιν ὑμιν ἀνέσω. Σάφρων. καὶ ἐν ἑρῆ τᾶσει· ἐ μάντοι δίφρον ἐπημμένον ὑμῖν. Quae corrupta in his erant, emendavi, in quibus quare ὅσαισιν pro ὅσαις scribendum fuerit, locus Aelii, quem supra attuli, docere potest.

Ἄμιν reponendum in Aristophanis *Lyfistrata* v. 1080.

ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἄμιν εἰράναν σέτω.

Et sic etiam v. 1298. *πρεπτόν ἄμιν κλεῖα τὸν Ἀμύκλαις σιόν*. Idem olim existisse apud Theocritum VII. 2. colligi potest ex adnotatione quadam, quam Portus e veteri codice in Apollonio de *Syntaxi* II. 15. p. 131. inferuit: τὸ παρά Θεοκρίτω,

σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας,

δεόντως ἠξιώσαν τινες ὀρθοτονεῖν. Ἄμμιν enim Aeolicum natura habet accentum in priore syllaba: quare de eo hic agi non potuit. Sed qui ἄμιν scribebant, inclinato tenore, reprehendi potuere ab eo, cuius ista est adnotatio, quod post praepositiones non essent inclinanda pronomina. Quamquam hoc quidem in loco etiam absque praepositione non ἄμιν, sed ἀμίν scribendum esset, quia praecedit vocabulum paroxytonon.

Satis iam arbitror clarum esse, ἡμιν et ὑμιν scriptum fuisse, ubi ultima corripetur. Sed, ut redeam ad Reizii opinionem; circumflexum ibi demum adhibitum fuisse; ubi praegressa dictio non posset accentum pronominis recipere, ad eam ille opinionem comparatione similibus dictionum videtur adductus esse. Nam quum videret dictiones encliticas duarum syllabarum; quae ultimam brevem habent, omnes deponere accentum in praegressa dictione, si ea esset aut oxytona, aut proparoxytona, aut properispomena, idem etiam in pronomibus ἡμιν et ὑμιν fieri debere existimavit. At horum alia ratio est. Quoniam enim natura

sua τετραχρόνοι sunt, inclinatio sic tantum fieri potest, ut accentum retrahant in priorem syllabam, ἡμιν, ὑμιν, ultima syllaba producta. Eam vero poetae corripunt. Quae correptio quia licentiae poetarum, non communis consuetudinis propria est, videtur institutum mansisse, ut maneret inclinatio, qualem communis usus adhibebat, id est, in priore syllaba ipsius pronominis. Sed quoniam ultima iam corripiebatur, circumflexum adhiberi par erat. Itaque tantum abest, ut pronomina ἡμιν et ὑμιν, ultima correpta, si accentum reciperet praecedens dictio, eum amiserint; si autem non reciperet, circumflexum habuerint; ut magis, ubi bisyllabae encliticae accentum praegressa dictio reciperet, ἡμιν et ὑμιν scriptum fuerit, ubi autem eum non reciperet, non inclinari omnino ista pronomina, sed scribi ἡμίν et ὑμίν consueverint.

CAP. XVII.

De enclitico αὐτόν.

Multo magis negligi solet encliticum αὐτόν. Id in solo accusativo inclinari et accentum suum praecedenti vocabulo tradere auctores sunt Charax p. 228. a. b. et Aelius p. 233. a. allato hoc exemplo, κόψαι γάρ αὐτόν ἔχοντα. Reliqui casus accentum conservant. Nec sane alii casus ad depositionem tenoris apti sunt, quam qui ultimam brevem habent. Sed nominativus quare non deponat accentum, manifestum est. Hic enim semper ad personae distinctionem adhibetur, neque *is*, sed *ipse* significat.

In reliquos casus autem utraque significatio cadit. E quibus quoniam solus accusativus ad depositionem tenoris accommodatus est, in hoc solo deponitur accentus. Sed facile intelligitur, αὐτόν non posse encliticum esse, nisi quum eum significat. Sicubi enim notat *ipsum* vel *solum*, ipsa significatio verbi accentum requirit. Id ita esse vel ex pronomine εαυτόν intelligitur, quod, nisi αὐτόν *ρῆμα* significans accentum suum servaret, diceretur *ἑαυτον*. Quae accusativi singularis numeri ratio est, eandem etiam in reliquis casibus singularis et pluralis numeri, solo nominativo excepto, obtinere probabile est. Isti enim casus omnes significationem pronominis admittunt. Nec dubito sane, quin hoc totum pronomen cum omnibus casibus suis, praeter nominativos, inter dictiones encliticas referri debeat. Quorum casuum solus accusativus singularis deposuit accentum, reliqui retraxisse in priorem syllabam videntur iisdem conditionibus, quibus ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Enimvero quos supra commemoravi auctores inclinandi pronominis αὐτόν, ex iis Aelius p. 233. a. haec tantummodo habet: τῶν δὲ καλεσμένων μονοπροσώπων μόνη ἡ αἰτιατικὴ αὐτόν ἐγκλίνεται. κόψαι γὰρ αὐτον ἔχοντα. Neque alia est Characis sententia p. 228. a. sed hic tamen fuisse ostendit, qui etiam reliquos casus inclinato accentu pronunciari vellent. Verba Characis haec sunt: Φασὶ δὲ τὰς ἐχέσας χαρακτηῆρας καταλήξεως μὴ ἐγκλίεσθαι, ὡς ἡ ἐκείνος καὶ ἔτος, ἀλλὰ μόνον ἡ αὐτὸς κατὰ αἰτιατικὴν παρέβη· κόψαι γὰρ αὐτον. ἔ καλὸς δὲ τοι ὁ λόγος. ὡς γὰρ βαρύτεροι ἔσαι οὐκ ἐγκλίνονται ἐκείνος, ἐκείνος, ἔτος, τέτθ. τὸ δὲ (δὲ abcst) αὐτόν ἐξύνεται. ἀλλὰ πρὸς τέτοις (legitur τέτθς) Φασίν, ὅτι ἡ αὐτῆ, αὐτῶ, ἐκ ἐγκλίνονται, ἀλλ' ὡς τετράχρονοι εἰς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν τὸν τόνον ἀναπέμ-

πρὸς αὐτὸν φαμέν, ὅτι διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τοῖς Διολεῦσι βαρυτόως λέγουσιν αὐτὰ καὶ αὐτῶ. ἢ δὲ αἰτιατικῇ ἔσυνεμπεσεῖ. (legitur συνεμπεσεῖν) ἐγκλινομένη γὰρ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει, κόψαι γὰρ αὐτὸν ἔχοντα· τὸ δὲ (δὲ abest) Διολικὸν εἰς τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν. Nihil profecto ineptius est istis grammaticorum cautionibus, quibus ubique ambiguitates evitare allaborant. Quid enim Atticorum intererat aut Ionum; cavere, ne non satis intelligerentur ab Aeolensibus?

CAP. XVIII.

De enclitico ἔστιν.

Porro ἔστι et ἔστι quando scribendum sit, copiose est a grammaticis expositum: vide Herodianum p. 225. seq. b. et alium incertum auctorem p. 231. a. et Etymologum M. p. 301, 2. atque Eustathium ad Odyss. VIII. p. 1600, 13. Sed de hoc quoque verbo quum alii alia addiderunt, quae refert Fischerus ad Wellerum vol. I. p. 265. tum nos quoque aliquid poterimus adiicere. Scilicet ea, quae seu veteres seu recentiores de isto verbo adnotarunt, haec sunt: ἔστι retracto accentu dici in his casibus: quum sententiam inchoat; in interrogatione; post dictiones αἰδ', εἰ, καί, μή, ἐκ, ὡς, τῆτο, μέν, ὅτι, πῆ; denique in formulis, ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπερ, ἔστιν ὡς, et similibus. Haec omnia ad unam possunt eandemque causam referri, unde ea multo latius patere apparebit. Verbum ἔστιν enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter

copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicuius accessionem requirit, ut τῷτο ἔστιν ἀληθές; alteram, quae ipsum in se conclusum habet praedicatum, ut ἔστι θεός. Harum significationum prior ubi obtinet, ultima syllaba acuitur, quo fit, ut minus audiatur verbum. Non enim ea syllaba principalis est, sed terminatio tantum verbi. Ac potest hac significatione verbum omitti, ut τῷτο ἀληθές. Altera significatione simul praedicatum contineri dixi. Ἔστιν enim est ἔστιν ὄν. Sic ἔστι θεός est θεός ἔστιν ὄν. Haec igitur significatio quoties huic verbo inest, necessario prima syllaba, ut principalis, acui debet, quo intelligamus propriam verbi vim spectandam esse. Atque hac significatione omitti ἔστι non potest. Nam si quis putet, hoc, ἔστι τις λόγος, etiam sic dici posse, λόγος τις, magnopere erraverit. Diversissima enim utriusque formulae ratio est. Illud, ἔστι τις λόγος, τῶν ἀρετῶν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις, hanc vere existere famam significat. Hoc autem, λόγος τις, τῶν ἀρετῶν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις, perinde est ac si dicatur, τὸ τῶν ἀρετῶν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις ἔστι λόγος τις. Sic θεός, si sine verbo dicitur, non potest significare ἔστι θεός. Quod si praedicatum aliquod addatur, ut θεός ὁ πάντα κυβερνῶν, id significabit θεός ἐστὶν ὁ πάντα κυβερνῶν. A quo multum differt hoc, ἔστι θεός, ὁ πάντα κυβερνῶν. In hoc enim exemplo ista, ὁ πάντα κυβερνῶν, omitti possunt, quae a superiore abesse nequeunt. Persequar nunc illas formulas, in quibus ἔστι grammatici scribendum docent.

Earum prima haec est, quum ἔστι sententiam inchoat. Atqui hic non aliam ob causam retrahitur accentus, quam quod ἔστι simul praedicatum continet, ut,

ἔστι πόλις Ἐφύρη,

id est, ἔσά ἐστιν. Atque obtinuit ferme, ut ἔστι hac significatione primo loco collocaretur, qui maximam in omni oratione vim habet. Itaque ἔστι retracto accentu non loco, sed significationi debetur. Nam neque diceret quisquam πόλις ἐστὶν Ἐφύρη, si hoc vellet, exstare eam urbem, neque ἔστι πόλις Ἐφύρη, si Ephyrā urbem esse, non regionem, vellet dicere.

Deinde in interrogatione dicitur ἔστι. Sed hoc quoque non auster, nisi si per ἐστὶν ἔν, aut simile praedicatum explicari potest, ut τί δ' ἔστι; Id est, τί δ' ἐστὶν ἔν. Itaque male in Electra Sophoclis v. 1346. scribitur

τίς ἔτος ἐστ', ἀδελφε;

quod scribi debet,

τίς ἔτός ἐστ', ἀδελφε;

Poterat enim interrogare, τίς ἔτός; Contra v. 1353. quod legitur,

ὅδ' ἐστί,

scribendum est, ὅδ' ἔστι. Hoc enim dicit, *vero is ille est; ipse est.* Nec poterat omitti verbum, nisi si diceret ὅδ' αὐτός. Ex quo clarum est, illud αὐτός in verbi significatione inesse. In Oedipo Rege v. 739. male Brunkius edidit,

τί δ' ἐστί σοι τῆδ', Οἰδίπυς, ἐνθύμιον;

et in Aiace v. 740.

τί δ' ἐστί χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

Recte utroque in loco codd. et edd. vett. ἐστί praebent. Nihil enim nisi copula est, et poterat omitti.

Sequuntur haec, ἀλλ' ἐστί, εἰ ἐστί, καὶ ἐστί, μὴ ἐστίν, ἐκ ἐστίν, ὡς ἐστί, τέτέστιν, ὅτι ἐστί,

πᾶ ἔστιν. Horum omnium par ratio est. Nequaquam enim particulae istae causam continent, quare ἔστι, non ἔστι, dicatur: sed causa haec est, quod ἔστι sententiam inchoat, nec simpliciter copulae officio fungitur, sed simul aliud complectitur praedicatum. Sophocles in Electra v. 1204.

ἀλλ' ἔστιν εὖνεν.

Id est, *vere favet*. Respondetur enim Orestī, quī hoc dixerat,

ἐγὼ φράσαιμι ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνεν πάρα.

Ἄλλ' εὖνεν ἔστι si diceret Electra, id simpliciter foret *favet*. Eἰ ἔστιν ἔτος significat, *si hic vere est, neque non est*. Quod si diceretur εἰ ἔτος ἔστι, significaretur, *si hic, non alius, est*: Καὶ ἔστιν ἔτω significat, *ac revera est, nec non est, ita; καὶ ἔτως ἔστιν, atque ita, non aliter est*. Atque καὶ ἔστι non semper, sed tum demum pronunciari, quum ἔστι sententiam inchoat, ideoque auctam habet significationem, patet ex Odyssae VII. v. 69. ubi recte sic legitur:

ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν.

Grammatici hic et in aliis locis scribendum censent *περὶ κῆρι*. Quod falsum esse, ἔστιν arguit. Nam nisi iungas *περὶ κῆρι ἔστιν*, quid tandem significabit ἔστιν? Δέδοικα μὴ ἔστιν ἔτος, *vereor, ne non videatur hic esse, sed vere sit; δέδοικα, μὴ ἔτος ἔστι, vereor, ne hic, non alius, sit*.

Οὐκ ἔστι τῆργον τλητόν,

in Aiace Sophoclis v. 466. nullo pacto est illud tolerabile. οὐ τλητόν ἐστι τῆργον, *intolerabile est*. Ὡς ἔστι δεινόν τῆτο, *quam hoc est revera, nec specie tantum, grave*. ὡς δεινόν ἔστι τῆτο, *quam haec grave*. Et sic, quidquid praeterea ὡς significet.

Τὸ δεινόν, τῆτ' ἔστι κακόν, grave, id est, seu significat, malum. Quod si τὸ δεινὸν τῆτ' ἔστι κακόν diceretur, id esset, gravis haec res mala est. Praeterea autem τῆτ' ἔστι etiam hoc revera est significat, ut in Nubibus Aristophanis v. 26.

τῆτ' ἔστι τῆτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν.

Sic recte Aldus edidit. Id est: ecce tibi praesens illud malum, quod me perdidit. Quod Brunk. edidit,

τῆτ' ἔστι τῆτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν,

id significat, hoc illud malum est, quod me perdidit. Ὅτι ἔστιν ἐκεῖ τις est, revera adeste ibi aliquem; ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ τις, ibi, non alibi, aliquem esse. Πῶ ἔστιν ἔτος, ubinam est ille, quae est vox dubitantis, an is, qui quaeritur, non reperitur; πῶ ἔτος ἐστὶν, ubinam ille est, quod dicit is, qui de loco magis, quam de absentia eius, qui quaeritur, sollicitus est. Atque qui hisce particulis, post quas ἔστι accentum retrahat, μὲν addunt, eodem modo suam debent sententiam corrigere. Recte enim dicitur, εἰ μὲν ἔστι θεός, ἔστι καὶ εὐσέβεια. Ἐστὶν enim hic est exstat. Sic εἰ μὲν ἔστι ταῦτα, id est, si haec ita sunt. Contra, καλὸς μὲν ἔστιν ἔτος, ἄφρων δέ, dicendum esse, vel ex eo patet, quod ἔστιν in his omitti potest. Tale illud est:

λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.

Omnino enim vereor, ne grammatici exemplis iis, quae frequentissime occurrunt, adducti, rariora, in quibus non acuitur prima syllaba, praeterierint. Sic quod Sophocles in Oedipo Rege v. 296. dicit,

ὃ μὴ ἔστι δρωῶντι τάρβος, εἰδ' ἔπος φοβέει,

rectè sic scriptum in MSS. et edd. non μὴ ἔστι. Nam inepte diceretur, ὧ μὴ ἔστι δρῶντι τάριβος, ἔδ' ἔπος φοβεῖ. Contrario modo peccatum videtur in Aiace v. 778.

ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
γείοιμεθ' αὐτῷ σὺν θεῷ σωτήριον.

Ἔστιν enim hic vivit significat, ut necessario maiore quadam cum vi pronunciandum sit.

Porro illa, ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔπει, ὡς, ἔστι μὲν, ἔστι δέ, et similia, eiusdem conditionis sunt, ut superiora. In his omnibus enim formulis ἔστι non est simpliciter copula, sed adiunctum habet praedicatum, et significat nunc *exsistat*, nunc *revera est*, nunc *licet*.

Etenim quum haec omnia, quae hactenus commemorata fuerunt, exempla ἔστι propterea in prima syllaba acutum habeant, quia non sola copula eo verbo, sed aliquod aliud insuper praedicatum contineatur, quis non putabit consentaneum esse, ut, ubi hoc verbum pro ἔξεστιν adhibetur, eodem modo debeat accentum retrahere? Neque enim minus absouum videtur, aucta verbi significatione debilem manere tenorem, quam si μου, μοί, μέ encliticae ad oppositionem personarum adhiberentur. Equidem, quantumnis taceant grammatici, nunquam de hac re mihi persuadebo: sed sicut in Aiace v. 470. legitur,

ἐκ ἔστι ταῦτα,

ita in Homero Iliad. XIV. 313. scribendum puto,

Ἦρη, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕπερον ὀρηθηῖαι,

et in Iliad. XV. 556.

ἀλλ' ἔπει δ' γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
μάρινασθαί,

atque eodem modo in aliis innumeris veterum scriptorum locis.

Possit fortasse aliquis etiam in hanc suspensionem incidere, reliquas verbi εἰμι personas encliticas, quas enumerant Apollonius de Syntaxi p. 261. Herodianus p. 224. b. Charax p. 227. b. Choeroboscus p. 229. b. incertus grammaticus p. 230. b. 231. a. Aelius p. 232. a. b. Eustathius ad Odyss. III. p. 1457, 43. et ad VIII. p. 1600, 13. iisdem omnibus regulis, quae in tertia persona singularis numeri observantur, obnoxias esse. Sed quum neque grammatici de ea re quidquam praeceperint, nec satis idoneae videantur causae ad eam suspensionem firmandam afferri posse, tutius esse arbitror, in his pariter atque in verbo φημι, nunc deponitionem accentus, ubi ea locum habet, adhibere, nunc, ubi verbi significatio deponitionem accentus prohibet, eum retinere in ultima syllaba. Neque enim mirum est, si tertia persona singularis numeri ἐστὶν aliquantum a caeteris personis pronuntiatione differt, quia tam frequens eius et multiplex usus est, ut non potuerit non maiorem quamdam sibi libertatem vindicare.

CAP. XIX.

De accentu interrogationis.

Dictiones encliticae, ut in verbo ἐστὶ vidimus, non deponunt accentum aucta vi significationis. Itaque quae encliticae interrogationis significationem recipiunt, ea significatione retinent accentum, reiiciuntque in priorem syllabam, si bisyllabae sunt, ut πότε, πόθι, πόθεν, τίς, cuius pronominis

nominativus hactenus quidem unica dictio fuit, quae etiam in continuatione orationis acutum in ultima syllaba fervaret. In quam rem tria tantum grammaticorum testimonia sibi reperta dicit Reizius, Apollonii de Synt. lib. II. p. 139. Characis p. 227. a. extrema et incerti auctoris p. 230. a. extrema et seq. His ego alium locum addam grammatici MS. περι τόνων, qui haec habet: τὸ ἰνατί, διατί καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ ὀξύνονται Apollonii locus mea quidem sententia de obliquis casibus huius pronominis intelligi debet. Verba Apollonii haec sunt: καὶ ἐνθεν δείκνυται, ὅτι τὸ τίς ἀοριστέμενον μᾶλλον ἐξυτονόν ἐστὶ πειστικόν δὲ καθεστώς, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης βαρύνεται. In his Reizius pro βαρύνεται legi volebat ὀξύνεται ex Charace, qui haec habet: καὶ τὸ τίς τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης ἔχει τὴν ἐξείαν. ὀθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεπείᾳ. τίς ἦλθε. Sed quantumvis docta atque subtilis Reizii disputatio sit, non puto tamen ea hoc effici, ut βαρύνεται mutari debeat. Nam quod ait, nolle Apollonium ostendere, cur casus obliqui pronominis τίς nunc acuantur, nunc graventur, quia id iam pro regula posuerit, interrogativa gravari, infinita autem acui, in eo videtur Apollonii mentem non satis assequutus esse. Apollonius τίς exempli causam commemorat, ut regulam istam illustret. Sic enim loquitur: τὰ πύσματα ἕκ ἓιν ἐγκλιτικά, διὰ τὸ βαρύνεσθαι τὰ γε μὴν παρακείμενα αὐτοῖς ἀρίστα. ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχε τὴν ἐξείαν. Οὐ τῆτο δὲ φημι, ὅτι τὰ ἀρίστα μόνως ἐγκλιτικά ἐστὶν ἀλλ' εἴ τι τῶν τοῖστων μορίων ἐγκλιτικόν ἐστὶ, τῆτο καὶ ἀρίστον ἐστὶν, ὡς τό, ἦλθέ τις, ἦλθέ ποτε. καὶ ἐνθεν δείκνυται, ὅτι τὸ τίς ἀοριστέμενον μᾶλλον ἐξυτονόν ἐστὶ πειστικόν δὲ καθεστώς, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης βαρύνεται. Haec ergo videtur Apollonii ratiocinatio esse: interroga-

tiva non esse enclitica, quia graventur: sed cognata illis infinita esse enclitica, quia acuantur; inde autem non consequi, quaecumque infinita sint, enclitica esse; sed contra, quae enclitica sint, necessario esse infinita; ex his apparere, quare *τις* infinitum acuat. Nimirum si encliticum est, est etiam infinitum; si autem infinitum est, ultima syllaba accentum habere debet. Vide p. 138. extrema et p. 261. l. 8. Contra *τις* interrogativum gravari, et quidem τῷ λόγῳ τῆς ἀρχῆς, i. e. quia praere solet in constructione. *Ἰς λόγος τῆς ἀρχῆς* idem est, quo *ἔστι* in principio constructionis gravatur. Minime omnium autem in his haerere debebat Reizius, *μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστι*. Neque enim *μᾶλλον* ad *ὀξύτονόν* pertinet, sed ad universam sententiam. Sic paullo ante dixerat, *ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχε τὴν ὀξείαν*. Atque illa ipsa verba, *μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστι*, requirunt, ut deinde non *ὀξύνεται*, sed *βαρύνεται* sequatur, clareque ostendunt de obliquis casibus loqui Apollonium. Nec possunt impedimento esse Characis verba: *καὶ τὸ τις τῷ λόγῳ τῆς ἀρχῆς ἔχει τὴν ὀξείαν· ὅθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ*. Vere sane Reizius, *non satis video, inquit, ut ex principatu, quem illud in construendo tenet, ipsius acuendi necessitas existat: sed consuetudo linguae potuit hanc necessitatem inducere*. Scilicet Charax aliquanto negligentior fuit Apollonio. Quem enim hic *λέγον τῆς ἀρχῆς* vocat, is eo tantum spectat, ut ne amittat accentum dictio enclitica, si in principio collocetur. Vide Apollonium p. 149. Sed quod addit Charax, *ὅθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ*, nullo pacto inde poterit colligi. Immo si iste *λόγος τῆς ἀρχῆς* acuendi *τις* necessitatem afferret, *τις ἦλθε* scribendum foret, ut *σὲ λέγω* dicitur. Vtcumque ista se habeant, verissime

equidem a grammaticis traditum arbitror, τ'is interrogativum etiam in continuata oratione acuto, non gravi accentu scribendum esse, in quam sententiam Reizius inclinabat. Nam quum gravis in ultimis verborum syllabis, ubi continuatur constructio, eo sine collocetur, ut fracta debilitataque vi acuti, qui in istis locis proprie est, commodius et lenius decurrant orationis numeri: facile patet, si interrogativum τ'is gravi accentu pronuncietur, quidvis aliud magis, quam interrogationem eo expressum iri. Proprium enim hoc est interrogationis, ut vehementius vocem impellat, quod ubi non potest fieri, nisi ultima syllaba acienda, acui ea debet. Scilicet est quidam peculiaris accentus, quo interrogamus, qui ab eo accentu, quo extra interrogationem utimur, est diversissimus. Id ex eo cognoscitur, quod etiam mediae verborum syllabae, quae acutum habent absque interrogatione, in interrogatione vehementius pronunciantur, ut quum λέγω dicentem interrogamus λέγεις; Itaque in omni interrogatione ad eum, qui cuiusque verbi proprius accentus est, alius accedit accentus interrogationis, qui ubi incidit in syllabas etiam sine interrogatione acuto notari solitas, non exprimitur peculiari signo; sin autem in dictiones incidit aut carentes accentu communi, aut eum consopitum habentes, merito obtinuit, ut accentus interrogationis, quippe qui potior sit, scriptura exprimat. Quod si, ut par est, accurate accentus notare volumus, non in solo pronomine τ'is; sed in aliis omnibus oxytonis acutum scribemus, ubi ea sunt in interrogatione. Cauendum est autem in hoc genere, ne quis aliud vocabulum, quam quod in quoque loco accentum istum interrogationis habet, acuendum esse censeat. Etenim in unaquaque interrogatione unum dumtaxat verbum est, in

quo iste accentus, qui ad interrogationem significandam adhibetur, collocari queat. Est enim in eo verbo, quod rem, de qua interrogatur, indicat. Sic in his, *σὺ Πλῆτος εἶ;* triplex potest interrogatio esse; prima, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *tunc Plutus es, an alius est Plutus?* ubi acui *σὺ* oportet; secunda, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *Plutusne, an alius es?* ubi *Πλῆτος* accentum interrogationis habet; tertia, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *esne tu Plutus, an videris esse, neque es?* ubi *εἶ* accentu interrogationis erigitur. Illud in hoc genere non est praetereundum, ubi particulae addantur natura sua interrogationem exprimentes, interrogationis accentum ab reliquis verbis abesse, atque in solis his particulis collocari, ut quod apud Sophoclem Electra Oresten interrogat,

ἦ γὰρ σὺ κείνος;

Ibi si *ἦ* abesset, *σὺ* accentum interrogationis habiturum foret, *σὺ γὰρ κείνος;* Sed redeo ad pronomen *τις*. Id si in interrogatione notaretur gravi accentu, *aliquis*, non *quis*, significaturum esset; ut in his exemplis, *τι τῶν λέγεις;* *an aliquid horum dicis?* *τις ἦλθε;* *quisquamne venit?* Sed per raro *τις* ita collocatur. Nam Graeci sermonis consuetudo postulat, ut in talibus formulis non pronomen *τις*, sed verbum ei additum pronuncietur cum accentu interrogationis. Sic in extremo Oedipo Rege Oedipus interrogat, *λέγω τι;* Quod si *τι* accentum interrogationis haberet, Creon deberet respondere *λέγεις τί*. Atqui respondet ille, *λέγεις*. Non est hic praetereundus Pindari locus in principio Pyth. X.

*ὀλβία Λακεδαῖμον,
μάκαιρα Θεσσαλία·
πατὴρ δ' ἀμφοτέρων ἐξ ἐνός*

ἀριστομάχε γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
 τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἀλλά με Πυ-
 θῶ τέ καὶ τὸ Πελοποννήσιον ἀπύει,
 Ἄλκυα τε παῖδες, Ἴπποκλέα θελοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
 ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

In his verba, τί κομπέω παρὰ καιρόν, quoniam cum reliquis quodammodo pugnare videntur, magnam creaverunt interpretibus molestiam. Quod si Pindarum insolentiore constructione, τί κομπέω παρὰ καιρόν; scripsisse censeamus, liberabitur locus illa obscuritate. Hoc enim dicetur: *quidquamne temere praedico?* Eodem modo loquitur Sophocles in Trachiniis v. 865.

τί Φημι;

Quae verba male vertuntur, *quid dicam?* Quod dicendum fuisset τί φῶ; Τί, quod hic propter sequentem dictionem encliticam acuitur, non est *quidnam*, sed *aliquid*. Id enim interrogat chorus, verumne dixerit, ut in Oedipode Rege v. 1475.

λέγω τι;

Aliud exemplum in Choephoris Aeschyli est, v. 112.

τίν' ἔν' ἔτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ εἰσέει;

ubi quae praecedunt, *aliquem*, non *quemnam*, intelligi ostendunt. Idque si solutis numeris diceretur, sic foret dicendum, τινὰ ἔν' ἔτι ἄλλον προστιθῶ; In eadem fabula v. 630.

τις ἔνδον, ὃ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;

Ibi manifesto interrogat Orestes, an aliquis intus sit, non quis sit intus.

CAP. XX.

De dictionibus procliticis.

Sed praeter encliticas aliud genus dictionum existat accentum suum deponentium, quas procliticas nominare placet, quia accentum non in praecedente, sed in sequente vocabulo deponunt. Non sum nescius, me rem novam ac prorsus inauditam proferre: sed intelligentes harum rerum iudices facile in meam transituros sententiam spero, si eam non solum univrsae accentuum rationi, sed veterum etiam, ac nominatim Aristotelis atque Apollonii Dyscoli testimoniis consentaneam esse ostendero. Dictiones illae, de quibus loquor, hae sunt, *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐξ, ἐν, ἐ, ὡς, αἶ*, quibus deinde alias quasdam addi debere demonstrabo. Hae quidem, quas enumeravi, quare sine accentu scriberentur, Reizius; diligentissimus istarum rerum perscrutator; hanc rationem esse censebat, quod natura sua gravem accentum haberent, is autem adscribi non soleret, nisi ubi depositi acuti loco esset. Atqui supra iam ostendimus, gravem istum, quem vocant, accentum nullum esse. Itaque hunc si istae dictiones haberent, caererent accentu; quod ipse Reizius fieri posse negat. Nulla enim vox accentu destitui potest, quo si vacua esset, ex omni numero orationis eximeretur. Quare quae dictiones nullo accentu notantur, eae accentum suum tradunt aliis finitimis dictionibus, quo facto cum iis quasi in unam vocem coalescunt. Atqui istae dictiones, quas enumeravi, non deponunt accentum suum in praecedente vocabulo. Nam neque erigitur praecedentium vocabulorum tenor, et saepe ne praecedat quidem omnino quidquam. Necessesse est

ergo, ut accentum suum ad sequentia vocabula transmittant, qui quidem in his non adscribitur, propterea quod fines tantummodo vocabulorum notari accentu solent. Hoc ita esse, uti dixi, etiam aliis argumentis cognoscitur. Primum enim quemadmodum dictiones encliticae sequi alias voces et cum iis quasi coalescere solent, ita hae dictiones, quas procliticas vocamus, natura sua praecedunt, ut ὁ ἀνής, et ἡ ναῦς, et quasi in unam vocem cum sequente coniunguntur. Quod clarius etiam ex iis dictionibus apparet, in quibus coniunctionem istam scriptura exprimere mos est. Nam ut in encliticis ὄστις, καίπερ et similia scribuntur, ita in procliticis occurrunt, ὡσεί, ὡσαν, ὡσανεί, εἰσαεί. Deinde sicuti dictiones encliticae, quum inchoant constructionem, accentum recuperant, quia nulla dictio, in qua eum deponant, praecedit, ita etiam procliticae dictiones, si finiunt orationem, accentu notantur, quia nullum sequitur vocabulum, quod accentum earum possit recipere, ut in his:

Τρεῖς μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπῆ τ' ἴσαν, ὄρνι-
θες ὡς.

Aut in media etiam oratione, si eiusmodi dictio non cohaeret cum sequente, ut καὶ ἔφησιν, quod non est *non dicit* seu *negat*, sed *dicit non*. Denique encliticae dictiones, aucta mutatae earum significatione, retinent accentum: quod ipsum etiam in procliticis cernere licet. Sic ὡς dicitur, quum significat *sic*. Alia exempla infra commemorabo.

Quod si hoc vere contendimus, vobis illas, quae sine accentu scribi solent, non destitui accentu, sed eum deponere in sequenti dictione: lucem accipient loci illi veterum, in quibus vel gravari istae dictiones, vel acui dicuntur. Atque gravari quidem praepositiones et coniunctionem ἀλλὰ con-

tendit Gaza, quum aliis in locis, tum maxime in eo, ubi de accentu praepositionum agit, lib. III. p. 181. Rationem autem his verbis reddit: δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι ἐκ τῆ ἐπ' ἐμοί· εἰ γὰρ ὠξυτονεῖτο, μεταφέρειτ' ἂν ἐπὶ τὸ ἐ ἢ ὀξεῖα, ὡς περ καὶ πὶ τῆ, ἐπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην. Cui si respondeamus, praepositiones, quae vocali finiuntur eamque abiiciant per apostrophum, aut eiusdem conditionis coniunctiones, veluti ἀλλά, εἰδὲ, μηδέ, ea vocali abiecta fieri procliticas, propterea quod ipsa natura sua ad sequentia verba pertineant, satis puto argumenti dixerimus ad opinionem, quae per se inepta est, refellendam. Etenim si istae dictiones, ut Gazae placet, gravarentur, id est, si non alium, quam gravem, quem grammatici vocant, accentum haberent, nullo omnino erigerentur accentu, quod fieri non posse per se patet. Quae quum ita sint, necessario vera erit illorum sententia, qui istas dictiones omnes, quae sine accentu scribuntur, acutas esse dieunt. Atque in hanc rem magnos testes advocavit Reizius, Aristotelem, qui *de Soph. El.* c. 4. §. 8. sic scribit. οἶον καὶ τὸν Ὅμηρον ἐνὶ διορθῶνται πρὸς τὰς ἐλέγχοντας, ὡς ἀτόπως εἰρηκῆται, τὸ μὲν εἰ καταπύθεται ὄμβρω. λύσει γὰρ αὐτὸ τῇ προσωδία, λέγοντες τὸ εἰ ὀξύτερον; et c. 21. §. 2. ὡς δὲ λυτέον, δῆλον. εἰ γὰρ ταυτὸ σημαίνει, τὸ μὲν, (εἰ καταλύεις) ὀξύτερον, τὸ δὲ, (εἰ καταλύεις) βαρύτερον ῥηθέν: et Apollonium Dyscolum, qui in lib. IV. c. 2. p. 303, 30. de praepositionibus disputans, ἀπάσαις, inquit, παρεπόμενον ἔστι τὸ ὀξύνεσθαι, τῶν ἄλλων μερῶν τῆ λόγῳ πικιλωτέρων ὄντων. εἰ γὰρ τὸ μεταπίπτον τῆς τάσεως εἰς τὸν αὐτὸν εὐθετισμὸν ὑπῆρχεν, ὅς γε καὶ παρεκκλῆθει ταῖς προθέσεσι. διὰ τῆτο καὶ ἐπεκτεινόμεναι συνέλκῃσι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει ἢ ἐνί, καὶ ἢ

προτί. διὰ τῆτο οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνην ἠξίω-
 σαν βαρύνεσθαι τὰ μέρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διά-
 λεκτον, ἵνα τῇ μὲ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσω-
 σι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν. Idem tradere Apollo-
 nium alio in loco, ad Reizium adnotavit Wolfius.
 De eo loco mox dicam. Grammaticus MS. περι-
 τόνων: πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνε-
 πέει βαρύνονται αἱ δυσύλλαβοι, οἷον, ἀνά τὴν πό-
 λιν, κατὰ τὴν πόλιν· καὶ τῶν μονοσυλλάβων αἱ
 ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμεναι, οἷον, πρὸς τὴν πόλιν
 ἀπέρχομαι, πρὸ τῶν ἄλλων πορεύομαι. ἐν δὲ ταῖς
 συνθέσει πᾶσαι αἱ προθέσεις ἀποβάλλουσι τὸν τό-
 νον. σύνθεσις δὲ ἐστίν, ὅταν ἡ πρόθεσις μετ' ἐτέ-
 ρας λέξεως ἐν μέρος λόγῳ γένηται, οἷον, περιβολή,
 ἀναβαίνω, καταβαίνω. εἰάν δὲ ἐπάγονται τοῖς
 ἐνόμασιν αἱ δυσύλλαβοι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον,
 οἷον, τῆ θεῷ μὲ ὑποεὐεργετῶμαι, τῆ φίλῃ μὲ
 περὶ λαλῶ, καὶ τὰ τιαῦτα. Idem: ὁ μὲν, δέ,
 τέ, καί, ἐπεὶ, ἐπειδή, καὶ ὁ ἀλλὰ ὀξύνονται, καὶ
 ἐν τῇ συνεπέει βαρύνονται. Idem: τὸ εἰ τε πα-
 ροξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπέει τόνον εἰ δέχεται, εἰ
 θέλει, εἰ βέλει. Afferam nunc locum Apolloni-
 nii, cuius paullo ante facta est mentio. Nam quae
 hactenus commemoravi, illustrant rem; hic, spe-
 ro, conficiet. Sic igitur Apollonius p. 327, 8. de
 adverbio εἰς ὃ disputans: ἄμενον ἐκδέξασθαι, ὡς
 ἐκ τῆς παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς συν-
 τάξεως παρῴφιστατο χρονικὴ σύνταξις τῶν λέξεων
 κατὰ τὴν ἔσαν παράθεσιν τὰ παρεπόμενα αὐ-
 ταῖς ἀναδεξαμένων. ἐνεκλίετο γὰρ ἡ πρόθεσις ἐξ
 ὀξείας τάξεως εἰς παράθεσιν παραλαμβανομένη,
 ὅπερ παρεπόμενόν ἐστι πάση προθέσει· μόνον τε
 τὸ ὃ ὠξύνετο μετὰ τῆ συνόντος πνεύματος· ὃ πα-
 ρεπόμενον ἦν πάση λέξει ἐκ ἐχέσει μετ' αὐτῆς
 (male legitur πρὸ αὐτῆς) ἑτέραν λέξιν. τῆτο δὲ
 φημι, ἐπεὶ πᾶσαι αἱ ὀξύτονοι ἐκφορά, ἐν παραθέ-

σεῖ ἔσαι ἑτέρων λέξεων, εἰς βαρεῖαν μετατίθενται, ὡς ἐν τῷ, ἢ μὴ μητρική, καὶ ταῖς ὁμοίαις. Nimirum quid hic dicit aliud, quam praepositiones, natura sua acutas, inclinare accentum, ac deponere in sequente vocabulo? Nec sane est, quod quis miretur, negligentiores ferme in hac re adnotanda fuisse grammaticos. Etenim de dictionibus encliticis ut copiosius praeciperent, eo cogebantur, quod istae dictiones plerumque in praecedentibus verbis aut novos inducerent accentus, aut consopitos excitarent. De his autem dictionibus, quae accentum suum ad sequentia vocabula transmittunt, praeter hoc ipsum, transmitti ad ea accentum, nihil habebant, quod adnotare possent, quandoquidem depositus accentus non solum scriptura exprimi.

Quod supra dixi, praepositiones, quae in vocalem exeant, eamque per apostrophum soleant abiicere, et quaedam adverbia, quorum eadem conditio sit, abiecta ista vocali adnumerari debere dictionibus procliticis, id ita esse quum ex ipsa istorum vocabulorum natura potest intelligi, tum etiam encliticarum dictionum comparatione confirmatur. Primum enim quoniam praepositiones atque adverbia ista necessario ad sequentia vocabula pertinent, consentaneum est, si ea syllaba, quae accentum habet, propter sequens vocabulum elidatur, ipsum quoque accentum perire: qui si non periret, id indicio foret, praepositionem vel adverbium, ut alias orationis partes, per se constare, nec cohaerere cum sequentibus. Quare miror Reizium ἀλλ' ἐγώ, non ἀλλ' ἐγώ, propterea dici existimasse, quia ἀλλ' ἐγώ ambiguum futurum esset. Nam quum omnino temere iactantur istae ambiguitates, quippe facile ex ipsa sententia sol-

vendae, ut in ὄτι, et Latino *quod*, in ἄνα, quod et *surge* est et *rex*, tum vero, si ambiguitatis vitandae causa non scribitur ἀλλ' ἐγώ, quid tandem est, quare ἐδ' ἐγώ, μηδ' ἐγώ, et alia scribantur? Manifeste hoc fit propterea, quia dictio accentum amittens natura sua cum sequentibus arctissime cohaeret. Eoque simile est hoc genus dictionum procliticarum encliticis iis, quae breviores factae accentum deponunt, ut ῥά, et αὐτόν. Nam in hoc quoque pronomine, ut supra observatum est, Charax eos casus, qui ultimam syllabam producunt, inepte contendit accentum propterea non retrahere, ne isti casus cum Aeolicis formis conspirent.

CAP. XXI.

De anastrophe.

Sed dicam nunc breviter de conditionibus, quibus dictiones procliticae accentum recuperant. Eae conditiones, ut in encliticis, duae sunt, ordo, quo in constructione collocantur, et significationis mutatio.

Atque ad ordinem quod attinet, clarum est, dictiones, quae natura sua ad sequentia verba pertinent, ideoque his accentum suum tradunt, si quando post ea verba collocantur, accentum recuperare debere, quia iam cum ad sequentia transmitti nequeunt. Sic in illo est,

Θεὸς ὡς τῆτο δῆμω.

Et apud Pindarum Olymp. VII. 86.

καὶ τοὶ γὰρ αἰθέσας ἔχοντες
σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς ἔ.

In quibusdam exemplis hoc grammaticorum negligentia praeteriit, ut in hoc Iliad. V. 64.

ἐπεὶ ἔτι θεῶν ἐκ θεόφατα ἦδη.

IX. 641.

πληθύος ἐκ Δαναῶν,

XXIV. 743.

ὃ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας.

Odyss. I. 220.

τῷ μ' ἐκ Φασι γενέσθαι.

Recte vero ex quorundam sententia Brunkius in Theocrito XXII. 30. scripsit,

ἔνθα μίᾱς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

et XXV. 38.

ἐπεὶ ὃ σέ γέ φημι κακῶν ἔξ

ἔμμεναί.

Melius etiam acutum pro gravi scripsisset, ut in fine versus. Solent quidem in huiuscemodi exemplis omissioni tenoris excusationem a tmesi repetere grammatici: sed id quo iure faciant, infra disputabitur.

Sequuntur dictiones procliticae duabus syllabis constantes, quae quidem possint post id verbum poni, quocum construuntur. Hae autem sunt praepositiones. Quae quum de more ante id verbum, quocum coniungendae sunt, collocari soleant, consentaneum est, ut, si quando post id verbum collocentur, accentum in priorem syllabam retrahant, quo ipsa pronuntiatio ostendat, ad quodnam referendae vocabulum sint. Eam grammatici anastrophē dixere. Iliad. V. 824.

γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνα κοίρα-
νέοντα.

Aeschylus in Choephoris v. 653.

τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμαίων καλῶ,
εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν Διγίσι θεοῖσιν.

Ita hic locus, cuius veram unctionem non assequutus est Porfonus in praefatione ad Hecubam, e cod. Guelferbytano scribendus est.

At ἀνά et διὰ anastrophen admittere vulgo negant. Audio: sed causam requiro. At enim tanta est grammaticorum in hoc genere inconstantia, ut, si in quibusdam rebus ipsi decreta sua evertunt, omnino iis nulla fides haberi posse videatur. Supra e grammatico MS. περὶ τόνων locum, attuli, in quo is nulla notata exceptione praepositionibus bisyllabis anastrophen tribuit: εἰάν δὲ ἐπάγονται τοῖς ὀνόμασιν αἱ δυσύλλαβοι, ἀναβιβάζεσι τὸν τόνον, οἶον, τῆ θεῶ μῆ ὑπο εὐεργετῆμαι, τῆ φίλῃ μῆ πέρι λαλῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Contra Apollonius de Syntaxi p. 304. 22. ἀλλ' ἔ πάσα, inquit, ἀναστρέφονται. (ἐδὲ γὰρ πάσα ἀντανυμία καὶ ἐγκλί- νεται, καὶ ὀρθοτονεῖται) ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλεόν ταύταις παρέπεται. Etymologus M. p. 123. 24. ἰστέον, inquit, ὅτι ἐκ τῶν δυσυλλάβων προθέσεων πέντε ἐκ ἀναστρέφονται· αἱ δὲ λοιπαὶ ἀναστρέφονται. ἐκ ἀναστρέφονται ἢ ἀνά, ἢ διὰ, ἢ κατὰ, ἢ ἀμφί, καὶ ἢ περὶ. At mox eodem in loco duae commemorantur ex his, περὶ et κατὰ, admittentes anastrophen, quam in iisdem agnoscit Apollonius Dyscolus p. 303. In Etymologico quae leguntur, haec sunt: ἄλλως. ἡνίκα μεταξὺ δύο ὀνομάτων κυρίων ἢ προσηγορικῶν εὐρεθῶσι, συνδεσμῶ περιλαμβανόμενα, τότε ἀναστρέφονται αἱ προθέσεις; ὡς τό, νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

ήνικα δὲ μεταξύ δύο ὀνομάτων, τῷ μὲν κυρίῳ ὄν-
τος, τῷ δὲ προσηγορικῷ, ἐν τέττοις πᾶσιν ἀναστρέ-
φεται δὲ τὴν πρόθεσιν. ἢ δὲ κατὰ πρόθεσιν ἀ-
ναστρέφεται, ήνικα ὑποτάττεται λέξει, μεθ' ἧς τι-
νὸς ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρατιθεμένης ἐν
τῷ μέσῳ οἰασθήποτε λέξεως, ὡς ἐν τῷ,

ξύλοχον κάτα βοσκομενάων.

Αἱ ἀναστρέφόμεναι πρόθεσις, ὅτε μεταξύ β κυ-
ρίων ἢ προσηγορικῶν εὔρεθῶσι, συνδεσμῷ παραλή-
γεται μετὰ τὴν πρόθεσιν (male hunc locum inter-
polavit Sylburgius: hoc dicit grammaticus, quae
praepositiones inter duo nomina collocatae anastro-
phen patiantur, praecedere coniunctioni.) οἶον,

νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

Ἄγαμέμνονος πέρι καὶ Ἀχιλλῆος· καὶ ἐὰν μεταξύ
δύο ὀνομάτων πρόθεσις ἦ, οἶον,

μάχη ἐνι κυδιανείρῃ.

ἀπὸ ἧς ἀλόχε, ἐκ ἀναστρέφεται, ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ
πρόθεσις συντασσομένη μετάγεται, καὶ τὸν οἰκεῖον
τόνον τηρεῖ· ὡς ἐν τῷ,

Φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης.

Afferam hunc quoque locum, uti in libro MS. le-
gitur: ἰστέον ὅτι ἀναστρέφονται αἱ δισύλλαβαι προ-
θέσεις, μεταξύ κυρίων, ἢ προσηγορικῶν, ἢ κυρίων
καὶ προσηγορικῶν εὔρισκομένης συνδεσμῷ·

νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

ἢ δὲ κατὰ, ήνικα ὑποτάττεται λέξει, μεθ' ἧς
ὀφείλει συντάσσεσθαι ἐκ ἐν τῷ μέσῳ, οἶον,

ξύλοχον κάτα βοσκομενάων.

ἢ ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον,

Φίλης ἀπὸ πατρίδος

καὶ ἐν τῷ μέσῳ οἶμαι. In margine eiusdem libri

adnotatum: ἐ ἐκ ἀναστρέφονται. ἢ διὰ καὶ ἀνά
ἐκ ἀναστρέφονται.

Ἄμφι, scribitur in Etymologico p. 406, 14. in
his verbis Apollonii Rhodii e II. ΣΥ.

δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἐψίαοντο.

Sed facile credam hunc accentum imperitis libra-
riis deberi. Nam scholiastes Venetus ad Iliad. XVII.
322. ἐκ ἀναστρέφεται δὲ ἡ διὰ, ἵνα μὴ συνεμπέση
τῇ Δία αἰτιατικῇ. ἢ δὲ ἀντὶ καὶ ἀμφί, ὡς τρί-
χρονοι. Apollonius de syntaxi lib. IV. cap. 2. p.
301. διὰ τῷτο εἰδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνην ἠξίω-
σαν βαρύνεσθαι τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διά-
λεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστή-
σωσι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν. εἰ γὰρ ἐβαρύνθησαν,
ἀνδελκόμενα ὑπὸ τῆς τῆ ῥήματος συντάξεως ἢ τῆ
ὀνόματος, ἐζήτησαν τὸ ἀμείψαι τὸν τόνον καθ' ὅς ἐ-
πομεν αἰτίας. διὰ τῷτο καὶ κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέ-
λος βραχεῖαι. ὁ γὰρ βραχὺς χρόνος εὐμετάδετος
κατὰ τάσιν ὅπερ γε καὶ ἡ Αἰολίς, μετατιθεῖσα τὰς
τόνες τὰς κατὰ τὸ τέλος, εἰς βραχείας συλλαβὰς
μετατιθεῖσι κατὰ τὸ πλεον. πλεονάσασαι ἐν χρό-
νω, ἐλλείπσι καὶ τῇ ἀναστροφῇ ὡς ἡ κατὰ,
ὑπά, καὶ αἱ τοιαῦται. Haec quidem satis ido-
nea causa est, quare praepositiones trium mora-
rum non patiantur anastrophen. Itaque in Apol-
lonii Rhodii versu ἀμφί restitui debet. Neque
in supra allato Aeschyli versu recte scriptum in
cod. Guelf. διὰ, quod διὰ scribi debebat, si hac
forma ibi usus est Aeschylus. Sed illud tamen iure
mihi videor contendere posse, si quando praepo-
sitiones ἀντὶ et ἀμφί, ubi vel per anastrophen post
suum verbum collocantur, vel eo verbo omnino
destituuntur, ultimam vocalem per apostrophum
amittant, eas retracto in primam syllabam accen-
tu ἀντ' et ἀμφ' oportere scribi. Etenim omisso

accentus sic demum posset excusari, si cohaerent cum sequentibus verbis. Atqui ubi verbum illud, cui praeire debebant, non sequitur, iudicandae sunt secundum eas leges, quae propriae sunt partium orationis tenorem suum aliis vocabulis non tradentium. Id observandum esset in his quoque, ἀνά et διά, ut,

νύκτα δι' ἄρφαίνην,

etiam si illae non admitterent anastrophe. Sed cur tandem eam non admittant? Nam illa quidem ratio, propter quam ἀντί et ἀμφί et ὑπάρ, ac similia non retrahant accentum, in eas non cadit, quia duas tantummodo moras complectuntur. Sed nimirum, quod vel coniectura assequi licebat, grammaticorum inepta subtilitas ambiguitatem vitandam censuit, ne aut ἀνα cum vocativo nominis ἀναξ, aut δια cum accusativo nominis Ζεὺς confunderetur. De praepositione διά modo protuli locum scholiaetae Veneti ad Iliad. XVII. 322. De ἀνά in iisdem scholiis ad V. 824. haec leguntur: εἰ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται, ἀνά τὴν μάχην. Ἀριστάρχος δὲ παρητήσατο τὴν ἀνά ἀναστρέψαι, ὅποτε μὴ σημαντικὴ εἴη τῆ ἀνάστηδι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῶ,

Ζεῦ ἀνα, Δαδωνᾶϊε.

ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐκείνον προσθεῖναι τὸν λόγον, ὅτι, ὅταν πρόθεσις ἀντί ἐτέρας προσθέσεως παραλαμβάνηται, ἐκ ἀναστρέφεται,

ἀλλ' ὅδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι,
θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι.

ἔτως ἐν κἀνθάδε δύναται ἢ ἀνά ἀντί τῆς κατὰ Aristarchi ratio hoc magis absurda est, quod anastrophe in hac ipsa praepositione aliquo certe in casu ab eo conceditur. Igitur si in isto casu fera-

tur, quidni etiam in aliis? Altera ratio, quam scholiastes addit, prolata illa etiam ad Iliad. I. 258. et ab Etymologo tum edito p. 124, 1. tum inedito, prorsus nihili est. Primum enim, id quod maxime requirebatur, non redditur ratio, cur praepositio alius praepositionis vicem sustinens, non admittat anastrophen. Deinde vero illud ipsum, praepositionem pro alia praepositione poni, absurdum est et sibi repugnat. Nam si praepositio, quae pro alia praepositione poni dicitur, aliud quid significat, quam ea, pro qua ponitur, non potest pro ea poni. Sin autem idem significat, non pro illa ponitur, sed suo iure adhibetur. Quae quum ita sint, non vicerint grammatici, ut *ἀνά* et *διά* ab anastrophae necessitate liberentur, sed et *μάχην ἀνά*, et *Ἀγίσθε δια* scribendum erit. Atque eodem modo in praepositionibus bisyllabis omnibus, quae quidem utramque syllabam brevem habeant.

Sed placuit grammaticis anastrophen non admittere, si inter id nomen, ad quod praepositio referretur, et ipsam praepositionem aliud vocabulum interpositum esset, ut, *τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης*. De qua re dixit Fr. Aug. Wolfius in praefatione ad Odyssaeam p. XXVI. Eoque pertinent illa in loco Etymologi M. supra allato: *ἡ δὲ κατὰ πρόθεσις ἀναστρέφεται, ἠνίκα ὑποτάττεται λέξει, μεθ' ἧς τινὸς ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρατιθεμένης ἐν τῷ μέσῳ οἰασθήποτε λέξεως*. Scholiastes Venetus ad illa Iliad. VII. 163.

τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ἄρτο κρατερός Διομήδης. ἔκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δὲ συνδεσμός. Et ad V. 308.

ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος.

ἔχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἀναστραφήσεται ἡ πρόθεσις, ἐπεὶ (legitur ἐπὶ) τὸ ἔξῃς ἐστὶν ἄπωσε.

μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. Haec vero quid censeamus aliud, quam ineptam grammaticorum subtilitatem esse? Nam isti quum anastrophen sic definiissent, ut proxime praecedere praepositioni deberet nomen, ad quod ea pertineret, non videntur anastrophen admittere voluisse, ubi aliud proxime ante praepositionem esset vocabulum, quocum ea non posset construi. Non arbitror audaciae nos accusari posse, si a grammaticorum opinionibus discedendum putamus, ubi isti aut non idoneas, aut falsas etiam rationes afferunt. Ac quid tandem sit, quare veteres Graeci pronunciauerint,

τῶ ἐπι πόλλ' ἐμόγησα,

non autem etiam,

τῶ δ' ἐπι Τυδείδης ὤρητο.

Etenim num minus in altero, quam in priore exemplo, praepositio ad praecedens pronomem pertinet? Aut quid est, quod in altero exemplo voce indicari debeat constructionis ratio, in altero autem non debeat? Atqui illa,

τῶ δ' ἐπι Τυδείδης ὤρητο,

ne intelligi quidem possunt, nisi pronuncietur ἐπι. In hoc disputationum genere, quid rei natura, non quid grammatici praecipiant, et quaerendum est, et vero etiam sequendum. Nam sequere, si ita videtur, grammaticos: quid lucri facies, nisi ut neficias, quo te vertas, quippe aliis alia, probabilia nullis praecipientibus?

Fuit autem dubitatum a grammaticis, scribendumne esset, *Ξάνθε ἀπο δινήεντος, ἐμοῖς ἐπι γέννασι, ποταμῆ ἀπο Σελλήεντος*, an *Ξάνθε ἀπο δινήεντος, ἐμοῖς ἐπι γέννασι, ποταμῆ ἀπο Σελλήεν-*

τος. De qua re copiosius exposuere Reizius in iis, quae scripsit de inclinatione tenoris p. 122. seqq. et Wolfius in praefatione ad Odyssæam. Vide scholia Veneta ad finem catalogi, ad VI. 357. ad XXIII. 561. 718. Hanc quoque litem ipsa rei natura et ratio facile dirimere videtur. Haec enim quid aliud, quam praepositionem etiam vocis pronuntiatione ei verbo iungere praecipit, quod a praepositione regitur. Ista igitur exempla, quae commemoravi, sic pronuntiari debebunt: *Ξάνθῃ ἀπο δινήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένασι, ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.* Quae si aliter pronuntiarentur, praepositiones iungerentur iis verbis, quae non ipsa e praepositionibus pendent, sed ad nomina illa, quae reguntur a praepositionibus, explicationis vel ornatus causa apposita sunt. Quamobrem omnis constructio et sensus perturbaretur, si pronuntiaretur, *Ξάνθῃ ἀπὸ δινήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένασι, ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.* Haec enim nomina, *Ξάνθῃ, γένασι, Σελλήεντος* pro appositis forent, non illa, quae vere sunt apposita, *δινήεντος, ἐμοῖς, ποταμῷ.* Atque haec ratio etiam Aristarcho probata fuit. Scholiastes Venetus ad finem catalogi: *πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κυρίῃ καὶ ἐπιθετικῇ τῶ κυρίῳ ἔπεται κατὰ Ἀρίσταρχον.*

CAP. XXII.

De mutatione accentus in dictionibus procliticis propter significationem.

Altera causa, quare dictiones procliticae accentum aut recuperant, aut in priorem syllabam re-

trahunt, in significationis mutatione posita est. Nam significatio quum eiusmodi est, ut dictio non referatur necessario ad sequentia verba, propter eandem causam dictio proclitica aut notabitur accentu, aut retrahet eum, propter quam accentum aut amiserat, aut in ultima syllaba habebat.

Ac primum qui in dictionibus procliticis sunt articulorum casus, *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ*, hi propterea deponunt accentum, quod ad sequens substantivum pertinent. Quod si quando non referuntur ad sequentia, id est, si quando pronominum instar sunt, fieri non potest, quin servare accentum debeant, ut,

σύν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὃ τῆ ἐνόησεν.

De qua re nota est Reizii disputatio, in qua is magna cum eruditione formulas enumeravit, in quibus articulus pronominis munere fungitur. Atque omnino articulum natura sua pronomen esse, infra copiosius demonstrabitur.

Οὐ ἀποφατικὸν accentum suum deponit in sequente vocabulo. Οὐ ἀρνητικὸν eum recuperare, iam a grammaticis observatum est. Οὐ λέγω, non dico. Οὐ λέγω, dico non. Sed in particula *ἔ* aliud praeterea observandum est. Vidimus supra, encliticum *τίς*, quum interrogationi inservit, etiam in continuata oratione acuto accentu scribendum esse. Eadem ratio est procliticae dictionis οὐ. Nam pro duplici, quem habere potest, accentu duplicem sensum praebet. Οὐ λέγεις; nonne dicis? quum dicenti opponitur is, qui aliquid aliud facit, ut responderi possit, λέγω· ἀλλ' ἐκ ἀληθῆς εἶναι νομίζω, aut, *ἔ* λέγω, ἀλλ' οἶμαι μόνον. Οὐ λέγεις; non dicis? quum non dicenti opponitur vere dicens, ut responderi debeat, λέγω, aut *ἔ* λέγω. Quoniam enim in hoc loquendi modo non perti-

net oppositio ad rei, de qua quis loquitur, naturam, sed ad id, utrum ea res sit, an non sit, negatio acuenda est, ut quae primarium locum teneat, et sola comprehendat oppositionem. His tertium addi potest, accentu eodem, significatione diversa. Nam ἔ λέγεις; si εὐ non est ἀποφατικόν, sed ἀρνητικόν, significabit, *dicisne non?* Ibi opponitur γαί, ut respondendum sit, λέγω ἔ, aut λέγω γαί.

Sequitur ὡς, quam particulam, ubi *sic* significat, cum acuto accentu scribunt. Verum Etymologus M. p. 824, 48. hunc significatum circumflexo indicari tradit: περισπᾶται δὲ καὶ ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως,

χρῆ μὲν σφώτερον,
καὶ ἐξῆς,
ὡς γὰρ ἄμεινον.

Grammaticus MS. περὶ τόνων, postquam de huius particulae significationibus eadem ferme, quae Etymologus M. commemoravit, πάντα δὲ ταῦτα, inquit, ὀξύονται, (id est, sic quidem, ut deponant accentum in sequente vocabulo) χωρὶς δύο, τῷ σημαίνοντος τὸ ὅπως, καὶ τῷ σημαίνοντος τὸ ὅμως. ταῦτα γὰρ περισπᾶται. Exempla attulerat eadem, quae Etymologus, de ὡς pro ὅπως hoc,

ὡς σπέισης Διὶ πατρι.

Sic sine accentu in codice scriptum. De ὡς pro ὅμως hoc:

ἀλλ' ἔδ' ὡς ἐτάρες ἐρρύσατο, ἰέμενός περ.

Ita codex ὡς cum circumflexo. Atque ὡς pro ὅμως circumflecti volunt etiam Apollonius in lexico Homericō p. 870. et scholiastes Venetus ad Iliad. I. 116.

et Eufstathius ad Iliad. I. p. 61. extrema, cuius verba haec sunt: ὅτι ἐν τῷ,

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναί παλιν,

περισπᾶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὡς. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρῃ καὶ Ἀπίωνος, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως, περισπᾶται. Scholiaſtes Wafſenberghii ad Iliad. I. 116. τὸ ὡς περισπᾶται. σημαίνει γὰρ τὸ ὅμως. καὶ ὅτι μετὰ τῆ ε ἐπάγεται διὸ καὶ ὀξύνεται. Scripſit hic, niſi fallor, ὅτε μέντοι τὸ τ ἐπάγεται. Deinde quaedam exciderunt. Grammaticus ille MS. quem paullo ante commemoravi, alio in loco: τὸ καθὼς καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τῆ οὕτως ὀξύνονται. Eufſtathius ad Iliad. III. p. 429, 33. ἰστέον δὲ, ὅτι τῆ τῶς, ἦγεν ἔτως, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ,

τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο.

ἐκ δὲ τῆς ἀποβολῆς τῆ τ γίνεται τὸ ὡς, ὀξυνόμενον καὶ αὐτό, ὁμοίως τῷ καθὼς. Quae repetiit Phavorinus.

Diffenſum hunc grammaticorum fruſtra puto componere ſtudeas. Dirimendus eſt, quippe ex parum accurata obſervatione ortus. Significationes iſta particula omnino habet octo: ſicut, quod, ut finem ſignificans, quum, ad, ubi, ſic, quum. Harum ſex priores, ſicut, quod, ut, quum, ad, ubi, ita ſunt comparatae, ut natura ſua ad ſequentia verba trahantur, neque vocis contentionem requirant. Hae igitur ubi locum habent, ſemper deponetur accentus, niſi ubi per anastrophen poſt id verbum, ad quod referuntur, collocatae fuerint, ut ἔρμιθες ὡς. Quae autem reliquae ſunt duae ſignificationes, earum prior, ſic, natura ſua non poſtulat, ut quidquam ſequatur. Poſteſt enim

per se intelligi, et nudum collocari ὡς. Eaque more adverbiorum videtur circumflectenda esse:

ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναί πάλιν.
ἀλλ' ἐδ' ὡς ἐτάρεβς ἐβρύσατο.

Sic enim et πῶς dicitur, nec dubito quin τῶς, quod quidem *sic* significet, eodem modo scribendum sit:

τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαυγλ' ἐφίλησα.
τῶς αὐτοσφαγῆς ὀλοίατο.

Nam quid tandem est, quare hoc grammatici acui velint? Eustathius quidem ὡς pro ἔτως propterea acuendum tradit, quia τῶς, unde abiecta τ nasca- tur ὡς, acutum habeat. Eademque, nisi fallor, Wassenberghiani scholiastae sententia fuit. Nam hic sic ferme videtur scripsisse in eo loco, quem supra attuli: ὅτε μέντοι τὸ τ ἐπάγεται, γίνεται τὰς ὀξυόμενον, καὶ ἀποβολῇ τῆ τ ὡς· διὸ καὶ ὀξύνε- ται. Verum, nisi fallor, horum plane contraria ratio est. Nam quoniam ὡς pro ἔτως cum acuto scribendum censuere, etiam τῶς ita scribere visum est, ut ortum ex ὡς. Ὡς autem scribebant, quia id fieret e pronomine ὅς. Etymologus M. p. 643, 35. τὸ δὲ ὡς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἀπὸ τῆ ὅς γέγονε. Sed, ut diximus, τῶς pro ἔτως positum repu- gnat analogiae, quae, ut πῶς scribitur, ita τῶς scribi postulat. Atque sic edd. veteres Hesychii, Theocriti, aliorumque scriptorum. At enim vero eadem comparatione τῶς scribendum est, ubi hoc adverbium non *sic* significat, sed pro ὡς, *quem- admodum* vel *ubi* significante, ponitur, ut apud Aristophanem in Acharnensibus γ. 761.

ὕμεις ὦν αἰεῖ,
 ἔκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
 πάσσακι τὰς ἀγλίθας ἔξορῦσσετε.

Et apud Theocritum epigr. IV.

τήναν τὰν λαύραν, τὼς αἰ δρύες, αἰπόλε,
 κάμψας.

Hic enim τὼς est ubi, ut ὡς in primo idyllio:

λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε
 καδίξας,
 ὡς τὸ κᾶταντες τῆτο γεώλοφον, αἰ τε μυ-
 ρίκαί,
 συρίσδεν;

Denique ὡς, quam significans, cum acuto accentu scribendum videtur. Nam neque ad praecedentia refertur, ut scribi possit ὡς cum circumflexo, neque sic ad sequentia trahitur, ut eodem modo, quo quum *ut*, i. e. *quomodo*, significat, quae cognata significatio est, pronunciari possit. Vehementius enim voce exprimitur, pariter ac Latinum *ut*, *quam* significans:

ut vidi, ut perii; ut me malus abstulit error:
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ'
 ἔρωτα.

ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρηνι Πηγελοπέη.

Eodem modo θαυμασίως ὡς scribi debet; non item ὡς τάχιστα, et similia. Quamquam enim hoc fortasse simile videatur, ut ἔσσυ τάχιστα, est tamen hic ὡς *sicut*, quemadmodum ἢ τάχιστα.

Transgredior ad alium locum, qui est de accentu praepositionum a verbis, quibuscum coniungi debebant, per tmesin separatarum. Etymologus M. p. 123, 49.

ἡμῖν ἀπὸ λαιγὸν ἀμῦναι.

τὸ ἐξῆς, ἀπαμῦναι. διὸ φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον. ὅτε γὰρ ἡ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἐλλιπῆ ἔχει πρὸς τὸ (sic codex MS.) ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τό,

νήπιοι, οἱ κατὰ βῆς ὑπερίονος Ἡελίοιο
ἠσθιον.

παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι

τὴν παρὰ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἀρχὴν ὀξύνουσι. καὶ καθόλου, ὅτε σημαντικὰ εἰσι τῶν ρημάτων αἱ πρόθεσις, τῆτον τὸν τόνον ἀντέχοντα, οἶον,

ἐπεὶ ἔ τοι ἐπι δέος.

οὔνεκα καλόν

εἶδος ἐπ', ἀλλ' ἐκ ἔστιν.

οὐ γὰρ ἐπ' ἀνήρ,

οἶος Ὀδυσσεύς.

οἱ περὶ μὲν βελῆ Δαναῶν, περὶ δ' ἔστ' ἐ μα-
χητάι.

ἢ περὶ ἀντὶ ἐτέρας κεῖται τῆς ὑπὲρ τὸν ἴδιον ἔν τόνον φυλάττει. πρόθεσις γὰρ ἀντὶ ἐτέρας πρόθεσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει. οὕτως ἔχει τό,

ἀλλ' ὄδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι
ἄλλων.

καὶ αἱ πρόθεσις καθ' ἑαυτὰς ἔσαι ὀξύνονται· ἀναστροφῆς δὲ ἔστιν ἴδιον τὸ τὸν ἴδιον ἀναπέμπειν τόνον. ἀναστροφή ἐστὶ μετάθεσις τόνου. His adde, quod alii, si praepositio ante verbum collocata esset, omittebant accentum, ut,

πρὶν γ' ἀπο πατρὶ φίλω δόμεναι ἐλικώπιδα
κέρην,

quo ostenderent, coniungendam esse praepositionem cum verbo, ἀποδόμεναι. Vide Villoisoni Anecdota Graeca P. II. p. 130. Denique, si seque-

tur praepositio, nec dicitio inter eam et verbum, ad quod pertineret, intermedia esset, anastrophei adhibebant:

ὄλισσας ἀπο πάντας ἑταίρους.

Vide scholiaften Venetum ad Iliad. V. 308. VII. 163. Quid horum verum dicamus? Mea quidem sententia deferemus grammaticos, nihil nisi aut inepta, aut repugnantia tradentes. Nam hic quoque locus ipsa duce rei natura multo melius poterit explicari.

Sed repetenda est omnis disputatio ab ea re, quae fundus est harum diffensionum. Etenim ante omnia quaerendum est, quid sit tmefis, vel, ut rectius dicam, an aliqua omnino esse tmefis possit. Equidem non aliam novi tmefin, quam illam Q. Ennii:

saxo cere comminuit brum.

Nam quid tandem fit tmefis, nisi verbi in duas partes distractio, interposita alia dictione? Sumitur enim, verbum, quod per tmefin in duas partes disiungitur, unum esse, ideoque non debere disiungi. Atqui si verbum unum est, non potest disiungi, ut quod dici debebat *cerebrum*, non *cere* et *brum*; si disiectum est, non est unum, ut *ἀπό* et *δόμεναι*, sed duo verba. At, inquit, tmefis in iis tantum verbis locum habet, quae quia facta sunt e duobus verbis, distrahi possunt in ea verba, e quibus facta sunt, ut *ἀποδόμεναι*, factum ex *ἀπό* et *δόμεναι*: est ergo tmefis distractio verbi compositi in ea verba, e quibus compositum est. Verum haec quoque definitio subinducat, eiusmodi verbum non debere distrahi. Nam nisi ita esset, nē foret quidem ulla usquam tmefis. Quodsi non debet distrahi, qui fit, ut distrahatur? si autem distrahitur, quid est, quare distrahi non debeat?

Scilicet *debere* illud nihil est aliud, quam usitatus esse. Ex quo consequitur, tmesin nihil esse, nisi inanem grammaticorum fictionem. Nam duo vocabula si coniuncta sunt, unum; si disiuncta, duo sunt. Quae si alia dictione in medio posita separantur, difficilius ea quis in unam vocem coniungat, quam olim duas continentes a Xerxe coniunctas accepimus. Atque omnino nescio, utrum tmesis, ἀπὸ πατρὶ δόμεναι, an magis σύνθεσις, ἀποδόμεναι πατρὶ, adnotanda fuerit. Quam enim tmesin vocant grammatici, ea et natura et usu prior fuit, quam σύνθεσις. Sed nimirum, quoniam recentior consuetudo, ad quam omnia exigebant, σύνθεσιν usurpabat, tmesin istam ut discessionem a communi usu animadvertere iubebant. Oportebat autem contrarium facere. Nec quidquam verius atque aptius de hac re dici potuit, quam quod Wolfius scripsit in praefatione ad Odyssaeam p. XXV: *universe autem de tmesi verborum aliter apud Homerum, aliter in lingua regulis adstrictiore statuendum censeo, quoniam multa eorum, quae posterior usus composita usurpat, prisco aevo nondum plane coaluisse frequentissimae et liberrimae distractiones ostendunt.* Enimvero Homero tmesin tribuere absurdum est: in recentioribus autem eam adnotare, id est observare, ubi prisco more σύνθεσιν spreverint. Quod si in hoc, ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμεναι, et in similibus exemplis (sunt autem omnia huius similia) nulla est tmesis, quomodo explicandus erit iste loquendi modus, ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμεναι? Ex ea re, puto, in qua posita est natura praepositionum. Atqui praepositiones natura sua casum requirunt, quem regant. Qui quum ommitteretur, ubi sensus ea omissione nihil detrimenti caperet, remansit nuda praepositio, adverbii fungens munere:

σύν τε δὴ ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τῆ ἐνόησεν,
id est, σύν ἀλλήλοις:

ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ, ἐν δ' ἔρπονόν, ἐν δὲ θαλάσσαν,

id est ἐν τῷ σάκει. Sic igitur etiam ἀπὸ πατρὶ δόμενα dicebatur, quod plene dici debuisset, ἀφ' ἐαυτῆ πατρὶ δόμενα. Eademque caeterorum, quotquot afferri possunt, exemplorum ratio est.

Sed dicatur nunc de accentu praepositionum adverbii vicem sustinentium. Ac patet primum,

πρὶν γ' ἀπο πατρὶ φίλω δόμενα ἐλικώπιδαι κέρην,

omisso accentu scribi non posse, quia tinesin reiecinus. Quod si sic scribamus,

πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμενα ἐλικώπιδαι κέρην,

haud rectius fecerimus. Nam ἀπό cum accentu in ultima scribitur, ubi praepositio est, quo ipse accentus praepositionem cum sequentibus iungendam esse indicet. Quod si nihil sequitur, quo referatur praepositio, anastrophen patiatur necesse est. Accedit quod significatio mutatur, quam supra in aliis exemplis causam anastrophes esse ostendimus.

Clarius haec res patebit in monosyllabis praepositionibus, quae sine accentu scribuntur, ut ἐν et εἰς et ἐξ. Hae carent accentu, quia eum transmittunt ad sequentia: quod si nihil sequitur, quo referantur, recuperare debent accentum. Ac, quidquid obloquantur grammatici, vel inviti cogimur has praepositiones, ubi adverbiorum loco sunt, cum quadam vocis contentione proferre:

ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν.
 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' ἔβρανόν, ἐν δὲ θά-
 λασσαν.

ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην·
 βῆσε θεῶ.

ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 λεπτῇ μηνίδῳ δῆσεν ποδός.

Redeo ad praepositiones bisyllabas. Has supra dixi simili comparatione, ut ἔστιν et alia, quum adverbia factae sunt, ob mutatam significationem anastrophen pati debere:

ἄνα δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηρον
 εἶσεν ἄγων.

πέρι δ' ἀντυγα βάλκε Φαινήν.
 μέλανες δ' ἄνα βότρυες ἦσαν.

Nunc ostendam, id etiam grammaticorum decretis consentaneum esse, qui quum in quibusdam exemplis anastrophen admittant, eo tantum nomine reprehendendi sunt, quod non constantes fuere. Et fuissent, arbitror, si causam suorum decretorum ipsi perspexissent. Supra ex Etymologo M. haec attuli:

πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι.

τὴν παρά πρόθεσιν κατὰ τὴν ἀρχὴν ὀξύνησι. καὶ καθόλου, ὅτε σημαντικῆ εἰσι τῶν ρημάτων αἱ πρόθεσις, τῶτον τὸν τόνον ἀντέχοντα, οἷον,

ἐπεὶ ἔ τοι ἐπι δέος.

ἔνεκα καλόν

εἶδος ἐπ', ἀλλ' ἐκ ἔστιν.

ἔ γὰρ ἐπ' ἀνήρ,

οἷος Ὀδυσσεύς.

At umquamne praepositionem pro verbo quisquam adhibuerit? Id quidem tam absurdum foret, quam quod maxime. Immo omissum est verbum in his omnibus, et quidem ἐστὶ, quod saepissime omititur. Itaque praepositio non pro verbo posita est. Cur ergo anastrophe adhibetur? Propterea quidem, quod, ubi nihil sequitur, quod praepositio regat, adverbii instar est. Hoc si animadvertissent grammatici, non tradidissent in aliis exemplis contraria. Scholiastes Venetus ad illa Iliad. XXIII. 718.

τρίποδος πέρι πειητοῖο,

δύναται μέντοι ἐνθάδε ἢ περὶ ἰσοδυναμῆν τῷ περιισῶς, τέτεστιν ἐξαιρετικῶς. πεποιημένου. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον. Sic grammatici scribunt,

παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἡρῆ,

non,

πάρεα δὲ χρυσόθρονος Ἡρῆ,

ut,

παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

Scilicet praepositio ista, inquit, in altero exemplo pro πάρεστι-posita est, in altero non est pro πάρεστι posita. Quasi vero quidquam interfit, utrum ἐστίν, an ἐκαθεῦθεν omittatur. Quamobrem absurdum est, si scribas,

παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

idem nolle facere in altero exemplo, atque in similibus omnibus.

Satis arbitror clarum esse, grammaticos in reddenda ratione erravisse. Quod si anastrophe adhibetur propterea, quod adverbii significationem induunt praepositiones, perinde est, utrum

omittatur verbum, an adiiciatur. Scribi ergo
debebit,

πρὶν γ' ἄπο πατρὶ φίλω δόμενα ἐλικώπιδα
κέρην,

si quidem, ut supra ostendi, hic quoque ἄπο
adverbium est, non praepositio.

LIBER II.

CAP. I.

De ratione explicandae grammaticae.

Nulla re magis arbitror levitatem huius aetatis cognosci, quam eo, quod etiam grammatici, severissima alias hominum natio, istam elegantis cuiusdam culturae speciem, quae nunc reliquas disciplinas omnes occupavit, non dubitarunt induere. Quod hominum genus quum olim plurimarum rerum scientiam memoriter comprehendere summam eruditionem putaret, nunc, postquam philosophiae lumen omnibus artibus ac disciplinis admodum coepit, in eam traducti sunt sententiam, ut sola cogitationis perveſtigatione omnia perfici posse existiment. At vero quamquam contemnendi sunt isti, qui nihil sciunt aut credunt, nisi quod ab antiquis auctoribus confirmatum intellexerint: multo magis tamen spernendi videntur hi, qui quum probabiliter disputare summam laudem putent, id ipsum, de quo disputant, cognoscere negligunt. Nempe nihil facilius est, quam discendi molestias levitate coniecturarum evitare: multoque magis commodum inertibus est, quid esse debeat, suo arbitrio definire, quam, quid sit, e multiplici

rerum varietate ingentique experientiae apparatu eruere. In qua re illud inprimis dolendum est, quod, simulatque aliquis eorum, quorum magna apud omnes auctoritas est, aliquid novi protulit, continuo ingens accurrere solet imitatorum ostentatorumque multitudo, qui ut vetustatis reprehensionem ab se arceant, quae ille dixit, avide arripiunt, repetunt, divulgant, ac, dum ipsi aliquid addere cupiunt, saepenumero rem corrumpunt. Haec omnia planissime evenerunt in iis, quae inde ab aliquot annis multi de Graecae grammaticae ratione disputarunt. Nam quum magnus ille Tib. Hemsterhusius novam indicasset viam ad origines Graecae linguae investigandas, eamque rationem amplius persequutus esset Valkenarius, Hemsterhusii discipulus: novitate rei atque admirabili specie captus Lennepius ita coniecturis indulgit, ut, in quas ipse se difficultates implicaret, ne animadvertisse quidem videatur. Dum enim totum se ad persequendam analogiae probabilitatem dederet, oblitus est ea conquirere, quae isti analogiae repugnarent, eamque aut labefactarent, aut everterent. Quae quidem plurima sunt. Nihil tamen harum rerum animadvertit editor atque interpres Lennepii, Everardus Scheidius: in quo homine si quid esset dicacitatis, facilius putaretur iis, quae ad Lennepium adnotavit, traducere sectam Hemsterhusii, quam se eius affectam profiteri voluisse. Commota deinde inter Germanos studia sunt emendandae Graecae grammatices tanta quidem vehementia, ut intra paucos annos plurimi existerent, qui in hoc genere elaborandum putarent. Quorum quidam, Hemsterhusii disciplinam sequuti, eo maiore usi sunt coniecturarum audacia, quo minorem habebant Graecae linguae peritiam. Caeteri, quibus etiam audacia deerat, nihil egerunt, nisi

ut, si quas grammaticae particulas paullo commodius, quam ante, tradi posse existimarent, continuo omnem grammaticae doctrinam, repetitis plerisque omnibus superiorum erroribus, exponerent. Equidem duos tantummodo novi excellentes viros, quorum longe alia, quam caeterorum omnium, mens fuit ac disciplina; unum Ioannem Primisserum, qui quum insignem Graecae linguae peritiam magno cum ingenii acumine coniungeret, tam docte ac subtiliter Trendelenburgii commenta impugnavit, ut maxime dolendum videatur, quod ille vir non sit etiam alias Graecae grammaticae partes persequutus. Alter est Frider. Volg. Reizius, praeceptor meus, qui si, quod instituerat, grammaticam Marchicam ab se emendatam edidisset, tantum accessisset Graecae linguae lumen, ut vix optare quidquam melius, nedum sperare, licuisset. Quanta enim Reizii in hisce rebus exponendis vel doctrinae ubertas, vel cogitationis subtilitas, vel denique explicationis perspicuitas fuerit, documento sunt ea, quae de inclinatione accentus et de modis ac temporibus verbi Graeci scripsit: quibus scriptis nescio an ille omnes omnium temporum grammaticos longe superaverit. Sed hunc quidem virum doctis omnibus et bonis iustocius mors eripuit. Vna vero supererat, sed ea admodum ambigua, spes refingendae Graecae grammatices. Etenim quum recentissima philosophiae commutatione factum esset, ut, qui Kantii sectae se addixissent, prope omnium artium ac disciplinarum rationem immutare conarentur, facile licebat coniicere, fore, qui etiam Graecam grammaticam ad suae regulam philosophiae conformare instituerent. Idque factum est. Edidit enim in ipsa natali sede istius philosophiae a. MDCCCXCII. Graecam et Latinam grammatologi-

cām Hassius: cuius etsi non nego laudabile studium esse, accidit tamen ei idem, quod Kantianis prope omnibus, ut male intellecta summi magistri disciplina male abuteretur. Quo magis miror fuisse, qui hunc librum multis laudibus ornarent, quem ego arbitror admodum incogitanter scriptum esse, minimeque ita, ut quis vel levissima verae in eo philosophiae vestigia invenire possit. Nam, ut exemplis sententiam meam comprobem, quod Hassius dicit, quae necessariae notionum formae animo humano inditae sint, eas etiam in linguarum conformatione cerni, id quamquam verissimum est, longe aliter tamen istae linguarum formae ab eo describi debebant. Earum hunc ponit ordinem et hanc rationem. Primum, quod ad relationem notionum attineat, substantiam, quam dicunt philosophi, exprimi nomine; actionem verbo, eoque activo, si causa, passivo, si effectus designetur; communionem denique coniunctione nominis et verbī per personas et particulas. Deinde si quantitas notionum spectetur, unum numero singulari, plura plurali, omnia infinitivo notari. Porro modos notionum sic declarari, ut veritatem indicativus, possibilitatem coniunctivus, necessitatem imperativus indicet. Denique quod attineat ad qualitatem notionum, affirmationem gradu positivo, negationem et limitationem gradibus comparationis designari. In hac descriptione partium, quibus linguae constant, ut de innumeris erroribus aliquos tantum commemorem, quid hoc est, quod numero singulari et plurali adiungit infinitivum, tamquam quo multa in unum, quod deinde omnedicatur, consociata sint? Eane vero infinitivi vis est? Immo hic nihil aliud, quam conditionem alicuius rei cum temporis notitia coniunctam notat, neque aut unitatis aut multitudinis additam habet

significationem, sed de una, de multis, de omnibus rebus aeque usurpatur, atque adverbia, quorum eadem, quae infinitivorum, ratio est, ut, quoniam numeri significationem non habent adiunctam, promiscue de omni numero adhiberi queant. Denique quomodo tandem illud sibi potuit in animum inducere, negationem exprimi gradu comparationis? Nam quae haec negatio est, quae maiore vel minore gradu contineatur? Ea vero limitatio est, non negatio, in quam ne potest quidem cadere gradus. Multo etiam imperitius deinde addidit hoc, ad illas notionum formas linguarum notis expressas accedere etiam spatii ac temporis animadversionem: ac spatii quidem indicia ubique in linguis reperiri, ut in locorum notatione, in verbis *mittere*, *ire*, et similibus; tempus autem temporibus verbi designari. Adeone igitur ille praecepta magistri oblitus fuit, ut non meminisset, temporis tantummodo animadversionem omnibus animi cogitationibus necessario adhaerere, quia, quidquid cogitatur, non cogitatur nisi in tempore; spatium autem ad res externas solum pertinere, cuius accessio ad animi cogitationes quia fortuita est, praeteriri hic quidem debebat ab eo, qui se vellet philosophum praebere. Sed alia multa in isto libro sunt, quae minime prodant philosophum, ut quod generis nominum diversitatem inde ortam putat, quod linguarum repertores alias res validiores, alias debiliores esse animadvertissent. Ex eodem genere illud quoque est satis memorabile vitium, quod partium orationis expositionem a verbo orditur, quia non solum nomina pleraque e verbis orta sint, et verbi natura explanata melius explicari nomina queant, sed etiam verborum origo prior fuerit caeteris orationis partibus. Quasi vero hoc philosophi sit, temporis ordinem malle,

quam naturae, sequi, et ea ponere rerum elementa, quae non sint prima, sed prima apparuerint.

Dixi de Hassii libro copiosius, ne mirarentur, qui hunc probant, quod ego longe aliam in sententiam abiissem. Idem enim, quod illi fuit, mihi quoque consilium est, ut Graecae linguae rationem ex iis, quae omnium linguarum elementa sunt ac fundamenta, repetam atque explanem. In qua re est sane philosophia opus, sed absint a nobis partium studia, unde nihil, nisi dissensiones contentionesque de rebus inutilibus nasci solent. Illud unum iure nostro postulare nobis videmur, ut categoriarum, quae vocantur, partitionibus uti liceat, quibus informatae animo ante omnem experientiam leges formaeque notionum intelliguntur.

CAP. II.

De partibus orationis.

Ordienda est autem naturae linguarum explicatio a partibus orationis. Earum antiquiores grammatici magnum numerum posuerant, quem deinde, qui rem clarius perspexissent, ad tres partes orationis revocarunt. Scilicet quum omne linguarum officium eo contineatur, ut animi cogitationes signis quibusdam declarentur, totidem quaeque lingua signorum formas habeat necesse est, quot sunt partes cogitationum. Atque unaquaeque cogitatio, quae nunc iudicium, nunc enunciatio, nunc aliis nominibus vocatur, tribus omnino constat iisque necessariis partibus: prima, quam subiectum philosophi vocant, quo significatur res, de qua quid dicitur; secunda, quam praedicatum

appellant, quo indicatur id, quod de aliqua re dicitur; tertia denique, quae copulae nomen habet, quo praedicati et subiecti exprimitur con-fociatio. Quae quum ita sint, tres etiam erunt orationis partes, quae illis cogitationum parti-bus respondeant. Ac subiecti nota dicitur NO-MEN, quo significatur res, de qua aliquid enunciarī queat; praedicati nota PARTICVLA est, qua indicatur conditio, quae per se nulla est, nisi si rei alicui assignetur; copulae denique nota VER-EVM vocatur, cuius ope praedictum tribuitur subiecto, conditioque intelligitur esse rei alicuius conditio. Itaque nulla reperiri potest enunciatio, qua non contineantur tres istae orationis cogitatio-numque partes. Nam si quae sunt enunciationes, quae duabus tantum, aut una etiam orationis parte videantur constare, ut, *sol oritur, vivo*, iis vide-tur tantum aliquid deesse, non vere deest. Signi-ficantur enim istis exemplis haec, *sol oriens est, ego vivens sum*. Neque vero hoc debet offensionī esse, quod in hisce atque aliis plurimis exemplis, si Graeca Latinaque lingua exprimuntur, particu-lae loco nomen adiectivum occurrit. Id enim vi-tio istarum linguarum, non rei necessitate fit. Id quod clarissime e Germanica lingua cognoscitur, cuius in hac quidem re admirabilis veritas est at-que simplicitas. Nos enim non nomen adiectivum iungimus substantivo, sed adverbium, ut in his, *das pferd ist gut, besser, am besten*, plane, ut rei natura postulat, simplici conditionis nota cum sub-iecto copulata. Quanto operosius Latini et Graeci, *equus bonus est, melior, optimus, ὁ ἵππος ἀγαθός ἐστι, κρείστων, βέλτιστος*. Quo quid aliud significant, quam hoc, *equus est, equus bonus, equus melior, equus optimus?*

CAP. III.

De pronomine.

Sed ut ad ipsam singularum orationis partium explicationem aggrediamur, primo loco de nomine dicemus. Ac nomine quum illud, quod subiectum vocatur, significari debeat, debet id tamen aliquam habere notam, quo cognosci possit. Potest autem omne subiectum quatuor modis considerari, pro quantitate sua, pro qualitate, pro relatione, pro modalitate. Quantitatem autem intelligimus, qua quid sit id, de quo loquimur, constet; qualitatem, qua cognoscamus, utrum sit, an non sit; relationem, qua discamus, an aliunde eius natura pendeat; modalitatem denique, qua vere illud animadvertimus, aut ut possibile ponimus, aut ut necessarium agnoscimus. Sed ad harum rerum investigationem non sunt nomina propria, aut appellativa, aut adiectiva adhibenda, ut *Alexander, rex, magnus*. Continent enim illa remotiores notas. Quare quaeri potest, quis sit Alexander, quis rex, quis magnus. Quod si, ut par est, eas tantum notas spectamus, quae primae sunt et necessariae, ea inveniemus, quae pronomina non satis recte dicuntur. Sunt enim multo magis nomina, quam quae nominum appellationem habent, quia his semper ut fundamenta subiecta sunt. Quippe nullum nomen cogitari potest, nisi quod et unius pluriumve nomen sit, et aut in aliquem aut in neminem expetat, et habeat, quod de eo praedicari possit, et denique vel primae vel secundae vel tertiae personae sit.

Atque ad quantitatem quod attinet, ea continetur pronominiibus numeralibus, ut *unus*, *duo*, *tres*.

Qualitatem ea pronomina indicant, quibus esse aliquis, aut non esse dicitur, ut *aliquis*, *nemo*.

Relationem significant illa pronomina, quae ut intelligi possint, alius notae accessionem requirunt, ut *idem*, *qui*, *ipse*.

Modalitatem denique pronomina ea exprimunt, quibus personae distinguuntur, ut *hic*, *tu*, *ego*. Nimirum tertia persona si utimur, ut *hic*, neque in nobis eam ponimus, neque ad nos referimus, sed extra nosmet ipsos collocamus, tanquam quae sit et exstet per se, neque e nobis pendeat. Secundam autem personam, *tu*, non possumus cogitare nisi relatam ad nosmet ipsos. Eo igitur eam personam non ponimus ut per se exstantem, sed ut quae possit exstare. Nam quatenus secunda persona est, unice per nos nostramque cogitationem exstat. Atqui quae cogitantur esse, quatenus cogitantur, possibile tantum sunt. Vere enim exstantia etiam absque nostra cogitatione exstant. Prima denique persona quae vocatur, licet numero tertia sit, eo ut necessaria ponitur, quod hoc ipso, quia cogitatur, etiam exstat. Necessaria enim sunt, quae propter ipsam possibilitatem suam exstant, id est, quae ab ipsa cogitatione veritatem accipiunt. Veluti bis quatuor esse octo eo ipso, quod hanc rationem cogitamus, verum esse facimus. Quamobrem *ego* necessaria est persona: quippe est illa eo, quod ab se ipsa cogitatur, nec posset sese cogitare, nisi esset.

CAP. IV.

D e n o m i n e .

Nominum diversitates grammatici et multas posuere valde inutiles, neque eae, quae merito adhibendae erant, quo discrimine diiudicarentur, factis explicarunt. Nam quale hoc est, quod nomine substantivo res ipsas, nomine adiectivo adiunctam aliquam conditionem indicari aiunt? Num minus expressa conditio aliqua est in his, *vir, mulier, virgo*, quam in illis, *virilis, muliebris, virgineus*? Discrimen sane inter utrumque genus nominum est, sed longe aliud, quam quod isti nimis leviter tetigere. Scilicet tria tantum proprie sunt nominum genera, prout aut una certa res, aut multae, aut multae in unum genus coniunctae designantur. Nam quum nomen subiecti signum sit, subiecto autem id contineatur, quod quantitatem cogitationum philosophi vocant, id est, rem et materiam ipsam, de qua quid dicitur: facile patet, nominis naturam divisionesque e quantitatis ratione petendam esse. Non sum nescius fore, quibus haec initio aut falsa, aut mira certe videantur. At nimirum non est hic de numero cogitandum, qui quidem in omni nominum genere locum habet, sed sola spectanda est notio, quae cuiusque generis nominum propria est. Hoc enim contendo, aliorum nominum notionem eiusmodi esse, ut non nisi de una possint ac certa definitaque re intelligi, quod genus vocatur NOMINA PROPRIA, ut *Cicero, Cicerones*; aliorum porro nominum eam esse notionem, quae quia incertum ambitum habet, natura sua ad multas res pertinet, quarum non est definita multitudo; eaque sunt NOMINA ADIECTIVA, ut

utile, utilia. Intelligitur enim aliquid utile, aliqua utilia, sed, nisi aliud nomen accesserit, non constat, utrum una tantum res utilis, an quaedam, an omnes isto nomine notentur. Alia denique nomina hanc habere dico notionem, quae multas res in unum genus collectas significet: quae NOMINA APPELLATIVA sunt, ut *scriptor, scriptores.* His enim nominibus neque una quaedam singula res, neque incerta rerum multitudo, sed finita et ab omni parte absoluta notio significatur, quae quum e pluribus rebus collecta sit, eas res, unde collecta est, comprehendit omnes.

Hae vero nominum differentiae non prohibent, quo minus aliud nominis genus pro alio adhibeatur. Nam in hac nominum permutatione unumquodque nomen significationem induit eius nominis, cuius locum sustinet, ut in his: *hic est Cicero, utilia sunt exoptanda, Cicero fuit scriptor.* In quorum exemplorum primo et tertio nomen substantivum *Cicero* et appellativum *scriptor* conditionem tantummodo indicant, quae possit alicuius hominis, vel aliquorum hominum esse conditio, quae est nominum adiectivorum vis. In secundo autem exemplo nomen adiectivum *utilia* appellativi vice fungitur, eoque non incertam rerum multitudinem, sed certam definitamque complectitur. Quare Graecorum lingua in tali permutatione nominum, ut Germanorum aliorumque populorum linguae, adiectivo nomini addit articulum: τὰ ἀφ' ἑλπίμα ἀίρετά.

Nominibus adnumerari debent participia, quae quum notionem conditionis alicuius contineant, quae quarum rerum conditio sit, per se non intelligatur, in nominibus adiectivis ponenda sunt, sic quidem, ut a caetera adiectivorum multitudine eo differant, quod significationem adiunctam habe-

ant temporis, quo, quid aliqua conditione sit praeditum.

CAP. V.

De numero, genere, casu et personis generatim.

Non est obscurum, multa in linguarum conformatione originem debere subtili hominum animadversioni, quae etiam illa, quae minus necessaria sunt, commoditatis causa formis quibusdam et flexionibus vocum studuerit exprimere. Ex eo genere in nominibus quidem quatuor maxime res sunt, numerus, genus, casus, personae. Scilicet haec quoque formarum nominis divisio quamdam habet idoneam rationem. Nam quum in omni notione haec quatuor spectentur, quantitas, qualitas, relatio, modus cogitandi, unicuique harum rerum sagax mentis indagatio suas destinavit formas; quantitati numerum, qualitati genus, relationi casum, modis personas.

CAP. VI.

De numero.

Ac numerus quidem quantumvis videatur necessarius esse, quis tamen negare audeat, carere eo linguas potuisse, si numeri nota peculiari vocabulo comprehensa cuique nomini adderetur? Sed com-

modius fore atque aptius visum est, si ipsa nominum forma numerum indicaret. In ea re autem hoc merito quaeri potest, quid sit, quod, quum numerus triplex sit, unius, plurium, et omnium, duae tantum in plerisque linguis reperiantur numeri notae, singularis et pluralis. Eius rei duae potissimum videntur causae extitisse: prima, quod, quae sint omnia, pro multiplici rerum cogitandarum ratione, admodum incertum est atque ambiguum. Nunc enim omnia intelligimus cuncta, quae sunt in aliquo rerum genere; nunc horum quaedam tantummodo, quae certa quadam ratione spectentur; nunc ea solum, de quibus loquimur; et sic alia aliter. Quae quum non viderentur satis commode una quadam et constante nominum forma exprimi, factum puto, ut malent linguarum inventores ipsum hoc nomen *omnia* addere, cui si deinde alia quaedam adiicerentur vocabula, facillime poterat et aptissime intelligi, quae quoque in loco *omnia* dicerentur. Alteram causam omitti numeri omnium hanc fuisse arbitror, quod etiam sine isto additamento *omnia* plures reperiebantur atque aptissimae rationes istius exprimendi numeri. Ex quo genere sunt nomina, quae collectiva vocantur, ut quum pro hoc, *omnes homines*, dicitur *genus humanum*; deinde apud Graecos quidem et Germanos aliasque gentes usus articuli, ut *ἄλλοι* et *ἐνθρωποι* *alios aliquos* et *homines aliquos* significat, *οἱ ἄλλοι* autem et *οἱ ἐνθρωποι* *caeteros omnes* atque *homines omnes* notat.

Graeci tamen aliquod certe genus formae nominum habent, quo numerus omnium indicetur: isque dualis est. Nam numerus dualis quum et plurium sit quam unius, nec possit plura recipere quam duo, absolutam quamdam continet et unitate

quadam comprehensam multitudinem, quae ipsa est notio numeri omnium. Omnia enim dicuntur multa in unum coniuncta, ita ut plura esse nequeant. Sed sane iste numerus dualis mancus quidam numerus omnium est, quia non quamcumque, sed definitam tantum multitudinem complectitur. Eodemque modo aliae effingi formae potuissent, quae tria, quatuor, et quamcumque certam multitudinem unitate quadam comprehenderent.

CAP. VII.

D e g e n e r e .

Multo minus, quam numeri formas, necessarium esse genus nominum vel ex eo patet, quod nulla in re magis non solum diversae linguae, quam in genere nominum, dissentiunt, sed una etiam eademque lingua fluctuat. Quin quaedam linguae, ut Lapponica et Hungarica, generis discrimine omnino carere dicuntur. Est autem generis nominum origo minime, ut Hassius existimat, in valentiae rerum ac debilitatis observatione quaerenda: quod vel eo clarum est, quod haec ipsa valentiae, virium, fortitudinis et similiarum rerum nomina in plerisque linguis eo genere sunt, quo istarum rerum omissio detractioque, si vera esset illius sententia, significari debuissent. Immo haud dubie primam causam generis nominum distinguendi hominum sexus praebuere caeterorumque animalium. Quorum quum mares alia nominum forma ac feminae notari coepissent, fieri non potuit, quin deinde caetera nomina omnia aut iisdem for-

mis insignirentur, aut, si alias formas haberent, hae ipsae formae quum nec marem nec feminam significarent, neutrius generis haberentur. Sed ista nomina, quae masculini sunt et feminini generis, quum sexus non cadat in res istis nominibus notatas, quis tam sit inficetus, ut putet consilio et quadam subtili cogitatione potius hac quam illa generis forma praedita esse? Immo credibile est, initio omnes nominum formas generis significatione caruisse, quam serius demum, sexuum observata diversitate et in linguas introducta, accessisse probabile est. Id certe arguere videntur tum ea nomina, quae formam eandem, genus autem diversum habent, tum illa, in quibus forma alii generi destinata cum diverso genere coniuncta est, ut ἡ ἑδὼς, tum denique multae nominum diversi generis confociationes, in quibus alterum genus fusque deque habetur, ut τύχη σωτήρ, πύραϊ τελέσθαιτες, θεαὶ ἔχοντες, et alia huiuscemodi. Ac quis negabit genus nominum prope superfluum esse, quandoquidem iis rebus, in quibus sexuum diversitas nulla cernitur, genere non est opus, iis autem, in quibus cernitur, non magis opus est, quia, vir sit an femina, de quo quis loquitur, ex ipsa nominis vi et significatione, etiam absque notatione generis, pateat necesse est?

Sed, quod supra dictum est, qualitati notandae infervire genus, id est huiusmodi. Qualitatem notionum dicunt philosophi confociationis praedicatorum cum subiectis vel affirmationem, vel negationem, vel limitationem. Itaque nominum qualitas posita est vel in accessione, vel in detractione, vel in limitatione praedicati alicuius. Id quidem quale praedicatum esse debeat, ex ipsa nominum notione non potest intelligi. Sed sup-

peditavit hoc experientia. Itaque masculinum genus quum ubique primum locum teneat, nomina masculina accessionem huius prædicati significabunt; feminina autem, ut masculino generi contraria, détractionem eius; neutra denique, ut quae neutrum horum sint, limitationem generis indicabunt.

CAP. VIII.

De casibus.

Declicationem nominum quaedam linguae per additas particulas faciunt: magnum documentum, flexionibus verborum non esse opus, nisi ad commoditatem. Sed hae quoque linguae quosdam certe casus ipsa nominum forma designant. Graecorum vero Romanorumque linguae omnem declinationem casibus faciunt: in qua re hoc merito mirum est, dignumque subtiliori peruestigatione, quid sit, quod casus reperiantur omnino sex, si quidem sextum casum recentior Latinorum sermo adiecit. Etenim ne hoc quidem videtur sine ratione evenisse, ut, quum utraque lingua initio quinque tantum casus habuisset, numerus tamen non cresceret ultra sextum casum. Sed in appellationes quidem istorum casuum intuenti vix quidquam apparebit, unde, quae vera eorum ratio sit atque natura, liceat colligere. Quippe nomina rudi observatione indita fuere ex eo, quod in quoque casu aut frequentissimum videretur esse aut primum; exemplaue significationum continentur istis appellationibus, non causae atque origines. Servanda tamen sunt nomina, multarum

aetatum usū trita et confirmata, dum veram casuum vim potestatemque clare liceat perspicere. Atque equidem arbitror, obscuram illam veri praefigitationem, cuius ubique in linguarum conformatione vestigia apparent, vel maxime etiam in casuum inventionem esse conspicuam, quandoquidem nec plures esse, quam sex casus, possunt, nec pauciores esse debent. Id quod ex accurata naturae casuum peruestigatione manifestum fore arbitror. Nam casibus, ut supra dictum est, relatio indicatur notionis eius, quae nomine comprehensa est. Relationem autem philosophi vocant eam rationem, qua notiones inter se copulatae sunt atque confoeciatae. Eaque triplex est, prout aut inhaerentia continetur, aut consequutione, aut communione. Inhaerentia dicitur, qua quid aut substantia est, aut accidens; consequutio, qua quid aut causa est, aut effectus; communio denique, qua partes mutuo efficientiae nexu coniunctae sunt. Hae igitur relationum diversitates quum essent casibus exprimendae, duo tamen praeterea modi erant, quibus quaeque notio relationis habita ratione spectari posset. Qui modi, quia primi sunt maximeque omnium simplices, ab iis ordiendi videtur casuum explicatio. Quare autem tres modi sint, qui in casibus spectari debeant, causa similis est, ut quam supra in personarum ratione indicavimus. Nam quaeque res aut ut per se existans cogitatur, aut ut possibilis; id est, ut eo existans, quod cogitatur ab aliquo, aut ut necessaria. Talis igitur etiam relatio notionum est. Nam quatenus aliquid non ad alias res refertur, tanquam per se constans cogitatur; quatenus autem ad cogitantem aliquem refertur, cogitatur ut pendens ex huius cogitatione; quatenus denique refertur ad alias res, necessitas

quædam cogitatur, qua ab aliis rebus quamdam conditionem accipiat.

Igitur primum quæque notio, quæ aliquo nomine comprehensa est, nuda per se cogitari potest. Isque modus exprimitur casu NOMINATIVO, quo nihil nisi ipsa nominis notio, eaque omnis relationis expers, indicatur.

Deinde quævis notitia referri potest ad mentem sensumque eius, qui de ea cogitat loquiturve: quam subiectivam relationem philosophi vocant. Ea vero exprimitur casu VOCATIVO, quo nihil significatur præter sensum quemdam loquentis notione aliqua cogitanda commotum.

Tertio denique loco sequuntur illæ, de quibus supra diximus, ipsarum notionum inter se relationes: quod genus obiectivam relationem appellant philosophi. Huic assignati sunt reliqui casus hoc ordine.

Primum substantia designatur casu GENITIVO, ut quum dicimus, *Atheniensium respublica*. In quibus verbis genitivus *Atheniensium* Athenienses ut substantiam cogitare iubet, cuius, quod deinde additur, *respublica*, accidens est. Illud vero in hac re magnopere cavendum est, ne quis obscura quadam et morosa subtilitate adhibenda ad inutiles disputatiunculas delabatur, ut si quis ex nostra genitivi explicatione non recte dici putaret hoc, *Philippi filius Alexander*, quia Philippus pro causa quidam, qua natus esset Alexander, haberi posset, pro substantia autem, cuius quasi accidens esset filius, non posset. Enim vero in sermone non semper spectanda est rei ipsius, de qua loquimur, natura atque conditio, sed illud in primis videntum est, qua ratione quæque notio quoque in loco

et sermone considerari debeat. Nam sane re ipsa nihil interest utrum Alexandrum Philippi filium, an creatum Philippo dicas. Verum qui Philippo creatum dicit, causam existisse Philippum significat, quare nasceretur Alexander; qui autem Philippi filium vocat, hoc tantum indicat, in iis rebus, quae Philippi sunt, atque ad Philippum tamquam accidentes pertineant, esse Alexandrum. Quamobrem qui genitivi casus vim recte perspiciere vult, ad hoc potissimum debet animum advertere, quod, quotiescunque aliquod nomen genitivo casu adhibetur, semper res ita cogitatur, ut ex ea pendeat alia res tamquam aliquid accessorium, ipsa autem ex nulla re pendeat, sed sola per se constet.

Plane contraria ratio cernitur in eo casu, quo accidentia, quae dici solent, notantur. Isque est ACCUSATIVVS. Ut in hoc exemplo, *teneo librum*. Quo significatur, librum esse accidens eius, qui tenet. Est autem in hoc quoque casu, ut in caeteris omnibus, eadem illa cautio adhibenda, de qua diximus in genitivi explicatione. Neque enim res ipsa, de qua quis loquitur, qualis sit, quaerimus, sed quo pacto cogitetur. Atque accusativum consideranti pateat necesse est, quotiescunque hic casus adhibetur, rem ita cogitari, ut nulla sui parte libera sit et suapte quadam vi ac potestate constet, sed penitus atque omnino pendeat ex alia re. Sic etsi re ipsa nihil differunt, *donare alicui aliquid*, et, *donare aliquem aliqua re*, longe diversa tamen ratione utrumque cogitatur. Nam cui aliquis aliquid donat, is etsi, quatenus ei aliquid donatur, quodammodo pendet ex donante, simul tamen in ipso illo donandi negotio, ut liber ab alieno arbitrio cogitatur. Quem vero ali-

quis aliqua re donat, is, quatenus eum aliquis donat, penitus fingitur huius arbitrio et voluntati subiectus.

Sequitur ordine casus ABLATIVVS, cuius haec vis est, ut causam notet. Sic in hoc exemplo, *occidere ferro*, quo significatur, ferrum causam esse atque instrumentum, cuius vi aliquis occidatur. Atque huius quidem casus significatio adeo videtur clara esse, ut uberiore explicatione non indigeat.

Simillima est DATIVI casus ratio, qui postremum locum tenet. Hic quidem casus effectum notat, ita ut rem designet, in qua cernatur effectus: ut in hoc exemplo, *scribere alicui*. Nam ei, cui scribitur, accidit aliquid, quod ille patiatur necesse est, eoque is effici in se aliquid sentit. Atque ita se res habet in omnibus dativi casus exemplis. Sed fortasse mirum videbitur, quod neque ablativus casus causam ipsam, nec dativus ipsum effectum notet, sed uterque casus rem tantum significet, qua aliquid fiat, aut in qua aliquid fiat. At vero hoc quare ita sit, facile potest demonstrari. Nam ipsa causae atque effectus nomina quum nihil aliud, quam mutationem, significant, quae neque oritur, nisi ex re aliqua, neque cernitur, nisi in re aliqua: id ipsum necessario exigunt, ut verborum formae, quibus causa atque effectus indicantur, non nisi rem, cuius vi aliquid fiat, et rem, cuius conditio mutetur, designent.

Iam vero etiam intelligere licet, qui factum sit, ut ablativus casus et dativus in Graeca lingua et vetere Latina nullum formae discrimen habeant. Nam vim quidem isti formae, quae utriusque casus communis est, diversissimam inesse facile

patet. Nimirum quia uterque casus ad efficientiae rationem pertinet, manserat hoc ex rudiore necdum satis culto sermone, ut et efficientia et effecta eadem nominum flexione exprimerentur. Quorum rerum discrimen quum sero tandem Romani animadvertissent, in quarundam declinationum numero singulari casum restituerunt eum, qui antea desiderabatur. Ita culturae incrementa brevi antecessere totius linguae interitum.

Deinde hoc quoque iam clarum est, quare hi quatuor casus, genitivus, accusativus, ablativus, dativus, regi dicantur, nominativus autem et vocativus non possint regi. Etenim regi dicuntur ea nomina, quae certa quadam ratione ex aliorum verborum vi et significatione pendent. Ista autem ratio, qua ad alia verba referuntur, quum indicetur casibus, regi dicuntur casus ii, quorum adhibendorum necessitas in aliis verbis posita est. Id vero facile intelligitur in his tantum casibus locum habere, quibus notionum ipsarum mutua inter se necessitudo atque coniunctio exprimitur, non in illis casibus, qui quia ad alias notiones aliaque verba non referuntur, non habent, unde pendere ac regi possint. In his igitur casibus primo nominativus est, qui quia nudam tantummodo continet nominis notionem omni vacua relatione, regi nullo pacto potest. Deinde autem etiam vocativus casus ex hoc genere est. Qui quidem etsi refertur ad animum sensumque loquentis, non magis tamen, quam nominativus, regi potest, idque propter hoc ipsum, quod ad sensum loquentis animique affectionem, non ad notitias cogitationesque, et verba, quibus hae comprehendi possint, refertur, ex iisque pendet. Quod si is, qui loquitur, quem subiectum philosophi vocant, sui

ipsius sibi notitiam animo informat, ea re sibi ipse obiectum fit. Quare qui ante ad eum, ut ad subiectum, referēbatur vocativus, nunc, ubi obiectum factus est loquens, non potest amplius vocativus esse, sed debet in aliquem eorum casuum transformari, qui obiectivam relationem indicant. Id autem denique est regi:

Porro ex nostra casuum explicatione intelligi potest, quare eorum casuum, qui notionum ipsarum inter se relationem indicant, tres tantum possint cum nominibus construi, genitivum dico, et ablativum, et dativum; quartus autem, accusativus, non possit. Nam tres illi casus, quos dixi, eiusmodi sunt, ut substantiae notionem aut integram habeant, ut genitivus, aut eius partem certe aliquam conferent, ut ablativus, quo substantiam, quatenus eius vi aliquid efficitur, et dativus, quo substantiam, quatenus aliquid perpetitur, indicamus. Quo fit, ut hi casus per se constent, et, si aliud iis nomen addatur, cum eo unam notionem etiam absque copulae accessione constituent, ut *Atheniensium civitas*; *bello clarus*; *alicui auctor*. In his exemplis genitivus, ut substantiam significans, rem eo casu expressam per se constare postulat, ita quidem ut ei aliquid aliud tamquam accidens adiunctum significetur: *Atheniensium civitas*; ablativus autem quum vim notet substantiae, efficientem aliquid, non minus patitur rem hoc casu expressam, ut quae substantia sit; per se constare, ita quidem ut eius vi aliquid effici indicetur: *bello clarus*; denique dativus, qui mutationem notat accidentium substantiae, ipse quoque rem hoc casu expressam per se constare patitur, ita quidem ut accidentia eius aliena vi definiantur: *alicui auctor*. Accusativus contra, quo unice accidentia

significantur, non potest cum nomine solo construi, quia, quum substantiae notione destituatur, per se constare non potest, sed verbi accessione indiget. Nam quum accidentia rerum nihil nisi praedicata sint, praedicatum autem non nisi copulae, i. e. verbi auxilio cum subiecto coniungi queat, clarum est, accusativum ab solo verbo regi posse. Cum quo casu si quando nomen coniunctum reperitur, ut apud Plautum, *celatum indagator*, et apud Graecos etiam frequentius, facile intelligitur, ea accusativo adiecta nomina non funguntur nominum, sed participiorum officio. Nec sane possunt cum hoc casu ea nomina coniungi, in quibus non est aliqua faciendi significatio.

Sed redeo ad tres reliquos casus. Ex iis genitivus non nisi cum nominibus appellativis coniungi potest. Id quod intelligitur ex iis, quae supra de nominum divisione disputavimus. Nam quum id nomen, quod genitivo additur, accidens aliquod significare debeat, id primo debet definitum esse. Pars enim est eius rei, cui adhaeret. Definitus autem ambitus est nominum propriorum et appellativorum. Sed debet etiam indefinitum esse, quia, ut accidens, conditionem aliquam notare debet, quae esse potest etiam aliarum rerum conditio. Atqui nomina propria nullam notant conditionem. Nam etsi plerumque ducta sunt ab aliqua conditione, simulatque tamen nomina propria fiunt, continuo eam significationem deponunt: quippe nihil iis indicatur, quam hunc esse aliquem, non alium. Itaque sola nomina appellativa remanent, quae addi possunt genitivo. Nam haec et conditionem indicant, quia infinita significatione sunt, et partem notant, quia infinitam istam significationem in unam notionem collectam habent, ut *Athenien-*

sum civitas. *Civitas* enim et civile aliquid notat, ideoque infinitae significationis est, et illud civile una notione comprehendit, quo definitum fit, et partem significare potest. Quare nec dici potest *Atheniensium civilis*; nec *Spartanorum Lycurgus*, sed addendum est aliquid, quo aut infinitae significationis nomen certis finibus includatur, *Atheniensium civilis conditio*, aut definito nomini aliquid indefiniti, quo accidens significetur, accedat, *Spartanorum legislator Lycurgus*. Hinc patet illa, *artium peritus*, *animi impotens*, et similia eodem abusu nominum dici, ut *celatum indagator*. Proprie enim sic dicenda sunt, *artium peritiam habens*, *animi potentia destitutus*.

Ablativus autem et dativus necessario nomen adiectivum requirunt. Nam uterque casus quum ad solam accidentium mutationem spectet, fieri non potest, quin ad sola nomina adiectiva referatur. Hæc enim quia infinitae significationis sunt, nihil nisi conditionem notant; nec per se constare possunt, nisi addito nomine proprio aut appellativo. Conditio autem est accidentium. Itaque ablativus causam significat, unde aliqua orta sit conditio, ut *bello clarus*. Dativus autem rem indicat; in qua effecta sit aliqua conditio, ut, *alicui benignus*. Illud autem in hac re meminisse oportet, quod supra iam observatum est, nominum, de quibus loquimur, vim et significationem spectandam esse, non formas. Patet enim in huiusmodi exemplis, *indole rex*, *afflictis adiutor*, *eloquentia mihi Cicero*, nomina appellativa et propria *rex*, *adiutor*, *Cicero* vim habere adiectivorum.

Denique ex illa; quam exposuimus, casuum natura explicari potest etiam accusativi cum infini-

tivo usus. Nam in illa constructione res ea, quae accusativo casu exprimitur, semper aliquod accidens, i. e. conditionem aliquam notat, ut, *bonum esse, consulem esse, Ciceronem esse*. Atque hic accusativus neque ex infinitivo pendet, quod ex his ipsis exemplis patet, in quibus verbum *esse*, nullum casum regens, additum est; neque pendet aliunde, quia tota formula nominativo casu exprimi potest, ut, *laus est, fortem esse*;

ὡς ἀργαλέον πρᾶγμα ἐστίν, ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ
δῶλον γενέσθαι παραφρονῆντες δεσπότε.

Hinc licet intelligere, casum accusativum propterea ad hanc loquutionem adhiberi, quia hic solus ex reliquis casibus facit, ut res eo casu expressa tanquam accidens cogitetur. Illud nemo puto obiiciet, quod in illa formula etiam subiectum accusativo casu nominetur, ut *hunc esse bonum, fuisse Troianos*. Manifestum est enim, accusativum praedicati causa, non causa subiecti adhiberi, quia dici potest etiam hoc modo, *opinio est de hoc, bonum esse: fama est de Troianis, fuisse, i. e. exstantes fuisse*. Verbo enim continetur praedicatum: Igitur concinnitatis causa obtinuit, ut subiectum eodem casu proferretur, quo praedicatum. Similiter reliqui modi, quibus ista formula variari solet, usu paulatim ab sua origine deflexerunt: λέγεται καλὸς εἶναι; αὐτὸς ποιῆσαι φησιν;

ὃ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπέλων, ὡς μαι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

Quorum Latini primum ubique, reliquos non nisi in versibus sequuti sunt: *dicitur pulcher esse; ipse fecisse dicit*;

sensit medios delapsus in hostes.

Quae si ad originem suam revocentur, hanc vim habebunt: ὁ καλὸς λέγεται εἶναι καλόν; αὐτὸς φησι, ποιῆται αὐτόν; ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς σαφῆ σημαία φαίνεται, ἐσθλὸν εἰς ἡμᾶς γεγονέναι; pulcer dicitur pulcrum esse; ipse dicit, ipsum fecisse; medius delapsus in hostes sensit, delapsum in hostes esse.

Sed tres posuimus supra relationis notionum modos; primum inhaerentiae, cuius sunt partes substantia et accidens, casusque genitivus et accusativus; secundum consequutionis, ad quam causa et effectus pertinent, et casus ablativus ac dativus; tertium denique communionis, quae continetur mutua partium in unum quiddam totumque conspiratione et coniunctione. Huic vero nullum casum linguae assignarunt. Quod tantum abest, ut mirum videri cuiquam debeat, ut, qui causam eius rei indagare voluerit, recte ac necessario factum fateri cogatur. Nam si plures notiones in unam coguntur, clarum est, facta coniunctione istas notiones unius vicem notionis sustinere. Ea vero quum per casus illos, quos supra commemoravimus, et possit et debeat flecti, fieri non posset, si communicio aliquo casu exprimeretur, quin hic ipse communionis casus simul etiam reliquis casibus esset flectendus, casusque in casu reperirentur. Recte igitur tantae causae evitandae incommoditatis particulas eas, quae coniunctiones vocantur, ad communionem designandam linguae adhibuerunt. Quarum coniunctionum usu hoc efficitur, ut plures notiones in unam coactae sine ulla difficultate eodem modo, quo singula quaeque notio, tractari queant. Sic quum dicitur *senatus populusque Romanus*, nuda indicatur et relationis experta notio coniuncta e duabus aliis notitiis: cuius si aliae relationes significandae sunt, ca-

fus adhibentur alii; ut, *senatum populūque Romanum, senatui populoque Romano.*

CAP. IX.

De personis.

Denique si modalitatem nominum spectamus, personae in iis conspiciuntur: quae tantum abest ut verbis potissimum tribuendae sint, in his ut non nisi propterea reperiantur, quod nomen, quae simul verbis continentur, propriae sunt. Ac supra, quum de pronomibus diceretur, demonstratum est, hanc esse propriam personarum vim, ut subiectum, de quo quis loquitur, aut ut vere existens ponant, quae tertiae personae natura est, aut, tanquam quod possit existere, sumant, quod secundae personae est officium, aut denique ut necessario existens cogitare iubeant, quae primae personae ratio est. Sed Apollonius Dyscolus in lib. III. de syntaxi p. 219. ea, quae proprie nomina vocantur, omnia dicit per se tertiae personae esse. Id ille et vere et docte adnotavit. Nam quum omnia nomina praeter alicuius conditionis notationem simul subiectum aliquod significant, non potest illud subiectum non aliquam habere rationem ad animum cogitantis. Ea vero ratio nihil est aliud nisi personae notatio, aut vere existantis, aut possibilis, aut necessariae. Atqui quomodo prima aut secunda persona nominibus per se contineri poterit? Prima quidem propterea non poterit, quia nihil causae est, quare omnino aliquod subiectum praedicati alicuius accessione praeditum necessario cogi-

temus. Secunda autem persona non magis poterit adhiberi, quia nihil potest antea tamquam possibile cogitari, quam vere aliqua eius notitia animo impressa fuerit. Remanet igitur necessario tertia persona, qua aliquid vere cogitari indicatur. Nani cuiuscumque nominis notitiam animo concipiamus, id quum facimus, vere facimus. Atqui id proprium est tertiae personae, ut vere ponatur. Quamobrem in unoquoque nomine intelligitur pronomem tertiae personae, ut *Alexander, rex, magnus*, id est, *aliquis Alexander, aliquis rex, aliquis magnus*. Quod si dicimus *tu Alexander, ego Alexander*, id nihil est tamen aliud, quam *tu, aliquis Alexander, ego aliquis Alexander*. Hanc enim notitiam, *Alexander*, ponimus ita, ut ea sit aliquid etiam sine cogitatione nostra. Personam autem non ita ponimus: nam quem *tu* vocamus, is *tu* dici non posset, nisi esset aliquis, qui eum appellaret. Quare quatenus *tu* dicitur, non exstat sine cogitatione alterius, sed huius cogitationi illud debet, ut exstet, id est, possibilis est. Possibilia enim sunt, quae exstant tantum in cogitatione nostra. Quem autem vocamus *ego*, is pariter non, ut quem dicimus *Alexandrum*, sine cogitatione nostra exstat, sed quia eum cogitamus, eo ipso exstat, qui cogitare se non posset, nisi exstaret. Id est, necessario exstat.

C A P. X.

De particulis generatim.

Secundum genus partium orationis particulae sunt, de quibus obscurius etiam et perversius

expofuerunt grammatici, quam de nomine. Etenim hoc quidem intellexerunt, quatuor effe particularum genera, aduerbia interiectiones, praepofitiones, coniunctiones: verum quae cuiusque horum generum natura, quodque discrimen effet, adeo videntur ignoraffe, ut non modo definitiones profferrent minime claras aptasque, fed etiam multas particulas in aliis, quam in quibus debebant, generibus numerarent. Quo magis operae pretium facturus mihi videor, fi hunc locum omnem clare ac perfpicue pertractavero.

Ac fupra dictum eft, particulas figna effe praedicatorum, ob eamque rem conditionem tantummodo exprimere. Poterunt autem voces, quibus rerum conditiones indicantur, quatuor modis confiderari, prout aut conditionem quantitatis notitiarum, aut qualitatis, aut relationis, aut modalitatis fignificant.

Ac primum quam diximus quantitatis conditionem, ea fortaffe notio ipfa fecum pugnare videbitur, quandoquidem quantitatis conditio aut nihil eft, aut ipfa quantitas. Enimvero fi ita haec conditio quantitatis intelligeretur, perabsurda exiret fententia. Verum longe aliud eft, quod volumus. Nam fi qua vocabula conditionem alicuius quantitatis fignificant, id patet non poffe aliam vim habere, nifi hanc, ut conditione indicanda fimul res ipfa indicetur, cuius ea conditio fit. Atqui id non poteft aliter fieri, nifi fi ea res ipfa fit aliqua conditio. Et fane occurrit hoc genus conditionis in ipsis animi humani affectionibus, quibus commoti quum in vocem aliquam certa notione carentem erumpimus, fimul et modum affectionis, et ipfam affectionem indicamus, ut *ô*, *Ôeũ*, *is*. Quo fit, ut huiuscemodi voces

sine aliorum auxilio vocabulorum intelligi queant, quod non ita est in reliquis particularum generibus, quae quia non inclusam in se habent notitiam quantitatis, id est rei, cuius sit illa, quam significant, conditio, non possunt intelligi, nisi alicuius rei nomen adiungatur. Istae igitur voces, quae animi affectiones sine explicata quapiam notione indicant, INTERIECTIONES appellantur.

Deinde quod ad qualitatis conditionem attinet, hæc in eo posita est, ut earum notionum conditio esse censeatur, quae solam qualitatis significationem habent. Hæc autem sunt, quae prædicata rerum appellantur. Ac prædicatorum conditionem quae particulae significant, eae vocantur ADVERBIA.

Porro relationis notitiarum inter se conditio quibus particulis indicatur, eae rationem significare debent, qua diversae notitiae inter se cohaereant, ita quidem, ut iste notitiarum nexus rebus ipsis, non animo notitias coniungenti, tribuatur. Eae vero particulae PRAEPOSITIONES appellantur.

Denique modalitatis cogitationum conditionem particulae expriment illae, quibus ratio indicatur inter cogitationes et animum cogitantis intercedens. Neque enim pertinent ad nexum rerum ipsarum inter se, sed ad confociationem notionum eam, quam mens cogitando instituit, alia ut vera, alia ut probabilia, alia ut necessaria ponens. Atque hunc usum quae præstant particulae, CONIUNCTIONES nominantur.

CAP. XI.

De adverbis.

Dicam nunc de singulis particularum generibus. Atque interiectiones quum nihil difficultatis habeant, statim ad adverbia transgrediendum videtur. Horum plurimas diversitates poni videmus ab iis, qui de Graeca grammatica exposuerunt. Quarum diversitatum profus temere et sine consilio facta est collectio atque enumeratio. Nam non solum causa divisionum nulla ab istis allata reperitur, sed etiam quae unius generis adverbia sunt, diversorum, quae diversorum sunt, unius fecerunt. Ea vero perturbatio sic videtur tollenda esse, ut, si quidem omnino aliqua opus est adverbiorum divisione, primum eam, quam materiam cogitationum philosophi vocant, a forma distinguamus. Materiam enim cogitationum intelligimus res ipsas, quae cogitantur, formam autem modum, quo cogitantur. Itaque alia adverbia ad conditionem rerum ipsarum, alia ad conditionem iudiciorum enunciationumque spectabunt.

Atque illa quidem adverbia, quae conditionem rerum ipsarum continent, duorum sunt generum. Quoniam enim omnis experientia colligitur loci ac temporis notatione, alterum genus horum adverbiorum ad ipsas loci ac temporis descriptiones spectabit, alterum autem conditiones rerum complectetur, quarum notitias in spatio ac tempore accipimus.

Igitur primum genus est adverbiorum loci ac temporis, in quo mira cernitur grammaticorum inconstantia ac perversitas. Nam quum adverbia

ἐνταῦθα, ἐκεῖ, atque alia, merito adverbii loci adnumerarent, alia temere aliis titulis donarunt, ut ὧδε, ἐνθάδε, quae vocant adverbia demonstrandi, vel πρόθεν, πῆ, ποῖ, πῆ, quae interrogandi adverbia dixerunt. Quasi vero aliquid ad significationem naturamque adverbiorum conferat interrogationis accessio detractiove. Nam qui minus adverbium loci sit ἐνταῦθα, five eo demonstres locum simpliciter, five interrogas, hiccine locus fit? Eodem modo πότε, πηνίκα, atque alia inter adverbia temporis numerari debent. Contra ex his alia deleri debent, quae pessime sunt inter temporis adverbia collocata, quum non tempus, sed longe aliam conditionem indicent, ut ἀκαίρως, εὐκαίρως, quae sunt qualitatis adverbia.

Alterum genus ea complectitur adverbia, quae rerum aliquam in tempore ac spatio occurrentium conditionem indicant. Eaque adverbia qualitatis vocantur, ut εὖ, καλῶς. Horum quoque ingens copia a grammaticis alieno loco collocata est, ut πελαχῶς, ποταχῶς, μοναχῶς, διχῆ, ἀνδιχα, διάνδιχα et similia, quae isti vocant adverbia numeri; porro πανοικί, πανστρατί, quibus etsi collectio quaedam significatur, unde ab istis dicuntur adverbia congregandi, tamen qualitatis adverbia existimari debent, quia non simpliciter aliquam collectionem, sed certarum rerum consociatione ortam conditionem notant. Eodem modo, quae similitudinis adverbia a grammaticis dicuntur, ὡς, ὥς, καθῶς, ὡσπερ, καθάπερ, τῶς, ἕτως, οἰονεί, πῶς, et alia, manifesto qualitatis adverbia sunt. Denique ad idem genus adverbiorum referendae sunt, quae perperam a quibusdam dicuntur praepositiones inseparabiles, ἀρι, ἐρι, βε, βει, δα, ζα, λα, λι, νε, νη, δυς, ἀ: e quibus λα et λι

tolli vult Ruhkenius in epist. crit. p. 86. seqq. Has quidem isti particulas a praeponendo praepositiones dixere, quod nomen servandum erat tertio generi particularum, quod relationis conditionem notat, casumque regit. Ab aliis vero hae voces merito adverbia inseparabilia dicta sunt. Eamdem enim profus, quam adverbia, vim habent, ut conditionem aliquam rebus adhaerentem significant.

Sequitur illud genus adverbiorum, quod pertinet ad formam cogitationum. Eiusque quadripartita divisio est pro quatuor partibus cuiusque cogitationis atque enunciationis, quantitate, qualitate, relatione, modalitate. Haec igitur adverbia, quae ipsarum cogitationum rationem et formam declarant, hanc vim habebunt, ut eorum ope intelligatur, quae singulares enunciationes sint, quae particulares, quae universales, deinde quae affirmantes, quae negantes, quae limitantes, tum quae declarantes, quae conditionales, quae copulativae ac disiunctivae, denique quae asserentes, quae dubitantes, quae cogentes ac vincentes.

Ac primum quod ad quantitatem attinet, ea declaratur adverbis numeri, ut ἀπαξ, δις, τρις, πολλαίς, πάντως.

Deinde quae qualitatem enunciationum adverbia definiunt, eorum, quod affirmationem notet, unum tantummodo Graeca lingua habet, ναι, quod quidem ea vi non nisi in responsionibus praeditum est. Nam si μαι additur, iam non simpliciter affirmat, verum fortius asserit, atque in coniunctionibus numeratur, de qua re dicetur suo loco. Negandi porro adverbia sunt ο et οχι, quae simpliciter negant, non οδαιμας et alia, quibus asserendi vis inest. Denique adverbia limitandi, quorum

magna copia est, ut *μόλις*, *λίαν*, *άγαν*, *σφόδρα*, *μάλλον*, *ήσσον*, *μάλιστα*, *ήκιστα*, *ώς*, quod quidem *quam* significet. Nam omnia adverbia, quae gradum aliquem notant, limitationem continent, quia omnis gradus ex affirmatione et negatione constat. Quae vis etiam in superlativo gradu, ut in *μάλιστα*, *ήκιστα*, inest, qui quia semper ad aliquid refertur, quod minus sit, non est sine negatione. Etenim ut re ipsa multis in locis perinde sit, utrum *maxime*, an *omnino* dicatur: longe diversa tamen utriusque vocabuli vis et potestas est. Nam *omnino* quum dicimus, gradum omnem excludimus; *maxime* autem qui dicit, gradum significat, maiorem quidem caeteris gradibus cunctis, sed gradum tamen. Inde fit, ut, quod omnino est; non possit magis omnino esse; quod autem maxime est, id, si quid hoc maximo maius accedat, minus iam esse existimetur. Fluxum enim est et vagum, neque aliam ob causam maximum putatur, quam quod alia omnia minora sunt.

Sequuntur adverbia relationem, quae in cogitationibus atque enunciationibus inest, indicantia. Horum quoque tria genera sunt pro triplici relationis diversitate. Ac primum quidem genus, quod pertinet ad enunciationes eas, quae categoriae a philosophis vocantur, declarandi adverbia continet. Scilicet harum enunciationum haec vis est, ut significant aliquid in aliqua re inesse eique inhaerere, ut, quum hac nota, quae rei alicui inhaeret, natura conditioque rei contineatur, nota possit rei vicem sustinere. Id igitur exprimitur declarandi adverbis, ut *ήγαν*, *δηλαδή*. Porro alterum genus spectat enunciationes hypotheticas, quae dicuntur, id est, conditionales, atque ad-

verbia complectitur consequutiva, ut *πρῶτον, ἔ-
τα, ἔπειτα, ἐξῆς, ἐφεξῆς, ἄψ, πάλιν*. Horum
enim omnium adverbiorum ea ratio est, ut adhi-
beri non possint, nisi si aliquid aut praecessisse,
aut successurum esse sumatur, quo id, de quo quis
loquitur, aut ut ad causam suam, aut ut ad con-
sequentiam, referatur. Denique tertium genus
spectat ad consociationem disiunctionemque, quae
in aliqua enunciatione insit. Atque hoc genus
adverbia congregandi et separandi, quae dicuntur,
comprehendit, ut *ἅμα, ὁμῶς, συλλήβδην,
ἀνευ, ἄτερ, χωρίς, δίχα, πλὴν*. Nam perinde
esse, utrum de coniunctione hic an de disiunctio-
ne cogitemus, iam supra adnotatum fuit, quia
quaecumque disiunguntur, separari non possent,
nisi essent una quadam communi notione compre-
hensa.

Postremo loco numerantur adverbia ea, quae
ad modalitatem spectant, id est, quibus ratio ea
indicatur, quae cuiusque cogitationis atque enun-
ciationis est ad mentem ipsam persuasionemque co-
gitantis. Est enim omnium cogitationum enun-
ciationumque haec ad cogitantis mentem ratio, ut
aut verae habeantur, aut possibiles, aut necessariae.
Ac veritas exprimitur adverbiiis asserendi, ut *ὄντως,
πάνυ, πάντως, ἀληθῶς, κομιδῆ, ἔδαμῶς*. Haec
quidem adverbia probe secernenda sunt ab affir-
mandi adverbiiis. Nam quae affirmant, iis nihil
praeter negationis detractionem continetur; illud
autem minime spectatur, utrum vera sit enuncia-
tio, an possibilis, an denique necessaria. Asseren-
di vero adverbia veritatem tantummodo enuncia-
tionum declarant, sive affirmatio, seu negatio,
seu limitatio insit. Inde *ἔδαμῶς* non minus asse-
rendi adverbium est, quam *πάντως*. Enunciatio-

num possibilitas nullam habet difficultatem, quae exprimitur adverbii dubitandi, ut ἴσως, τάχα, ὡς, quum quidem ὡς *circiter* significat. Denique vero necessitas enunciationum cogendi vincendique adverbii designatur, ut πάντως, cuius adverbii varia et multiplex vis est. Nam et numerum indicat, et veritatem, et necessitatem, unde ter a nobis est diversis in locis commemoratum. Ad idem genus adverbiorum etiam adhortandi prohibendique adverbia referenda sunt, quibus necessitas non sane ex argumentis orta, sed voluntatis decreto constituta significatur, ut μάλιστα, μηδαμῶς.

Illud praeterea adnotandum est, quaedam verba, quae adverbii vulgo adnumerantur, consulto ab nobis praetermissa esse, propterea quod non sunt adverbia, sed coniunctiones, ut ἢ, καί, μά, ἔ, μά, μή, δήπε, δήπεθεν, ἢ μὴν, εἴθε, μῶν, ἄρα, ἢ: de qua re dicetur in disputatione de coniunctionibus.

CAP. XII.

De gradibus comparationis.

Sed antequam ad reliqua particularum genera accedamus, breviter dicendum videtur de gradibus comparationis. Hi enim proprii sunt adverbiorum. Nam quum adverbia conditionem qualitatis rerum notent, qualitatis autem sit gradibus distingui, in adverbii quoque graduum comparationes reperiri necesse est. Nimirum gradus continetur limitatione praedicti, magis minusve in aliquam rem ex-petentis. Sunt autem merito tres tantum gradus,

primus positivus, ita dictus propterea, quod pro arbitrio cuiusque ponatur; secundus comparativus, eo, qui ante positus erat, maior; tertius denique superlativus, coniunctus ille e positivo et comparativo. Comparativus enim est, quoniam maior est aliis gradibus; positivus autem, quia cuiusque arbitrio ponitur, dum ne inferius ponatur. Quo fit, ut non plane supremum, sed omnino magnum aliquem gradum significet. Scilicet qualitas enunciationum in eo posita est, ut aut affirmatio alicuius rei ponatur, aut negatio, aut id, quod compositum est ex affirmatione et negatione, id est, limitatio. Sed erunt fortasse, qui hanc explicationem qualitatis non putent congruere cum significatione graduum comparationis, quandoquidem comparativus gradus non negationem, sed limitationem, superlativus autem affirmationem vel maxime continere videatur. At vero facile patet negationem et limitationem, quae in adverbiiis est, non posse ad ipsam conditionem, quam adverbia significant, spectare. Nam haec si negaretur, periret vis et significatio adverbiorum, et alia essent substituenda adverbia. Quare necesse est, ut ad modum dumtaxat, quo aliqua conditio ponatur, spectent negatio et limitatio. Igitur positivus modus, quo aliqua conditio cum affirmatione ponitur, erit is, quo eam conditionem totam sine ulla detractione intelligimus, ut quum dicimus *bene*. Comparativus modus autem, quo conditio aliqua ponitur cum negatione, eam conditionem non debere totam intelligi indicat, ut quum dicimus *melius*. Nam quod melius se habet, id bene se habet, si ad alia minus bona, non item, si ad magis bona comparetur. Superlativus denique modus, qui et affirmationem et negationem continet, simul aliquam conditionem ut totam, simul ut non to-

tam ponit; non totam, quia refertur ad alia inferiora, totam autem, quia simul expertus est relationis; ut quum dicimus *optime*. Optima enim sunt, quae quum sint meliora aliis, tum etiam sine comparatione aliarum rerum bona sunt. Inest ergo optimis limitatio, quia bona sunt eo, quod alia omnia minus bona sunt: quae si nulla essent, optima illa non essent optima; sin meliora, optima ne recte quidem bona forent. Quamobrem saepe multo maior vis positivo, quam superlativo inest. Sic in illo Odyssaeae XXIV. 39.

οὐ δὲ στεροφάλιγγι κοίης
κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵππο-
συνάων.

Vbi nemo non sentiet, *μέγιστος* pro *μέγας* non potuisse sine magna sententiae debilitatione dici.

Sed supra diximus, Germanorum linguam saepe adverbis uti, ubi Graeci Romanique nomina adiectiva usurpant. Hanc permutationem diversarum orationis partium patet e significationis affinitate nasci. Etenim nomina adiectiva eo tantum ab adverbis differunt, quod praeter conditionis alicuius notationem simul rem aliquam, cuius ea conditio sit, indicant. Quamobrem sicuti in adverbis comparationes graduum esse videmus, ita similis est nominum adiectivorum ratio.

Sed neque omnia adverbia, neque omnia adiectiva graduum comparationem admittunt. Quod quidem an temere et sine idonea ratione fieri putabimus? Minime vero. Etenim diligentius rem considerantibus perspicuum erit, quae adverbia et adiectiva comparationem graduum possint recipere, quae non possint. Erit autem haec quoque

disputatio ad ordinem illum, quantitatis, qualitatis, relationis, et modalitatis instituenta.

Alia enim adverbia propterea nullam habent graduum comparationem, quia ipsa conditio, cuius notionem comprehendunt, expers est graduum. Cuiusmodi sunt numeralia; *semel, bis, ter, unice.*

Alia adverbia quia nihil nisi aut praesentiam aut absentiam alicuius conditionis significant, non magis possunt graduum notationem habere, ut haec duo, *ναι* et *ἔ*.

Aliis porro adverbis conditio quidem aliqua exprimitur, sed quae non possit aliter, qualis sit, intelligi, nisi si ad aliam referatur conditionem. Quare quum prorsus incerta sit, non potest gradibus distingui. Talia sunt haec adverbia, *ως, πως, ἕτως*, et alia similia.

Denique ea adverbia, quae veritatis, possibilitatis, et necessitatis signa sunt, si comparationem graduum admitterent, non possent non suam naturam, quae omnem gradum ab se segregat, excludere. Eiusmodi haec sunt, *ἔντως, ἴσως, πάντως, μηδαμῶς.*

Adverbiorum rationem sequuntur nomina adiectiva. Nam ea tantum adiectiva graduum comparatione carent, quae formata sunt e pronominibus. Pronomina enim ab his adverbis, quae modo enumeravimus, eo tantum differunt, quod ad notas illas, quae his adverbis continentur, subiectum aliquod addunt. Quare quae hinc derivantur adiectiva, quum easdem notas significant, pariter carebunt comparatione graduum.

Huiusmodi igitur sunt primum adiectiva e pronominibus quantitatis formata, ut *primus, unicus, secundus, secundarius, multesimus.*

Deinde adiectiva, quae nascuntur e pronomi-
nibus qualitatis, ut *πείος*, quum dicitur *πείός τις*,
quasi Latine dicas *aliqualis*.

Porro adiectiva, quae fiunt e pronomibus
relationis, ut *qualis*, *talis*.

Denique adiectiva e pronomibus modalitatis
orta, ut *suus*, *tuus*, *meus*.

CAP. XIII.

De praepositionibus:

Supra dictum est, praepositiones eo differre ab
adverbiis, quod non conditionem rebus inhaeren-
tem, sed rationem eam, qua quid ex alio pendeat,
significant: quam rem relationem notitiarum ap-
pellamus. Igitur praepositiones quum relationem
notionum indicent, facile intelligetur, quare ca-
sum regant. Etenim casuum vis et virtus similem
usum, ut praepositiones, habet: quippe casus di-
versas notionum inter se relationes indicant; qua-
rum ratio quum accuratius definiatur praepositio-
num accessione, clarum est, quare praepositiones
non possint casu carere. Idque sic debet verum
existimari, ut etiam adverbia, si quando casum
regant, veluti *πρόσθεν*, *ἔπισθεν*, *χωρίς*, praeposi-
tionum loco, non adverbiorum, habenda sint;
praepositiones autem ubi sine casu sunt, veluti *ἐν*,
σύν, *πρός*, *intus et simul et praeterea* significantes,
adverbia, non praepositiones, censere oporteat.
Neque enim adverbiorum praepositionumque vis
ac potestas forma verbi, sed usu et significatione

continetur, ut idem verbum nunc adverbium existimari, nunc praepositio debeat.

Divisio autem praepositionum necessario tripartita est, propter tres modos relationis, quibus significandis inserviunt. Nam aut aliquid cum aliqua re ut accidens nexum esse ex eaque pendere indicant, quae vis est verbi causa praepositionum ἐν, ἐπί dativo iunctae, ἀνά, ἀμφί, περί dativo iunctae et accusativo; aut causae significant vel effecti consequentiam, ut ἀπό, ἔξ, ὑπό et πρός cum genitivo, ἕνεκα, ἐπί et μετά cum accusativo; aut denique communionem notant disjunctionemue, ut σύν, μετά cum genitivo et dativo, ἀμφί, περί, παρά et πρός cum dativo, παρά cum accusativo, quum significat praeter, πλὴν, ἀνευ, et alia simili significatione casibus iuncta adverbia.

Caeterum in hac re non est obscurum, quare praepositiones non possint pro casuum, quos regunt, diversitatibus dividi. Quamquam enim casus eidem notitiarum relationi indicandae inserviunt, ad quam praepositiones adhibentur, praepositionum tamen vis non e casibus, quos regunt, sed e verbis, e quibus ipsae praepositiones pendunt, explicanda est. Pertinet enim proprie praepositionum significatio ad conditionem relationis, quae est inter praedicatum et subiectum, id est ad copulam, quae verbum vocatur. Rem exemplo illustrabo.

Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθειν ἄλγιστα ἐν κατὰ θυμόν.

In his ἐν πόντῳ praepositio pertinet ad πάθειν: πάθειν ἐν πόντῳ. Ergo is, qui mala in mari perpessus est, cogitatur propter eam rem ut accidens aliquod maris, quae est vis praepositionis ἐν. Πόντῳ.

autem, siue is dativus siue ablativus est, non potest mare ut substantiam describere, quia haec nec dativi neque ablativi vis est. Ergo hic casus aliter erit explicandus. Ac patet, et dativum adhiberi potuisse, et, ut in Latino sermone fit, ablativum. Nam si dativus est, mare cogitatur, ut cui aliquid accidat: accidit autem ei hoc, ut aliquis in eo iactetur; si est ablativus, causa significabitur, qua aliquid fiat: fit autem hoc maris ope, ut in eo aliquis esse, iactarique possit. Similis ratio illorum est, ὃν κατὰ θυμόν. Nam κατὰ proprie de loco dicitur, ut, quod ad summam sententiae attinet, perinde fit κατὰ θυμόν et ἐν θυμῷ: sed cogitatur tamen aliter. Nam quum accusativus accidentibus indicandis destinatus sit, κατὰ ita dicitur cum accusativo, ut hic casus descriptionem alicuius spatii locique, tamquam accidens aliquod, adiungat. Ita ergο πάθει ὃν κατὰ θυμόν animum ut accidentem notam eius, qui aliquid perpetitur, cogitare postulabit.

Non sum nescius, huiusmodi explicationes non posse non subtiliores, quam veriores videri. At aut nihil omnino est casus, aut obscura animadversione continetur relationis cuiusdam notitiarum. Quae animadversio recte ubique processerit, an fecus, id quidem nunc non quaero: sed hoc tamen certum habere licebit, qui primi auctores exstiterunt, ut aliis verbis vel praepositionibus alii casus, aut iisdem verbis et praepositionibus diversi casus adiungerentur, id non facturos fuisse, nisi aliquid ad sensum interesse existimassent. Id igitur quale fuerit, eruendum est, etiamsi, ut fit, non satis vere discrimina notata reperias.

CAP. XIV.

De coniunctionibus.

Postremum inter particulas locum tenent coniunctiones, quarum ea natura est, ut modos, quibus quaeque notitiae cogitentur, significare debeant. Modi autem sunt tres, veritatis, possibilitatis, necessitatis. Sed cavendum est in hoc genere, ne coniunctiones confundantur cum adverbiiis iis, quae simili indicando discrimini inserviunt. Nam adverbiorum, quae veritatis, possibilitatis, et necessitatis notiones complectuntur, ea ratio est, ut conditionem aliquam ipsarum enunciationum significant, ut ὄντως, ἴσως, πάντως. Quo fit, ut intelligamus, qualis quaeque enunciatio sit, utrum affirmans, an dubitans, an vincens: sed illud his adverbiiis non continetur, quo pacto quaeque enunciatio ab eo, qui eam proloquitur, cogitata fuerit, utrumne is id, quod dicit, affirmet, an ambigat, an necessarium esse velit. Huic vero rei coniunctiones destinatae sunt, quae, qualiscumque proferatur enunciatio, id tantum indicant, utrum quis ea, quae dicit, affirmet, an dubitet, an spondeat. Quamobrem diversae significationis adverbia et coniunctiones uno orationis membro recte coniunguntur, ut in Hecuba Euripidis v. 805.

καὶ μὴν ἴσως μὲν τῷ λόγῳ κενὸν τόδε
 Κύπρην πρεβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

ἴσως in his ad ipsam sententiam spectat, a quocumque ea, et quomocumque cogitetur: *fortasse vanum sit Venerem commemorare*: καὶ μὴν autem rem nunc vere et serio ab Hecuba dici ostendit. Itaque sententiam, quam adverbium docet dubi-

tantem esse, eam coniunctio vere cogitari ab aliquo affirmat.

Praeterea vero in ipsis coniunctionibus differentia quaedam reperitur, qua aliae orationis partes carent. Etenim quum coniunctiones modos cogitationum significant, pro duplici genere cogitationum, quarum aliae ad intellectum, aliae ad rationem pertinent, duo sint necesse est coniunctionum genera. Ac primum genus, quod proprium est intellectus, ad singularum enunciatorum sive iudiciorum naturam spectat. Intellectus enim est, coniungere subiectis praedicata, eoque enunciationes efficere. Alterum genus, quod ad rationem pertinet, vim suam et usum habet in ratiocinationibus, quandoquidem rationis est concludere sententias ex aliis praemissis sententiis.

Primo igitur loco dicetur de iis coniunctionibus, quae intellectus propriae sunt. His continetur simplex significatio affirmationis, dubitationis, et decreti, ita ut non spectentur aliae sententiae, quae aut ut rationes praegressae sint, aut ut conclusiones consequantur.

Igitur in hoc genere primum locum tenent eae coniunctiones, quae simpliciter indicant, vere aliquid dici. Eiusmodi sunt hae: *δή, δῆτα, νή, καὶ μά, ἔ μά.* Sic *δή* plerumque additur particulis *εἰ, ὅτε, ἐπέι,* non *τοί,* quod destinatum est necessitati significandae. Quod si additur his *τοί,* aliam vim habet. Nimirum rebus e conditione aliqua pendentibus, quam particulae *εἰ, ὅτε, ἐπέι* designant, veritatis nota recte addi potest, necessitatis non potest, quia conditione destituta est necessitas. Eodem modo coniunctiones *νή, καὶ μά, ἔ μά,* veritatis esse, non necessitatis signa, ex eo cognoscitur, quod proprie testimonii causa istae formulae

usurpantur, non promittendi gratia, cui usui ἢ μὴν inservit. Quod si quando etiam in sponsonibus *μή, καὶ μή, ἔ μή* adhibentur, veritatem magis perficiendae sponsonis, quam necessitatem videntur significare.

Sequuntur coniunctiones eae, quae posse aliquid cogitari indicant, id est, quae vim habent dubitandi. Huiusmodi coniunctiones sunt *ἄν, κέν, ἄρα*, quod quidem *fortasse* notet; *δήπερ, δήπερθεν, εἶθε, μῶν, ἄρα, ἢ* interrogativae. Atque harum quidem coniunctionum tam plana atque aperta natura est, ut vix quidquam de iis admonere necesse sit, nisi quod interrogandi coniunctiones propterea sunt in hoc genere numerandae, quia quaeque interrogatio cogitationem continet incertam, dubitationique obnoxiam.

Denique de iis dicendum est coniunctionibus, quae necessitatis significationem continent. Ac facile intelligitur, necessitatem, quae in animi cogitationibus insit, omnino duplicem esse, alteram, quae rationum conclusione efficiatur, alteram, quae voluntatis constituatur decreto. Quarum necessitatum eam, quam priore loco commemoravi, hic omittendam esse patet, ubi de iis coniunctionibus sermo est, quae ad intellectum spectant. Est enim illa necessitas, quae ratiocinando efficitur, rationis, non intellectus, propria. Intellectus autem ipse per se nullam habet adiunctam necessitatem, quia omne eius officium in eo positum est, ut ex quacumque oblata materia notiones conficiat. Quae notiones aut verae sunt, si eae res, quarum eae notiones sunt, quas res obiecta philosophi vocant, vere existant; aut probabiles sunt, si res, quarum notiones sunt, possunt quidem existare, sed utrum existant necne, incertum est. Necessitas autem no-

tionibus intellectus non potest aliter comparari, nisi si eo ipso, quod cogitantur, sit, ut res, quae notionibus respondeant, incipiant existere. At id sponte patet non posse cogitando fieri, sed voluntatis ad eam rem decreto opus esse. Nihil aliud enim voluntatis decreta sibi volunt, quam ut animo necessitatem imponant, rem, quae alicui cogitationi respondeat, ratam habendi. Haec ipsa definitio ostendit, id fieri posse dupliciter. Nam aut faciendae alicuius rei, aut cogitandae necessitatem nobis imponimus; faciendae, quum spondemus aliquid; cogitandae, quum aliquid decernimus et ut ratum probamus. Atque sponsonibus maxime inserviunt coniunctiones ἤ, ἢ μὴν; decretis autem τοί.

Sed de illo τοί explicatius dicendum arbitror, quia paullo obscurior eius ratio est. Dixi supra, δὴ veritatis, τοί necessitatis signum esse. Ac τοί quidem, vel si originem eius spectemus, (putatur enim ex τῶ, igitur, ortum) necessitatis quamdam significationem adiunctam habet. Sed obliterata propria significatione mansit tamen ea vis huic coniunctioni, ut indicet necessitatem alicuius rei cogitandae vel non cogitandae, quam nobismet ipsi imponimus. Sic in hoc versu:

οἶμοι. τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν.

Quae si quis sic exprimeret, θνητὰ δὴ πεπόνθαμεν, is diceret, vere, quae perpeffi sumus, mortalia sunt mala. Sed qui θνητὰ τοι πεπόνθαμεν dicit, hoc sibi vult: non est conquerendum: nam mortalia perpeffi sumus mala. Perinde enim est, ac si diceret: παύεσθω τοι τὸ οἰμῶζειν. θνητὰ γὰρ πεπόνθαμεν. Sic Prometheus Aeschyli in fabula, quum queri sortem suam coepisset, ita se revocat:

καὶ τοι τί φημι;

Id est, si sensum spectes, qui his verbis subest, *ne haec amplius a me dicuntur*. Causam statim addit, quia, quae in fatiis sint, clare praevideat. Similis interdum videtur particularum ἢ μὴν ratio esse, ut in illo Iliad. II. 291.

ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθέντα νέεσθαι.

Quod equidem sic explicaverim: ἔσω τέτο, πόνον ἐναί, ἀνηθέντα νέεσθαι.

Sed supra dixi, duplicem esse cogitationum necessitatem, unam, quae voluntatis decreto constituitur, quae quibus coniunctionibus indicetur, modo expositum est; alteram, quae ratiocinando efficiatur, eoque propria sit rationis. Haec quas sibi coniunctiones postulet, nunc explicabo. Etenim quum duo supra posita fuerint coniunctionum genera, alterum quod esset intellectus proprium, alterum quod ad rationem pertineret, facile intelligetur, qualis esse debeat earum coniunctionum conditio, quae ratiocinationibus inserviant. Nam quum rationis officium sit, ex aliis praemissis sententiis alias colligere, quae ex illis necessitate quadam quasi prodeant, necesse est, ut quidquid coniunctionum ad haec ratiocinationum negotia adhibeatur, necessitatis quadam significatione praeditum sit. Quamobrem hoc quidem genus coniunctionum si quam partitionem admittit, ea non poterit non longe alia esse, quam qua usi sumus in iis coniunctionibus, quibus notionum, quas intellectus format, conditio exprimitur. Ac quoniam omnis ratiocinatio e diversis notionum inter se relationibus efficitur, patet differentias coniunctionum, quae ad hanc rem adhibentur, e relationis diversitatibus depromendam esse. Est autem tri-

plex relationis natura, nunc, ut aliquid tamquam accidens alii rei inhaereat, nunc ut tamquam caussa praegrediatur, aut tamquam effectus consequatur aliam rem, nunc denique ut mutuo nexu aliae res cum aliis tamquam partes unius rei coniunctae sint.

Primum igitur coniunctionibus opus est, quibus aliquam cogitationem alia cogitatione comprehensam esse indicetur. Id in primis fit coniunctionibus ὅτι et ὅτε, ut apud Latinos coniunctionibus *quum* et *tum*, *ubi*, *quando*, *quandoquidem*. Ita Aristophanes in Nubibus v. 33.

ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὠφληκα, χᾶτεροι τέκε
ἐνεχυράσεσθαι φασιν.

Nam in hac ipsa notione aeris alieni hoc inest, non habere aliquem, quod suum sit. Sic in illo Ciceronis pro domo sua: *quum multa divinitus, pontifices, a maioribus nostris inventa atque instituta sunt, tum nihil praeclarius, quam quod vos eosdem et religionibus deorum immortalium, et summae reipublicae praeesse voluerunt.* Nam in his multis praeclare inventis hoc quoque est, quod pertinet ad officia pontificum.

Deinde aliae coniunctiones pertinent ad rationes reddendas et consequutiones colligendas. Eius generis plurimae coniunctiones exstant, ut ἐπεὶ, ἵνα, ὡς, i. e. *ut*, ὅφρα, ἕνεκα, γάρ, εἰ, εἰάν εἰπερ, ἄρα, i. e. *igitur*, τέρεκα, τοίνυν, ἐν, τοιγαρῶν, τοιγαρτοι, εἰ καί, καίπερ, ὅμως, ἔμπας, πέρ. Earum nonnullae rationis conclusionisque significationem aperte prae se ferunt; quaedam autem obscurius indicant, ut εἰ καί, καίπερ, ὅμως, ἔμπας, πέρ. Sed nihilominus eadem his quoque vis inest. Nam hae coniunctiones, εἰ καί, καίπερ,

ὄμως, ἔμπας, πέρ, et si quae sunt eiusdem significationis, sane quidem rationem consequentiāque exprimunt, sed repugnantes inter se. Sic in hoc Sophoclis in Oedipo Rege v. 302.

πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμως,
οἷα νόσω ζύνεστιν.

Caecitas enim Tiresiae causa et ratio idonea est, quare mala civitatis ignorare videatur. Consequitur tamen contrarium: quippe novit ille civitatis calamitatem. Eam igitur rationem non respondentem consequitioni designat coniunctio *εἰ καί*. Contra, ut sciret Tiresias, quibus malis conflictaretur civitas, id integro videbatur oculorum usui deberi. Atqui caecus ille est. Igitur consequitio effectusque exponitur minime respondens rationi causaeque, quae requiri videbatur. Idque indicatur coniunctione *ὄμως*.

Tertium denique genus coniunctionum eam partem relationis complectitur, quae in consociatione et disiunctione cogitationum posita est. Eo pertinent hae coniunctiones, *καί, τέ, ἢ, ἰδέ*, quae simpliciter consociationem cogitationum notant; deinde *μὲν* et *δέ*, quibus collectio simul et segregatio indicatur; porro *ἢ, ἀλλά, et γέ*, quae solam disiunctionem significant. Nam coniunctioni *γέ* vim inesse separandi, facile licet perspicere. Sic in illo Homeri in Iliadis libro V. v. 288.

ἄταρ εἰ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε
πεσόντα
αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Nam *σφῶϊ γε* quum dicit, hos indicat tam pertinaces esse, alii utrum eodem animo sint, necne,

id sese nescire; ἔπειν γε ἐτ' ἐπειν γ' ἢ quum addit, numquam omissuros, si fieri possit, certamen significat; sed, id quum fieri nequeat, non nisi alterutro caeso discessuros; denique ἑτέρων γε quum ait, aut utrumque caesum iri, aut certe alterutrum, ostendit. Hinc patet coniunctionis γέ hanc vim esse, ut de aliquo rerum numero aliquam rem eximat; deque ea re pro certo affirmet id, quod de reliquis in dubio relinquit.

Haec quidem de coniunctionibus. Sed duas praeterea adiciemus observationes, quarum prima de iis est coniunctionibus, quas nonnulli adverbis adnumerarunt, ut ἢ, καὶ μά, ἔ μά, νή, δήπε, δήπεθεν, ἢ μήν, εἶθε, μῶν, ἄρα, ἦ. Hic enim error inde ortus est, quod hisce particulis non minus, quam adverbis, quaedam cogitationum conditiones exprimi videbantur. Verum ex iis, quae ab nobis de natura adverbiorum coniunctionumque disputata sunt, clarum sit necesse est, quo indicio adverbia a coniunctionibus discerni possint. Etenim quum adverbia conditionem aliquam rebus inhaerentem designent, necesse est, ut unumquodque adverbium non modo solum per se intelligi, sed etiam in oratione ac sermone hominum solum disiunctumque ab aliis verbis adhiberi possit, dummodo sit aliquid, quo referatur. Sic in responsionibus uti εὖ, καλῶς, et alia, recte ponuntur sine aliorum vocabulorum societate, ita etiam καί, ἔ sola per se intelliguntur. Excipienda sunt ea tantummodo, quae quia natura sua incertam et aliunde definiendam conditionem notant, aliis vocabuli societatem requirunt, ut ὡς, sive illud *quomodo*, seu *circiter* significet. Coniunctionum vero haec ratio est, ut solae per se intelligi nullo pacto queant, sed necessario confociatione

aliqua cogitationum indigeant, qua vis earum et potestas eluceat. Quis enim καί aut αλλή aut γάρ, et alia, intelligat, quorum verborum nulla prorsus significatio est, nisi in compositione et coniunctione cogitationum, unde ipsa est coniunctionum ducta appellatio?

Deinde autem hoc quoque observandum est, quas grammatici coniunctiones expletivas vocant, quasque a poetis maxime nullo ad sententiam usu adhiberi aiunt, nihil esse nisi commenta eorum, qui veram vim potestatemque harum coniunctionum ignorabant. De qua re quum iam olim a viris doctis saepe admonitum sit, mirum tamen est, non modo infimae eruditionis homines, ut Heathium istum, qui magnam auctoritatem eo consequutus est, quod, quae caeteri nescire se ingenue faterentur, is scire se non dubitabat, sed etiam viros ingenii pariter ac doctrinae laude celeberrimos, ut Valkenarium, isti opinioni sic fuisse deditos, ut importuno quarundam coniunctionum usu, dum labantia poetarum metra fulcire sibi videbantur, praeclarissimos locos vi, pulcritudine, inamo saepe omni sensu privarent. In quibus viris hanc negligentiam hoc aegrius toleramus, quo maius damnum antiquis scriptoribus ab imitatorum opprobriosa natione imminet, quidvis impune tantis auctoribus se aufuros sperantium.

CAP. XV.

De verbo generatim.

Tertia pars orationis verbum est, quod in cogitationibus fungitur vice eius, quam philosophi copulam dicunt. Est enim haec verbi vis, ut praedicatum subiecto tribuat atque adiungat. Hinc facile colligitur, proprie unum tantummodo esse verbum: idque est verbum *esse*. Caetera enim, quaecumque praeter hoc verbum verba reperiuntur, hanc naturam habent, ut, praeterquam quod illud *esse* contineant, quo fit, ut verba sint, adiunctam habeant etiam praedicati alicuius notationem. Sic *ire*, *stare*, ut aliqua certe exempla afferamus, significant *euntem*, *stantem esse*. Eo fit, ut enunciationes reperiantur e duobus aut uno etiam verbo constantes, quum nihilominus, ut par est, tres notiones complectantur subiecti, praedicati, et copulae, ut quum dicimus, *currit equus*, quod est, *equus currens est*, vel quum dicimus *scribo*, in quo verbo quia personae notatio inest, significatur *ego scribens sum*. Quamobrem haud absurde quidam in eam opinionem adducti sunt, ut formas Graeci verbi omnes e verbo illo, quod *esse* significat, repeterent, ita ut exempli causa *τύπτω* factum putarent ex *ἔω*, quod est *sum*, primis autem litteris conditionem, quae cuiusque rei esset, indicari censerent.

Verbi autem tres partes sunt, quas non satis accurate distinxerunt grammatici, participium, infinitivus, coniugatio. Nam qui infinitivum inter modos verbi retulerunt, non intellexerunt, quid esset modus. De qua re infra, quum de

modis loquemur, explicabimus. Eius vero, quam nunc adhibuimus, divisionis verborum haec causa est. Ea notio, quae quoque verbo continetur, triplici modo considerari potest, prout aut cum aliqua re, quae subiectum vocatur, coniuncta est, aut praedicati, quod alicui subiecto tribui possit, vices gerit, aut denique rationibus iis continetur, quibus subiectum praedicatumque inter se consociari queant.

Igitur PARTICIPIVM natura sua nomen est, cui praedicatum tale accessit, quale proprium verborum est, id est, et agendi patiendique, et temporis significatione praeditum. Nomen autem est participium, quia subiectum aliquod indicat, quae propria est nominum vis.

INFINITIVVS ipsam continet ac solam verbi notionem, nihilque aliud notat, quam ipsum illud agendi patiendique et temporum significatione instructum praedicatum, quod possit nominiibus adiungi. Vnde clarum est, infinitivum natura sua inter particulas, in iisque inter adverbia numerandum esse. Fallitur ergo Apollonius Dyscolus de syntaxi I. 8. infinitivum nomen esse dictitans. Differt autem a caeteris adverbis eo, quod haec nudam tantummodo conditionem indicant, infinitivus autem praeter hanc conditionem, quae verbi cuiusque significatione continetur, etiam conditionem habendi illam alteram conditionem complectitur. Nam quoniam in infinitivo etiam copula inest, qua aliquid aliqua ratione comparatum esse indicatur, non potest non duplex conditio infinitivis exprimi. Sic εὐτυχῆν unam conditionem indicat εὖ, alteram τυχεῖν, quae est conditio habendi priorem conditionem. Atque ipse infinitivus εὐτυχῆν, non habens additum adiectivum

aut adverbium, est *ἐν τῷ ἔνδειξι*. Alterum enim, quod in hoc infinitivo inest, conditionem hanc, esse, notat, quae possit esse alicuius rei conditio; alterum conditionem significat vere habendi illud prius esse.

CONIUGATIONIS denique vocabulo eas verbi partes intelligimus, quibus ipsa coniunctio consociatioque subiecti et praedicati continetur. Vnde ei et personarum notatio, et numerus, et modi proprii sunt, quibus rebus cunctis infinitivus, ex parte participium caret.

CAP. XVI.

De coniugatione.

Sed discedendum hic nobis est ab eo ordine, quæ in rebus ipsis inest: dicendumque primo loco de coniugatione putamus, propterea quod in huius expositione multa uberius explicanda sunt, quorum quum aliqua tantum pars in participio atque infinitivo occurrat, hae verbi partes facilius intelligantur coniugationis explicatione praegressa.

Coniugationis vocabulo omnia, quae praeter participium atque infinitivum in verbis occurrunt, comprehendimus. Quorum quum ea natura sit, ut consociationem subiecti praedicatique contineant, eaque re compleant enunciationes, ratio in iis habenda erit et subiecti, et praedicati, et consociationis horum, et totius inde confectae enunciationis. Quamobrem coniugationis quadripartita divisio est, pro quantitate subiectorum, de quibus verbum adhibetur; pro

qualitate praedicati, quod ei inest; pro relatione inter subiectum praedicatumque, quae eo exprimitur; denique pro modo et gradu necessitudinis, qua subiectum praedicatumque coniuncta sunt.

CAP. XVII.

De personis et numero.

Primum omnium in coniugatione spectandae personae sunt, quibus coniugatio propterea carere non potest, quia aliquid in ea inesse debet, quod ad subiectum, de quo adhibetur verbum, referri queat. Nam si coniunctio subiecti praedicatique exprimenda est coniugatione, ex utroque aliquid in eam transierit necesse est, quo possit ad utrumque referri. Illud vero, quod linguarum repertores trium personarum, primae, secundae, tertiae, notationem verbis addiderunt, commoditate rei magis quam necessitate adducti fecere. Namque, ut in sermone infantium puerorum videmus, tertia persona etiam primae secundaeque designandae inservire poterat. Vnde fuere, qui tertiam personam putarent primam existitisse verborum formam. Quorum quidem sententia si de personarum origine intelligatur, non magnopere repugnaverim; sin vero omnino de verborum primordiis hoc contendunt, nullam ego quidem antiquiorem formam infinitivo esse arbitror. Eaque videtur etiam opinio fuisse doctissimi grammatici, Apollonii Dyscoli, in lib. III. de Syntaxi cap. 13. p. 230. Nam illa necesse est prima linguarum rudimenta fuisse, quae notionem aliquam simpliciter atque

omni destitutam accuratiore definitione exprimerent, quod quidem est in infinitivo. Eoque pueri quum loqui incipiunt, ut par est, primo utuntur. Personae enim accessio cuiuscumque iam maiorem quamdam cogitandi subtilitatem requirit.

Personae autem quoniam ad subiecta, vel, quae horum signa sunt, ad nomina referuntur, ac saepius horum omisso rum vices gerunt, numerum habere non minus, quam nomina, debent. Est igitur numeri eadem prorsus in verbis, quae in nominibus; ratio. Quare, quae supra de nominum numero dicta sunt, quum eodem modo in verbis se habeant, nihil attinet ea hic repetere.

CAP. XVIII:

De generibus verbi.

Alia verborum conditio e praedicati accessione nascitur, quam rem grammatici genus verborum dixere, quo activum intelligunt, et passivum, et medium. Nimirum quum verbis omnibus, praeter verbum *esse*, aliquod praedicatum insit, ut supra demonstravimus, pro huius praedicati ratione diversa constituantur verborum genera necesse est. A quibus quidem exemptum est verbum *esse*, quod quia praedicato caret, neque activum est, neque passivum, neque medium. Praedicatorum vero conditio triplex est, prout aut affirmationem aliquam, aut negationem, aut limitationem continent. Facile enim patet, quam hic affirmationem, negationem, ac limitationem dicimus, eas non posse in ea parte verbi, quae proprie verbum est, id est, qua *esse* significatur, reperiri, sed in ipsa

praedicati, quod quoque in verbo inest, natura positam esse debere. Nam si ad ipsum verbum pertinerent, non verbi diversa genera; sed enunciationes nascerentur aut affirmantes, aut negantes, aut limitantes; ut si verbo *τύπτω* negatio accederet, quae ipsius praedicati non esset, non *verberor* significaretur, sed *non verbero*. Quamobrem quum affirmationem, negationem, limitationemque ad ipsam praedicati naturam spectare dicimus, hoc intelligimus, praedicati notionem esse, ut philosophi loquuntur, aut positivam, aut negativam, aut limitatam. Nimirum quaeque conditio necessario cogitanda est aut ut propria vi eius rei, cuius conditio est, orta, aut ut alius rei vi atque efficientia nata. Inde quo praedicato eiusmodi conditio, quae propria cuiusque rei vi orta est, significatur, id praedicatum positivum, notioque eius praedicati affirmans dicitur. Itaque verba ea, quae huiusmodi praedicatum continent, quia vim quandam rerum efficientem aliquid significant, *ACTIVA* dicuntur. Sic quum aliquid *album esse* dicimus, non indicamus, unde natus color iste sit; sed idem quum dicimus *albicare*, colorem ostendimus rei, cuius est color, vi et efficientia ortum esse.

Alterum genus praedicatorum complectitur conditiones aliena vi ortas, id est effectus. Ac quaecumque res aliena vi mutatur, hoc ipso arguit, non esse sibi tantum virium; ut alienam vim ab se propulsare possit. Quapropter hoc totum, pati, *detractionem* continet et *negationem* virium eius rei, quae aliquid patitur. Illud igitur genus praedicatorum, quod *conditionem* aliena vi natam significat, negativum est. Cui designando quae verba inserviunt, *PASSIVA* dicuntur.

Limitatorum denique praedicatorum facillima intellectu ratio est. Haec enim conditionem signi-

ficant, propria quidem rei vi ortam, sed ita ut effectus in ipsam rem redeant, eoque res simul et efficiat aliquid et patiatur, ut ἐστεφαναώσατο, *coronavit se*, quo idem ostenditur et coronans esse et coronatus. Eaque verba vocantur MEDIA.

Praeterea vero commemorari solent verba NEUTRALIA. Sed haec natura sua nihil nisi aut activa, aut passiva sunt, hoc tantum discrimine, quod, si activa sunt, vim per se agentem indicant, ideoque nullam rem, in qua huius actionis effectus cernatur, admittunt, ut *sto, eo*; si passiva sunt, perpeffionem aliquam per se spectari postulant, non etiam vim, unde illa nascatur perpeffio, ut *gaudeo, doleo*. Illud quidem in his exemplis nihil interest, utrum forma activa an passiva sit, dum sit significatio. Haec verba patet inverti non posse, ut simul et activum et passivum habeant. Neque enim aut *stor, eor*, dici potest, aut *gaudeo aliquem, doleo aliquem*, id quidem ut sit *facio, ut quis gaudeat, doleatve*. Sunt tamen quaedam horum verborum ex verbis transitivis, quae vocantur, orta, ut *laetor*, quod recentior Latinorum sermo tamquam neutrale usurpat, quum antiquitus passivum fuerit a *laeto*, quo quidam veterum usi sunt, ut Livius Andronicus in Aegistho,

iamne oculos specie laetavisti optabili?

et Attius in Pelopidis,

et te ut triplici laetarem bono:

Sponte autem intelligitur, in verbis neutralibus nulla inveniri, quae significationem mediam habeant. Media enim significatio quum ex activae et passivae significationi coniunctione nascatur, non potest locum habere in iis verbis, quae non nisi alterutram horum significationem recipiunt.

CAP. XIX.

De temporibus.

Propria soli e partibus orationis verbo tempora sunt. Nam quum verbi natura inprimis in eo posita sit, ut relatio, quae est inter subiectum et praedicatum, indicetur, id ea re fieri necesse est, in qua maxime posita est relatio. Atque quum verbum *esse* caeterorum verborum omnium, ut supra docuimus, fundamentum sit, fieri non potest, quin, quae in eo relatio occurrit, eius longe alia ratio sit, quam illius, quae est in nominibus et particulis. Nomina enim et particulae quum subiecti praedicati que signa sint, si quae in iis relationis notae sunt, eae hanc vim habent, ut rem substantiam vel accidens, causam vel effectum, partes consociatas vel disiunctas esse significant. In hoc autem verbo *esse*, quod solius copulae signum est, nec per se quidem ullam aut subiecti aut praedicati cuiuspiam notionem complectitur, relatio sic tantum potest cogitari, ut ad solum esse, non ad ea, quae sunt, spectet. Atqui hoc esse nullas habet, nisi temporis notas, quia, quidquid est, aliquo tempore esse cogitatur. Quamobrem omnis verbi relatio ad temporum inter se rationem comparisonemque pertineat necesse est.

In ea temporum comparatione nonnihil discendemus a Stoicorum sententia, quam docte ac subtiliter persequutus est Reizius in scripto eo, quod Lipsiae a. MDCCCLXVI. de temporibus et modis verbi Graeci et Latini edidit. Quamquam enim ita probabilis est Stoicorum ratio, ut verear ne plurimis satisfaciat, tamen comparanti eam cum

nostra temporum expositione spero clarum fore, quaedam tempora, quorum peculiare formae nulae exstant, omiffa ab illis esse, aliis autem non esse eum, quem par erat, locum atque ordinem assignatum.

Ante omnia igitur hoc est observandum, tria omnino esse tempora, praeteritum, praesens, futurum, sed ex ea differentia nullam peti posse relationis temporum divisionem. Nihil enim interest, utrum praeterierit aliquod tempus, an praesens sit, an futurum, quia, nisi unum ex his tribus esset, (quodnam autem sit, in quaque re experientia docet) non foret omnino tempus. Atqui non quaerimus, ut sit tempus, sed, seu praeteritum, seu praesens, seu futurum sit, quale sit, i. e. quo pacto ad alia tempora referatur. Est autem unius cuiusque temporis triplex relatio. Nam aut per se constans definitumque est, aut ex alio tempore pendet, aut denique utrumque simul est, ita ut et certum per se sit ac definitum, et simul consequentionem complectatur aliorum temporum, id est, ut aut omne aut quodvis tempus sit. Dicetur de singulis ordine.

Primum igitur genus relationis, quod in temporibus cernitur, in eo positum est, ut aliquod tempus certum sit ac definitum, id est, ut a continua temporum perpetuitate seiungatur, certoque in loco constituatur, ac per se constet. Id hisce formis exprimitur, PRAETERITO PERFECTO, PRAESENTI, FUTURO, ut *ἔγραφα, γράφα, γράψω, scripsi, scribo, scripturus sum*. His enim verbi formis tempus certum definitumque notatur, ut non sit alius temporis commemoratio-
ne opus, unde, quando quid factum sit, fiat, futurum sit, cognoscatur.

Secundum genus temporum relationis illud est, quo tempus aliquod ex alio tempore pendere indicatur, ita ut in isto alio tempore causa posita sit, qua ei tempori, quod ex hoc pendet, locus suus destinetur. Ac quum omne tempus aut praeteritum sit, aut praesens, aut futurum, alia tempora e praeterito, alia e praesenti, alia e futuro pendent necesse est. Sunt autem non solum haec tempora, e quibus alia pendent, triplicia, sed illa quoque, quae ex aliis pendent, tripartitam habent divisionem. Nam aut praecedunt illi tempori, unde pendent, aut una sunt cum eo, aut sequuntur. Quibus quartum accedit hoc genus, in quo et antecedendi et consequendi significatio coniuncta est, ita quidem ut ista tempora praecedant tamquam futura. Nam contraria ratio, ut tamquam praegressa sequantur, cogitari non potest, quia praecedere quidem aliquid tamquam futurum potest, si deinde etiam non evenit, sequi autem nihil potest tamquam praegressum, quia, si praegressum est, non potest sequi, si autem sequitur, non potest praegressum esse. Iam haec videbimus in singulis temporibus qualia sint.

Igitur e PRAETERITO tempore quod tempus ut praegressum pendet, PLVSQVAMPERFECTVM dicitur, ut ἐγγράφειν, *scripseram*. Nam hoc tempore quae facta dicuntur, non potest, quando facta sint, intelligi, nisi definiantur ex alio eoque perfecto tempore, cui praecesserint, ut ὅτε ἐγγράφειν, παραγέγονέ τις, *quum scripseram, advenit aliquis*. Nunc enim intelligitur, quando quis scripserat, quod aliter mansisset incertum.

Deinde e praeterito tempore aliud tempus, tamquam quod una cum illo sit, pendet, idque IMPERFECTVM vocatur, ut ἔγραφον, *scribebam*.

Quo tempore quae fieri dicuntur, ea sic fieri intelliguntur, ut praesentia sint tempore perfecto, veluti, *ὅτε ἔγραψον, παραγέγονέ τις, quum scriberem, advenit aliquis.* Nam, quo tempore aliquis advenit, eo is, qui scribebat, neque absolverat scribendi negotium, neque nondum inceperat, sed in eo erat occupatus.

Porro e praeterito tempore tempus etiam pendet, quod isto tempore futurum sit. Id vocatur **FUTURVM IMPERFECTI**, ut *ἐμελλον γράφειν, scripturus eram.* Hoc tempore significatur aliquid futurum fuisse praeterito tempore, ut *ὅτε ἐμελλον γράφειν, παραγέγονέ τις, quum scripturus eram, advenit aliquis.* Ex quo exemplo colligitur, ut aliquis scriberet, tam fuisse futurum, quum aliud quid fiebat.

Denique tempus etiam, in quo coniuncta praeteriti et futuri significatio est, e praeterito tempore pendet. Id tempus dicitur **FUTURVM PLUSQVAM PERFECTI**, ut *γράψων ἐτετυχίκειν, scripturus fueram.* Hoc tempore significatur, rem futuram ante aliquod praeteritum tempus iam praeteruisse, ita ut, quum illud praeteritum tempus advenisset, non esset amplius futura, veluti, *ὅτε γράψων ἐτετυχίκειν, παραγέγονέ τις, quum scripturus fueram, advenit aliquis.* Quod qui dicit, non erat scripturus, quum quis advenit, sed praeterlapsam iam erat hoc tempus, quo ille scripturus erat.

Eadem illorum temporum ratio est, quae e **PRESENTI** tempore pendet. Ac primum pendere aliquod tempus e praesenti potest tamquam perfectum. Idque exprimitur **PERFECTO** definito, propterea quod ante praesens tempus nullum antecedit tempus, nisi praeteritum definitum. Recte

igitur praeteritum definitum hic fungitur officio
relativi temporis, quoniam propter hanc ipsam
rem praeteritum definitum est, quia praesentis
successione finitur. Veluti ὅτε γράφα, παραγι-
νεται τις, quum scripsi, advenit aliquis.

Deinde e praesenti tempore aliud tempus, ut
quod simul cum illo fit, pendet. Idque PRAE-
SENS est definitum. Nam quum praesens defini-
tum significet continuationem temporis, fieri non
potest, quin, quae hoc continuato tempore con-
tinuari dicantur, eodem exprimantur tempore,
ut, ὅτε γράφω, παραγίνεται τις, quum scribo, ad-
venit aliquis.

Tum vero aliud tempus ut futurum pendet e
praesenti tempore. Atque hoc quoque est defini-
tum tempus illud, quod FUTURUM vocatur, pro-
pter eandem causam, quae allata est in perfecto,
quod e praesenti pendeat. Nam quum praesenti
tempori quod tempus succedit, non aliis, quam
definiti praesentis, finibus terminetur, fieri non
potest, quin, quae e praesenti tempore ut, futura
pendent, futuro exprimantur definito, ut ὅτε μέλ-
λω γράφειν, παραγίνεται τις, quum scripturus sum,
advenit aliquis.

Denique vero etiam istiusmodi tempus, quod
e futuro atque praeterito coniunctum sit, e praesenti
tempore pendet, idque est FUTURUM PER-
FECTI, ut γράψων τεύχην, scripturus fui. Hoc
enim tempore indicatur aliquid, quod futurum
fuerit, ita praeterisse, ut non praeterito aut futu-
ro, sed praesenti tempore praeterierit, veluti, ὅτε
γράψων τεύχην, παραγίνεται τις quum scriptu-
rus fui, advenit aliquis.

Postremo e FUTURO tempore tempus aliquod
pendere, ut praeteritum, potest, quod vocatur

FVTVRVM EXACTVM, ut γεγραφώς ἔσομαι, *scripsero*. Hoc tempore significatur aliquid neque praeterito nec praesenti, sed futuro tempore praeteriisse, ut ὅτε γεγραφώς ἔσομαι, παραγενήσεται τις, *quum scripsero, adueniet aliquis*.

Deinde aliud tempus e futuro tempore ut tum quidem praesens pendet, idque FVTVRVM INFE-CTVM dicitur, ut γράψω, *scribam*. Qua forma, ut infra dicetur, etiam aoristus futuri significatur. Huius igitur futuri infecti haec vis est, ut futuro tempore aliquam rem praesentem esse continuari-que notet, veluti, ὅτε γράψω, παραγενήσεται τις, *quum scribam, adueniet aliquis*.

Porro e futuro tempore aliud tempus ut futurum succedensque pendere potest, quod INSTANS FVTVRVM appellabimus, ut γράψων ἔσομαι, *scripturus ero*. Hoc tempus significat futuro tempori definito aliud successurum esse tempus, quod quando fit futurum, ex isto definito futuro cognosci debet, ut, ὅτε γράψων ἔσομαι, παραγενήσεται τις, *quum scripturus ero, adueniet aliquis*. Quod qui dicit, non erit scribendo occupatus, quum quis adueniet, sed parabit et componet se eo tempore ad scribendum.

Denique e futuro tempore etiam tempus coniunctum e praeterito futuroque pendet, quod FVTVRVM EXACTI FVTVRVM dicendum est, ut γράψων τετυχηκώς ἔσομαι, *scripturus fuero*. Huius temporis ea vis est, ut aliquam rem significet futuro tempore non esse amplius, sed ante illud tempus fuisse futuram, veluti, ὅτε γράψων τετυχηκώς ἔσομαι, παραγενήσεται τις, *quum scripturus fuero, adueniet aliquis*, id est, adueniet aliquis eo tempore, quo hoc, ut scripturus essem, iam erit praeterlapsum.

Postremum genus relationis temporum illud est, quo nec per se definitum, neque ex alio tempore pendens tempus, sed aut universa temporis cuiusque series, aut quaecumque temporis cuiusque pars significatur. His temporibus AORISTORVM nomen est, quia indefinita sunt. Sed nondum quisquam de his satis perspicue ac plene exposuit. Quin omnes, quum unam tantum reperirent aoristis destinatum verbi formam, quae ad praeteritum tempus spectat, ne animadverterunt quidem, etiam praesenti futuroque suos esse aoristos.

Atque omnium aoristorum duplex, ut diximus, vis est. Nam illud genus relationis, quod communionem disiunctionemque temporum complectitur, hanc vim habet, ut eo aut coniunctae cuiusque temporis partes omnes, aut ex omnibus cuiusque temporis partibus aliqua certa pars, quaecumque demum illa sit, significetur. Hanc significationem, quam posteriore loco posuimus, in unoquoque tempore explicando primam facere placet, quia frequentior ferme in hac est ac notior aoristorum usus.

Igitur PRAETERITVM TEMPVS quum AORISTO exprimitur, primo significatur aliqua certa praeteriti temporis pars, quaecumque illa sit, ut *ἔγραψα*, quod Latini perfecto notant, *scripsi*; Itali recentiores autem et Galli, pariter ac Graeci, peculiari forma indicant, *scrissi*, *j' écrivis*. Ac nos quoque Germani unum habemus aoristum, *ich ward*, quum in caeteris verbis aoristi vim tribuamus imperfecto. Interest autem hoc inter aoristum *ἔγραψα* et perfectum *γέγραφα*, quod *γέγραφα* tempus significat praeteritum terminatum praesenti tempore, ita ut res, quae perfecto exprimitur, nunc peracta dicatur, illudque iam, peractam rem esse, praesens sit; aoristus

autem ἔγραψα tempus notat aliqua, quaecumque illa sit, praeteriti temporis parte comprehensum, ita ut, quod aoristo tempore factum dicitur, aeque nunc possit atque olim aliquando peractum esse, illudque tempus, quo peractum sit, incertum indefinitumque relinquatur. Apte ad hoc discrimen explicandum Primisserus haec exempla attulit, ἐκτίσθη ἡ πόλις, et ἔκτισται ἡ πόλις: quorum hoc, ἔκτισται ἡ πόλις, condendae urbis laborem nunc absolutum esse, urbemque exstare indicat; illud autem ἐκτίσθη ἡ πόλις, aliquando, quocumque demum tempore, conditam esse urbem significat, sive ea exstet nunc, sive iam pridem diruta fuerit.

Altera significatio huius aoristi ea est, quae omnes praeteriti temporis partes complectitur, quod quidem facile intelligitur aliter fieri non posse, quam ut aliquid significetur promiscue quacumque parte praeteriti temporis factum esse. Id autem nihil aliud est, quam fieri aliquid solitum esse. Hinc aoristorum secunda significatio est iterationis, frequentationis, moris, consuetudinis. Ut apud Pindarum Olymp. XII. 14.

πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ' ἀνιαιραῖς
 ἀντικύρσαντες ζάλαις
 ἔσλον βαθυ πῆματος ἐν μι-
 κρῷ πεδάμεψαν χρένω.

Vide Valkenarii diatribam p. 163. et Fischerum ad Welleri grammaticam spec. II. p. 261.

Ex hac vero significatione oritur alia, qua posse aliquid fieri indicatur. Nam quae saepius variis temporibus evenisse dicuntur, ea facile patet in simili causa rerumque conditione rursus eventura

existimari, ita ut inter illud, solere aliquid fieri, et hoc, posse aliquid fieri, nihil interfit, quam quod posse aliquid fieri ex eo, quod quid fieri soléat; probabili-ratiocinatione concludimus. Haec igitur vis aoristorum, qua posse aliquid fieri indicatur, tertius quidam significatus est, ex secunda ortus significatione, cuius quodammodo pars est. Est autem hic in aoristo quidem praeterito paullo rarior significatus. Exemplum habet Homerus *Iliad. IX. 318.*

ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζῃ
 ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ κἠμὲν κακός, ἢ δὲ καὶ ἐσθλός·
 κάτθαν' ὁμῶς ὁ τ' ἀεργός ἀνὴρ, ὁ τὰ πολλὰ
 ἐεργός.

Quorum versuum postremo si Achilles diceret pariter ignavos ac strenuos mori solere, sententia nasceretur profus inepta, iisque, quae dici debebant, contraria. Nam quum Achilles causas exponat, quare a bello abstinere malit, excitari magis ad pugnam debebit, si fegnes et inertes pariter ac fortes bellicososque mori solere reputat, quam a pugnando deterreri. Quis enim, si semel moriendum est, inglorius mori, quam nobili leto occumbere malit? Notum est illud:

ἀλλ', ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφ'εστᾶσιν θανάτοιο,
 ἴομεν, ἢ τῷ εὐχῷ ὀρέζομεν ἢ τῷ ἡμῶν.

Inde factum est, ut Koeppenius, qui vim aoristi non perspexisset, interpolatione locum corruptum arbitraretur. At vero *κάτθανεν* hic est *mori potest*. Ergo hoc dicit Achilles: eadem cessantis est et fortiter pugnantis fors; idem ignavi honor et strenui; nec minus mori potest, qui bello abstinet, quam qui in praeliis versatur. Id vero longe aliud quid est, quam si mori solere inertes pariter ac bellico-

fos diceret. Nam si solent mori, mors certa ponitur, ut sane pugnandum magis, quam bello abstinendum videatur; si vero posse dumtaxat mori dicuntur, incerta est mors, ut consultius videatur moriendi periculum evitare. Quamobrem haec est Achillis mens: si praemium pugnae mors est, quid dimicare attinet, siquidem vel abstinens praellis satis mature mortem oppetere potero? Id breviter sic expressit: potest segnis pariter mori ac bellicosus, nimirum, ut stultum sit, pugnae se immiscere; quo citius quis pereat, quam obire etiam sine pugna satis mature queat.

Praeterea vero paucis dicendum est de illorum opinione, qui aoristum, id est, aoristum praeteriti temporis, de quocumque tempore adhiberi contendunt. Qui si hoc tantum intelligerent, aoristum praeteriti, quatenus solere aliquid fieri significet, quodammodo omnia tempora complecti, aliquid certe dicerent, quamquam nec perspicue neque accurate. Sin autem modos intelligunt aoristi alios, quam indicativum, peius etiam et negligentius loquuntur, quia in Graeco quidem verbo ad significationem cuiusque temporis propriam indicativus tantum adhiberi potest. Reliquorum enim modorum admodum varia est ac multiplex significatio, quae quoniam constructione verborum constituitur, in syntaxi est explananda. Quod si denique, ut videtur, ipsum aoristi praeteriti indicativum, etiam quatenus fieri aliquid solere non significat, de quocumque tempore putant usurpari, prorsus falluntur, nec quisquam potest gravior in hoc genere error reperiri. Mihi quidem fateor unum tantummodo notum esse exemplum, de quo merito dubitari queat, an aoristus habeat significationem futuri. Nam ineptas quorundam gram-

maticorum adnotationes, ut scholiastae Thucydidis ad I. 23. quem copiose refutavit H. Stephanus, hoc magis praetereundas arbitror, quo minus refutatione indigent. Illud autem, quod dixi, exemplum Homeri est in quarto libro Iliadis v. 161. Sed quo rectius de eo iudicari queat, integrum locum adscribam. Sic igitur Agamemno Menelaum alloquitur, quem rupto foedere vulneraverat Pandarus:

Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
οἷον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πά-
τησαν.

ἔ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἰμά τε ἀργῶν,
σπονδά τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν.
ἔπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος ἐκ ἐτέλεσσεν,
ἐκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
σὺν σφῆσιν κεφαλήσιν γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
εὖ γάρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ
θυμόν,

ἔσσεται ἡμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων.

In quo loco quis non haereat in aoristo ἀπέτισαν, quo manifestum est rem futuram designari? Atque Eustathius quidem p. 458. l. 37. ἔρα δὲ καί, inquit, ὅτι ἐν τῷ, ἐκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεῖ, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, χρόνοι ἀντὶ χρόνων συνήθως λαμβάνονται, ἡγὼν ἐνεστῶς καὶ παρωχημένους ἀντὶ ἀληθῆς μέλλοντος. τὸ γὰρ ἐκτελεῖ ἀντὶ τῷ πάντως ἐκτελέσει, καὶ τὸ ἀπέτισαν ἰμοίως ἀντὶ τῷ ἐξ ἅπαντος ἀποτίσασιν. At quod ille συνήθως dicit, de praesente quidem ἐκτελεῖ recte monet. Nam quum

nullum sit tempus quin possit fingi praesens esse, factum est, ut praesente tempore nunc praeterita nunc futura exprimi solerent. Verum aoristi praeteriti significationem quod futuri temporis notatione augeri solere existimat, id quidem non nisi idoneam exemplorum copiam asserenti credemus. Aptiorem huius difficultatis explicandae viam, sed non meliore successu, alios ingressos esse grammaticos e scholiis Venetis cognoscitur; in quibus leguntur haec: ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τελέσει, καί, σὺν τε μεγάλῳ τίσασιν, ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον. ἐκ ἔχει δὲ ἕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ἔρκια. Zenodotus quidem quare τελέσει scriberet, nulla erat, ut supra ostendimus, idonea ratio: quin omnino qualis haec emendatio sit, non satis perspicio, quandoquidem, nisi etiam ὀψὲ mutetur, metrum ea periri necesse est. Illud vero etsi audacius, aptius certe, quam Eustathius, fecit, quod ἀπέτισαν in τίσασιν mutavit. Scholiastes denique quamquam propterea laudandus est, quod aoristi significationem violari noluit, male tamen difficultatem loci sic explicavit, ut non de Troianis, sed de quibusvis foederum ruptoribus loqui Agamemnonem putaret. Etenim quoniam non solum omnia, quae praecedunt, maximeque illa, quae proxima sunt,

εἶπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος ἐκ ἐτέ-
λεσσει,

ἐκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ,

sed etiam haec ipsa,

σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν,

et quae deinceps sequuntur, manifesto ad Troianos pertineat, fieri non potest, quin de iisdem etiam ἀπέτισαν intelligi debeat. Quod si genera-

tim de omnibus loqueretur Agamemno, qui fortis aliquod violassent, nominis accessione carere verbum ἀπέτισαν non poterat. Quae quum ita sint, videtur mihi locus hic sic esse explicandus, ut ἀπέτισαν et ad Troianos referatur, et vim aoristi retineat. Id autem facile consequemur tollenda maiore interpunctione post τελεῖ. Sic enim interpungendum arbitror:

εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος ἐκ ἐτέ-
 λησεν,
 ἐκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέ-
 τισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι γυναιξί τε καὶ τεκέ-
 σσιν.

Nam respondent sibi haec, ἐκ τε τελεῖ, et, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, ita ut utraque sententia per has copulas coniungatur, et posterior consequutio sit prioris. Hoc enim dicit Agamemno: si non statim Troianos punivit Iuppiter, at et puniet eos postea, et illi tum poenas dederint eo graviores. Id igitur aoristo exprimit, quo rem futuram non ut futuram, sed ut praeteritam narrat: nimirum postquam Troianos punierit Iuppiter, tum illi poenas dederunt. Quae quidem dicendi ratio eo est aptior, quo magis in commotum animum cadit, qui futura ut acta iam cernere sibi videtur.

Hoogeveenius, qui pariter ac Vigerus et Zeunius, andabatarum more de Graecae linguae legibus digladiari solet, p. 210. aoristi praeteriti pro futuro positi locum protulit ex Epicteto cap. 59. ἀν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβης τί πρόσωπον, καὶ ἐν τέτῳ ἡσχνημόνησας, καὶ ὃ ἡδύνασο ἐκπληρῶσαι, παρέλιπες. Ibidemque aliud ex euang. Iohannis XV. 6. affert: εἰάν μή τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω, ὡς

τὸ κλήμα, καὶ ἐξηράνθη. Qui aoristi quia Latine optime possunt futuro transferri, putat iste vim eos habere futurorum. Vtrumque exemplum simile est Homerico, cui inde aliquantum lucis accedet, si modo Epictetus Ioannesque recte explicentur. Nimirum nec futuri vim aoristus in horumce scriptorum locis habet, nec solere aliquid fieri significat, sed de uno eoque singulo eventu adhibitus est, qui quidem cui tempori tribuendus sit, non est definitum. Eaque est, quam primam posuimus aoristorum significationem. Rem autem ita esse, uti dixi, ex eo cognoscitur, quod, quum utroque in loco addita sit lex quaedam et conditio eiusmodi, ex qua quid non probabiliter, sed necessario consequi dicatur, debet id, quod consequitur, unum dumtaxat certumque esse. Nam duplex omnino genus conditionum est, unum, e quo quid probabiliter consequitur, ut, *si per hiemem magnum frigus fuit, aestate erit ingens calor*, quod recte sic dicetur, *si per hiemem magnum frigus fuit, aestate calor ingens esse solet*, quia evenire etiam contrarium potest. Alterum genus hoc est, e quo quid necessario consequi dicitur, ut, *si quis sapiens est, mortem contemnit*: quod non potest recte sic dici, *si quis sapiens est, is mortem solet contemnere*, quia, si solet mortem contemnere, fieri potest, ut aliquis tamen aliquando id non faciat: atqui qui mortem non contemnit, is non est sapiens. Ex hoc autem genere ista duo exempla sunt, Ioannis propterea, quia interdictum continet; Epicteti, quia hic loquitur de iis, quae quis ultra vires suas esse sentiat. Atqui quod vires alicuius excedit, id necessarium est recte ab illo geri non posse. Igitur utriusque scriptoris locus unum tantummodo certum casum continet. Nam sive dicas,

quum quis maiorem conditione sua personam in se

suscipit, tum male eam agit, sive dicas, quoties quis maiorem conditione sua personam in se suscipit, toties eam male agit, utroque modo tamen unum tantummodo factum ponitur et commemoratur. Illud autem factum quum non sit definitum quando fiat, facile patet collocari posse quocumque in tempore, dum ne collocetur in tempore aut per se aut aliunde definito. Itaque si modo res aoristo exprimatur, pariter et praeterito poterit et praesente et futuro aoristo designari, quia, dum aliquo in tempore ponatur conditio cum consequitione sua, perinde est utrum in praeterito, an in praesente, an denique in futuro tempore ponatur. Ergo haec omnia idem significant: personam non congruentem conditioni tuae si indues, male eam ages; si induis, male agis; si induisti, male egisti. Eodem igitur modo in Homeri versibus ἀπέρισαν e conditione pendet, quae quum posset in quocumque tempore collocari, ab Homero collocata est in praeterito tempore. Quae res propterea tantum aliquid offensionis habet, quia reliqua omnia in isto loco futuri temporis sunt. Sed placuit Homero, hoc, vindicem periurii esse Iovem, tamquam conditionem, quam poenae Troianorum consequantur, ponere in tempore praeterito: *si vindex fuit periurii Iuppiter, scelus luerunt Troiani.* Idem vero sic dici poterat: *si vindex est periurii Iuppiter, scelus luunt Troiani;* aut, *si vindex erit, scelus luent.*

Denique alius est aoristi praeteriti usus, quo videtur praesentis loco adhiberi, ut apud Sophoclem in Aiace v. 536.

ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἦν ἔθθ.

Scholias: ἀντὶ τῆ ἐπανῶ. Sed hic proprie manet vis aoristi, quamquam vix commode potest

in aliam linguam transferri. Nam quod notarunt grammatici, ut Apollonius, de syntaxi p. 251. imperativis aoristorum praeteritorum significari ea, quae celeriter absolvi velimus, id etiam in reliquis modis ita se habet: qua quidem observatione male usus est Eustathius ad Iliad. I. 3. p. 19, 25. Igitur qui ἐπὶ ἡνείκα dicit, ubi de re praesente loquitur, hoc vult, probare se sane ea, quae alter dixerit vel fecerit, sed nolle his laudibus tempus terere; immo esse alia potiora, de quibus dicendum sibi sit. Propterea respondet Tecmessa sic, ut quaerat ab Aiace, quid illud sit, quod magis curae habeat:

τί δῆτα δεῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε.

Similis est apud Latinos futuri perfecti usus, ut quum dicunt, *id ego videro, tu isuc feceris.*

Sequitur PRAESENTIS TEMPORIS AORISTVS, qui quia peculiarem verbi formam non habet, praesenti exprimitur. Vnde factum est, ut grammatici, cuius temporis formam nullam reperirent, id ipsum ne exstare quidem animadverterent. At multum interest inter eam, quae definiti praesentis est, et utriusque aoristi praesentis significationem. Nam definitum praesens indicat aliquid eo ipso tempore agi, quo dicitur agi, ut quum quis, dum scribit, dicit *scribo*. Aoristi autem praesentis, ut omnium aoristorum, duplex vis est, prima, quae aliquam certam partem praesentis temporis, quaecumque illa sit, indicat, altera, quae promiscue omnes complectitur praesentis temporis partes.

Prioris significationis satis perspicua illa exempla sunt, quae vulgo dici solent, *dicunt, ferunt, perhibent, dicitur, fertur, perhibetur.* Quibus verbis minime significatur aliquid perhiberi hoc

ipso tempore, quo quis hoc verbo *perhibent* utitur, sed omnino indicatur aliqua eaque certa quidem praesentis temporis pars, sed una tamen de multis, neque ita, ut, quae illa pars sit, constet.

Altera significatio praesentis aoristi quoniam omnes praesentis temporis partes complectitur, eodem modo, quo aoristus praeteriti, frequentationem et consuetudinem ac morem indicat, ut illud Homeri,

ἐπιμιζ δὲ τε μύνηται Ἄρης,

quo non definitum praesens indicatur, sed quocumque tempore praesens eiusdem rei iteratio ac repetitio.

Ex hac autem significatione eodem modo, ut supra in praeterito aoristo vidimus, derivatur ea praesentis aoristi potestas, qua aliquid posse fieri indicatur. In quo significato quum nihil sit difficultatis, satis habeo, unum ex ingenti, quae ubique occurrunt, exemplorum copia depromere:

valet ima summis

mutare, et insignem attenuat deus,

obscura promens.

In quo loco *attenuat* idem esse, quod *attenuare potest*, vel ea, quae praecedunt, docent, *valet mutare*.

Tertius denique FUTURI AORISTVS est, quem a grammaticis neglectum esse hoc magis mirum est, quod futurorum duae in verbo Graeco et Latino formae exstant, quarum altera futuro definito, altera proprie futuro aoristo destinata est. Nam *μέλω γράψεν*, *scripturus sum*, quum dicimus, definito utimur futuro, quippe cuius initium fiat sine praesentis temporis. Quare in istis futuri definiti notis inest praesentis significatio *μέλω* et *sum*.

quo clarius indicetur, hinc statim futuri fore initium. Aoristus autem futuri his formis exprimitur, *γράφω, scribam*, quarum, ut praeteriti et praesentis aoristorum, duplex vis et potestas est.

Nam primum aoristus futuri omnino aliquam designat certam futuri temporis partem, quaecumque illa sit, ut qui dicit *γράφω, scribam*, non nunc se scripturum demonstrat, quod dici deberet *μέλλω γράφειν, scripturus sum*, sed omnino aliquando fore, ut scribat, ostendit. Eiusmodi est illud Homeri, Africani minoris voce repetitum,

*ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ἐλάλη Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.*

Quorum verborum non est hic sensus, ut nunc interitura dicatur urbs, sed ut aliqua, eaque certa quidem, sed non definita, futuri temporis parte fore, ut urbs cadat, significetur.

Deinde etiam illa vis inest futuri aoristo, quae quoniam ad omnes promiscue futuri temporis partes spectat, iterationem consuetudinemque designat. Ut apud Homerum,

ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζεφύρος βαθὺ λήϊον.

Vide Fischerum ad Welleri grammaticam spec. II. p. 263.

Quae denique ex hac significatione eius, quod fieri soleat, nascitur significatio eius, quod fieri possit, ea merito apud Graecos aliquanto est in futuri aoristo, quam in reliquis aoristis, frequentior. Etenim quae promiscue in quacumque parte alicuius temporis collocari possunt, si id tempus futurum est, longe incertiora sunt necesse est, quam quae aut praesenti aut praeterito tempore quantumvis indefinito notentur. Nam quam nec facta

nec fieri dicantur, ea non ante constabit contingere, quam quum re ipsa evenerint. Quod quia incertum est quando futurum sit, perinde est, utrum, quae sic futura sunt, futura esse, an fieri posse dicantur. Bacchylides de ebrio:

αὐτὸς μὲν πόλεων
κρήδεμνον λῦει,
πᾶσι δ' ἀνδρώποισι μοναρχήσει δοκεῖ.

Vide Fischerum l. l. et, quem hic commemoravit, Abreschium in auctario dilucid. Thucyd. p. 331.

Sed ne forte videamur aoristis tantummodo tribuisse, quae etiam aliorum temporum sunt, dicendum est de iis temporibus, quae quum non sint aorista, tamen iterationis et consuetudinis significatione praedita putantur.

Ac primo quidem praeteritum perfectum ista significatione frequenter occurrere constat, ut in illo notissimo,

ὅς Χρῦσῆν ἀμφιβέβηκας.

Cuiusmodi alia attulit Fischerus p. 259. Verum sponte quisque intelligit, in hisce exemplis omnibus perfecti non esse aliam vim, quam praesentis, atque ut praesens tempus definitum ad aoristi praesentis indicandam significationem adhibetur, ita eundem esse etiam perfecti usum. Quamobrem perfectum quidem non videtur repugnare iis, quae de repetitionis consuetudinisque significatione, quae proprie aoristis insit, supra ab nobis dicta sunt.

At vero eandem significationem etiam imperfecto tribuunt grammatici. Quorum si vera sententia est, vereor ne omnis temporum ratio in magnas atque inextricabiles difficultates incidat. Nam etsi fortasse merito videatur imperfecto tempori con-

inuetudinis significatio tribui posse, propterea quod, quum imperfectum referatur ad aliud tum quidem praesens tempus, natura sua aliquam continuationem ac perpetuitatem notet: tamen ex eadem re magnam nasci de isto significato dubitationem necesse est, quia, si imperfectum semper ad aliquod aliud tempus refertur, ita tantum aliquam frequentationis notationem continere poterit, ut non omnino, sed certo quodam tempore aliquid fieri consueuisse dicatur. Id vero sic est. Quare facillime diiudicari potest, quid sit discriminis, utrum aliquid fieri solere aoristo praeterito, an imperfecto dicatur. Nam quae aoristo praeterito fieri consueuisse dicuntur, ea quocumque praeterito tempore fieri solita indicantur, unde merito colligitur, et etiamnum fieri solere, et posthac fieri posse; quae autem imperfecto tempore fieri consueuisse significantur, ea ad certam tantummodo partem praeteriti temporis, quae quidem ex alio tempore pendeat, pertinent, neque illa, quae ante aut post istam temporis partem fieri consueverint, comprehendunt. Exemplis res declarabitur. Pindarus in principio secundi carminis Isthmici sic scribit:

οἱ μὲν πάλαι, ᾧ Θρασύβελε,
 Φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
 εἰς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι-
 νον κλυτὰ Φόρμιγγι συναντόμενοι,
 ῥίμφα παιδεῖες ἔτόξευ-
 ον μελιγάρυας ὕμνας,
 ἅστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 εὐθρόνε μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

In hoc loco ἔβαινον et εἶχεν communem habent et vulgatam imperfectorum vim, quoniam simpliciter continuationem significant tempore quodam, quod ex alio tempore pendeat, durantem. Ἐτόξευον au-

tem adiunctam habet consuetudinis significationem, sed non omnino per omnem praeteriti temporis ambitum extensam, verum in quoddam certum tempus coangustatam, cuius termini alio tempore definiuntur. Nam quum hoc dicat Pindarus, qui olim carminibus faciendis operam dabant, si quem formosum puerum nossent, eum carmine celebrare solebant, aut hoc significat, quando carmina faciebant, canere solebant formosos pueros, aut omnino, quo tempore isti poetae vivebant, formosos pueros solebant canere. Nam illud ipsum, *dum aliquis vivebat*, in plerisque huius generis locis intelligi debere ex eo clarum est, quod imperfectum consuetudinis notione adiuncta, de certis personis adhibetur, quarum vita quum sit certis circumscripta limitibus, nunquam imperfecto deest tempus, ex quo pendere possit. Ita Aeschylus in Prometheus de hominum genere:

οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες ἐκ ἤχρον, ἀλλ' ὄνειράτων
ἀλίγκιοι μορφᾶσι τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφουρον εἰκῆ πάντα.

Et sic saepius in iis, quae sequuntur, imperfecto usus est, quod quidem ubique in isto loco refertur ad illud tempus, quo nondum Prometheus culturam hominibus adhibuerat. Contra ubi non significatur tempus ex alio pendens tempore, imperfectum, quantumvis consuetudinis significatione praeditum, adhiberi nullo pacto potest, ut in iis, quae Euripides in Phoenissis v. 543. de aemulatione dicit:

πολλὰς δ' ἐς οἴκας καὶ πόλεις εὐδαίμονας
ἔσηλθε, καὶ ἔηλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

et paullo post de mediocritate:

καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν.

In quibus locis neque ἐσήρατο et ἐξήρατο, neque ἔτασεν et διώριζε dici poterat, quae imperfecta rem ad certum tempus relatura fuissent, ita ut neque ante illud tempus, nec postea idem evenire potuissent significarent. Similiter quum Latini praeteritum perfectum pro aoristo adhibent, non potest illud permutari cum imperfecto, ut in hoc Horatii,

secundi calices quem non fecere disertum?

Vbi quis dicere vellet *faciebant?*

Illud vero in hoc aoristi praeteriti imperfectique usu diligenter observandum est, ne quis aoristos secundos cum imperfectis confundat, quod accidit Fischeri p. 258. ubi in his versibus Homeri,

ὅς κε θεῶς ἐπιπέειθηται, μάλα τ' ἔκλυον
 αὐτῶ,

et,

ἢ τε βῆς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος,

imperfecta putat adhibita esse, qui sunt aoristi secundi. Quamquam enim hoc genus aoristorum nihil videatur aliud esse, quod quidem ad originem et formam attinet, quam imperfectum, diversam tamen ab imperfectorum potestate significationem usu paulatim et consuetudine sermonis adeptum est. Recte vero Fischerus attulit Iliad. XXIV. 340. et Odyss. I. 96. in quibus locis haec leguntur:

ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρειν ἡμὲν ἐφ'
 ὕψην,

ἢ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

Hic sane *φέρων* est imperfectum, significatque rem fieri solitam, sed sic demum, ut aliquem portare solitae dicantur soleae tum, quum eas pedibus subligatas gereret.

Denique addidit Fischerus p. 258. plusquamperfectum, quo aliquid fieri solere indicetur. Id tempus quum sit ex eo genere temporum, quae ex alio tempore pendent, eandem prorsus significationem consuetudinis habeat necesse est, quae reperitur in imperfecto. Quamobrem male attulit Fischerus locum Platonis in Cratylo, cap. 5. vol. III. p. 237. ed. Bip. Ibi Socrates ita loquitur: *ἐκέν καὶ εἰάν κείαν τι ἐπιχειρήσωμεν, ἐ κατὰ πᾶσαν δόξαν δὲ κείαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθήν; αὐτὴ δ' ἐστίν, ἣ ἐπεφύκει ἕκαστον κείσθαι τε καὶ κείαν, καὶ ᾧ ἐπεφύκει.* At quis tandem putabit hic plusquamperfecto consuetudinem indicari, quum id non solum perfecto recte fieri possit, sed per temporum necessariam consequutionem ne locus quidem sit plusquamperfecto, aut imperfecto, cuius vice plusquamperfectum positum videtur Fischeri. Immo nihil certius est, quam scribi hic bis debere *πέφυκεν*, quo tempore Plato ante et post saepius, ut par est, utitur, nusquam plusquamperfecto. Quaerenda est autem corruptionis origo in *ν* paragogico cum, permutato, quod quum semel receptum esset, addi deinde coepit augmentum. Huiusce corruptionis exemplorum aliquot millia ex antiquis scriptoribus colligi possent.

Caeterum, ne quis forte haesitet, si qua occurrere tempora videat definita aut indefinita, quae ab nobis non sunt commemorata, operae pretium facturi nobis videmur, si paucis viam rationemque indicaverimus, qua tempora quaeque quo referenda

sint, intelligi queat. Vtemur autem aoristis tantum ad hanc rem: nam definitorum temporum eadem plane ratio est.

Atque ut a praesenti initium faciamus, facile colligitur, hoc quidem nullis augeri temporibus posse. Omnes enim praesentis temporis partes praesentes sunt, neque ulla est, quae tamquam praeterita possit aut futura cogitari. Quod si quid praeteritum aut futurum tamquam praesens cogitatur, id ipsum patet praeteritum futurumque definitum esse. In praeterito autem futuroque tempore nihil obstat quo minus alia tamquam praeterita aut futura aut ex utroque hoc genere coniuncta cogitentur.

Igitur sicut aoristus praeteriti is, quo aliquid certa quadam sed indefinita praeteriti temporis parte ut perfectum, atque idcirco ipsa absolutio et perfectio rei ut praesens ponitur, veluti ἔγραψα, praesens dici poterit aoristi praeteriti, ita aliud ut praeteritum praeteriisse dicetur, velut γεγραφώς ἔτυχον; aliud ut futurum, velut, γράψων ἔτυχον; aliud ut praeteritum futuri, velut, γράψων γεγρως ἔτυχον; aliud denique ut futurum praeteriti, velut, γεγραφέναι μέλλων ἔτυχον. Dabitur enim hoc nobis in huiuscemodi disputatione, ut formulis verborum uti liceat, quae etsi nusquam occurrant, rem tamen claram et perspicuam reddunt.

Eodem modo aoristus futuri simplex γράψω, hoc, scripturum aliquem esse, ut praesens ponit in aliqua parte futuri temporis. Sed eadem illa scribendi actio poni poterit in futuro tempore ut praeterita, velut γεγραφώς ἔσομαι; vel ut futura, γράψεν μελήσω, vel ut quae tamquam futura praeterierit, γράψων τετυχηκώς ἔσομαι; vel denique

ut quam perfectam esse futurum sit, γεγραφέναι μελήσω.

Hac igitur via temporum diversitates multimodis inter se coniungi confociarique possunt. Sed cuiusque horum compositorum temporum ea natura est, quae est illius temporis, in quo coniuncta ista tempora collocantur. Quod si formae verborum satis commodae interdum desint, id ipsi temporum naturae nihil detrahit, quae debet ex significatione, non e forma verborum iudicari. Quare easdem formas saepius adhiberi necesse est, nunc ad definita, nunc ad relativa, nunc ad indefinita tempora indicanda. Ita futurum γράψω nunc definiti temporis vim habet, quae proprie sic exprimitur, μέλω γράφειν, nunc relativum tempus continuatumque alio futuro tempore significat, nunc denique futurum notat indefinitum sive aoristum.

CAP. XX.

D e m o d i c.

Postremo loco in coniugatione spectandi sunt modi, quibus indicatur, utrum aliquid vere fiat, an fieri possit, an denique fieri debeat. Vnde quum tres omnino modi sint, indicativus, subiunctivus, imperativus, mirum fortasse videbitur, quod omnium gentium grammatici quartum addiderint, infinitivum, Graeci etiam quintum, optativum. Ac de optativo quidem infra dicetur. Infinitivus vero, quo nihil nisi nudam verbi cuius-

que significationem contineri supra adnotavimus, propterea videtur a grammaticis inter modos numerari, quia, quum praeter infinitivum nulla sit verborum in univ[er]sa coniugatione pars, quin flexione sua et terminatione modum indicet, infinitivorum formae eatenus certe ad modorum notationem trahi poterant, quatenus detractionem significant modorum. Idem factum videmus in casibus, inter quos quum nominativus, qui nullam relationem notet, iniuria referatur, tamen propterea casibus adnumerari solet, quia, quum caeteri casus terminatione sua aliquam relationem indicent, huius terminatio certe omissionem contineat relationis. Infinitivus quidem utrum modis verborum adnumerandus esset, necne, iam dubitavit Apollonius Dyscolus, grammaticus admodum subtilis atque eruditus, cuius de ea re disputatio legitur in lib. III. de Syntaxi cap. 13.

Qui igitur veri sunt in verbis modi, eorum primus pertinet ad veritatis significationem, isque *ἰσχυρισμός* a Graecis, INDICATIVVS a Latinis vocatur. Eius quidem tam plana est atque aperta ratio, ut explicatione nulla indigeat.

Alter modus est is, quo fieri aliquid posse indicatur, isque CONIUNCTIVVS a Latinis vel SUBIUNCTIVVS dicitur. Graeci autem hunc modum in duos distribuerunt modos, quorum unum *ὑποτακτικόν* vocarunt, cui designando Latini sua coniunctivi vel subiunctivi nomina adhibent; alterum dixerunt *εὐκτικόν*, quem OPTATIVVM Latini appellent. Atque admodum subtilis et erudita in hoc constituendo discrimine cernitur Graecorum observatio et sagacitas. Nam duplex omnino ratio est, qua quid fieri posse dicatur, altera; quam

obiectivam philosophi vocant, quum quid per ipsarum rerum conditionem fieri potest; altera, quam subiectivam dicunt, quum sola rei alicuius cogitatio sibi ipsa non repugnat, sive reipsa fieri possit id, quod cogitatur, sive non possit. Igitur modo coniunctivo ea, quae per ipsam cuiusque rei naturam fieri possent, Graeci notarunt, optativo autem, quae possent cogitari.

Ultimum denique locum tenet modus IMPERATIVVS, quo necessitatis continetur significatio, in quo idem discrimen, quod inter coniunctivum et optativum est, infra declarabimus.

CAP. XXI.

De coniunctivo et optativo.

Igitur ut ordine procedat disputatio nostra, omisso indicativo, in quo nihil difficultatis est, primo loco de coniunctivi et optativi ratione dicatur. Ex illo modi coniunctivi atque optativi discrimine, quod supra indicavimus, multa possunt explicari, quae aliter obscura forent. Ac primum hinc intelligitur, quare coniunctivus non nisi ita, ut ex alio verbo pendeat, optativus autem etiam nudus et sine aliorum societate verborum adhibeatur. Nam si coniunctivi haec propria vis est, ut, quae per ipsam rei naturam fieri possint, indicet, necessarium erit, ut, quare quid fieri possit, in unaquaque enunciatione expressum sit. Hoc enim nisi fiat, non poterit diiudicari, utrum aliquid ipsa rei natura fieri possit, an cogitetur dumtaxat fieri

posse. Itaque pleraeque loquutiones, in quibus abest verbum, e quo pendeat coniunctivus, merito videntur sic explicari a grammaticis, ut id ipsum verbum, quo regatur coniunctivus, figura illa, quae ellipsis vocatur, omissum dicant, veluti in hoc exemplo, ἴωμεν, quod plene si dicitur, est ἄγε ἵνα ἴωμεν. Atque consimili modo equidem omnes coniunctivi usus verbo, quo regantur, destitutos explicari debere contenderim. E quibus hic quidem facillimus est, τί Φῶ; τί δρῶ; quod plene sic dicitur, σήμερον, vel ἐκ οἴδα, τί Φῶ. τί δρῶ, ut θέλεις, μένωμεν; Aliud exemplum est hoc, εἰ μὴ εἶπω, quod est sic explicandum, εἰ, φυλακτέον, μὴ εἶπω. Denique illa ratio, qua Homerus maxime uti solet, ut coniunctivus cum particula ἄν coniunctus futuri habeat significationem, in qua re alii scriptores fere optativo et particula ἄν uti solent; ea igitur ratio licet fortassis eo excusari possit, quod Homéri aetate sermo Graecus nondum satis cultus et perpolitus fuerit, nescio tamen an non minus, quam aliae coniunctivi constructiones, ex omissione aliqua nata sit. Ut in his,

πληθὺν δ' ἐκ ἄν ἐγὼ μυθήσομαι, εἰδ' ὀνομήνω,
 et,
 εἰ δέ κε μὴ δάωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι.

Quae sic explicanda arbitror, ut intelligatur, ἔχοιμ' ἄν, ὅπως ὀνομήνω, ὅπως ἔλωμαι.

Contra optativus solus per se adhibetur, et recte quidem. Nam quum nihil aliud notet, quam cogitari aliquid sine repugnantia posse, non est alio verbo opus, quo indicetur, quare aliquid recte cogitari queat. Quippe ad hanc rem ipsa tantum cogitatione usus est. Igitur illa, λέγοιμ' ἄν, ἴοις ἄν, proprie significare videntur, dicere possim,

ire possis, vel, omiſſa particula, λέγοιμι, ἴσθι, *dicere poſſum, ire potes*. Ex hac autem ſignificatione orta eſt optandi viſ, e qua nomen huic modo acceſſit. Nam quum nihil optemus, niſi quod aliquo modo fieri poſſe videatur, quia hoc ipſum, optare, velle eſt, ut aliquid fit; quod eſſe ſi non poſſet, optari non poſſet: tamen, qui aliquid optant, non quaerunt, utrum aliquid re vera fieri poſſit, ſed utrum fieri illud cogitari queat: propterea quia ſaepe fit, ut optemus ea, quae re vera fieri nequeunt. Ita optare aliquis, ut nunquam moriatur, poteſt, quamvis re ipſa, ut non moriatur, fieri non poſſit. Quapropter merito Graeci non eum verbi modum, quo aliquid re vera fieri poſſe ſignificatur; ſed illum, quo indicatur, aliquid cogitari poſſe tamquam quod fiat, optandi poteſtate inſtruendum cenſuere.

Sed quando optativus modus non adhibetur optandi cauſſa, ſane plerumque refertur aequae ut conjunctivus ad ea, quae non ſolum cogitari, ſed etiam re vera fieri poſſunt. Quem quidem optativi uſum inde natum eſſe patet, quod pleraque propterea cogitantur tamquam quae fieri poſſint, quia cauſſa aliqua fit, ex qua colligamus, ea fieri re vera poſſe.

Illud denique in modo conjunctivo atque optativo inveſtigandum eſt, quare factum fit, ut e praesente ac futuro tempore plerumque conjunctivus, e praeteritis temporibus optativus pendeat, ita quidem, ut utriusque modi eadem prorsus viſ videatur et ſignificatio eſſe. Id quidem plerumque fieri dico: nam qui ſemper factum contendit, Daweſius, et qui hunc ſequuntur, vehementer errant, quod alio loco copioſius demonſtrabo. Quod ſi quis forte, quoniam temporum ſignificatio in modo

optativo et coniunctivo aut nulla aut perparva in-
fit, temporum discrimina a Graecis modorum di-
versitate indicata esse censeat, vereor sane, ne
omissio significationis temporum in illis modis ma-
gis e modorum significatione, quam modorum
significatio ex omissione significationis temporum
orta sit.

Sed aliquid tamen de hac re nunc quoque dicen-
dum arbitror. Atque ut supra dictum est, quum
ad singula facta referantur modi, non possunt non
omnium temporum adiunctam significationem ha-
bere. Nullum enim cogitari factum potest, quin
quocumque in tempore collocari queat, quando-
quidem facta omnia non stabilem perpetuamque
conditionem, sed certis inclusam temporis limiti-
bus indicant. Partem igitur temporis implent,
quae aut certa ac definita, aut indefinita, aut ex
alia temporis parte suspensa esse potest. Neque
vero in hac re quidquam interest, utrum factum
aliquod vere fieri, an fieri posse, an fieri debere
cogitetur. Quidquid enim horum sit, manet facti
natura, id est actio certis inclusa temporis finibus.
Quamobrem necessarium est, ut non solum indica-
vus modus, quo ipsa eventuum veritas significatur,
sed etiam reliqui modi, qui possibilitati ac necessi-
tati indicandae destinati sunt, temporum omnium
notationem admittant. Sed in hac re dissentiunt
ferme gentium linguae. Ut in Graecorum lingua
plura, quam in aliis linguis, reperiuntur impera-
tivi modi tempora, nec tamen omnia. Contra
coniunctivi atque optativi temporibus Graeci mul-
to sunt, quam alii, pauperiores. Quod quidem
non potest non vitio verti Graecae linguae, quae
hanc ipsam ob causam multa obscurius exprimat
neesse est, quam aut Latina, aut Germanica, et
quae ex his ortae sunt linguae. Nam isti quidem

perabſurdi hominēs ſunt, qui in Graecorum con-
iunctivo atque optativo relativorum temporum
ſignificationem ſimul definitorum temporum for-
mis contineri putant. Nam quā tandem fieri pot-
eſt, ut tempora non ſolum diverſa, ſed etiam pla-
ne contrariae naturae iisdem verbōrum formis in-
dicentur? Sic coniunctivum et optativum praesen-
tis ſimul etiam imperfecti coniunctivum atque
optativum eſſe exiſtimant. Atqui imperfectum du-
pliciter contrarium eſt praesenti, primo, quod
praeteritis temporibus adnumerari debet, deinde
quod, quum praesens certum definitumque ſit,
ipſum ex alio tempore pendet. Qui ergo tam re-
pugnantia iisdem formis comprehendere cuiquam
in mentem venerit? Inmo nihil amplius dubitabi-
mus, quin Graeci relativorum temporum coniunc-
tivis atque optativis careant. Sed eorum tamen nota-
tio ab nulla lingua commode abeſſe poteſt. Nam
ſi quis dicat, ἤλθον, ἵνα παρῶ, quis diiudicet,
utrum id ſit, *veni, ut adſim*, an, *veni, ut adeſſem*?
Qui autem dicat, ἤλθον, ἵνα παρῆην, non magis
forma quidem temporis indicaverit, utrum horum
velit. Peropportune tamen Graecis contigit, ut,
quum relativorum temporum in coniunctivo et
optativo notatione careant, modum tamen du-
plicem habeant, coniunctivum atque optativum.
Quorum altero ferme definita tempora, altero re-
lativa indicant. Id primus, niſi fallor, observa-
vit Daweſius: ſed hic quum cauſam huius rei non
intelligeret, totam rem non intellexit. Itaque, ut
ſolet, ferox invento, legem putavit ferendam eſſe,
quam quum Attici ſcriptores ſemper, tum, qui
aliis uſi ſunt dialectis, plerumque ſervaverint. At-
que quum nullis, niſi poetarum exemplis, in qui-
bus metri ratio veram lectionem argueret, refutari
ſe poſſe cenſeat, profae orationis ſcriptores profuſe

sectatorum suorum libidini exposuit. In Thucydide quidem nulla erit pagina, quin aliquot locis ex ista Dawesii lege corrigenda sit. At sane quidem ille hoc vere observavit, definita tempora coniunctivo, relativa optativo indicari. Verum non illud tam late patet, quam ipse putat: neque omnino, si quis ex vero rem aestimare velit, temporum aliorum in istis coniunctivis atque optativis notatio inest, quam quorum illi temporum coniunctivi sunt atque optativi. Nimirum quoniam coniunctivus, ut supra dictum est, possibilitatem obiectivam notat, fieri non potest, quin is modus de eo ipso tempore, cuius est, intelligatur: ἤλθον, ἵνα παρέω; *veni, ut adsim*. Qui si quando a Graecis sic adhibetur, ut relativum tempus indicare videatur, primo videndum est, ne huiusmodi loci explicatione adiuvandi sint; deinde, ut ista significatio non possit evitari, vitio id linguae potius dandum erit, relativis coniunctivorum temporibus carenti, quam facienda emendatio, quae non scriptorum, sed linguae foret correctio. Quod autem dixi, possibilitatem obiectivam postulare, ut coniunctivus de eo tempore, cuius est coniunctivus, intelligatur, id huiusmodi est. Coniunctivo indicatur, non cogitari aliquid, tamquam quod fieri possit, sed revera fieri posse. Id igitur si, quo tempore fieri possit, significandum est, quodnam tempus adhibeamus? Num illud, quo non debere fieri, an illud, quo posse fieri censemus? Igitur ἤλθον, ἵνα παρέω, non poterit significare, *veni, ut adesset* sed significabit, *veni, ut adsim*. Diversissima enim ex his temporibus consequutio nascitur: qui venit, ut adesset, adfuit; qui venit, ut adsit, adest. Optativi alia ratio est. Is enim quoniam possibilitatem subiectivam indicat, totus ad mentem cogitantis de aliqua re refertur. Itaque qui dicit, ἤλθον, ἵνα παρέηην, hoc

sibi consilium fuisse indicat, ut adesset, id autem incertum relinquit, utrum id consilium vere effectum dari potuerit, necne. Euripides in Hecuba:

πελὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐμπέμπει λάθρα
πατήρ, ἵν' εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παυσι μὴ σπάνις βίη.

Eū dicit, quia volebat quidem hoc Priamus, sed an vere eventurum esset, ignorabat. Neque evenit. Occidit enim Polydorum Polymestor, et positus est auro. Sed ex hac ipsa vi optativi intelligitur, quare hic modus possit etiam de aliis temporibus adhiberi, quam quorum proprie temporum modus est. Nam quae optativo modo dicuntur, quum non significant ea, quae revera fieri possint, sed quae fieri posse cogitentur, consequens est, ut optativus non referatur ad id tempus, quo fieri possit aliquid, sed quo cogitatur fieri posse. Is igitur modus si praesentis temporis est, non significabit possibilitatem alicuius rei nunc praesentem, sed praesentem tum, quum quis eam cogitaret. Et ita etiam in aliis optativi temporibus. Quare qui dicit, ἦλθον, ἵνα παρῆην, proprie hoc indicat, venisse se eo consilio, ut adesset: quod consilium quia eo ipso tempore, quo venit, praesens ei erat, praesentis optativo utitur: eoque incertum relinquit, utrum hoc consilium effectum eatur hoc ipso tempore, quod nunc praesens est, an ante hoc itum fuerit effectum. Quod quum animadvertissent Graeci, defectum relativorum conjunctivi temporum optativo compensarunt, non quod optativus natura sua relativa ista indicaret tempora, sed quod non, ut conjunctivus, rem ipsam in definitis temporibus collocaret. Illustrabo rem Homeri loco in Odyss. III. 76. quem ipsum Dawesius attulit.

αὐτὴ γὰρ ἐνὶ Φρεσὶ θάρσας Ἀθήνη
 θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποίχομένειο ἔροιτο,
 ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἴσθλων ἐν ἀθρώποισιν
 ἔχῃσιν.

Ultimum versum Dawesius, quod regulæ suæ repugnet, spurium pronunciavit: quo nihil facere potuit imperitius. Ἐρηται dicere Homerus recte non poterat. Eo enim significasset, de patre non tunc percontandum fuisse Telemacho, sed nunc, quo tempore ipse poeta hoc narraret. Itaque ἔροιτο dixit, quod etsi præsens est, indicat tamen consilii tantum in animo Minervæ præsentiam, illud autem non definit, quo tempore eventurum hoc consilium sit. In altero versu vero ἔχοι sane poterat dicere, quippe pariter animo concipiebat Minerva futuram Telemachi famam. Sed eandem rem recte poterat etiam coniunctivo ἔχῃσιν exprimere, quandoquidem non famam indicat tunc tantummodo florentem, quum patrem quaereret Telemachus, sed durantem illo adhuc tempore, quo ista ipse Homerus referebat. Quod si hæc aut Dawesius, aut qui huius auctoritatem temere sequi consueverunt, satis perspecta habuissent, multos veterum locos non corrupissent perverfis emendationibus.

Praeterea observandum est, coniunctivo futuri Graecos non esse usos. De qua re quum alii hic illic dixere grammatici, tum optime omnium Apollonius lib. III. de syntaxi cap. 30. p. 271. seq. Confer praeterea Abreschium in Misc. Obsf. novis vol. III. p. 12 seqq. Nec Latini hunc modum habent, nisi quum circumscriptioe utuntur. Quamquam causa nulla fuit, quare hic modus ommitteretur. Nam etsi, ubi eo usus est, vel coniunctivum aliorum temporum, vel indicativum futuri adhibent

Graeci, id saepe tamen negligentius, quam rectius, faciunt. Nam neque aliorum temporum coniunctivi habent futuri temporis significationem, neque futuri indicativus possibilitatis notionem continet, sed rem ut vere futuram notat. Quare non defensione, sed excusatione indigent. Ac λέξομεν, ἵνα εἰδήτε, quum dicunt, id ferri propterea potest, quia intelligere aliquem id, quod ei quis dicturus sit, ut praesens poni in futuro tempore potest. Quum autem dicunt λέξομεν, ἵνα εἰδήσετε, sic censuerunt, ea, quae futura sint, propterea ut possibilia cogitari posse, quia nondum facta sint. Similis est constructio particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, ἕνεκα cum indicativis praeteritorum temporum, quam ubique male intellexit Brunkius, id quod in syntaxeos explicatione demonstrabimus.

CAP. XXII.

De imperativo.

Sed dicatur denique etiam de MODO IMPERATIVO. Is in nulla lingua, quantum equidem sciam, reperitur integer. Ac primum quidem quod ad personas attinet, primam imperativi personam nulla lingua agnoscit, Germanica aliaeque ne tertiam quidem, quam Graeci tamen et Romani habent. Primam quidem personam vulgo putant ab imperativi natura prorsus abhorrere, quia nemo sibi ipse imperare possit. Et ita videtur Apollonio in lib. III. de syntaxi cap. 25. Ac profecto qui sibi ipse imperaret, is ea re duplicem personam in se fusciperet, alteram imperantem, alteram, cui imperaretur.

Quae quum non posset non esse a priori diversa, etiam qui ipse sibi imperaret, secunda deberet persona uti. Sed ista disputatio sic demum vera foret, si totum illud imperare proprium esset modi imperativi. Atqui id non minus fortuitum est in hoc modo, quam optare in optativo. Nihil enim nisi omnino aliquam necessitatem imperativo modo declarari, vel ex tertia persona colligi potest: quippe non possumus absentibus imperare. Itaque *esto* exempli causa necessitatem tantum alicuius rei indicat, minime imperium. Propemodum enim idem est, ac si quis dicat, *debet esse*, hoc tantum discrimine, quod in his, *debet esse*, necessitas continetur verbi significatione, in hoc autem, *esto*, in modi natura posita est. Scilicet quemadmodum is modus, quo possibilitas indicari debet, duplex est, alter obiectivam, alter subiectivam possibilitatem significans, ita simile quid in imperativo licet animadvertere. Etenim etiam necessitas duplex est, altera obiectiva, quae ex rei cuiusque natura argumentis colligitur, ut, *qui sapiens est, mortem contemnat necesse est*; altera autem subiectiva, quae non ex rerum, de quibus loquimur, natura, sed ex nostro arbitrio, nostraque voluntate oritur, ut, *morere*. Vtrique necessitati suae quaedam verborum formae destinatae sunt; obiectivae necessitati adiectiva verbalia, quae in Latinis verbis gerundia dicuntur, ut *ἰτητέον ἐστίν*; *eundum est*. Eaque nunc activam vim habent, ut *παντα φυλακτέον*, *agitandum est vigilias*, aut passivam, ut *ἔτος φυλακτέος*, *hic cavendus est*. Subiectivae necessitati autem imperativus, qui proprie dicitur, assignatus est, *ποιεῖ, ποίετω*, *fac, facito*. Nunc sicut secunda et tertia persona huius imperativi hanc vim habent, *impono tibi, impono illi necessitatem aliquid faciendi*; quidni etiam

prima persona recte adhiberi possit, quae significet, *impono mihi eam necessitatem?* Nimirum patet, hanc personam propterea non esse ab linguarum inventoribus additam, quia rarior eius usus erat, quum, qui sibi ipse aliquam necessitatem imponat, nihil agat aliud, nisi ut velit aliquid facere. Id igitur etiam dici poterat *volo*. Eadem causa est, quare quaedam linguae etiam tertiam imperativi personam praeterierunt. Nam quum nequeamus absentibus voluntatem nostram significare, satis visum est, si quis eos facere quid vellet, dicere, *debet ille hoc facere*: propterea quod, quum subiectivam necessitatem absenti imponere non possumus, obiectiva utendum est, sic, ut dicamus fieri aliquid debere, sed id ut fiat, non posse nos efficere. Sed quum ea res, quam alloqui aut non possumus, aut nolumus, in nostra potestate posita est, maxime desideratur tertia imperativi persona. Quare quod Latini dicunt, *hoc positum nobis esto*, Germani non possunt satis apte exprimere, quos aut, *dieses soll so seyn*, aut, *dieses sey so*, dicere necesse est.

Sed videndum nunc est de temporibus imperativi: de quibus duobus in locis disputavit Apollonius Dyscolus, in lib. I. cap. 36. et in lib. III. cap. 24. Verum is rem minime exhaustit. Non enim imperativi naturam satis perspexerat. Dixi supra subiectivam necessitatem exprimi imperativo. Id huiusmodi est, ut imperativus non possit non semper ad personam eius, qui loquitur, referri. Hoc ipso enim cernitur subiectiva vis imperativi, quod is, qui loquitur, ipse necessitatem alicuius rei sua voluntate constituit. Atqui persona loquentis semper in praesenti tempore collocatur, propterea quod ex hac persona omnis oratio pendet, ad eamque refertur. Neque enim ullae

aut praesentium aut praeteritorum aut futurorum temporum distinctiones fieri possent, nisi ex aliquo certo penderent tempore, in quo esset is ipse, qui eas facit. Qui quae de se et suis cogitationibus dicit, ea praesentia sunt, quibus alia ut praeterita, alia ut futura adnectuntur. Ad hanc igitur loquentis personam quam necessario referantur omnes imperativi, praesentis aliquam significationem comprehendant necesse est. Eoque factum est, ut quaedam linguae solum praesentis temporis imperativum adsciscerent. Porro quoniam necessitas illa, quae imperativo indicatur, ex voluntate loquentis, ut ex causa sua, prodeat, qua quod efficiatur, non potest non posterius hac causa esse, visum est Apollonio aliisque etiam futuri significationem tribuere imperativis, ita ut imperativos, qui formam futuri habent, ut *γερψέτω, εἶσε*, aliorum magis temporum, quam futuri esse imperativos censerent. Quod illi non satis recte videntur fecisse. Nam etsi hoc verissimum est, imperativos necessario et praesentis habere significationem, quia referuntur ad personam loquentis, et futuri, quia posteriores causis effectus sunt: nihilo tamen minus omnium temporum et cogitari et formari imperativi potuerunt. Nimirum ea res, cuius necessitatem voluntate nostra constituimus, quoniam etiam extra nos posita esse potest, quocumque poterit in tempore collocari. Quae si est in praesenti tempore, difficultatem explicationis nullam prorsus habet. Sin est in futuro, certe non magnam, quia quocumque demum tempore futuram esse velimus, posterior erit causa sua. Paulo maiorem habet difficultatem, si est in praeterito tempore, quoniam repugnare hoc sibi videtur, effectum causae praecedere. Verum hoc minime sic est. Nam omnium imperativorum praeteriti temporis haec vis est, ut

ad solas cogitationes. praeteritarum rerum referantur. Atqui cogitationes praesentes sunt. Apollonius haec exempla affert: *κεκλείσθω ἡ θύρα*, et *γράψον*. Patet, si ianua non sit clausa, frustra esse eum, qui *κεκλείσθω ἡ θύρα* dicat. Si ianuam non clausam claudi vult, dicendum est, *κλείσθω ἡ θύρα*. Quod si illud praeteritum, ut clausa sit ianua, imperativo modo exprimere vult, non potest hoc aliter facere, nisi si rem cogitet ut praesentem, non, *clauditor ianua*, sed, *clausa esto*. Videndi Priscianus lib. VIII. p. 806: et Macrobius de differentiis et societatibus Graeci Latiniq̄ verbi p. 735. Id magis etiam elucet ex iis exemplis, in quibus res, quam imperativo exprimimus, prorsus praeteriit, nec durat adhuc, ut, *ἐκπεπορθησθω ἡ Τροία ἐννέα ἔτεσι πρότερον*. In talibus enim plane manifestum est, imperativum non nisi ad cogitationem rei praeteritae spectare, ut nihil aliud dicatur, quam, *sumptum hoc nobis esto, Troiam novem annis prius expugnatam esse*. Sed quoniam frequentissimus imperativorum usus in iis rebus est, quas nunc effectum dari volumus, factum est, ut in praeteritis, de quibus commode etiam aliis formulis dici potest, rarius imperativi adhibeantur, ac rarius etiam in futuris, quia, ut supra dictum est, quocumque imperativo continetur res futura. Sed facile intelligitur, *οἶσε* non minus aptam imperativi formam esse, si eo res olim futura significetur, quam *Φέρε*, quò eam rem nunc statim fieri debere indicamus.

Reperiuntur autem apud Graecos non solum in definitis temporibus imperativi, sed etiam in aoristis. Idque merito. Eorum eadem vis est, quae proprie est aoristorum. Atque in praeterito quidem tempore qui sunt aoristi, eorum imperativus

indicat, rem aliquam perfectam esse debere, non addito tempore certo, quo debeat esse perfecta, ut in his, quae affert Apollonius, *γράφον, σκαπτῶ τὰς ἀμπέλους*. Ea ille observavit hoc differre a praesentis imperativis *γράφε* et *σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους*, quod, quum imperativis praesentis aliquis iubeatur istis negotiis occupatus esse, aoristi praecipiant ea absolvere. Praesentis aoristus in imperativo, ut in reliquis modis, eandem cum definito et relativo praesente formam habet; significatione tamen diversus est. Sic *ἄκουε* si cui acclamamus, definito utimur praesente: nunc enim eum audire iubemus. *Ἰππεύων μάχεσθαι* autem quum dicimus, tum pugnare aliquem iubemus, quum equo infideat. Denique si dicimus, *πέμψε τῶν σοφωτέρους*, neque definitum, nec relativum tempus, sed aoristum intelligi volumus, et, quod praecipimus, faciendum censemus quocumque tempore. Eadem aoristi futuri ratio est. *Μέλλε φέρειν* definiti futuri est, quo iubemus aliquem se nunc ad portandum aliquid parare. *Ὁδοιπορῶν ὄϊσε* relativi futuri est, quo ferendum quid indicamus tum, quum quis iter faciat. Denique vero *ὄϊσε τὰ προσερχόμενα κακά* qui dicit, aoristo utitur, ut eo quancumque futuri temporis partem comprehendat.

Imperativorum relativi praesentis et futuri exempla modo attulimus. In praeteritis autem temporibus nullas his formas reperimus destinatas esse. Nihilo tamen fecius horum quoque temporum imperativi sunt. Nam si quis diceret, *sumptum hoc nobis esto, nos adfuisse, quum Troia caperetur*, aut, *discessisse nos, antequam caperetur*, is, si modo formae horum imperativorum existerent, imperativis imperfecti et plusquamperfecti uti deberet. Nam ista si ut vere facta narrantur,

his temporibus usus est: *aderamus, quum Troia expugnaretur; discefferamus, quum expugnaretur.*

Ex his, quae de imperativis disputata sunt, iam denique etiam adiectivorum verbalium et gerundiorum ratio clarius elucescet. Iis obiectivam necessitatem significari diximus. Atque huius quoque non potest non ea ratio esse, ut aliquid propter aliquam praecedentem causam futurum esse indicetur. Continent ergo adiectiva verbalia pariter atque imperativi futurae rei significationem, ut, *ποιητέον ἐστίν, faciendum est.* Huius autem rei necessitas quum in quocumque tempore collocari possit, adiuncta habere potest omnium temporum verba, ut *faciendum est, fuit, erit, fuerat, fuit, fuerit.* Sed quoniam haec obiectiva necessitas est, habet longe aliam vim, quam imperativi horum temporum. Quod si exempli causa praeteritae rei necessitas designanda sit, ea necessitas si obiectiva est, in ipsa rerum conditione posita fuerit necesse est, ut, *faciendum fuit;* si subiectiva tantum est, non poterit in ipsa re quaeri, tamquam quae per se fuerit facienda, sed in animi nostri cogitatione posita erit, rem fuisse iubentis. Id igitur dicetur *πεποιήσθω, factum esto,* quo aliquid iubemus tamquam factum cogitari, seu factum illud sit, seu non sit factum.

CAP. XXIII.

De participio.

Nunc vero de participio dicatur, quam disputationem propterea differendam putavimus, quo cla-

riorem praegressa temporum explicatio ei lucem praebere. Ac supra, quum de partibus verbi exponeretur, participium diximus nomen esse. Est autem nomen adiectivum, quo quae continetur qualitas, ea quum sit e verbis petita, facile intelligitur, sicuti verborum, ita participiorum quoque triplex genus esse, activum, passivum, et medium. De quorum discrimine quoniam supra factis explicatum est, nihil attinet ista nunc repeti. Sed quum praedicatum illud, quod in verbis est, etiam temporum necessariam adiunctionem habeat, temporum quoque notatio participiis adhaeret. De qua re est accuratius dicendum. Etenim participium et praeteriti temporis reperitur, et praesentis, et futuri, sive definita haec tempora, sive aorista sint. In iis autem temporibus, quae ex alio tempore pendent, imperfecto plusquamperfectoque, nulla non solum apud Graecos, sed ne in caeteris quidem linguis invenimus participia. Scilicet hic quoque comprobari videmus id, quod supra iam adnotatum fuit, ubique in linguarum conformatione vestigia reperiri diligentissimae observationis, quam mens humana et ratio etiam sui sibi minus conscia omnia pervestigare soleat. Etenim participia quum sint nomina, fieri non potest, quin, quod proprium est nominum, constantem aliquam permanentemque rerum conditionem significant. Cui si temporis notatio adiicitur, qua participia a caeteris nominibus differunt, id necessario tempus est, constans atque perpetuum, sive praeteritum illud sit, sive praesens, seu denique futurum. Illa vero permanens tempore quopiam conditio, quae participio exprimitur, potest aut definitis temporibus, aut indefinitis, id est aoristis, permanens cogitari. Vnde haec planissime intelliguntur definitorum temporum participia γεγραφώς, γράφων, μέλων

γράφειν, indefinitorum autem γράψας, γράφων, γράψων. Omnia enim stabilem indicant constantemque conditionem eorum, de quibus dicuntur. Nam qui γεγραφώς et γράψας dicitur, semper et ubique hac nota cognoscitur, quod aut nunc aut aliquando scripsit; qui γράφων definito et indefinito tempore vocatur, hac, quod aut nunc, aut quacumque in parte praesentis temporis scribit; qui denique μέλων γράφειν et γράψων, hac, quod aut nunc est aut omnino aliquando scripturus. Quod si quae essent pendentium ex alio tempore temporum participia, ea non constantem ac perpetuam, sed fluxam sibi que ipsi repugnantem conditionem significatura forent. Ita si quod esset imperfecti participium, quo verbi causa nominaretur is, qui scribebat: id participium non eum esset significaturum, qui aliqua omnino praeteriti temporis parte scribebat; (id enim exprimeretur participio aoristi γράψας) sed eum, qui scribebat certa quadam parte praeteriti temporis, quia aliud quid fiebat. Atqui non est aliud quidquam indicatum, quod factum sit, quum quis scribebat. Ergo istiusmodi participium non posset non eum significare, qui illo tempore scribebat, quo aliquid fiebat, quod non fiebat. Id igitur perinde esset ac si diceretur eodem tempore scripsisse, quo non scribebat.

Sed ne quis forte deesse existimet participia, quae ad tempus referantur ex alio tempore pendens, ea temporum relativorum conditio necessario exprimitur definitorum temporum participiis, ut γράφων, γεγραφώς. Scribens enim quum is dicatur, qui in continuanda hac scribendi actione occupatus est, facile patet, eius actionis continuationem quocumque in tempore collocari posse, ut, *sum scribens, eram scribens*. Nam scribentis

eadem manet notio, five ille nunc est scribens, five erat scribens, quo tempore aliud quid fiebat. Eodem modo *γεγραφώς*, vel *fatus* is est, cuius haec est permanens et stabilis conditio, ut scripserit, ut fatus sit. Quae conditio nihil mutatur, five is nunc esse dicatur *γεγραφώς* vel *fatus* esse, five nunc fuisse, seu denique, quo tempore aliud quid fiebat factumve erat, fuisse. Cavendum est autem, ne quis putet, quemadmodum *γράφων* sic explicari possit, *is, qui scribit, γεγραφώς, is, qui scripsit*, ita etiam haec, *is, qui scribebat, qui scripserat*, exprimi posse suis quibusdam et propriis participiis. Nam ut exstarent huiuscemodi participia, non alia tamen iis tribui potuisset vis, quam quae est in praesentis perfectique participiis. Etenim qui scribebat, *γράφων, scribens*; qui scripserat, *γεγραφώς*, vel qui dixerat, *fatus* intelligitur, ita ut in istis participiis istud, *scribere* vel *scripsisse* vel *fatum esse*, tamquam permanens conditio insit: quae quum possit quocumque in tempore collocari, qui scribebat, intelligetur scribens, tempore quidem eo, quo aliud quid fiebat; qui autem scripserat, vel fatus erat, *γεγραφώς* et *fatus* dicetur atque erit, ante quidem, quam aliud quid factum erat. Quamobrem recte dicimus, *stans verba fecit, facit, faciet, fecerat, faciebat, fecerit; sic fatus abiit, abit, abibit, abierat, abibat, abierit; moriturus dixit, dicit, dicet, dicebat, dicebat, dixerit.*

Sed erunt fortasse, qui mirentur, quod nullam mentionem fecerimus participii futuri exacti. Quod tempus quum habeatur in iis, quae ex alio tempore pendent, non poterit sane nostra quidem sententia participio instructum esse. Nec sane occurrit eius temporis participium in quaquam lingua,

nisi quis huc referendum putet participium futuri Graeci eius, quod vulgo a grammaticis paullo post futurum appellatur. Ac grammatici quidem in ea opinione sunt, ut istam tertii vel paullo post futuri formam minime existiment futuri exacti significatione praeditam esse. Quo facilius, si huic sententiae accederemus, omnem illam quaestionem liceret profligare. Verum ego quidem quum non dubitem, quin vera et genuina istius formae significatio futurum exactum notet, de qua re alio loco dicetur, diligentius debebo de huius futuri participio exponere, ne ipse mecum pugnare videar.

Nimirum quamvis futurum exactum primo quidem ad spectu eiusmodi tempus esse videatur, quod pendeat ex alio tempore, at nihilominus idem futurum aoristi significationem recipit. Nam sicut aliquid simpliciter indefinita aliqua parte futuri temporis eventurum dici potest, ita nihil impedit, quo minus in parte aliqua indefinita futuri temporis aliquid ut praeteritum collocari queat. Ita qui dicit *faxo*, hoc dicit, *effectum dabo*. Quo non indicat, se operam daturum, ut aliquid fiat, aut occupatum in aliqua re facienda fore, sed effecturum, aliqua res ut facta iam absolutaque sit futuro tempore. Nunc tertium illud Graeci verbi futurum non futurum exactum relativum, sed futurum exactum aoristum esse contendo, cui rei argumenta dicentur infra. Quapropter non est mirum, si hoc futurum participio praeditum est, quia hoc participium non est relativum, sed aoristum.

CAP. XXIV.

De infinitivo.

Transeo ad infinitivum, qui quum solam ac nudam contineat praedicati, quod in verbis inest, significationem, ea tantum adiuncta habeat necesse est, quae propria istius praedicati sunt, qualitatis rationem activam, passivam, et mediam, deinde temporum notationem. Ac de activa, passiva, et media verborum significatione satis supra expositum est. Temporum vero eadem in infinitivo, quae in participio, ratio est. Nam quae tempora participium non habent, eadem carent etiam infinitivo. Nimirum coniugatio, quae et personarum praedita est, et veritatis, possibilitatis, ac necessitatis notatione, quum referatur ad singula facta, necesse habet non solum definitorum atque indefinitorum, sed etiam relativorum temporum indicationem. Infinitivus autem, qui nudam praedicati notionem contineat, relativorum quidem temporum adiunctionem eadem causa, qua participium, repudiat. Nam si quod tempus praedicato alicui adiicitur, id eiusmodi tempus sit necesse est, quod sibi constet, eoque certam et stabilem praedicati notionem reddat. Quod si tempus sit secum ipso pugnans, praedicatum et esse et non esse significabitur, eoque penitus tolletur. Merito igitur definitorum et indefinitorum temporum reperti sunt infinitivi, ut *γεγραφεῖναι, γράφειν, μέλειν γράφειν, γράψαι, γράφειν, γράψεν*, exclusi autem infinitivi temporum relativorum, ut imperfecti et plusquamperfecti. Nam quos commemoravimus definitorum temporum infinitivos, *γεγραφεῖναι,*

γράφειν, μέλλειν γράφειν, indefinitorum autem, γράψαι, γράφειν, γράψεν, hi omnes conditionem notant firmam constantemque eius, qui aut nunc aut aliquando scripsit, scribit, scribet. Quod si qui essent relativorum temporum infinitivi, ut imperfecti et plusquamperfecti, quibus indicaretur conditio scribendi quodam praeterito tempore, quo aliud quid fiebat, necessarium foret, ut istiusmodi infinitivi, quoniam nihil indicant, quod eodem tempore cum ista scribendi conditione fuerit, conditionem significarent scribendi eo tempore, quo aliquid fiebat, quod non fiebat. Conditionem ergo notarent scribendi eo tempore, quod nullum esset tempus.

Neque vero defunt infinitivi, qui relativis temporibus designandis inserviant. Necessario enim ad eam rem finitorum temporum infinitivi adhibentur, qui quoniam perpetuum constantemque indicant statum eius, qui aliqua in conditione fuit, est, erit, possunt quocumque in tempore collocari. Quare si depositae alicuius conditionis status in praeterito aliquo relativo tempore collocandus est, quae est plusquamperfecti significatio, infinitivum Graeci adhibent perfecti definiti, ut, ἕτος λέγεται γεγραφέναι, ὅτε τις παρέγενετο, id est, *scripserat, quam quis advenit*; sin autem durans aliquo relativo praeterito tempore conditio indicanda est, quod imperfecti officium est, praesentis definiti infinitivo utuntur, ut, ἕτος λέγεται γράφειν, ὅτε τις παρέγενετο, id est, *scribebat, quam quis advenit*. Id Latini negligentius et parum apte dicunt, *scripsisse dicitur, quam quis advenit*. Quae loquutio servanda plusquamperfecto erat, quod iam quam non habeant quo infinitivo exprimant, ad alias verborum formulas confu-

giunt, ut, *scriptum ab eo fuisse dicitur, quum quis advenit.* Par ratio est, quum quid futuro in tempore ita tanquam praeteritum collocatur, ut ex quadam futuri temporis parte pendeat. In quo casu futuri exacti infinitivus, *γεγραψασθαι*, aliique similes infinitivi non relativorum temporum sunt, sed aoristorum. Id quod tum ex eo cognoscitur, quod relativorum temporum non possunt ulli esse infinitivi, tum infra in Graecae coniugationis expositione, quum hinc tertio futuro agetur, argumentis aliis exemplisque illustrabitur. Latinorum autem infinitivos eos, qui fortasse relativorum temporum videri queant, ut *scriptum fore, scriptum fuisse*, aut aoristorum esse, ut hunc, *scriptum fore*, aut utroque, et ad aoristos et ad tempora definita, referri debere, ut hunc, *scripturum fuisse*, ipsa haec verba *fore* et *fuisse* declarant, quorum alterum aoristi proprium, alterum commune aoristi definitique temporis est.

C A P. XXV.

De Graeca coniugatione generatim.

Explicata partium orationis natura ad ipsas earum in Graeco sermone formas accedimus. Atque de nomine quidem et particulis ita iam pridem ab iis, qui Graecae grammaticae rationem exposuerunt, disputatum est, ut nihil videatur hic locus nostris indigere adnotationibus. Sed de verbo, quod maximas omnibus grammaticis difficultates creavit, eo dicendum est accuratius, quo minus nostra quidem sententia ista res virorum do-

ctorum disceptationibus exhausta est. Atque quum Tib. Hemsterhusius, vir summae et ingenii et doctrinae laude clarissimus, verborum Graecorum coniugationes multis magnisque laborare vitiis intellexisset, est is novam aggressus earum explanandarum rationem; quam illustratam a Lennepio in eo libro, quem scripsit de analogia linguae Graecae, et aliis madversionibus Everardi Scheidii auctam, balii deinceps plurimi sequuti sunt. Est autem huius sectae ea potissimum sententia, de plurimis variorum temporum formis, quae nunc in verbo Graeco reperiuntur, alias aliis esse originibus assignandas, aliquantoque plura, quam vulgo putetur, olim primitiva verba in Graeco sermone exstitisse. Quae sententia quamquam verissima est, si modestos intra limites sese contineat, a plerisque tamen eo usque amplificata est, ut, quidquid explicatu difficilius iis videretur, id ex obsoletis verborum, quae numquam exstiterunt, formis derivandum existimarent. In qua re nullius maior fuit temeritas, quam Hezelii, qui partem grammaticae Graecae, signis exclamandi, quam accurata doctrina plenior, ante paucos annos edidit. Scilicet scindere nodum, quem solvere nequeas, facillimum est. Quo magis laudanda est Ioannis Primmeri modestia, qui in eo libello, quem contra Trendelenburgium edidit, ita adversus istorum sententiam disputavit, ut eam haud parum videatur labefactasse. Sed mittam ego alios, et, quid mihi de hac re omni videatur, dicam.

Ac nemo sane dubitare potest, quin longe maior olim in Graeco sermone exstiterit verborum copia, quam quae illis aetatibus, quarum ad nos monumenta pervenerunt, in usu fuerit. Id enim tum quaedam exempla talium verborum hic illic

servata monstrant, tum grammaticorum auctoritas docet, quamquam non illa ubique satis certa, tum vero etiam verborum inter se comparatio manifestum reddit. Sed illud in hac re maxime videntum est, ut hac ipsa verborum comparatione eas analogiae leges eruamus, quae et exemplis adhuc exstantibus apta sint, et repugnantia ex grammaticorum observationibus tollant.

Atque disputatio nostra initium capiat a divisione Graecae coniugationis. Duae enim omnino coniugationis formae exstant, altera, quae in prima praesentis persona syllaba ω , altera, quae syllabis $\epsilon\mu$ terminatur. Utra earum antiquior sit, nescio an multum dubitari queat. Si quid tamen in tali re coniecturis assequi licet, eam, quae in ω exit, equidem antiquiorem putaverim. Nam et illae verborum formae, quas summa earum simplicitas antiquissimas esse arguit, ad hanc coniugationem pertinent, et tempora, quae maxime necessaria sunt, in hac omnia reperiuntur. Contra quae in $\epsilon\mu$ exit coniugatio, neque nisi ex derivatis verborum formis orta est, et temporibus quibusdam maxime necessariis, ut futuro, caret. Quod si quis frequentissime utentium hac coniugatione Doriensium et Aeolensium morem obiiciat, quos plurimum antiquitatis conservandae studiosos fuisse scimus, vereor ne iste non satis magnum habere momentum possit, quandoquidem in tanta antiquitate quis quaerat utrum quid paullo sit magis, an paullo minus antiquum? Immo qui antiqua magis amant, magis etiam amant rariora, ut, si rarior ista coniugatio fuit, quod negari non potest, non sit mirum, quod ea Doriensibus atque Aeolensibus in primis placuerit.

CAP. XXVI.

De prima coniugatione.

Iam igitur videamus de prima coniugatione. Atque ut via quadam et ordine nostra procederet disputatio, quae sunt huius coniugationis tempora, eorum terminationes hac quasi tabula descriptas exhibui.

	<i>Activum</i>	<i>Passivum</i>
Præsens	ω	ομαι
Imperfectum	ον	όμεν
Futurum	έσω	έσομαι
Aoristus	εσα	εσάμην
Perfectum	εκα	εμαι
Plusquamperfectum	εκεα	έμην

In his temporibus primo loco FUTURVM OCCURRIT, cuius aliter paullo, ac vulgo fieri solet, terminationem descripsi. Etenim litteram futuri characteristicam, quae vocatur, σ ponere solent, et futuri terminationem facere σω, ut *άρω*, *άρσω*; *λέγω*, *λέξω*. Quod non satis accurate fieri, multis argumentis cognoscitur. Primum enim parum verisimile est, Graecos, qui omnem sonorum asperitatem tantopere evitare studuerunt, maluisse duas consonantes, easque saepe satis molestas ad pronuntiandum, coniungere, quam interposita vocali emollire soni duritiam. Quod si in quibusdam verbis consonantium vicinitatem tolerandam putarunt, ut in his, *άρσω*, *λέξω*, id tantum abest ut pro regula haberi possit, ut haec ipsa verba, quoniam non magnopere displicitura erant omissa vocali, ce-

leritate pronuntiationis ex his, ἀρέσω, λεγέσω, nata videantur. Deinde illud medium ε inter consonantem verbi propriam et σ futuri in antiquissimis quibusdam verbis servatum videmus, ut in ὄλω. ὀλέσω, quo verbo equidem nullum puto aptius reperiri posse primae coniugationis exemplum. Porro longe gravissimum pro forma futuri έσω argumentum e futuro secundo, quod vocare solent, petere licet. Iam pridem enim viri docti intellexerunt, hoc secundum, quod dicitur, futurum minime a primo diversum esse, sed quum quaedam dialecti σ futuri omisissent, natam inde esse duarum vocalium έω contractionem in ω, quae futuri secundi nomen acceperit. Atqui unde tandem in illo futuro contractio nasceretur, nisi propria esset futuri vocalis ε? Itaque si futurum τυπέω natum est ex τυπέω, necessarium est ut τύψω nihil sit aliud, nisi brevior propter pronuntiationis celeritatem forma futuri legitimi τυπέσω: ex quo nunc litterae ε omissione τύψω, nunc littera σ eiecta τυπέω, quod in τυπέω contrahitur, fieri coepit. Ea clare monstrat verbum ὄλω, cuius futurum est ὀλέσω, ὀλέω, ὀλώ. Nam ὄλω displicebat, quoniam asperius esse videbatur. Neque vero obijci hoc nobis poterit, si futurum secundum natura sua idem, quod primum, esset, non debere in eo longam vocalem, si quando ea in secunda a fine syllaba sit, in brevem mutari; quod quoniam fiat, futurum secundum non posse non ipsa natura et origine sua a primo diversum esse. Iure enim videmur nobis ad haec respondere posse, quum omnino magna libertate vocales in verborum coniugatione suavioris pronuntiationis causa mutari, tum eam mutationem in illa futuri conformatione percommode excusari posse. Nam quo magis eiecto ultimae syllabae corripuntur, eo magis vox sese

etiam a prima syllaba proripit: ut e praesenti *ἀρέομαι* quum satis commode dicatur *ἀρέσομαι*, omisso tamen *σ* facile patet suavius dici *ἀρέομαι*, quo Pindarus utitur, quam *ἀρέσομαι*. Idque clarius etiam elucscit ex contractione duarum vocalium, in quam quum omne pondus vocis inclinet, molestissima est longa ante eam vocalis. Quare non *ἀρέῃμαι*, *σπειρῶ*, sed *ἀρέῃμαι*, *σπαρῶ*, dici placuit. Denique si quis verba contracta, quae vocantur, spectet, in his quoque magnam sententiae nostrae confirmationem reperiet. Nam ex *Φιλέω*, *χρυσέω*, futurum esse deberet *Φιλέσω*, *χρυσέσω*, si futuri forma esset *σώ*. Atqui *Φιλήσω*, *χρυσώσω* dicitur: quae quum manifesto nata sint ex *Φιλέεσω*, *χρυσοέσω*, forma futuri *έσω* sit necesse est. Non sum nescius aliquot posse in contrariam sententiam exempla afferri, ut *τρέω*, *τρέσω*, *ἀρέω*, *ἀρέσω*. At quum omnino multa in linguarum constitutione fortuita sunt atque arbitraria, ut non sit mirum, si *ε* in talibus eodem modo atque in *τύψω*, *γράψω* aliisque omisum fuit, tum longe maxima istorum verborum pars futura sua videtur ex obsoleto praesentis, in quo *ε* nullum erat, servasse. Sic ipsum *ἔλεσω*, quod ex *ἔλεω*, cuiusmodi verbum numquam existit, natum putant, ex *ἔλω* factum est. Eiusdemmodi est *αἰδέσομαι* ex *αἰδομαι*, Homeri auctoritate confirmato, nec dubium, quin eadem ratio sit futurorum *ἀκέσομαι*, *ἀλέσω*, *ἀρκέσω*, *ἐμέσω*, *νεκέσω*, *τελέσω*. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 303. seq. et 323. seq.

Transeo nunc ad AORISTVM. Is ut formationis modo cognatus cum futuro est, ita similem etiam mutationem admittit. Placuit enim Graecis eum saepius litteris *εσ* abiectis solo *α* terminare. Quod qua causa fecerint, non est obscurum. Vi-

debatur enim in multis verbis asperiores habiturus prononciationem esse, si omisso propter vocis celeritatem ϵ duae consonantes sese contingerent. Id quod maxime cernere licet in verbis, quorum propriae ante terminationem sunt litterae λ , μ , ν , ρ , $\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$, $\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\lambda\sigma\acute{\alpha}$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\acute{\epsilon}\nu\epsilon\mu\sigma\alpha$, $\Phi\acute{\alpha}\acute{\iota}\nu\omega$, $\acute{\epsilon}\Phi\alpha\upsilon\sigma\alpha$, $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\acute{\iota}\rho\omega$, $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\theta\alpha\rho\sigma\alpha$. Quae ut commodius prononciari possent, visum est etiam σ eiicere, servata tamen mensura syllabarum. Quamobrem syllabae, quae deleto σ breves futurae erant, longam vocalem accepere: $\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\lambda\lambda\alpha$, $\acute{\epsilon}\nu\epsilon\mu\alpha$, $\acute{\epsilon}\Phi\eta\upsilon\alpha$, $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\theta\eta\rho\alpha$. Eidem causae debentur $\acute{\eta}\nu\epsilon\gamma\kappa\alpha$ et $\acute{\epsilon}\pi\alpha$, quum $\acute{\eta}\nu\epsilon\gamma\zeta\alpha$ et $\acute{\epsilon}\psi\alpha$ displicuissent. Quin etiam semel inuenta hac forma quaedam verba, quae facile σ servare poterant ad illorum; quae eo carebant, similitudinem conformari coeperunt, ut $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\upsilon\alpha$, $\acute{\epsilon}\kappa\eta\alpha$.

Sed dicendum hic est de trium verborum aoristis, qui prorsus contra morem et legem formati videntur, $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\alpha$, $\acute{\eta}\kappa\alpha$. At enim veró hos equidem plane nego aoristos esse. Ac primum quidem si aoristi essent, id optime perspicui deberet ex reliquis praeter indicativum modis. Quibus quum careant, magis augeatur dubitatio necesse est. Deinde aperte formam habent perfecti: adeo quidem, ut vitandae similitudinis causa in his duobus $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\acute{\eta}\kappa\alpha$, perfectum Boeoticum obtinuerit, $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\kappa\alpha$: quae perfecta si communi lingua proferrentur, $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$ forent et $\acute{\eta}\kappa\alpha$. Vnde clarum esse arbitror, aoristos $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$ et $\acute{\eta}\kappa\alpha$ nihil esse aliud, nisi perfecta, quae quum aoristorum significatione ferme acciperentur, fieri non poterat, quin, si quando perfecto usus esset, id ex alia dialecto adscisceretur. Nec mirum debet videri $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$ neglecta duplicatione primae consonantis dictum. Haec

enim etiam in aliorum perfectis verborum negligitur. Exempla attulit Fischerus ad Wellerum in spec. II. p. 287. seqq. et p. 306. Quod si quis obiciat formam ἔθικάνην, cuius exempla quaedam commemoravit Fischerus ad Wellerum spec. II. p. 467. ea nihil nos morabitur. Quamquam enim ex perfecto deduci non potest, sed aperte ex aoristo formata est, tamen, quum et unica sit, et in solo indicativo modo occurrat, vix poterit dubitari, quin tum demum ex ἔθικα orta sit, quum hoc perfectum iam penitus aoristi potestatem nactum esset, eoque posset aoristi instar haberi. Eiusdemmodi ratio est tertiae pluralis ἔδωκαν, ἔθικαν, ἦκαν, quae propterea maxime ad aoristorum exemplum formata videtur, quia aoristi significationem hoc perfectum induerat. Quin constat, Alexandrinam maxime dialectum in perfectis eadem forma usam esse, ut πέφρικαν, ἔοργαν. Vide Fischerum in spec. II. p. 370. et Maïttarium de dialectis p. 227.

Sequitur PERFECTVM. Quod quum syllabis *εκα* terminetur, omiffa ob celeritatem pronunciationis littera *ε* non minus asperum saepe futurum erat, quam aoristus. Itaque ne γέγραπκα, δέδρεμκα, dicere cogerentur, placuit etiam *κ* interdum omittere, ut γέγραφα et δέδρομα dici posset. Qua forma semel recepta factum est, ut quaedam verba utramque terminationem haberent, ut ἔσπαρκα, ἔσπορα, πέφαγκα, πέφνηα. In ea autem forma, quae non habet *κ*, saepius consonans verbi propria cum alia cognata consonante permutata reperitur, ut πέπηχα et πέπηγα. Itaque hac maxime re adducti sunt grammatici, ut eas perfecti formas, quae consonantem verbi propriam, quam litteram characteristicam vocant, conservarent, perfecta medii esse vellent. Favet sane huic opi-

tioni quodammodo illud, quod plurima huius
 formae perfecta passivam significationem habent,
 ut *πέπηγα, πέφηνα, πέπειθα*. Verum recte iam
 pridem doctiores animadvertērunt, quae vulgo
 mediae formae in verbis putantur, eas omnes natu-
 ra sua aut passivas esse aut activas, sed signifi-
 cationem paulatim aut neutralem induisse aut reci-
 procam. Atque si ista essent perfecta mediae, non
 activi, divisio omnino falsa foret. Etenim medio
 non solum ea perfecta adnumeranda essent, quae
 servant litteram characteristicam, verum etiam illa,
 quae eam cum cognata littera permutant. Quare
τέτυθα, λέλεχα, et similia nihil forent aliud, nisi
 illa ipsa mediae perfecta, in quibus littera caracte-
 ristica suavioris pronuntiationis causa in aliam
 mutata esset. Deinde vero, quae mediae perfecta
 dici solent, nihil nisi activa esse, maximo argu-
 mento sunt verba contracta, hisce perfectis pro-
 fusus carentia. Quare enim iis careant, causa aper-
 ta est. Nam quoniam vocalis terminationem an-
 tecedat, numquam poterat ingrata pronuntiatio na-
 sci, quae terminationem *εκα* abesse iuberet. Quod si
 qua tamen in his verbis essent istiusmodi perfecta,
 in iis propria verborum vocalis deberet termina-
 tionem *α* praecedere, non consonans. Quare per
 absurdo errore, vulgo in grammaticis leguntur
 perfecta *πέφιλαι, τέτιμα*: quae si exstarent, certe
πέφιλαια, τέτιμαα esse deberent.

Pergimus ad PASSIVVM, quod ultimarum sylla-
 barum levi mutatione ex activo natum est. Neque
 opus est, ut in huius explicatione copiosi simus. Id
 dumtaxat repetendum est, quod iam alii monuerunt,
 futurum atque aoristum mediae, quae dici solent, na-
 tura sua, id quod ipsa horum temporum termina-
 tio docet, passiva esse. Aliud, idque gravissimum,

ex eorum significatu argumentum accedit. Nam futurum quidem medii, quod vocatur, passiva; id est, antiqua significatione saepissime reperiri constat. Idem in aoristis medii quidam fieri putarunt, cuiusmodi aliquot exempla proferre sibi visus est Abreschius in Misc. Obsf. Vol. XI. p. 216. Sed idem in novis Obsf. vol. III. p. 34. ista exempla sic esse intelligenda vidit, ut fervarent vim verbi medii. Nec sane, puto, quisquam aoristi medii ullum poterit exemplum proferre, quod vere habeat significationem passivam. Nam ex omnibus, quae in hanc rem a viris doctis congesta sunt exempla, duo tantum aliquam auctoritatis speciem habent, unum ex epigrammate incerti auctoris CLXXXIV. de Epaminonda,

ἡμετέρας βελῆς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν.
sic Latine redditum a Cicerone,

consiliis nostris laus est attonsa Laconum;
alterum Xenophontis Ephesii I. 13. p. 24. πάντα ὄντα οἱ μὲν ἐρρίπτουν ἑαυτὸς ὑπὲρ ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπώλυντο, οἱ δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες ἀπεσφάζοντο. Verum in epigrammate isto quid est, cur ἐκείρατο non possit significationem mediam habere, quasi quis dicat, *nostris consiliis Sparta gloriam exuit?* In Xenophonte autem miror quod Locella lectionem codicis Flor. ἀπεσφάζοντο vitiosam pronunciavit, quae certe propius ad veram lectionem, quam vulgata, accedit. Ἀπεσφάζοντο enim scribendum esse, quum temporum ratio et praecedentia imperfecta docent, tum ea ostendunt, quae in principio sequentis capituli leguntur: ἀκῆσας ὁ Κόρυμβος, εὐθύς ἐκέλευσε φεύσασθαι φονεύοντας.

CAP. XXVII.
De secunda coniugatione.

Accedo ad secundam coniugationem, quae quo melius uno conspectu comprehendi queat, omnia eius tempora, ut in prima coniugatione factum est, terminationibus suis indicanda putavi.

	<i>Activum</i>	<i>Passivum</i>
Praesens	εμι	εμαι
Imperfectum	α (αυ)	εμην

Sed hanc coniugationem Buttmannus non putat peculiaris coniugationis loco habendam esse. Quod ille qua ratione intelligi velit, non satis clare indicavit. Nam quod verba in μ exeuntia omnimodis dicit anomala esse, id et verum esse potest, et falsum: verum, si de tota hac coniugatione intelligitur; falsum, si ad singula verba spectat, quae videtur Buttmanni opinio esse. Nam coniugatio ista firmas quidem habet constantesque regulas: sed quoniam non omnia tempora complectitur, haud multum refert, si ea, quae habet tempora, dicantur exceptiones esse ab regulis iis, quae alteram coniugationem constituunt. Verum singula verba in μ terminata si quis irregularia esse censet, is in eo fallitur, quod neglectas putat leges coniugationis in ω exeuntis. Quod si aliqua exempla verborum occurrunt, quae non de more flectantur, ut $\epsilon\mu\iota$, $\epsilon\mu\iota$, $\kappa\epsilon\mu\alpha\iota$, ea quis non videt quam facile ad coniugationis huius rationem accommodari possint origine eorum indicata, quae est

ἔαμι, ἔεμι, κέεμαι. Eodem modo Boeoti dicebant νόεμι, νένόεμι. Vide Maittarium de dialectis p. 237. Caeterum haec omnis coniugatio, quae praesens tantummodo et imperfectum complectitur, Doricae videtur originis esse. Quare eam ab Aeolensibus maxime usurpata accepimus.

Sed in hac coniugatione temporis praesentis terminationem feci εμι, non μι, ut vulgo solet. Nam quum haec coniugatio nata sit e verbis puris, ut δέω, εάω, πλώ, δάω, δύω, fieri non posset, quin, si terminatio esset μι, syllaba, quae ante terminationem est, brevis esset, τιθέμι, - δίδεμι. Quae quum longa sit, terminatio huius coniugationis εμι fit necesse est. Nam τιθέμι, δίδεμι non potuerunt nasci, nisi ex τιθέεμι, δίδεεμι. Eadem imperfecti ratio est, quod e verbo ἔα, unde est ἔην, terminari debebat litteris εα. Sed omitti coepit ex his litteris prior, ita ut α sequeretur statim vocalem verbi propriam, ut ἐτιθέα, ἐδίδεα, quae Ionum lingua usurpabantur. Postea coalescentibus hisce litteris additum est ν, ut in plusquamperfecto primae coniugationis, ἐτιθέην, ἐδίδεον. Atque omnino littera ε in forma secundae coniugationis non nisi in singulari numero praesentis necessario servatur. In duali autem et plurali numero praesentis, totoque imperfecto plerumque abiicitur ε, ut nuda maneat vocalis verbi propria. Nam tertia persona pluralis, τιθέειν, ἰστέειν, δίδεειν, ζευγνύειν non potest in contrariam partem afferri. Etenim haec propter ea longa est, quia nata est ex ἔασιν, abiecta ε, unde τιθέασιν, ἰστέασιν, δίδεασιν, ζευγνύασιν Ionicae formae, quarum contractione communes formas oriri vel accentus docet. Ἐασιν autem ex ἐντί, vel magis ex ἐάντι existit, quod deleta consonante, ut mensura eadem verbo constaret, longam vocalem

requirebat. Eodem modo in prima coniugatione *πεφρίκῃαντι, ὄλοντι, τύπτῃαντι, φιλέῃαντι* in *πεφρίκασιν, ὄλοσι, τύπτῃσι, φιλέῃσι* mutatum fuit. Similis et maior etiam contractio est in dativis nominum tertiae declinationis pluralibus, ut *γέρεσιν, ἰμάσι, χαρίεσιν; εγερόντεσιν, ἰμάντεσι, χαριέντεσιν*. Atque aliud exemplum praebet aoristus primae coniugationis, in quo quum *ἐκάθησα* et similia syllabam, quae ante ultimam est, positione longam habeant, omiſsa consonante longa vocalis successit *ἐκάθησα*.

In passivi secundae coniugationis praesente et imperfecto omiſſio litterae *e* propemodum in omnibus verbis usitata est, ut brevi vocali dicatur *τίθημαι, ἴσταμαι, φθίμαι, δίδομαι, ζεύγνυμαι*. Nec tamen hoc nisi licentia quadam fieri, ea verba ostendunt, quae istam litteram servant, ut *δίζημαι*. Fuit enim hic mos Aeolensium, ut etiam in passivis longam syllabam adhiberent: ex quo colligi posse existimo, antiquiorem hanc formam fuisse. Etymologicum M. p. 45, 53. *ἀνάχημι, ὁ παθητικὸς ἐνεστώσ, ἀνάχημαι. οἱ γὰρ Διολεῖς τὴν παραλήγουσαν ἔσυστέλλουσιν*. Vide etiam p. 56, 47.

Haec nunc quidem sufficiant ad explicationem secundae coniugationis. Nam reliqua, quae vulgo in ea constitui solent tempora, manifesto ex prima coniugatione deprompta sunt. Nunc quidem hoc tantum agere volui, ut origines coniugationum et antiquissimas formas exponerem. Sed infra aliam utriusque coniugationis descriptionem exhibebo, postquam de illis dixerō temporibus et formis, quae serius inventae et coniugationibus additae sunt.

CAP. XXVIII.

De seriore coniugationis conformatione.

Primae coniugationis passivi futurum atque aoristum posuimus, quae vulgo mediū futurum atque aoristum appellant. Haec enim tempora quum et formatio et significatus proprie passiva esse ostendant, merito poterimus concludere, serius demum significationem reciprocam vel activam iis accessisse. Nam omnino reciproca illa significatio, unde activa nata est, serioris est observationis. Atque haud dubium est, quin illa ex passivo significato deducta sit. Iam vero postquam haec tempora sermē induissent reciprocam activamque significationem, desiderari coeperunt aliae formae, quibus passivum exprimeretur.

Atque AORISTVM quidem PASSIVI unde sumerent, inveniebant in secunda coniugatione. Ex hac enim adsciverunt terminationem imperfecti activi eam, quae aetate posterior erat, id est ην pro εα. Itaque pro ὠλεσάμην adhibuerunt ὠλέθην, pro ἐτυψάμην ἐτύφθην, id est ἐτυπέθην, littera σ mutata in cognatam θ. Ac serioris originis esse hanc passivi aoristi formam satis inde perspicui potest, quod antiqua forma εα nusquam in eo occurrit. Neque enim ἐτύφθεα et similia, quod equidem sciam, a quoquam scriptore adhibita sunt. Est autem aoristi passivi forma εθην, non, ut vulgo existimant, θην. Inde ὠλέθην, ἐτυπέθην, ἐφίλεεθην. Ac placuit in reliquis personis longam vocalem η servare, quae in imperfecto secundae coniugationis activo saepe brevis est, abiecta, altera brevi ex iis, e quibus η constat.

Sed quum in plerisque verbis, in quibus consonans istam formam praecederet, celeritate pronuntiandi ε omitteretur, factum est ut ferme $\theta\eta\nu$ solum servaretur, ut $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\theta\eta\nu$. Quare ridiculi sunt, qui ut hunc aoristum explicent, novam et inauditam praesentis formam $\tau\upsilon\theta\theta\acute{\epsilon}\omega$ excogitarunt. Vbi autem vocalis praecederet, aut contractio consequuta est, si ea vocalis esset α , ε , et o , ut $\acute{\epsilon}\phi\iota\lambda\acute{\eta}\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\iota\mu\acute{\eta}\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omega}\theta\eta\nu$, nisi in paucis quibusdam verbis, aut omissum est ε ex forma aoristi, si vel υ praecederet, ut $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\upsilon}\theta\eta\nu$, quod, ut omnia verba in $\acute{\upsilon}\omega$, breve υ aoristi passivi habet, vel quaedam verba ab regula deflecterent, ut $\acute{\epsilon}\rho\acute{\rho}\acute{\epsilon}\theta\eta\nu$. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 411. Eiusmodi sunt $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\alpha}\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\phi\theta\iota\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\delta\acute{o}\theta\eta\nu$, $\acute{\eta}\rho\acute{o}\theta\eta\nu$, et alia.

FUTURI PASSIVI autem nulla poterat ex secunda quidem coniugatione depromi forma. Quare quum nova formanda esset, commode visa est ex ipso illo secundae coniugationis aoristo passivo deduci. Itaque addita huic futuri primae coniugationis forma natum est aliud futurum hac terminatione, $\varepsilon\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$. Id eodem modo, ut aoristi passivi secundae coniugationis, ad primae coniugationis verba aptatum est. Itaque aut eiectum est ε , ut in $\tau\upsilon\theta\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ pro $\tau\upsilon\theta\theta\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\omicron\mu\alpha\iota$, $\lambda\upsilon\theta\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ pro $\lambda\upsilon\theta\theta\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\omicron\mu\alpha\iota$, aut servatum, ut in $\phi\iota\lambda\eta\theta\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$ ex $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\theta\theta\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\omicron\mu\alpha\iota$.

Progredimur nunc ad AORISTVM SECUNDVM, quo nullum tempus maioribus implicitum est difficultatibus. Quas quo melius liceat perspicere, ordine et communem opinionem et Hemsterhusianae sectae placita exponam. Ac vulgo quidem aoristus secundus propter tres causas putatur peculiare quoddam et ab reliquis temporibus diver-

sum tempus esse, primo, quia significationem habeat aoristi; deinde, quia formatus sit ex futuro contracto, quod secundum vocant, sicut ex futuro non contracto, quod primum dicitur, aoristus primus formetur; denique quia reliquos modos habeat, quae non sunt in imperfectis, quibuscum alioqui confundi posset. Hemsterhusii vero secta aoristum nihil nisi imperfectum esse contendit. Primum enim formam esse imperfecti; deinde in plurimis verbis non posse omnino aoristum ab imperfecto discerni; porro, in quibus verbis ab imperfecto diversus sit, natum esse ex obsoletis praesentibus; denique qui ei praeter indicativum modi tribuantur, praesentis esse modos, a grammaticis discriminis causa alio accentu notatos. Ad haec respondere licet, primum, significationem aoristi secundi aperte ab imperfecti significatione distare; deinde terminationem ex imperfecto magis, quam ex aoristo primo petitam esse propterea, ne, si ex aoristo primo ducta esset, in plurimis verbis cum perfecto mediū, quod vocatur, aoristus secundus confunderetur, ut ἤλυθα: atque haec quidem iam Primisserus attulit; porro obsoleta praesentia, unde isti derivent aoristum, saepe ea esse, quae nunquam exstiterint; denique modos aoristi secundi reliquos praeter indicativum nullo modo posse praesentis esse, quia non solum accentu, verum etiam ipsis litteris a praesentis modis recedant. Etenim τυπεῖν non posse a τύπω esse, unde isti aoristum ἐτυπον deducunt, ex eo patet, quod aoristi infinitivus est τυπέειν, ex quo per contractionem fit τυπεῖν. Atqui ex τύπω necessario infinitivus esset τύπειν. Wellerus quidem etiam participium aoristi secundi commemorat τυπέων: quem pessimum errorem esse casus obliqui arguunt. Ad ista omnia nihil animam adverterunt Lennepii se-

ctatores, homines adeo omnis doctrinae, diligentiae, iudicii expertes, ut vix inveneris, quos minus esse ad corrigendam Graecae grammaticae rationem idoneos censeas.

Sed hanc obscuritatem, qua premitur secundus aoristus, ego quidem non videor mihi aliter posse dispellere, nisi si neutram ex istis sententiis unice probans, ex utraque meliora seligam. Ac primum quidem non puto dubitandum esse, quin aoristus secundus origine et natura sua imperfectum sit. Id non solum terminatio atque omnino similitudo, quae est inter aoristum secundum et imperfectum, docet, sed ipsa etiam significationis ratio arguit. Namque etsi negari non potest, aoristum secundum vix alia, quam aoristi significatione occurrere, imperfectum tamen saepius aoristi significatione adhiberi videmus. Hanc rem necesse est exemplis quibusdam confirmemus. Homerus Iliad. I. 414.

ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ
τέκῃσα;

II. 107. de sceptio Agamemnonis,

αὐτὰρ ὃ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λέϊπε Φο-
ρήναι,

quod patet idem esse debere, ac quod praecedit ἔλειπεν in hoc versu:

Ἄτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλειπεν πολύαρι Θυέστη.

Aeschylus in Persis v. 476.

σύ δ' εἶπέ, νηῶν αἰ πεφεύγασιν μέρος,
πᾶ τὰσδ' ἔλειπες.

Sophocles in Oedipo Rege v. 68.

ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὖρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἐπράξα.

Euripides in Oreste v. 379.

βρέφος γὰρ ἦν τότε ἐν Κλυταιμνήστρας χερσίν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰών.

ubi Brunkius non opus habuisset propter temporum rationem malum anapaestum ἐξέλιπον fervare. Veram lectionem retinuit Porfonus, licet Brunkium, quem non intellexerat, male refutans. Euripides in Phoenissis v. 1437.

ἀς γὰρ πείσονται παῖδ' ἐλειπέτην βίον.

Sic eum versum non solum Valkenarii Leidenfes membranae, sed etiam alter codicum Augustanorum exhibent. Theocritus IV. 29.

ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμὴν γιν' ἐλειπε.

Ita ἦν et ἔφην ubique aoristi significatione occurrunt. Quod si omnino imperfecta aoristorum vim interdum habuerunt, facile intelligitur, significatum non obstare, quominus aoristus secundus proprie imperfectum sit. Quin ex hac ipsa re clarum est, cur inventus fuerit. Videbatur enim utraque significatio, quam imperfecta haberent, aliquo certe discrimine indicanda esse. Idque sic factum est, ut imperfecta, ubi aoristorum vim haberent, magis ad futuri contracti normam conformarentur, id est, ut syllabam, quae ante ultimam est, corriperent, velut ἔτυπον, ἔλιπον, pro ἔτυπτον, ἔλειπον, nec tamen in omnibus verbis, cuiusmodi εὔρον est. Quod si ista syllaba natura brevis esset, nunc nihil mutata fuit, ut ἔτεκον, nunc aliam brevem vocalem accepit, ut ἔτραπον. Iam non potest obscurum esse, quare aoristus secundus, quamvis natura sua et origine imperfectum sit, non habeat

tamen significationem imperfecti. Nam quum hoc demum consilio distinctus fuerit ab imperfecto, unde ortus est, ut hac distinctione facta ei aoristi significatio tribueretur, non potuit iam imperfecti rursus vim accipere. Imperfectum contra, quod initio et imperfecto et aoristo tempori significando destinatum erat, non est mirum, si, etiam invento iam aoristo secundo, interdum veteri consuetudine huius locum sustinet. Denique vero etiam modi praeter indicativum reliqui quare aoristo secundo accesserint, iam poterit clare intelligi. Nam quum imperfectum apud Graecos coniunctivo, optativo, atque imperativo carere soleat, infinitivo autem et participio, ut tempus relativum, necessario careat, id contra evenire necesse est, simulatque aoristi significationem nanciscitur. Hinc factum est, ut aoristus secundus hisce omnibus modis instructus appareat. Sed isti modi quoniam non poterant ex imperfecto, quod iis caret, depromi, casu magis et fortuito arbitrato, quam certa quadam comparatione et proportione inventi sunt. Id quod omnium maxime ex infinitivo et participio elucet. Nam infinitivus aoristi secundi activi terminatur syllabis *έειν*, quae undenam ortae sint, nullo pacto intelligi potest. Neque enim *ε*, quod ante ultimam syllabam est, reperitur in indicativo, in quo omnis origo huius aoristi posita est. Quod si tamen infinitivum syllabis *έειν* terminare placuit, debebat etiam participii terminatio esse *έων*, ac magis etiam infinitivi passivi *έεισθαί*. Sed quantumvis *τυπέειν* dicatur in activo, obtinuit tamen in passivo *τυπέσθαι*, et in utroque participio *τυπών* et *τυπόμενος*, ut aperte dominantem in his rebus arbitrii libertatem videas.

Denique ut conficiamus hanc disputationem de aoristo secundo, nec quidquam patiamur dubi-

tari, quin is natura sua sit imperfectum, exemplis utemur verborum contractorum et secundae coniugationis. Atque verba contracta nullum neque activi, neque passivi, nec medii aoristum secundum habent. Cuius rei causa haec est, quod, si quis esset in his verbis aoristus secundus, is quoniam non posset vocalem propriam horum verborum amittere, prorsus imperfecti formam habiturus esset. Nullo enim pacto potest intelligi, quomodo ex *φιλέω* abiecto *ε* fieri possit *ἔφιλον* aoristus: immo *ε*, quod proprium huius verbi est, servari oportet: sed tum aoristus foret *ἔφιλεον*, quod est imperfectum. Scilicet hoc minus indigebant haec verba aoristo secundo, quod primum habent omnia. Solet enim ferme in iis maxime verbis secundi aoristi usus requiri, quorum primus aoristus propter molestiorem prononciationem neglectus fuit. Nec puto erunt, qui, Steinbrüchelii miram opinionem sequuti, aoristum secundum, etiam ubi primus existet, necessarium putent. Huic enim aoristi secundi ad primum eadem comparatio visa est esse, quae est plusquamperfecti ad perfectum. Verum id sibi prorsus repugnat. Nam aoristus si fieret tempus relativum, non esset aoristus. Etenim nihil interest utrum relativum tempus ad aliud definitum, cuiusmodi est perfectum, an ad indefinitum, qualis aoristus est, referatur: quia si, relativum est, eo ipso necesse est incertum sit, ad quodnam tempus referatur. Sed quod dixi, verba contracta carere aoristis secundis, erunt haud dubie, qui id falsissimum putent, exemplorum, quae afferri solent, multitudinem adducti. At enim haec exempla infra in emendatione indicis verborum irregularium omnia ostendam e verbis non contractis petita esse. Deinde vero, ne secunda quidem coniugatio aoristum secundum habet. Hoc quoque secus esse vulgo

putatur. Afferunt enim usitatissimos aoristos ἔθην, ἔξην, ἔδων. At num ii aoristi sunt? Non magis, puto, quam ἐτίθην, ἴσθην, ἐδίδων. Nimirum verba secundae coniugationis alia nihil in initio augentur, alia accipiunt syllabam vel e duplicatione primae syllabae, vel ex sola vocalis alicuius accessione natam, ut ex θῆμι, δῶμι, στῆμι, quae facta sunt e θέω, δέω, στάω, fit τίθημι, δίδωμι, ἴσθημι. Igitur quae verba secundae coniugationis duplicem formam, alteram auctam syllaba, alteram non auctam, haberent, ea quum duplici etiam imperfecto instructa essent, ita visum est hac commoditate uti, ut longior imperfecti forma significationem imperfecti retineret, ἐτίθην, ἴσθην, ἐδίδων, brevior autem aoristi significationem indueret, ἔθην, ἔξην, ἔδων. Idem quum aoristus etiam reliquis modis indigeret, additi ei sunt modi praesentis brevioris, quod in usu esse desierat. Quae vero verba secundae coniugationis non augentur duplicatione primae syllabae, ea ne aoristum quidem secundum habent, sed aut eorum imperfectum munere fungitur aoristi, ut ἦν, ἔσθην, aut aoristum petunt a prima coniugatione, ut εἶσα.

Ad exemplum aoristi secundi activi primae coniugationis formatus est AORISTVS SECVNDVS PASSIVI ex imperfecto passivo, ut ἐτυπόμην, ἐλιπόμην. Qui quum eodem modo, ac primus passivi aoristus, ad reciprocam vel activam significationem deflecteret, ad similitudinem eius aoristi passivi, quem ex secunda coniugatione in primam tractatum vidimus, conformari coepit, ut ἐτύπην, ἐκρύβην. Atque uti ex eodem illo passivi aoristo, qui ex secunda coniugatione ad primam accessit, futurum passivi factum est, ita ex secundo passivi aoristo aliud futurum fieri coepit, quod SECVNDVM PASSIVI FVTVRVM dici solet, κρυβήσομαι.

In secunda autem coniugatione eadem AORISTI SECUNDI PASSIVI ratio est, quam in activo esse diximus. Nam quum a duplici praesente duo imperfecta passiva essent nata, ἐτιθέμην, ἐθέμην, ἐδιδόμην, ἐδόμην, correptior forma aoristi loco adhiberi coepit, significatione autem reciproca atque activa.

Denique ex praeterito perfecto plerumque quum omnino quaevis alia tempora, tum maxime futurum passivum solet oriri. Nam quum pleraque omnia, quae hactenus commemorata sunt tempora, actionem aliquam perpeffionemve quodam tempore vel durasse, vel durare, vel duraturam esse significant, visae sunt formae desiderari, quibus is status, qui finita actione vel perpeffione succederet, durasse, vel durare, vel duraturus esse indicaretur. Itaque e perfecto, quod finitam actionem esse significat, hae formae erant hauriendae. Nova igitur verba exfiteri, duplicationem primae syllabae, perfecti propriam, tum etiam in fine formam perfecti habentia, ut *δεδοίκω, πεποιθω*. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 248. seq. Sed nullo magis in tempore frequentior perfecti usus est, quam in futuro passivo, ut *τεθνήξομαι, κεκλήσομαι*. Quae quidem futuri formae quum et infinitivos et participia habeant, non possunt relativis temporibus adnumerari: id quod supra iam, quum de infinitivis et participiis diceretur, adnotatum fuit. Sunt igitur futura aorista, et aliquid quacumque in parte futuri temporis perfectum fore significant. Ostendam id exemplis quibusdam. Aeschylus in Prometheo v. 845.

χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πάντιος μυχός,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς περιείας μνήμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.

Sophocles in Oedipo Rege v. 410.

ὃ γὰρ τι σοὶ ζῶ δῆλος, ἀλλὰ Λοξία.
ὥστ' ἔ Κρέοντος προστάτε γεγράψομαι.

Aristophanes in Pluto v, 1028.

τί γὰρ πάσαι, Φράζε, καὶ πεπεράξεται.

Atque grammatici adnotare solent, hoc futurum pro futuro mediū vel passivi usitato ab Atticis adhiberi; quo magis necesse est aoristi vim habeat, ut illud futurum, cuius locum tenet. Caeterum adnotatio ista grammaticorum non ab omni parte vera est. Servat enim hoc futurum ex perfecto natum significationem perfecti, sed quum saepe non multum intersit, utrum perfecti significatus adhaereat futuro, an ab eo absit, non est mirum, si hoc futurum, etiam ubi communis forma locum habitura esset, reperitur. Sic apud Sophoclem in Antigona v. 91,

ἐχθρῶν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

Id similiter Latine et *quiescam* et *quievero* dici potest. Theocritus XVIII. 47.

γράμματα δ' ἐν Φλοιῶ γεγράψεται, ὡς πα-
ριάν τις
ἀννείμη, Δωριστί· σέβευ μ', Ἐλένας Φυτῶν
ἐμμι.

Caeterum perabsurda opinio illorum, qui hoc futurum ex significatione ei ab se ipsis afficta paullo post futurum vocarunt, iam pridem a viris doctis reprehensa est ac repudiata.

Imperfectum ε — όμην.

ώλόμην, έτυπόμην, έσπειρόμην, έφιλεόμην.

Futurum primum — έσομαι.

ώλέσομαι, τύψομαι, τυπέομαι, τυπέσμαι, σπαρέσμαι, φιλήσομαι.

Futurum secundum — εθήσομαι.

έλεθήσομαι, τυφθήσομαι, σπαρθήσομαι, φιληθήσομαι.

Futurum tertium — ήσομαι.

ώλήσομαι, τυπήσομαι, σπαρήσομαι.

Futurum exactum — ε — έσομαι.

ώλέσομαι, τετύψομαι, πεφιλήσομαι.

Aoristus primus ε — έθην.

ώλέθην, έτύφθην, έσπάρθην, έφιλήθην.

Aoristus secundus ε — ην.

ώλην, έτύπην, έσπάρην.

Perfectum — ε — εμαί.

ώλεμαί, τέτυμμαί, έσπάρμαί, πεφίλημαί.

Plusquamperfectum ε — ε — έμην.

ώλέμην, έτετύμην, έσπάρμην, έπεφιλήμην.

Medium.

Praesens et imperfectum passivi.

Futurum primum passivi.

Aoristus primus ε — εσάμην, άμην.

ώλεσάμην, έτυψάμην, έσπειράμην, έφιλησάμην.

Aoristus secundus ε — όμην.

ώλόμην, έτυπόμην, έσπαρόμην.

Perfectum — ε — αι.

ώλα (όλωλα).

Plusquamperfectum ε — ε — εα.

ώλεα (όλώλεα).

CONIUGATIO SECUNDA.

*Activum.*Praesens — *εμι.*

τίθημι, ἵστημι, φθίμι, δίδωμι, ζεύγνυμι.

Imperfectum ē — *α (αν).*

ἐτίθεα, ἐτίθην, ἴσθη, ἔφθην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν.

Aoristus secundus ē — *α (αν).*

ἔθην, ἔστην, ἔφθασεν ἔδωκ', ἔφυν.

*Passivum.*Praesens — *εμαι.*

τίθεμαι, ἵσταμαι, φθίμαι, δίδομαι, ζεύγνυμαι.

Imperfectum ē — *έμην.*

ἐτίθέμην, ἵσάμην, ἐφθίμην, ἐδιδόμην, ἐζευγνύμην.

Medium.

Praesens et imperfectum passivi.

Aoristus ē — *έμην.*

ἔθέμην, ἐδόμην.

Descripsi formas solorum indicativorum. Quoniam enim non hoc mihi consilium est, ut universam grammaticae rationem exponam, in hac quoque parte multa licebit omittere. Sed qui omnes coniugationis partes explicare instituent, etiam in reliquis modis animadvertere debebunt, quid e secunda coniugatione in primam transierit, Eiusmodi sunt optativi in *ειην, οιν, ωην*, et *εαι* terminati. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 345. seq. 383. seq. 386. Quin nescio an etiam terminatio optativi *εαι* e secunda coniugatione in primam traducta sit. Certe illud *εαι* Aeolenses maxime retinuerunt, qui verbis

in *εμι* exeuntibus delectabantur. Eadem ratio est
 coniunctivorum *ελθῆσι*, et similium, de quibus
 vide quae congeffit Fischerus ibidem p. 347. Con-
 iunctivus enim secundae coniugationis omnino se-
 quebatur indicativi exemplum. Quare etiam pri-
 ma persona singularis in *ωμι* terminabatur, cuius
 exemplum infra afferam in indice verborum irre-
 gularium ad *αγω*.

CAP. XXX.

De verbis irregularibus.

Pleraque omnia Graecae linguae verba quibusdam
 temporibus carere constat, cuius rei causa maxime
 quaerenda est in asperiore horum temporum pro-
 nunciatione. Itaque quae cuiusque verbi tempora
 non usurpantur, eorum loco adhiberi solent alio-
 rum tempora verborum. Atque sumuntur haec
 tempora aut ex absoletis cuiusque verbi formis,
 aut ex aliis omnino verbis, aut fiunt denique nova
 auitum iudicio. Sed haec omnis formarum per-
 mutatio non fit temere: immo sunt certae quae-
 dam regulae, ex quibus, quae temporum cuiusque
 verbi formae adhibitae fuerint, cognoscere liceat.
 Quae quidem regulae hanc tantummodo vim habe-
 re poterunt, ut aut principes formas investigare
 doceant, aut eam rationem monstrant, qua singu-
 lae formae ut origines sumantur, etiam si numquam
 in usu fuerint. Nam in eo maxime tum a veteri-
 bus, tum ab recentioribus grammaticis erratum est,
 quod verborum formas numquam hominum Grae-
 corum sermone usurpatis ita commemorarunt, tam

quam si exstiterint aliquando, temporis autem longinquitate perierint. Quamquam incerta atque anceps est in hoc genere disputatio, quum earum formarum, quas in multis verbis non reperimus adhibitas, in aliis ubique exempla occurrant. Verum tamen, si, ut par est, modesti volumus esse in eiusmodi re, quae auctoritate dumtaxat et experientia continetur, non licebit novas verborum formas fingere, nisi ubi earum manifestissima exstant documenta. Immo in plerisque verbis satis erit causas indicasse, cur quaedam tempora tamquam ab aliis formis facta sint, quae formae numquam fuerint in usu.

CAP. XXXI.

De investigatione primarum formarum.

Sed haec disputatio ut quasi via quadam et ratione procedat, primo loco dicendum est de iis, quae vere principes formae haberi debent. Quam rem hisce complectemur regulis.

I. Nullum verbum pauciores, quam duas syllabas, habet; sed si primitivum est, raro plures.

II. Verba pura, quae plures duabus syllabis habent, non sunt primitiva.

III. Pleraque verba, quorum littera characteristica est δ , θ , ν , omnia, quorum est τ , si ante has litteras vocalis est, non sunt primitiva.

IV. Omnia verba, quae ante terminationem habent duas consonantes, vel unam duplicem, non sunt primitiva.

Quae autem derivatae formae sunt, eae ad quas origines referri debeant, ex hoc indice cognoscetur.

I. Formae *αιω* et *αυω* natae sunt ex *αω*, ut *καίω*, *ψαύω*.

II. *ευω* ex *εω* et *υω*, ut *ἀλεύομαι*, *σεύω*. Inde ad horum similitudinem alia de integro verba efficta sunt, ut *παρθευέω*. Id quod in plurimis aliis formis accidit.

III. *μβ* ex *β*, ut *λαμβάνω*.

IV. *γγ* ex *γ* et *ν*, ut *κλάγγω*, *πλάγγω*.

V. *δ* plerumque e verbis puris, ut *ἔδω*, *δείδω*.

VI. *νδ* e *δ* et verbis puris, ut *ἀνδάνω*, *κυλίνδω*.

VII. *ζ* proprie e *δ*, addita *σ*, ut in multis verbis fieri consuevit. Vide Fischeri animadv. ad Welherum spec. I. p. 207. Sic *ἔζω*, *φράζω*. Deinde pro formis *γ*, et *γγ*, et *κ*, et *χ*, adhibitum, ut *κράζω*, *πλάζω*, *σενάζω*. Sic *σενάχω* exstat adhuc in Iliad. XXIV. 639. Hinc *αζω* et *ιζω* frequentes formae, quibus verba productiora fierent, ut *νεμεσίζομαι*. Ac Dorientes futura per *ξ* terminarunt, ad similitudinem eorum verborum, quorum praesens *γ* habet. Vide Maittarium de dialectis p. 215. seq.

VIII. *θ* reperitur in formis *αθω*, *εθω*, *υθω*, quibus prolongari verba solent, ut *κιάθω*, *τελέθω*, *φθινύθω*. Hae formae futuro carent: vide Etymologicum M. p. 231, 51. Ex *εθω* verbis puris in *αω* et *εω* exeuntibus addito forma *ηθω*, quae permultis in verbis occurrit, nata est, ut *μήθω* e *μάω*, *πήθω* e *πάω*, *νήθω* e *νέω*, ex *ωω* autem *ωθω*, ut *κλώθω* e *κλώω*, *βρώθω* e *βρώω*. Similis origo est verborum in *ηκω* finitorum: nam ut ab *ὄλω* e perfecto fit *ὀλέκω*, ita a *δάω* est *δήκω*.

IX. *νθ* e *θ*, ut *λανθάνω*, *μανθάνω*, *παιδάινω*.

X. σθ e verbis puris, ut αἴσθομαι, et e δ, ut ἔσθω, nisi forte hoc quoque ex puro ἔω natum est. Grammatici quidem falluntur, qui αἴσθω ex αἰστός, ἔσθω ex ἔσός derivant. Vide quae de verbo ἐγέρθω, quod grammaticorum inventum est, habet Etymologus M. p. 43, 27. 309, 53. 383, 5. Verbum illud est ἐγερέθω. Ἐσθω autem et αἴσθομαι pro ἔθω et αἴθομαι dicta sunt, addito σ, ut in plurimis verbis.

XI. χθ e γ et κ, ut ἀχθομαι ab ἀγω, et ἐρέχθω ab ἐρέκω. Proprie haec verba ad formam εθω pertinere videntur, e qua propter pronunciationis celeritatem omissum est ε.

XII. γκ e κ, ut ἐνέγκω ab ἐνείκω.

XIII. σκ e verbis puris. Nimirum quum productiores formas in κω fingere vellent, addidere σ, ut βάσκω, ἀρέσκω, θνήσκω, ἀλίσκω, ἀλύσκω, γιγνώσκω. Lacones propius ad horum originem dicebant διδάκκη. Vide Scalig. ad Manil. p. 427. et interpretes Hesychii ad ἀκκωρ. Hinc factum, ut futurum horum verborum habeat ξ, θνήξω, ἀλύξω. Caeterum huc referendae sunt formae imperfectorum ασκον et εσκον, frequentissimae apud poetas et scriptores Ionicos: in quibus formis hoc notabile est, quod augmento destituuntur. Vide quae congeffit Fischerus in animadversionibus ad Wellerum spec. II. p. 340.

XIV. αινω et αυνω ex αω, ut βαινῶ, ἐλαύνῶ. Forma αινω etiam ad prolongationem verborum barytonorum adhibetur, ut ἰσχυραίνῶ.

XV. ανω ex ω, ut ἰκαίνω, θιγγάνω.

XVI. εινω ex αω et ω, ut τείνω, ἐρεείνω, φαείνω.

XVII. ινω ex ιω et ω, ut πίνω, ὀρίνω.

XVIII. υνω ex υω, ut δύνω.

XIX. γν e γ, ut μιγνύω.

- XX. $\kappa\nu$ e κ , ut δάκνω, δεικνύω.
- XXI. $\mu\nu$ e μ et ν , ut τέμνω, μίμνω.
- XXII. $\nu\nu$ e ν , ut τίννυμι.
- XXIII. $\rho\nu$ e ρ , ut πτάρρυνμαί.
- XXIV. $\chi\nu$ e χ , ut άχυνμαί.
- XXV. $\sigma\chi\nu$ e $\sigma\chi$, ut ισχναίναω.
- XXVI. ξ e futuris formarum γ , κ , χ , ut αύξω. Huiusmodi putatur ξον esse, de quo disputat Etymologus M. p. 472; 10.
- XXVII. $\sigma\pi$ e π , ut έσπομαι, ένίσπω.
- XXVIII. $\alpha\iota\rho\omega$ ad prolonganda verba barytona adhibetur, ut έχθάρω.
- XXIX. $\sigma\tau\rho$ e verbis puris, ut βωστρέω. Vide Koenium ad Gregor. de dial. p. 131.
- XXX. $\sigma\sigma$ et $\tau\tau$ e γ , ut πράσσω, άμύσσω; έρύσσω; e κ , ut Φρίσσω; e χ , ut τάράσσω; e $\pi\tau$, ut πέσσω, de quibus videnda grammaticorum loca allata a Fischero ad Wellerum spec. I. p. 214. II. 329. e τ , ut έρέσσω, λίσσομαι; v. Etymologum M. p. 567, 22. inde in futuro unum σ est; e verbis puris, ut πλάσσω, ιμάσσω, ινάσσω, πάσσω; atque haec quoque, ut par est, in futuro habent unum σ . Vide notata a Fischerō ad Wellerum spec. II. p. 329. Deinde haec forma addi solet, ut verba prolongentur cum quadam significationis mutatione, ut ένειρώττω.
- XXXI. τ e verbis puris, ut άτάω, άνύτω.
- XXXII. $\kappa\tau$ e κ , ut τίκτω.
- XXXIII. $\pi\tau$ e β , π , ϕ , ut βλάπτω, κλέπτω; άπτω.
- XXXIV. $\sigma\chi$ e χ et verbis puris, ut ισχω, πάσχω.
- XXXV. ψ e futuris formarum β , π , ϕ , ut έψω.

XXXVI. *σεω* e futuris, ut *δρασεώ*, *ἀλλεξεώ*, *ὀψείω*, de quibus Etymologus M. p. 231, 49. 750, 52.

His denique addendus est alius index, quo ostendatur, quae ex quaque praesentis forma reliquorum temporum formae prodeant. In quarum descriptione ea tantum tempora commemorari opus est, quae insigniorem habent diversitatem, id est, futurum, perfectum utrumque, et aoristum passivi eum, qui ex secunda coniugatione ad primam accessit. Nam haec qui sciat qualia in quoque verbo sint, caetera sponte inveniet.

Verba pura: Futurum *σ*. Perfectum activi *κ*. Perfectum passivi, *μ*, et si diphthongus et interdum si *ω* praecedit, *σμ*. Aoristus passivi *θ*, et post diphthongum, interdum etiam post *ω*, *σθ*. *Φιλέω*, *αἰκέω*, *γνώω*.

B. Fut. *ψ*. Perf. act. *β* et *φ*. Perf. pass. *μμ*. Aor. pass. *φθ*. *Στείβω*, *λείβω*, *τρίβω*.

Γ. Fut. *ξ*. Perf. act. *γ* et *χ*. Perf. pass. *γμ*. Aor. pass. *χθ*. *Ἄγω*, *Φεύγω*, *λέγω*.

Δ. Fut. *σ*, propterea quod litterae *δ*, *θ*, *τ* cognatae sunt consonanti *σ*, eoque in eam mutantur. Perf. act. *δ*, vel *κ*, quod inde obtinet, quia *δ*, ut mollis consonans facile eliditur. Perf. pass. *σμ*. Aor. pass. *σθ*. *Ἐρείδω*, *εἶδω*, *ἔδω*.

Z. Haec forma si ex verbis puris nata est, in futuro *σ*, in perfecto activi *κ* habet. Perf. pass. *σμ*. Aor. pass. *σθην*. *Νομίζω*, *σώζω*. Sin ex *γ*, *δ*, *χ*, *γγ* natum est *ζ*, horum rationem sequuntur derivata tempora.

Θ. Fut. *σ*, propter cognationem harum litterarum. Perf. act. *θ*, vel *κ*, quoniam *θ*, ut mollis littera, facile opprimitur. Perf. passivi *σμ*, inter-

dum μ : vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 402. Aor. pass. $\sigma\theta$. Πείθω, κηθω, πλήθω, ἀλήθω, κηθήθω.

K. Fut. ξ . Perf. act. κ et χ . Perf. pass. $\gamma\mu$. Aor. pass. $\chi\theta$. Δήκω, διώκω, δέκω.

L. Fut. σ , sed plerumque contracta forma praefertur. Perf. act. λ et $\lambda\kappa$. Perf. pass. $\lambda\mu$. Aor. pass. $\lambda\theta$. Θήλω, ατέλλω, έλω.

M. Fut. σ , sed adhibetur forma contracta. Perf. act. μ et $\mu\kappa$. Perf. pass. $\eta\mu\alpha\gamma$. Aor. pass. $\eta\theta\eta\eta$. Δέμω, δρέμω.

N. Fut. σ , sed plerumque forma contracta obtinet. Perf. act. ν , $\gamma\kappa$, et e verbis puris κ . Perf. pass. $\mu\mu$ et μ . Aor. pass. $\nu\theta$ et θ . Φαίνω, κρήνω, φθαίνω.

Ξ. Asperitatis vitandae causa formantur tempora tamquam e verbis puris έω. Fut. $\eta\sigma\omega$. Perf. act. $\eta\kappa\alpha$. Perf. pass. $\eta\mu\alpha\gamma$. Aor. pass. $\eta\theta\eta\eta$. Αύξω.

Π. Fut. ψ . Perf. act. π et ϕ . Perf. pass. $\mu\mu$. Aor. pass. $\phi\theta$. Λείπω, τρέπω.

P. Fut. σ , sed plerumque forma contracta praefertur. Perf. act. $\rho\kappa$ et ρ . Perf. pass. $\rho\mu$. Aor. pass. $\rho\theta$. Άρω, έρω, έγείρω, σπείρω.

T. Haec, si vocalis praecedit, orta est e verbis puris, et in futuro σ , in perfecto activi κ habet. Perf. pass. $\sigma\mu$. Aor. pass. $\sigma\theta$. Ανύτω. Sin consonans praecedit, tamquam e verbis puris έω tempora formantur. Αμάετω.

Φ. Fut. ψ . Perf. act. ϕ . Perf. pass. $\mu\mu$. Aor. pass. $\phi\theta$. Γλύφω, στέφω, στρέφω.

X. Fut. ξ : sed, ubi forma contracta occurrit, ea ex $\eta\chi\omega$ et $\acute{\epsilon}\chi\omega$ est $\alpha\chi\omega$, ex $\iota\chi\omega$ et $\acute{\upsilon}\chi\omega$ autem

γῶ et υγῶ. Perf. act. γ. Perf. pass. γμ. Aor. pass. χθ. Ἀήχω, ψήχω, βρέχω, βρύχω.

Ψ. Aiperitatis vitandae causa formantur tempora tanquam e verbis puris εῶ. Fut. ἦσα. Perf. act. ηξα. Perf. pass. ημω. Aor. pass. ἦθην. Εψω.

In hoc indice quasdam formas consulto omisimus, ut σο. Sequuntur enim eas formas, ex quibus natae sunt. Has autem suppeditabit superior index in quo quum inventae erunt, ad hunc posterioriorem indicem exigi poterunt.

CAP. XXXII.

De indice verborum irregularium.

Persequar nunc indicem verborum irregularium, qui ab aliis ferme alius exhibetur, sed a plerisque tamen sic, ut multis magnisque plenus sit erroribus. In eo corrigendo operam ponere decebat Fischerum, sed ille si usquam alias, hic ea attulit, quae hominem sanae mentis legere taedeat, scribere, autem pigeat pudeatque. Invenit tamen hic quoque, a quo divini ingenii laudem reportaret. Scilicet adeo facile est hac aetate laudari, ut saepenumero in laude infit contemptio. Hoc vero magis laudari se volunt homines. Omnium autem primus Buttmanus bene de hoc indice mereri coepit, qui quum intellexisset, multa verba, quae vulgo ut antiqua commemorarentur, nunquam in usu fuisse, omittenda ea censuit, modo ne ipse aliquaedam, quae multo minus umquam existerunt, excogitasset. Ex illo indice igitur ea tantum verba

ponam, quorum formatio non satis recte a vulgaribus grammaticae explicatoribus exposita est.

ΑΩ. Huius verbi afferunt vulgo formas *άάω*, *άάσω*. Debebat vero *άω* poni, quod primam syllabam brevem habet, ut et poetarum loci ostendunt, et Eustathius docet p. 1625, 58. Ex hoc verbo formant *άτω*, unde *άσα* et *άσθην* derivant. *Άτω* memorat Etymologus M. p. 162, 51. Sed in Aldi Hortis Adonidis fol. 25. a. ubi eadem adiunctio legitur, *άτῶ* scriptum. Sed inde cur *άσα* et *άσθην* deducantur, non video: quae recte fiunt ex *άω*. Ita Etymol. M. p. 1, 20. 25. *Άτω* certe equidem vereor ut usquam existerit. Nam *άτάω* ab *άτη* factum, ut e longa *α* cognoscitur. Ac quod pro illa forma, *άτω*, afferri posset *άτάω* prima brevi ex Etymologo M. p. 162, 15. et, qui ex hoc corrigendus est, ex Eustathio p. 1881, 18. id ipsum dubiae auctoritatis est, quippe e quorundam sententia pro *άγαυομένης* in Homero repositum. Eodem modo nihili est *άσω*, τὸ βλάπτω apud Etymologum tum editum p. 39, 42. tum scriptum, quod ille effinxit, ut inde derivaretur *άσυλος*. Paulo melius grammaticus in Hortis Adonidis p. 217. a. *άζω*, ὅθεν άριστος πρώτος άσθην κη άάσθην. Res ita se habet. *Άω* princeps forma est, *spiro* significans. Hinc aliae et significationes et formae ortae sunt. Ac primum *fatiandi* significatio, non illa propria, sed ducta ab eo, quod qui labore fatigati sunt, anhelant. v. Etym. M. p. 16, 48. Hinc *άσεν*, *άσαι*, *άσεσθε* apud Homerum, Hesiodus in Scuto Herculis v. 101.

ἢ μὴν κη κρατερός περ ἐὼν άαται πολέμοιο.

Scholias: *άημι* γάρ τὸ ἐπνέω κη τὸ παθητικὸν *άαμαι*, *άασαι*, *άαται*. Idem est *άδεν* prima

longa apud Etymologum M. p. 164, 51. Hefychius aptissime ad veram verbi vim declarandam: ἀδε-
ται, πίμπλαται, κοπιᾷται. Idem: ἀδνηότες, ἀδην
ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι ὕπνω. Vide Apollonii
Lex. Hom. p. 44. Indidem ἀδος, *satietas* v. Etym.
M. p. 16, 50 et Hefych. et ἀδινός: v. Apollonii
Lex. Hom. p. 40. seq. et ἀδαίος Sophronis apud
Eustathium p. 1304, 36. Caeterum ἀδεῖν scripsit
Apollonius in Lexico Homer. p. 8. quod ἀδεῖν
scribere debebat: interpretationes autem adiecit,
quae ad ἀδεῖν pertinent. Deinde *calido halitu spi-
rare*, quod dicebatur hac forma ἄζειν. Etymolo-
gus tum editus p. 22, 52. tum MS. ἄζειν, τὸ εἶμα
ἀθρόως προσπνέειν. Quae corrigi debent ex his
verbis Eustathii p. 983. extrema: ψιλῆται δὲ ποτε
ἀδως ἢ λέξις, ἢ μόνον ἐπὶ τῷ ἄζειν τὸ ξηραίνειν,
ἀλλὰ καὶ ὅτε ἀσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα,
ὅτι ἄζειν τὸ ἀθρόως προσπνέειν τῷ εἶματι θερμόν.
Hinc ἄζειν etiam ξηραίνειν significat, cuius falsam
originem posuit Etymologus M. p. 22, 27. Hinc
ἀζαλέος: Etymol. M. p. 22, 51. Hac demum signi-
ficatione factum, ut ἀεῖν etiam *nocere* esset: quod
vel αὔος et αὐαίνειν, quae eiusdem originis sunt,
demonstrant. Eademque verbi ἄζειν vis est. He-
fiodus in Theogonia v. 98.

εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
ἄζηται κραδίην ἀκαχημένος.

ΑΓΩ, *duco*. Recte faciunt, qui aoristum ἤγα-
γον ab antiqua forma ἀγάγω deducunt, quae ut
aliae multae duplicatione primarum litterarum or-
ta est. Sed Suidas: ἀγάγης, αὐθύπότακτον, καὶ
ἀγάγωμεν. Verbum αὐθύπότακτον autem, quod
vocabulum commemoravit, non explicavit, H. Ste-
phanus, significat coniunctivum aoristi in iis ver-
bis, quae reliquis temporibus caeant. Vide Eu-

stathium p. 684, 18. 983, 42. 1253, 52. et Etymol. M. p. 304, 37. Thomam M. in v. e. p. 267. et Fischerum in proluf. de vitiis lex. N. T. p. 646. et ad Wellerum spec. II. p. 390. Ἀγάγω tamen memorat Etymologus M. p. 54, 43. ἀγω βαρύτονον, ἐξ ἧ ἀγάγω, καί, ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν. εἰς μι. Etymologicum MS. παρὰ τὸ ἀγω βαρύτονον. ἐξ ἧ ἀγάγω καὶ ἀγάγωμι, εἰς μι. Locus, quem editus Etymologus affert, legitur in Iliad. XXIV. 716. ubi nunc ita editum:

αὐτὰρ ἔπειτα
ἀσεσθε κλειθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Schol. Venetus ibi: γράφεται, πόλινδε. At ἀγάγωμι optativum, qui alibi recte cum ἐπὴν coniungitur, ut Iliad. XIX. 208. XXIV. 227. hic quidem ferri non posse, temporum ratio docet. Quo minus dubitandum, quin vera sit lectio Etymologi ἀγάγωμι, cuius vestigia sunt etiam in Homeri codice Lipsienfi, qui ἀγάγωμαι habet. Nimirum insolentia formae adducti fuere librarii, ut ἀγάγωμι scriberent. Grammatici enim verborum in μι exeuntium tertiam tantum coniunctivi personam singularem ad indicativi regulam formari tradiderunt, ut Gaza p. 117. τὸ δὲ δῶσιν ἐπὶ τῆ τρίτῃ καὶ δῶσι ποιητικά, πρὸς παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ἐνικῶν. Scripsit, puto, πρὸς τὸ πα ἀδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ὀριστικῶν. Sicuti igitur tertiam personam coniunctivi ad indicativi similitudinem veteres flexerunt, ita iam eos etiam primam in μι formasse existimabimus. Quam rem non dubito quin aliquando plura exempla comprobatura sint.

ΑΝΔΑΝΩ. Huius verbi memorant aliam formam ἀδέω. Hesychius ἀδῶ, ἀρέσκω. Etymologicum M. p. 16, 37. Eustathius p. 1721, 60. καὶ ὅτι ἀδεῖν λέγεται ἄλλως τὸ ἀρέσκειν, ὡς ἀπὸ δευτέρου μέλο-

λοντος, οὐ ἐνεστὼς θεματικὸς τὸ ἦδω, ἦτοι εὐφραίνω, δατυνομένε αὐτῆ, εἰ καὶ τὸ ἀδεῖν ψιλῶται Διολικῶς, ἢ χρεῖσις ἐν Ἰλιάδι. ὅτι δὲ τὸ ἀδῶ, ἀδήσω, καὶ αὐτόχρημα τὸ ἦδεσθαι δηλοῖ ποτέ, δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἰππώνακτος, ἣν Ἡρακλείδης προφέρει ἐπόντος, ἀδήμα βεβλή, ἦγεν ἦρεσκε τὸ βεβλευμα. καὶ εἶη ἂν τριῖτε παρακειμένε μετοχὴ ἀδηκῶς, ὁ ἠδυνθεῖς, ἀπεναντίας τῷ Ὀμηρικῷ. Idem p. 400, 22. quem locum mox afferam. Aliam deinde formam ἀδω commemorat Etymologus M. p. 420, 40. Sic etiam cod. MS. in eo loco, unde modo ἀδεῖν commemoravi, p. 16, 37. ἀδεῖν, τὸ ἀρέσαι, ἀπὸ τῆ ἀδω, ἄσω, ὁ β' ἀόριστος ἀδον. ἀδε δ' Ἐκτορι μῦθος. Utrumque verbum, et ἀδω five ἄδω, et ἀδέω, a grammaticis fictum arbitror. Verbum, unde ἀνδάνω sua tempora sumit, ἦδω fuit. Etym. M. p. 420, 40. 16, 37. Eustathius p. 539, 7. 1400, 36. Idem p. 400, 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆ ἦδω τὸ εὐφραίνω δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ἀδῶ. ἢ Ἰωνικῶς καὶ Διολικῶς, ἦδη δὲ καὶ Δωρικῶς ψιλῶθέντος καὶ ἀνελεθέντος, γίνεται ἀπ' αὐτῆ ἀδεῖν. In quibus hoc falsum videtur, quod ἀδεῖν infinitivum praesentis esse dicit. Idem p. 958, 30. τῆ δὲ ἀδεν συστέλλεται μὲν ἢ παραλήγεσα, τὸ δὲ αὐτῆς πνεῦμα ἢ πάνυ δῆλον. δύναται γὰρ καὶ δατυνοεσθαι ἀπὸ τῆ ἦδω, ἵνα δηλοῖ τὸ ἦδυσ ἐδόξε, καὶ ψιλῶσθαι δὲ, ὡς ἀπὸ τῆ ἀδεῖν, ὁ εἰς ἀρέσκειν. ἀμφοτέρως δὲ τὸ τριῖτον ῥῆμα δεύτερός ἐστιν ἐνεργητικὸς ἀόριστος. Immo, ut supra dixi, verba contracta nullos habent secundos aoristos. Quare ἀδε necessario aoristus est secundus verbi ἦδω, ut e πήδω ἔπαθον fit, e γήμω ἔγαμον, θήπω ἔταφον, λήθω ἔλαθον, μήθω ἔμαθον. Atque omnino neque ἀδω, neque ἀδέω unquam existisse arbitror. Nam alterius quidem formae, ἀδω, nulla plane vestigia existant: pro altera autem, ἀδέω,

quae argumenta afferri possunt, aliquam tantum speciem veritatis habent. Ea autem sunt futurum, *ἀδήσω*, et perfectum *ἀδήκα*, quod cum leni spiritu scriptum supra ex Hipponacte apud Eustathium commemoravi. At hae quoque formae ex *ἦδω* ductae videntur, quoniam correpta vocalis magis, quam producta placebat. Sic ex *μήθω μαθήσομαι* et *μεμάθηκα*, e *πήθω παθήσω* et *πεπάθηκα*, e *τεύχω τυχήσω* et *τετύχηκα*, ex *ἐρεύθω ἐρευθήσω* et *ἠρύθηκα*. Ex hoc verbo *ἦδω* ductum est etiam nomen *ἄδος*, ἡ εὐθεσύνη, teste Etymologico M. p. 18, 12. ut a *πήθω πάθος*. Quamquam, si istud vocabulum ex Homero petatum est, fatietatem significat, ab *ἄδεν* deductum. Nam Aristarchus id cum aspero spiritu scribebat: vide scholiasten Venetum ad Iliad. XI. 88. et Eustathium p. 539, 3. Quamquam etiam *ἄδος* cum leni spiritu ex *ἄδε*, placuit, derivat Eustathius p. 893, 46.

AIPΩ. Hinc *ἄωρο* in Iliad. III. 272. quidam derivant apud Etymologum M. p. 116. extrema et in Aldi Hortis Adonidis fol. 27. a. Ex *ἄρω* autem deducebat Herodianus, ut ex iisdem locis et e scholiis Venetis constat. In Suida negligentissimus iste Kusterus edidit *ἄωρο*, ἐκρέματο, omiſſis, quae sequuntur in edd. vett. *ἄρω*, ὄρω, ὄρωκα, ὄρωμαι, ὄρωσο, ὄρωτο, καὶ ἄωρο. Emen- danda haec sunt ex Herodiano: *ἄρω*, ἄρωσο, ἦρωκα, ἦρωμαι, ἦρωσο, ἦρωτο, καὶ ἄωρο. Denique Eustathius p. 413, 31. aut ex *ἠώρητο* factum censet, aut ab *ἀείρω* derivatum. Recte vero ab *ἀείρω*. Neque opus, ut alteram scripturam *ἄωρο*, memoratam Eustathio, cum H. Stephano in indice Thesauri praeferamus.

AΙΣΘΑΝΟΜΑΙ. Huius tempora deducunt a verbo *αἰσθέω* vel *αἰσθέομαι*, quod numquam exstitit. *Αισθῶ* memorat Etymologicum M. p. 40.

14. αἰσθέομαι inusitatum grammaticus in Aldi Hor-
tis Adonidis fol. 217. a. Αἰσθῶν male scriptum
apud Hesychium pro αἰσθῶν. Illud αἰσθῶ, quod
Homerus habet Iliad. XVI. 468. XX. 403. male ab
αἰῶ ductum putant Etymologus M. p. 43, 22. Pha-
vorinus in v. αἶον, (vid. etiam Hort. Adon. fol.
6. a.) Eustathius p. 1037, 37. 1071, 25. qui p.
1214, 31. αἰσθμα ex αἰσθῶ factum putat. Error
hic grammaticorum inde natus est, quod in Ho-
meri Iliad. XV. 252. verba ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ
non intelligebant. Quare quum plerique αἶον
putarent esse *expirabam*, αἰσθεῖν inde deriva-
runt, quod eandem vim haberet. Perversam illam
verbi αἰεῖν significationem tum in locis grammati-
corum modo allatis, tum apud Hesychium in
αἶον invenire licet. Veram explicationem loci
Homericus habent scholia Veneta et Apollonius in
Lexico. Vtramque Etymologicum M. p. 43, 3.
quem locum afferam, ut in scripto codice legi-
tur: φίλον αἶον ἦτορ. ἀπέπνευσα τὴν ψυχὴν ἢ
ἠσθόμεν ἄλγησας τὴν ψυχὴν. αἰῶ γὰρ τὸ αἰσθά-
νομαι καὶ ἀκέω. Αἰσθεῖν originem habet in no-
mine αἶσος, quod recte observavit scholiastes Vene-
tus ad Iliad. XIII. 809. XV. 676. Est enim αἰσθεῖν
animo deficere. Ab hoc longe diversum est αἰ-
σθομαι, factum ex αἰῶ, quod proprie est sentio,
ut πληγῆς αἰόντες apud Homerum. Huius ver-
bi αἰσθομαι aoristus secundus est ἠσθόμεν, qui ab
αἰσθέομαι deduci nullus poterat. Futurum autem
necessario sic formari debuit, ac si praesens esset
αἰσθέομαι, quia consonantium, quae in hoc verbo
sunt, natura alias formas recusabat.

ΑΚΑΧΩ. Grammatici commemorant verbum
ἀκαχέω. Eustathius p. 898, 57. ἰστέον δὲ ὡς οὐ
μένον ἀκάχω ῥῆμα βαρύτερον, ἀλλὰ καὶ ἀκαχῶ.

Inde ἀκαχήμην, ἀκαχέαιτο, quod in XII. Iliadis v. 179. legitur, derivat. Rectius alii grammatici ἀκάχημι originem faciunt harum formarum, ἀκαχήμενος, ἀκαχέαιτο: conf. Etymol. M. p. 45. extrema et seq. Hort. Adon. fol. 7. a. Phavorin. in ἀκάχμενος. Ἀκαχέω numquam exstitit. Nam ἀκάχησε et similia fiunt, ut ἠθέλησε, suavioris pronunciationis causa. Ἀκαχῆν autem apud Hesychium infinitivum aoristi esse adiectae interpretationes docent συσχῆν, λυπήσαι. Est autem ἀκάχω non ab ἄχος ductum, ut placet Apollonio in Lex. Hom. p. 92. sed ab ἀκη, ut proprie sit *pungere*. Indidem ἀκάζω factum, unde participium perfecti est ἀκαχήμενος. Vid. schol. Venet. ad Iliad. X. 135. et Phavorin. in h. v. Sed idem cum Etymologo, cuius verba etiam in Hortis Adonidis l. l. leguntur, commemorat Herodiani sententiam, ἀκάχμενος ex ἀκαχήμενος factum putantis. Sic etiam Eustathius p. 1395, 34. quam opinionem merito improbavit H. Stephanus in ἀκάζω. Hinc factum, ut ἀκάχμενος scribant grammatici, quod debebat scribi ἀκαχήμενος.

ΑΛΔΗΣΚΩ. Memoratum ab Eustathio p. 720, 21. 1837; 59. ἀλδέω numquam exstitit. Ἀλδήσω forma futuri est arbitraria, ut θελήσω, τυπήσω.

ΑΛΕΞΩ. Ἀλεξέω inusitatum memoratur in Hortis Adonidis fol. 217. a. Excogitatum hoc a grammaticis. Etymologicum M. p. 59, 15. Is locus ita legitur in scripto codice: ἀλέξω. κυρίως τὸ τῆ γυναικὶ βοηθεῖσαι. παρὰ τὸ ἀλέγω, ἀλέξω, καὶ μεταίχεται εἰς ἐνεστώτα καὶ παρακείμενον. Vltimum verbum librarius non eo, quo debebat, litterarum compendio scripsit. Recte enim edi-

tum Etymologicum καὶ περισπᾶται habet. Idem p. 501, 54. χωρὶς τῆ ἀλέξω ῥήματος· ἔ γὰρ φύσει βαρύτερον· ὁ μέλλων γὰρ αὐτῆ ἀλεξήσω. Patet ex hoc loco, cur grammatici ἀλεξέω finxerint Ἀλέξω non poterat aliter formatum habere futurum, vel aoristum primum, vel perfectum, nisi tamquam ab ἀλεξέω.

ΑΛΥΣΚΩ. Sunt qui futurum ἀλύξω ab ἀλύσσω fieri censeant, quod equidem ab nullo veterum traditum novi. Etymologicum M. p. 231, 38. τὰ γὰρ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα μέλλοντα οὐκ ἔχει, πλὴν τῆ θνήσκω θνήξω, ἀλύσκω ἀλύξω. τὸ γὰρ διδάσκω ἐκ ἐν τῆ διδάσκω, ἀλλ' ἐκ τῆ διδάχω, ἀφ' ἧ καὶ διδαχή. Immo quae verba in σκω exeuntia ζ in futuro habent, id habent, ut mihi videtur, propterea quod proprie in κω terminantur, cui terminationi additum est σ, quod multis in formis adiici solet. Est autem sane quaedam cognatio inter ἀλύσκω et ἀλύσσω. Vtrumque enim ab ἀλύειν factum est, quod quidem de ἀλύσκω negatur in Etymologico M. p. 72, 18. et in Hortis Adonidis fol. 10. b. probante Stephano in Thef. vol. I. p. 311. Enimvero ex ἀλύω non poterant ἀλύσκω deducere grammatici, qui ἀλύω ε λύω factum putarent. At ἀλύειν cum ἀλείειν, ἀλαῶσθαι et aliis eandem habet originem, vagari proprie significans. Inde ἀλύσκειν, ut ἀλεινέειν, ἀλεύεσθαι, significat evitare, ἀλύσσειν autem abripi animi perturbatione, ut πλανᾶσθαι quoque adhibetur. Etymologicum p. 72, 34. apte ad hanc significationem explicandam, de verbo ἀλύω: δηλοῖ καὶ τὸ χαιρέω, ὡς τό,

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην· καὶ τῆτο παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ. πλανῶνται γὰρ καὶ τῶν χαιρέων αἱ ψυχαί.

α. ΑΜΑΡΤΑΝΩ. Futurum et perfectum causam praebuerunt grammaticis, ut fingerent praesens ἀμαρτέω inuolutum: v. Hort. Adon. fol. 217. a. Etymol. M. p. 79, 6. At aoristus secundus ἡμαρτον praesens fuisse ἀμαρτώ docet: cuius formae nescio an meminerit Etymologus eodem loco: ἀμαρτώ καὶ ἀμαρτάνω ἐκ τῆ ἀμαρτώ τὸ ἀποτυχάνω, ὡς ἡδῶ ἀνδάνω. Quae verba sensu apto carent, nisi scribatur ἐκ τῆ ἀμαρτώ. Caeterum in codice scripto haec, ἐκ τῆ ἀμαρτώ τὸ ἀποτυχάνω, omissa sunt. Ineptum coniunctivium ἀμαρτω excogitavit Heraclides. Eustathius p. 1525, 10. ζητέον δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ τῆ Ἡρακλείδου, ἃ δοκεῖ ἀπὸ τῆ ἀδῶ γενέσθαι αὐτό, (verbum ἀνδάνω) καὶ ὁμοιότητα τῆ λάβω λαμβάνω καὶ τῶν ὁμοίων. οὐ δὲ ἀδῶ χρῆσις καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ,

αἶθε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων,

ἤγεν ἤρεσκεν. εἰπὼν γὰρ ὅτι τὸ δάκνω συγκοπὴν τινὲς φασὶν εἶναι τῆ δαγκάνω, ἐπάγει ὡς τὸ δάκνω, μάθω, λάχω, ἀδῶ, φύγω, καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποτακτικά, τρισὶ γράμμασι ὑστερεῖ καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῶν ἐξ αὐτῶν ὀριστικῶν, ὧν τὸ ἄλφα παρατέλευτον. τοῖστον γὰρ τὸ φύγω ὑποτακτικὸν πρὸς τὸ φυγάνω, καὶ ἐρύγω πρὸς τὸ ἐρυγάνω, καὶ τὸ δάκνω, μάθω, λάχω, ἀδῶ πρὸς τὸ δαγκάνω, μαθήσων, λαγκάνω, ἀνδάνω. ταῦτη καὶ τῆ ἀμαρτάνω ὑποτακτικὸν φησὶν εἶναι, φημὲν ἀμαρτώ διχα τῆ ρ, ὅπως καὶ αὐτὸ τρισὶ γράμμασι ἐκείναις λείπεται. διὸ ἀναλογώτερον τὸ κίχων καὶ ἰγκάνω τῆ κίχων καὶ ἰκάνω, ἵνα καὶ αὐτὰ λείπωνται τρισὶ γράμμασι τῆ κίχων καὶ ἰκων.

ΑΝΑΙΝΕΣΘΑΙ. Ἀνήνημα recentiores ductum putant ab ἀναινέω, quod equidem apud antiquos non inveni. Fischerus ad hanc rem pro-

bandam p. 32. tria adscripsit Eustathii loca, in quorum nullo verbi ἀναίνεω mentio fit.

ἌΝΘΕΩ. Vix potest dubitari, quin ἀνθέω exstiterit ex ἦθω, idque ab ἄω, cuius vestigia sunt in nomine ἄωτος, vel ἄωτον. Ad ἦθω pertinet ἀνήθον, cuius originem male explicat Etymol. M. p. 107, 13. his verbis: ἀνήθον, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, διὰ τὴν ἐν τάχει αὐξήσιν. Lexic. MS. Augustanum: ἀνήθον, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν. Scilicet grammatici sic etiam ἀνθεός putant ab ἄνω θεῖν dici. Ab eodem ἦθω videtur ἠθέειν factum, quod Hesychius et Phavorinus explicant ὠρεῖα. Ac nescio an indidem sit ἦθος, morem a florendo et vigendo significans. Nam ἠθεα, ut in illo,

μετά τ' ἠθεα καὶ νόμον ἵππων,

non significat florentia pabula, sed consuetam commemorationem, ut non ab ἦθω, sed ab ἦθος, mos, ducta videatur significatio. Id clare ostendit locus in XIV. Odyssaeae v. 411. de suis,

τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἠθεα κοιμηθῆναι
κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρετο συῶν αὐλιζομε-
νάων.

ἌΝΩΓΩ. Male Etymologus M. p. 115, 31. aoristum secundum ἠνωγον ab ἀνώγεω repetit, cuius origo est ἀνώγω.

ἈΠΕΧΘΟΜΑΙ. Vide ἔχθομαι.

ἈΠΟΛΛΥΩ. Vide ὀλλύω.

ἈΡΕΣΚΩ. Nihil frequentius apud grammaticos, quam veteris cuiusdam verbi ἀρέω mentio, v. c. in Aldi Hortis Adonidis fol. 118, a. apud Etymol. M. p. 134, 44. 138, 49. Eiusmodi verbum equidem numquam exstitisse arbitror. Nam

quae inde tempora deducuntur, ἀρέσω, ἤρεσα, ἤρεκα, omnia sunt ex ἄρω formata, ut, ex ὄλω ὀλέσω et ὄλεσα fit. Nec sane alia horum significatio est, si quis probe rem perpendat, quam formarum ἄρω, ἤρεσα, ἤρεκα. Sed placuit leve discrimen significationis indicare litterae ε aut accessione aut detraktionē.

APΩ. Verbum duplicatione primae syllabae ortum ἀραρῶ commemoratur in Etymologico M. p. 144, 42. 145, 2. in Hortis Adonidis fol. 23. a. Rectius id Eustathius barytonum facit p. 1055, 57. τὸ δὲ ἀράρη καὶ ἀραρον ἐνεσῶς ἀράρω, γεγονῶς ἀπὸ τῆ ἀραρα παρακειμενῶς, ὡς ἐκ τῆ πέπληγα τὸ πεπλήγω, καὶ πέφυκα πεφύκω, καὶ τῶ ὅμοια. Nam ἀράρη et ἀραρον in Iliadis XVI. 212, 213. imperfecta sunt. Indidem ἀρήσω est, unde προσ-ἀρήσεται adhibuit Hesiodus in Op. et D. 429.

AΥΞΩ. Recentiores αὐξῶ inveniunt. Antiqui recte tantummodo αὐξω norunt. Etymologicum M. p. 232, 13. Eustathius p. 698, 31. Herodianus MS. περὶ ἡμαρτημίων λέξεων: ζητεῖται πότερον ποτε ἢ αὐξῆ καλεῖται περισπωμένως, ἢ βαρυτόνως. οἱ μὲν ἐν ἀξίεσι περισπᾶν αὐξῆ, ὡς αὐλῆ, αὐδῆ. λέγουμεν οὖν ὅτι εἰ δυνατόν· ἐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἐστὶν αὐξῶ.

ΑΧΘΟΜΑΙ. Male repetunt futurum ab infinitato ἀχθέομαι, ut in Hortis Adonidis fol. 218. a. Non existit alia forma, quam ἀχθομαι. In his Etymologi M. verbis p. 405, 41. καὶ ὡς ἀπὸ τῆ ἀκτὸς γίνεται ἀχθῶ καὶ ἀχθος, οὕτως ἀπὸ τῆ ἐκτὸς ἔχθω, ἔχθεμαι γίνεται ἔχθος, scribendum videtur ἀχθῶ, quam formam habet p. 231, 54. et 645, 24. ὀχθήσας, δεινοπαθήσας, σενόξας, παρὰ τὸ ἀχθῶ βαρυτόνον, ἀφ' ἧ περισπῶμενον ἀχ-

θῶ, καὶ ὀχθήσας κατὰ τροπὴν τῆ α εἰς θ. Ex hac adnotatione, quam paucis mutatis habet Aldus etiam in Hortis Adonidis fol. 122. a. clare intelligitur, formam in ἔω terminatam ineptae grammaticorum subtilitati deberi.

ΒΑΙΝΩ. Vulgo ἔβην aoristum secundum α βίβημι esse tradunt. At ex iis, quae supra de secunda coniugatione disputata sunt, patet ἔβην esse imperfectum verbi βῆμι. Et idem etiam Etymologus docet p. 192, 11. Similiter vulgo erratur in βρῶμι, βλῶμι.

ΒΑΛΛΩ. Formae huius verbi sunt βάλλω, βλέω, et βλήμι. Quibus male quidam addidere βαλέω, unde futurum βαλήσω et aoristus secundus ἔβαλον esset. At ἔβαλον ne potest quidem aliunde, quam a βάλλω, deduci: βαλήσω autem Attica licentia factum est, ut τυπτήσω. Non enim, ut isti scribunt, βάλήσω est, sed βαλήσω, prima producta. Vid. Aristoph. Vesp. 1491. βλέω male Eustathius p. 731, 42. e βαλέω factum putat.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ. Futurum βλαστήσω et aoristum secundum ἔβλασον a βλαστέω derivant, cum grammatico vetere in Hortis Adonidis fol. 218. a. Nunquam existit βλαστέω.

ΒΟΣΚΩ. Βοσκέω Eustathius p. 1832, 7. affert, inde dictum βοσκήσω putans, quod e βόσκω est.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ. Βουλέομαι inusitatum memoratur in Hortis Adonidis fol. 218. a. quod nihil verbum est. Etymologus M. p. 193, 40. ἀπὸ τῆ βέλω βαρυτόνε ὁ μέλλων βελήσω, ὡς μέλω μελήσω, θέλω θελήσω. ὁ παρακείμενος βεβέληκα. ὁ μέσος βέβαλα:

ΓΑΜΕΩ. Memorant verbum γάμω, unde putant esse ἔγημα, et alia. Nihil, quod equidem sciam, de hac re veteres. Nec satis probabile videtur praesens brevi vocali fuisse. Immo similitum verborum comparatio praesens γήμω suadet ponere.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ. Perineptas formas excogitarunt γένω et γενέω. Duae omnino huius verbi antiquae formae sunt, γάω, et γείνω, ut κτάω κτείνω, τάω τείνω. Ex hoc γείνω est futurum γενήσομαι, aoristus primus ἐγενάμην, secundus ἐγενίμην, et passivus ἐγενήθην, et perfecta γεγέννημαι atque γέγονα.

ΔΑΙΩ. Placuit grammaticis formam δαείω futuri et aliorum temporum causa excogitare. Etymologicum M. p. 122, 41. τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα κατ' ἔνδειαν χρόνος εἰς πλεονασμὸν μεταγόμενα καὶ Φωνήεντι ἐλείπῃσι, διχρόνω βραχῆ παραλήγοντα, οἷον σείχω διὰ τῆς εἰ διφθόγγης, καὶ στιχῶ διὰ τῆς ι· Φείδω Φιδῶ, ἐξ ἧς πεφιδήσεται· δαίω δαῶ· κείρω κερῶ. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἦ διχρονον, ἀλλ' ὅμως εἰς βραχὺ Φωνήεν γέγονεν ἡ συστολή. ἔτως ἔν καὶ ἀπὸ τῆς πείθω γέγονε πιθῶ· ὁ μέλλων πιθήτω, ὁ ἀόριστος ἐπιθήσεται. Haec ita in codice scripto leguntur: τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα διφθόγγω παραλήγοντα συστέλλῃσι τὴν παραλήγουσαν, πλὴν κρατῆσι τὸ διχρονον, οὗ στείχω στιχῶ, Φείδω Φιδῶ, ὅθεν τὸ πεφιδήσεται· δαίω δαῶ· μόνον δὲ τὸ κείρω κερῶ ἔφυλάσσει τὸ ι, ἀλλὰ τὸ ε. πείθω, πιθῶ, πιθήσω. Sed cur tandem tot praesentium formas adfiscamus, quarum nusquam exempla occurrunt, quum ista tempora, quae ex his praesentibus ducta putantur, etiam sine illis recte nasci potuerint? Nam quoniam in multis verbis forma futuri ησω Graecis placuit, adhibuerunt.

eam sic, ut corripienda syllaba, quae praecederet, suaviorem redderet pronunciationem. Quin, ut supra adnotavimus, verba in *αιω* desinentia ex *αω* facta sunt. Quare antiquissimam formam *δαώ* fuisse necesse est, unde est *δαόασθαι*, et alia.

ΔΑΚΝΩ. Omifere vulgo formam *δαγκάνω*, qua veteres non videntur usi esse. Eam commemorant Etymologicum M. p. 245, 28. 450, 15. 471, 39. Eustathius p. 28, 42. 1525, 12. 15. quem locum supra adscripsi in *άμαρτάνω*. Caeterum non debebat Buttmanus *δάκω* afferre, sed *δήκω* tantum, ut antiquissimam formam.

ΔΑΜΝΩ. Multa inepta de hoc verbo leguntur in Etymologico M. p. 246, 44. et sequente, cuiusmodi illud est, quod *ἔδαμον* aoristum putat e *δάμew* nasci. Formae huius verbi sunt *δάμνω*, *δάμew*, *δαμάζω*, *δαμνάω*, *δάμνημι*. Atque e *δάμνω* est *ἔδαμον*, *ἔδάμην*, ut e *κάμνω* *ἔκαμον*. *Δέδμημαι* autem extrusa *α* dictum ab eadem forma, ut *πέπηκα*. Sic etiam *ἔδμήθην*. Quod si analogiae aliquid tribuendum putamus, (atque huius aliquanto maiorem equidem puto, quam grammaticorum, auctoritatem esse) antiquissimam formam *δήμω* fuisse veri est simillimum. Sic etiam *κήμω*, unde *κάμνω*. Firmant enim hanc suspensionem similia verba duplicem consonantem post brevem vocalem habentia, quae ex longa orta est, *ἀρρυμαι*, *δάκνω*, *κλάγω*, *λαγχάνω*, *λαμβάνω*, *μανθάνω*, *πανθάνω*, *πέρω*, *πτάρρυμαι*.

ΔΑΡΘΑΝΩ. Principem formam *δρήθω* affert Etymologicum M. p. 253, 33. 286, 1. Ex ea natum *δάρθω*, non *δαρθέω*, quod recentiores excogitarunt, ut e *πρήθω* *πέρθω*.

ΔΕΙΔΩ. Inepte quidam δέδια a δέδικα, quod male putant pro δέδιδα dici, deducunt. Est illud perfectum antiqui verbi δῖω. Etymolog. M. p. 263, 3. Sed afferunt grammatici quatuor antiquas formas, δέω, δέω, δῖω, δῖέω. Δέω memorat Etymologus M. p. 260, 4. 315, 46. δέω iisdem in locis et p. 253, 9. 256, 43. 260, 7. 263, 6. δῖω p. 263, 3. 273, 18. δῖω denique assert p. 280, 37. Harum una tantum δῖω repudianda videtur. Neque ea aliam ob causam ab Etymologo commemorata est, quam ut inde δῖμι deduceret. Nam verba in ἡμι desinentia aut e formis εω, aut tanquam e formis εω facta sunt. Sed δέω videtur princeps forma fuisse, ex qua duae aliae exstiterunt, δῖω, cuius frequens in Homero usus est, et δέω, unde δέμα est et δέος, δέος, ut a κλέω κλέος, κλέϊς. Caeterum δῖω prorsus mira ratione cum activa forma passivam significationem, cum forma passiva significationem activam coniunctam habet.

ΔΕΜΩ. Grammaticorum inventum est δμέω, ut apud Etymolog. M. p. 389, 46. Neque enim asperitas pronounciationis aliter evitari poterat, nisi si δέμηκα, δέμημαι tanquam a verbo contracto dicerentur. Atque ipse Etymologus p. 501, 18. et 606, 49. δέμηκα a δέμω ducit. Vide ad νέμω.

ΔΕΟΜΑΙ. Δέω, unde δεήσμαι et alia sint, grammatici invenerunt. Vide Etymologicum M. p. 253, 37. 315, 56.

ΔΕΡΚΩ. Videndum ne antiquissima forma fuerit δρήκω. Vide ad δαρθάνω.

ΔΙΔΑΣΚΩ. Duas afferunt formas, quae numquam exstiterunt, διδάχω et διδασκέω. Etymologus M. p. 231, 40. τὸ γὰρ διδάξω ἐκ ἐκ τῆ διδάσκω, ἀλλ' ἐκ τῆ διδάχω, ἀφ' ἧ καὶ διδάχη.

Sic etiam in Hortis Adonidis fol. 218. b. At hoc nomen e perfecto ductum. Διδάξω a διδάσκω est. Vide ad ἀλύσκω. Indidem διδασκῆσω.

ΔΟΥΠΕΩ. Eustathius p. 604, 41. ἔστι δὲ τὸ ἔμυκον δεύτερος ἀόριστος τῆ μυκῶ ῥήματος; κατὰ τὸ χρεασμῶ ἔχρεαισμον, δεπῶ ἔδεπον, κτυπῶ ἔκτυπον, ληκῶ ἔλακον. At aoristus ἔδεπον et perfectum δέδεπα manifesto indicant, verbum fuisse δέπω. Idque vel praesens arguit, quandoquidem contracta verba e barytonis originem habere constat. Eodem modo ἔκτυπον, ἔλακον, ἔχρεαισμον a praesentibus κτύπω, λήκω, χρεαίσμω sunt.

ἘΔΩ. Grammaticorum inventum est ἐδέω. Etymol. M. p. 315, 34. 316, 27. Eustath. p. 1403, 32. et ἐδέω, cuius Eustathius mentionem facit p. 1918, 61. Caeterum ἔδομαι putatur futurum esse, insolenti formatione pro ἐδέμαι. Eiusdemmodi duo alia futura afferuntur πίομαι et Φάγομαι, pro πιῖμαι et φαγῖμαι. Frequens horum mentio apud grammaticos, eos maxime, qui Atticae linguae propria tractarunt. Sed nunc satis esto locum Etymologi M. attulisse p. 786, 23. Φάγομαι, τὸ θέμα Φήγω, τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφαγον· ὁ μέλλων β' φαγῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν ὁ μέσος μέλλων β' φαγῖμαι ὠφείλεν εἶναι· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ Φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι. τὰ δὲ δεύτερα Φάγη, πίη, ἔδη. Conf. Hortos Adonidis fol. 168. b. Phavorinum in Φάγομαι, et Fischeri animadv. ad Well. spec. II. p. 436. Enimvero significationem futuri habent ista, at futura non sunt, nisi omnem coniugationis rationem perditum ire volumus. Etenim obtinuit consuetudo, ut pro futuris illorum verborum praesentia passiva usurparentur. Id quod omnium clarissime ostendit verbum πίομαι. Hoc enim si pro πιῖμαι diceretur, certe pri-

mam syllabam deberet corripere. Atqui producit eam, ut manifestum sit praesens esse. Aristophanes in Equitibus v. 1288.

ὅστις ἐν τοῖτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύτ-
 τεταί,
 οὔ ποτ' ἐκ ταυτῆ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίε.

Quem locum affert Athenaeus p. 446. Idem Aristophanes in eadem fabula v. 1400.

μεθύων τε ταῖς πέρναισι λαιδορήσεται,
 καὶ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λατρὸν πίεται.

Athenaeus l. I. quae exempla correptae illius syllabae affert, non futuri, sed aoristi sunt. Ut igitur *πίεται* praesens passivum significationem accepit futuri activi, sic idem accidit in *ἔδομαι* et *φάγομαι*. Eaque Valkenarii et aliorum fuit doctorum hominum sententiā. Vide Scheidium ad Lennepium de analogia p. 430. Sed aliquantum tamen dubitationis excitat *φάγομαι*, quod quomodo praesens esse possit, non sane in promptu est, quandoquidem praesens passivum *φήγομαι* est. Nolo enim hanc difficultatem sic expedire, ut cum Etymologo M. p. 40, 30. et cum Eustathio p. 1784, 40. 1859, 40. etiam *φάγω* existisse sumam, quod mea quidem sententia numquam existit. Repugnat enim analogia, nullum verbum offerens, quod in syllaba ea, quae ante ultimam est, et η et α breve habuerit. In Etymologi quidem loco melius etiam scriberetur *φήγω*, quamquam *φάγω* etiam in scripto codice est. Strabo lib. VIII. p. 524. offert Hipponactis verba: *Κυπρίων βέκος φαγῶσι καὶ Ἀμαθυσίων πυρόν*. Ex eo eadem retulit Eustathius p. 305, 32. sed omisso *φαγῶσι*. Id Albertius ad Hesychium in v. *βέκος* scribit *φάγῶσι*, nihil mo-

nito lectore. At recte legitur *Φαγῆσαι*, quod quidem male vertunt *edunt*, quum videatur magis dativus esse participii. Est autem versus Hipponactis trochaicus claudus, qui nomen habet ab Hipponacte:

Κυπρίων βέκος Φαγῆσαι κάμαθισίων πυρόν.

Sed duae restant aliae viae. Nam quum *Φάγομαι*, quod equidem sciam, non apud antiquos et probae notae scriptores reperiatur, unde et ab Atticistis improbatum est, et, qui eius formae exempla attulere, LXX. interpretibus et Novo Testamento usi sunt, ut Fischerus l. 1. et Maittarius de dialectis p. 48. in mentem fortasse alicui veniat, *Φάγομαι* formam esse praesentis per errorem usurpati, postquam *Φήγομαι* ex hominum memoria iampridem excidisset. Verum hoc parum probabile videtur. Quamobrem alterum equidem praetulerim. Scilicet ut a *κλήγω* factum est *κλάγγω*, ita a *Φήγω* credibile est formatum esse *Φάγγω*, unde praesens passivum *Φάγγομαι* adhiberi solitum est pro futuro activo. Quod verbum si sic pronunciabatur, ut duplex *γ* propriam suam vim retineret, de qua re supra dixi lib. I. cap. XII. p. 59. nihil mirum est, si deinde scribi coepit cum uno *γ*. Certe idem factum est in verbo *κικχάνω*, quod scribi solet *κιχάνω* etiam in Atticis scriptoribus. De eo verbo in eodem loco explicavi: ac propiorem vero scripturam *κιγγχάνω* Eustathio memoratam protuli in verbo *άμαρτάω*. Dirimerent dubitationem de *Φάγγομαι* poetarum loci, eorum quidem, qui nondum essent grammaticos magis, quam usum et consuetudinem sequuti.

ΕΙΔΩ. *Ειδέω* grammaticis memoratum, ut Etymologo M. p. 296, 42. 618, 50. et in Hortis Adonidis fol. 219. a. numquam videtur in usu fuisse.

Nam coniunctivus εἶδῶ, de quo dixere Etymologus M. p. 296. et Phavorinus in εἶδῆς, et optativus εἰδείην, de quo disputat Suidas in εἰδείην, tamquam ab εἶδημι formati sunt. Sed infinitivus εἰδέναι perfecti est ab εἶδω, non praesentis ab εἶδημι. Praeterea autem et εἶδοιμι in usu est, et εἶδω coniunctivus, unde illud Homericum, ἵνα εἶδομεν ἄμφω, quod propter accentum in prima syllaba mediam corripit. Ἰδέω, quod Aristarchus in Iliad. XIV. 235. posuit, nescio an sit deterius quam εἰδέω, quod populares recensione, teste scholiasta Veneto, habebant. Ἰδησῶ autem Theocriti III. 37. Doricum est futurum ab εἶδω, prima correpta.

ΕΛΑΥΝΩ. Ab ἐλάω non debebat ἔλσαι cum Etymologo M. p. 333, 17. et aliis derivari, quod vel sensus locorum Homericorum, in quibus id verbum occurrit, vel in quibusdam etiam metrum ostendit, nullam afferens contractionis necessitatem, ut,

ἰνῆ ἔλσαις ἐκέασεν.

Habet Homerus hoc verbum Iliad. I. 409. XI. 413. XVIII. 294. XXI. 225. Odyss. V. 132. VII. 250. Recte vero H. Stephanus in indice Thesauri ἔλσαι ab ἔλλαι esse censuit. Vide notas ad Hesych. in ἔλσαι.

ΕΝΟΘΩ. Magna est inter veteres et recentiores grammaticos dubitatio de verbis ἀνήνοθεν, ἐπεινήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθεν. Ac veteres quid de his senserint, ipsis eorum verbis afferam. Hesychius: ἀνεήνοθεν, ἀνήγεν ἢ ἀνέβη. Sic etiam Phavorinus. Hesychius: ἀνήνοθεν, ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα ἐξ ἀρχῆς. Idem: ἐπενήνοθεν, ἐπήνθει, ἐπέστη, ἐπῆν. Suidas: ἀνήνοθεν, ἀνήρχετο. Idem: ἐπενήνοθεν, ἐπήνθει, ἐπέκειτο. Apollonius in Le-

xico Homerico p. 334. ἐπενήνοθεν, ἐπὴν ἐπέκειτο. Scholiaſtes minor ad Iliad. II. 219. et X. 134. ἐπενήνοθεν, ἐπὴνθει, ἐπέκειτο. Idem ad XI. 266. ἀνήνοθεν, ἀνεφέρετο. Idem ad Odyſſ. XVII. 270. ἀνήνοθεν, ἀνέρχεται. Etymologicum M. p. 106, 9. ἀνήνοθεν, ἀήει, ἀνεφέρετο. μέσος παρακείμενος, ὡς διηλοῖ τὸ θ. ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εὐδίπτετε διὰ τῆ θ ἐκφέρεται. ἔστιν ἔν θέω, καὶ ἐν συνθέσει ἀναθέω καὶ ἀνθέω, καὶ ὑπερβιβασμῶ τῷ ε ἀνέθω. τέττε ὁ μέσος παρακείμενος ἠνόθα, συνήθως τραπέντος τῆ ε εἰς ο, καὶ Ἀττικῶ ἀναδιπλασιασμῶ ἀνήνοθα. ἢ ἔτως. ἔω τὸ πέμπω, ἔέθω, ὡς Ολέγω, Φλεγέθω. καὶ τροπῇ τῶν δύο εε εἰς η ἦθω, καὶ ἐν συνθέσει ἀνήθω. ὁ μέσος παρακείμενος ἀνήθα, καὶ ὁ Ἀττικὸς ἀνήνηθα. καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος τὴν τρίτην ἀπ' ἀρχῆς συλλαβὴν βραχέϊαν θέλει ἔχειν, συστολή γίνεται τῆ η εἰς ε, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς ο, ἀνήνοθεν

ὄφρα σὶ αἰμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν.

ἢ ἐκ τῆ θέω τὸ τρέχω. Eadem habet Phavorinus. Etymologicum M. p. 354, 41. ἐπενήνοθε. κάλλιόν ἔστιν ἀντὶ τῆ ὑπῆρχεν. εἰ γὰρ ἐψιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγότεριχον σημαίνει, πῶς ἀν ἀρμόζοιτο τὸ ἐπανθεῖν, ὁ σημαίνει μάλλον τὸ δασύ; ἔστι δὲ μέσος παρακείμενος. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔθω, τὸ ἐξ ἔθως ἐπιμελῶμα. ὄθεν καὶ ἔθειρα, ἢ θρίξ, γίνεται ἐνέθω, ὁ μέλλων ἐνέσω, ὁ παρακείμενος ἠνεκα, ὁ μέσος ἠνεθα καὶ Ἀττικῶς ἠνοθα, ὡς πέπεμφα, πέπομφα. ἠνοκα ἔν καὶ ἠνοθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα. ἔσι καὶ ἄλλως. ὄθω τὸ κινῶ ὁ μέλλων ὄσω ὁ παρακείμενος ὄκα, ὁ μέσος ὄθα, καὶ μετὰ ταῦτα προσθέσει, ἐνόθω, ἐνόσω, καὶ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐνήνοκα, ἐνήνοθα. ἄλλως. ἐκ τῆ ἔω, τὸ ὑπάρχω, γίνεται ἔέθω, καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ σύνθεσιν ἐνήθω ὁ μέσος παρακεί-

μένος ἐνήθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήθηθα. εἶτα ὑπερθέσει καὶ τροπῇ ἐνήνοθα. ζῆται εἰς τὸ ἀνήνοθεν. Haec quoque habet Phavorinus. Idem Phavorinus: ἐπενήνοθε σημαίνει ἐνίοτε τὸ ἐπέθεεν καὶ ἐπέτρεχεν. καὶ ἐπενήνοθεν ἀπὸ τῆς θέω, κατὰ μετάθεσιν ἔθω, καὶ μετὰ τῆς ἐν ἐνέθω, ὡς ἐνέπω, ἀφ' ἧ μέσος παρακείμενος ἦνοθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήθηθα. γράφεται μετὰ τῆς παρὰ, παρενήνοθεν, ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς παρελήλυθεν. καὶ μετὰ τῆς ἀνά, ἀνήνοθεν ἀντὶ τῆς ἀνέβραχεν. Scripsisse videtur ἀνέτρεχεν. Horti Adonidis fol. 56. a. ἐπενήνοθε, τινὲς ἐπήθη. ἔστι δὲ ἀντὶ τῆς ὑπῆρχεν· εἰ γὰρ τὴν ἐφιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγέτριχον σημαίνει, πῶς ἀν' ἀρμόζοντο τὸ ἐπαιθεῖν, ὃ σημαίνει τὸ δασύ; καὶ γίνεται ἐκ τῆς ἔω τῆς σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, ἔω, ἐέθω, ὡς ἔρω, βρέθω, φλέγω, φλεγέθω, νέμω, νεμέθω· εἶτα κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο εε εἰς η ἦθω, καὶ ἐν συνθέσει ἐνήθω· τότε ὁ μέσος παρακείμενος ἐνήθα, ὁ Ἀττικὸς ἐνήθηθα, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς βραχεῖαν θέλει ἔχειν τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους (scribere debebat ἀπ' ἀρχῆς, ut in Etymologico edito scriptoque est) συλλαβὴν, γίνεται μετάθεσις τῆς ε εἰς η, καὶ τῆς η εἰς ε, καὶ γίνεται ἐνήνεθα, καὶ τροπῇ τῆς ε εἰς ο ἐνήνοθα. ἢ ἔτως. ἔστιν ἀνθῶ τότε τὸ ἐτελές ἀνθέω, καὶ ὑπερθέσει τῆς ε ἀνέθω. ὁ μέσος παρακείμενος ἦνοθα, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήνοθα. ἢ ἔτως. ἔστιν ἔθω, τὸ ἐξ ἔθεος ἐπιμελέσθω. μετὰ τῆς ἐν ἐνέθω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦεθα, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήεθα. καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρωχημένων τρέπουσιν εἰς ο, ὡς πέπεμφο, πέπομφο, κέκλεφο, κέκλοφο. καὶ γίνεται ἦνοθα καὶ ἐνήνοθα Ἀττικῶς, ὅπερ ἀμεινον. Scholiastes Venetus ad Iliad. II, 219. τὸ δὲ ἐνήνοθεν ἀπὸ τῆς ἔθω, ἐνέθω, ἦνοθά, καὶ ἐπενήνοθα, ὅθεν καὶ εἰσσις· (male legitur ἐνωσις) ἢ ἀπὸ τῆς θέω

ὑπερβιβασμός, ἔθω, ὡς βέω, ἔρω, ἐν συνθέσει ἐνέ-
 θω, ἦνοθα, καὶ Ἀττικῶς ἐήνοθα. Scholiastes
 Wassenberghii ad eundem locum: ἐπενήνοθεν,
 ἐπήνηται, ἐπέκειτο. τινὲς Φασιν, ὅτι ἐκ ἔστι δι-
 πλασιασμός Ἀττικὸς ἀπὸ γὰρ τῆ ἔω, τῆ σημαί-
 νοντος τὸ ὑπάρχω, γίνεται παράγωγον ἔθω, ὡς
 Φλέγω, Φλεγέθω, βέω, βέθω, ἦθα, ἦθαθα, καὶ
 τρεπῆ τῆ θ εἰς ν, καὶ πλεονασμῶ τῆ εν ἐήνοθα.
 ἢ κατὰ Φιλόξενον ἐκ τῆ ἔθω, τὸ κινῶ, γίνεται
 ἐιόθω, ἐξ ἔ καὶ ἐκσίχθων. ἐνόθω, ὁ μέλλων ἐνό-
 σω, ὁ παρακείμενος ἦνοθα, ὁ μέσος ἦνοθα, καὶ
 διπλασιασμῶ Ἀττικῶ ἐήνοθα, ὅπερ ἄμεινον. Eu-
 stathius p. 207, 30. τὸ δὲ ἐήνοθεν εἰς μὲν γραφὴν
 περὶν πάντη ἐστὶν ἀτυντελές. σημαίνει δὲ τὸ ἐπέ-
 θεε καὶ ἐπέτρεχεν. ὡς περ δὲ Φασιν ἀπὸ τῆ ἄχος
 βέειν ποταμὸς ἐν ἄθε ἀχρεών, καὶ κατὰ μεταίθε-
 σιν τῆ ε Ἀχέρων, ἔτω καὶ τὸ θεῶ, τὸ τρέχω,
 ὑπερβιβασθέν, καὶ γινόμενον ἔθω, πεποιήκε τὸ
 ἐπενήνοθεν, ὅπερ ἐστὶ χρόνος μέσος παρακειμένος.
 ἐστὶ γὰρ ἔθω, καὶ μετὰ προθέσεως ἐνέθω. ἔ μέ-
 σος παρακείμενος ἦνοθα, ἐξ ἔ τὸ ἐνεήνοθα τῆς
 πρώτης ἐκείνης προθέσεως τῆς ἐν τῶ ἐνεσῶτι αὐξή-
 θείσης, καὶ μὴ προσλογισθείσης εἰς πρόθεσιν, διὰ
 τὸ καθ' ἕξιν συγκεῖσθαι, ὅποιόν τι καὶ ἐν τῶ καμ-
 μῶ γέγονε. κἀνταῦθα δὲ ἢ κατὰ πρόθεσιν καθ'
 ἕξιν σύγκεται, καὶ ἔ λογίζεται παρακειῖσθαι τῶ
 μῶ ῥήματι. καὶ διὰ τῆτο λογιζόμενον ὡς ἀπλῆν.
 ἐκ αὐξάνει ἔσωθεν, ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκεί-
 μενα ῥήματα, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν. ἔ γὰρ μόνον κα-
 τέμυσε φαμέν, ἀλλὰ καὶ ἐκάμμυσεν. ἰστέον δὲ ὅτι
 καθ' ὁμοιότητα τῆ ἦνοθα κανονίζεται καὶ τὸ ἔθω
 καὶ ἔοργα, μέσος καὶ αὐτὰ ὄντα παρακειμέ-
 νος. τινὲς δὲ ἐπενήνοθε Φασὶν ἀντὶ τῆ ἐπέκειντο,
 ἀπὸ τῆ ἔθω, τὸ κινῶ, κατὰ κλίσειν ὁμοίαν μέσος
 παρακειμένος. Idem ad Iliad. X. p. 794, 23. re-
 mittit lectores ad eum locum, quem adscripsi.

Idem p. 843, 30. ad Iliad. XI. καὶ ὅτι τὸ ἀνήνοθεν ἀγωγὴν μὲν ἔχει ὁποῖαν ἐν τῇ βῆτα βραψωδία τὸ ἐνήνοθεν. ἐκ τῆ ἔθω γὰρ ἢ οἰθω γίνεται. ταυτὸν δὲ ἐστὶ τῷ ἀνηκόντιζεν, ὅπερ ἀλλαχῆ κέεται. Idem ad Odyss. VIII. p. 1600, 37. καὶ ὅρα τὸ ἐπενήνοθεν ἄλλην μὲν ἐνταῦθα σημασίαν ἔχον παρὰ τὸ,

ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

ὅμως δὲ καὶ αὐτὸ ἐπιπέλασιν τινα δηλῶν ἐλαίε, ὡς περ ἐκεῖνο λάχνης. ἐκείνη τε γὰρ ἐπιπελάζει, καὶ τὸ χριζόμενον ἐλαιον. καὶ ἐστὶν ἡ αὐτὴ ἐτυμολογία καὶ κίνησις τῆ ἐπενήνοθεν ἐνταῦθά τε καὶ ἐκεῖ. ἐρμηνεία δὲ αὐτῆ τὸ ἐπιμνέεται. ἐπεστιν, ἐπαιθεῖ, ἢ τι ταιῖται. ἐκφύγοι (legitur ἐκφύγη) δὲ ἂν καὶ ταύτην τὴν λέξιν ῥήτωρ ἐν τῇ καταλογιάδην γραφῇ. Idem p. 1819, 35. ἐπεὶ κίσιση μὲν ἀνήνοθεν ἢ ἐνήνοθε. τριτέστιν ἀναβαίνει, ἀνέρχεται: et ibidem mox l. 42. τῆ δὲ ἀνενήνοθεν ἢ παραγωγή ἐν τῇ Ἰλιάδι κέεται ἐν τῷ ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Ioannes Diaconus ad Hesiodi Scut. Herc. v. 269. κατενήνοθε, τὸ θέμα θέω, τὸ τρέχω, καὶ μετὰ τῆς ἐν προσθέσεως ἐνθέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἐνέθω. ὁ μέλλων ἐνέσω, ὁ παρακείμενος ἦνεκα, ὁ μέσος ἦνεθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα, ἐνήνοθας, ἐνήνοθεν, ἦγεν ἐπέτρεχεν. Ita vero veteres grammatici, quae magno documento sunt, nihil tam esse absurdum, quin illis in mentem venire potuerit. Recentiores alia commentati sunt non aptiora, e quibus optimum certe est, quod H. Stephanus in Indice Thesauri v. ἀνήνοθα protulit, Doricam formam esse ἀήνεθα pro ἐλήλυθα. At quid tum, si illa est ex eo genere, quo Homerus non utitur? Sed quo certius de hoc verbo iudicari queat, asseram ipsos poetarum versus. Igitur Homerus Iliad. II. 219.

ψεδνή δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
X. 134.

ἔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Odyss. VIII. 364.

καὶ χρίσαν ἐλαίω
ἀμβρότω; οἷα θεὸς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας.

Eadem leguntur in Homericō hymnō Veneris
v. 61. Apollonius Argon. IV. 276.

παλὺς γὰρ αἶδην ἐπενήνοθεν αἰών.

Homerus Iliad. XI. 266.

ὄφρα οἱ αἶμα ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.

Odyss. XVII. 270.

ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φέγγε
ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.

In Homericō hymnō Cereris v. 279.

ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὄμους.

Hesiodus in Scuto Herculis v. 269.

πολλὴ δὲ κόμης κατενήνοθεν ὄμους.

Apollonius Rhodius Argon. I. 664.

ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις.

Horum locorum primus ex Iliad. II. secundus e X,
quintus ex XI. septimus ex hymno Cereris, octa-
vus Hesiodi necessario imperfectum postulant: in
quarto autem ex Odyssæe VIII. et hymno Vene-
ris, in sexto ex Odyssæe XVII. et in utroque
Apollonii praesens requiritur, vel perfectum.
Quod si formam verbi spectamus, vix potest it-

Iud aliunde, quam ab ἐνόθω deduci. Nec sane quidquam caussae est, cur hanc derivationem aliis posthabeamus. Nam ἐνόθω, quod factum est ex ὄθω, unde ὄθομαι, moveor, et ἐθάνη, significat *incutio*. Hinc ἐνοσις, *incussus tremor, quassatio*, apud Hesiodum in Theogonia v. 681.

ἐνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερέεντα.

et v. 848.

Θυε δ' αἶρ' ἀμφ' ἀκτὰς πέρι τ' ἀμφί τε κύ-
ματα μακρὰ
ξιπῆ ὑπ' ἀθανάτων· ἐνοσις δ' ἄσβεστος
ὄρώρει.

Indidem ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, ἐνοσίφυλλος. Illud igitur ἐνόθω, unde ἐννοσέμεν Hesychius et Phavorinus explicant ἐκπλήττειν, quum primo significato fit *incutio, quatio*, aliam deinde cognatam significationem adscivisse videtur, *adspergo, spargo*. Sed videamus iam illam adspergendi vel spargendi notionem, quomodo in allatis exemplis iusit. Perfectum ἦνοθα vel ἐνήνοθα si media significatione est *adspergor, spargor*, primum recte dicitur αἶμα, κνίστη ἀνήνοθεν, *fursum spargitur sanguis, nidor*. Deinde eodem modo ἐπενήνοθε λάχνη, *super capite sparguntur comae*; θεὸς ἐπενήνοθεν ἔλαιον, *conspergit deos oleum*; πολλὸς ἐπενήνοθεν αἰὼν, *post aliquam rem sparsum vel extensum est longum tempus*; κόμαι, κόνις κατενήνοθεν ὄμβες, *per humeros sparsi sunt crines, pulvis*; βελή παρενήνοθεν, *adspersum vel allatum est consilium*. Denique vero nihil videtur caussae esse, quare quis magnopere haereat in eo, quod ἐνήνοθε nunc perfecti, nunc imperfecti vim habeat. Etenim ἐνήνοθε nunc est perfecti ἐνήνοθα tertia persona, nunc autem imperfecti ἐνήνοθον, quod est ab ἐνη-

νέθω, vel ἠνέθω, sicuti multa verba e perfectis nascuntur. Similis usus est verborum ὤρρηε et ὑπώρρηε. Odyss. XIX. 200.

ἔλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, εἰδ' ἐπὶ γαίῃ
εἶα ἴσασθαι χαλεπὸς δὲ τις ὤρρηε δαίμων.

et XXIV. 60.

Μῆσα δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ
θρήνεον· ἐνθα κεν ἔτιν' ἀδάκρυτον γ' ἐνόησας
Ἄργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρρηε Μῆσα λίγεια.

EΠΩ. Haec quidem forma in compositis tantum occurrit. Sed praeter hanc alia commemorari debebat, quam neglexere grammatici, praeter Buttmannum, εἶπω. Nam sine hac forma origo illorum modorum obscura maneret, quae augmento carent, ut εἶπέ, εἶπόν, εἶποιμι, εἶπης, εἶπεῖν, εἶπών. Atque Homericus sermo hanc formam eo confirmat, quod in eo frequenter occurrunt εἶπον, περιεἶπον, et alia, additò augmento, numquam εἶπών et reliqua, quae augmento destitui necesse est.

A verbo ἔπω autem est ἐνίσπω, v. Eustath. p. 1562, 44. non ἐνισπέω, quod idem p. 1525, 55. et Etymologus p. 342, 55. commemorant. Id enim grammatici propter futurum ἐνισπήσω invenerunt.

EPIZΩ. Inepte ab ἐριδέω deducunt ἐριδήσω, ab ἐρίζω autem ἤρικα vel ἐρήρικα. Nam ἐριδέω ne existit quidem, sed ἐρίδω, commemoratum Etymologo M. p. 373, 27. 32. Inde σ addito est ἐρίζω, ut ἔζω pro ἔδω. Ab ἐρίδω autem futurum ἐριδήσω, et extrusa leni littera δ perfectum ἐρήρικα.

EPPΩ. Grammaticorum est ἐρρέω, ut Etymologi M. p. 377, 19.

ΕΡΥΘΑΙΝΩ. Futurum ἐρυθήσω et perfectum ἠρύθηκα non ab ἐρυθέω, quod numquam exstitit, sed ab ἐρεύθω sunt.

ΕΥΔΩ. Hinc futurum εὐδήσω, non ab εὐδέω.

ΕΥΡΙΣΚΩ. Εὐρέω invenerunt grammatici, ut in Hortis Adonidis fol. 219. a. et in Etymologico M. p. 452, 43. ut inde futurum εὐρήσω et perfectum εὐρήκα deduci possent. At utrumque ab εὔρω est.

ΕΧΘΑΝΟΜΑΙ. Verbum est ἔχθομαι, unde sunt ἐχθήσομαι futurum, et ἤχθημαι perfectum. Ἐχθέομαι nihili est.

ΕΧΩ. Futuri σχήσω caussa a grammaticis inventum videtur σχέω. At inde non potuisset ἔσχεν aoristus secundus formari. Propius verum est, quod apud Gellium VI. 15. legitur: *Graecaeque vocis ἔσχεν καὶ ἔσκον Ionice* (scribendum videtur, καὶ ἴσχεν Ionice) *a verbo ἔσχω ἴσχω et modum et originem verbum illud habere demonstravit.* Nam ab ἔχω addito σ ductum est ἴσχω, ut ab ἐπέω ἐπίσπω. Deinde in aliis temporibus ommissa fuit prima vocalis, ut in σπέσθαι pro ἐσπέσθαι. Ac prorsus simile est ἐπέσπον apud Homerum. Est enim σπεῖν ommissa ε dictum, ut σχεῖν, non a σπέω, ut placet Etymologo M. p. 364, 20. Inde ἐπισπεῖν, ἐπέσπον, ἐπισπῆς. Caeterum de imperativis σχές et σπές, qui tamquam a σχῆμι et σπῆμι formati sunt, disputatio longa exstat in Etymologico M. p. 740, 6.

ΕΨΩ. Propter futurum ἐψήσω praesentis forma ἐψέω numquam usitata inventa est a grammaticis. Vid. Etymologicum M. p. 403, 44. et Eustath. p. 1482, 34. Veram rationem docte exposuit Herodianus *περὶ ἡμαρτημένων λέξεων*, sect. XXXVII.

ΘΕΛΩ. Inepte recentiores θελέω asserunt, ex quo sit θελήσω. At praesens non nisi θέλω est.

Vide Etymologum M. p. 444, 31. et supra ad βέ-
λεμα.

Θ Ε Ω. Verba bisyllaba in έω pleraque omnia videntur etiam aliam formam in εύω habuisse. Vide Etymologum M. p. 809, 33. Hinc θεύσομαι, νεύσω, πλεύσω, πνεύσω, ρεύσω, χεύσω. Tale etiam σεύω est, et e verbis in άω καύσω et κλαύσω.

Θ Ν Η Σ Κ Ω. Formas grammatici invenerunt θάνω et θανέω, quarum neutra umquam existit. Vide, ut alios locos omittam, Hortos Adonidis fol. 219. b. θανέω quidem quare fingeretur, nulla prorsus causa erat. θάνω autem si existisset, ea derivata forma fuisset a θάω. Atqui littera ν huius verbi propria est. Quare non videtur dubitari posse, quin verbum fuerit θήνω, ut ήδω, μήθω, et alia, quae retuli ad άνδάίω. Hinc de more έθων formatus aoristus et futurum θανέμαι. Indidem θνάω, θνήσκω, τέθνημι. De futuro θνήξω vide ad αλύσκω.

Θ Ο Ρ Ν Υ Ω. Aoristus έθορον praesens θόρω fuisse ostendit. Idque verbum memorat Eustathius p. 242, 33. 796, 45. θορέω, cuius frequentem mentionem fecit Etymologus, non nisi in compositis adhibitum fuit.

Ι Ζ Α Ν Ω. Nihil est, quod recentiores invenerunt, ίζέω.

Κ Α Ζ Ω. Vide ad χανδάνω.

Κ Α Λ Ε Ω. Nescio quid in mentem venerit recentioribus, άγκαλον, quod Hesychius cum explicatione ανώξον habet, ad inauditum aoristum έκαλον pertinere, cuius iste sit imperativus. Perfecta autem κέκληκα, κέκλημαι, et aoristus εκλήθη ac futura κεκλήσομαι, κληθήσομαι facilius puto extrusa brevi vocali a καλέω, quam ab inusitato κλέω existisse, quod frequenter citant grammatici.

ΚΑΜΝΩ. Absurdum est *καμέω* memorare, tamquam a quo sit *κέκμηκα*. *Κάμω* ut principem formam affert Etymologus p. 488, 27. quam debet *κήμω* dicere. Vide ad *δάμω*.

ΚΕΛΟΜΑΙ. Neque *κελέομαι* umquam existit.

ΚΕΡΔΑΙΝΩ. *Κερδήσω* putatur a *κερδέω* esse. Poterit fortasse verius etiam a *κέρδω* derivari, quod e *κέρω* factum sit, ut *έρδω* ex *έρω*.

ΚΙΧΑΝΩ. Aoristus *έκιχον* monstrat *κίχω* esse verbum, a quo est *κιχήσω*, non *κιχέω*. Vtrumque et genuinum *κίχω*, et inventum a grammaticis *κιχέω* commemorat Etymologus M. p. 515, 54.

ΚΛΑΖΩ. Recte Phavorinus *κλήγω* memorat in *κεκληγώς*, unde haec perfecti forma deducta sit.

ΚΛΑΙΩ. Inepte recentiores *κλαέω* vel *κλαιέω* finxere, ut inde derivarent *κλαήσω* vel *κλαιήσω*, quod est a *κλαίω* vel *κλαίω*.

ΚΡΑΖΩ. Hoc verbum *α* longam habet, ut recte observavit Etymologus M. p. 737, 26. Falsa enim sunt, quae idem habet p. 535, 45. Est enim a *κράγω*, unde *κέκραγα*, media producta, et aoristus *έκραγον*, correpta.

ΚΤΕΙΝΩ. Memorata grammaticis sunt *κτάω*, unde *κτέίνω* est, ut a *τάω* *τέίνω*. A *κτάω* perfectum *έκτακα* est, a *κτέίνω* *έκταγωκα*.

ΚΤΥΠΕΩ. Hinc *έκτυπον* formatum putat Eustathius, cuius locum attuli in *δέπω*. At id non potuit nisi a *κτύπω* fieri.

ΛΑΓΧΑΝΩ. Ex antiquo *λήχω* vel nescio quo *λέγω* non potest *λέλογχα* derivari, quod voluerunt veteres grammatici: vid. Etymologicum M. p. 560, 46. Eustath. p. 1663, 11. 1687, 11. et Phavorinum, et Hortos Adonidis fol. 98. a. 220. a. Recte vero recentiores, quos commemorat Fi-

fcherus p. 123. ab λέγγω id deducunt. Est enim λέγγω a λήγω eadem comparatione factum, ut πένθω a πήθω.

ΛΑΜΒΑΝΩ. Λαβέω nescio an fit folius Fí-
fcheri inventum.

ΛΗΚΩ. Hinc est ἔλακον et λέληκε, λέλακε, quod perinepte Etymologus M. p. 560, 9. 48. nunc ab λέγω, nunc ab λαλῶ deducit. Vide ad δέπω.

ΜΑΝΘΑΝΩ. Μαθήσομαι et μεμάθηκα, ut aoristus ἔμαθον, a μήθω sunt, non a μαθήω, quod repererunt grammatici.

ΜΕΛΛΩ. Numquam existit μελλέω, sed μελλήσω a μέλλω est.

ΜΕΛΩ. Ignorant veteres μελέω, quod recentioribus futuri causa invenire placuit. Vide ad βέλομαι.

ΜΕΝΩ. Hic quoque recentiores μενέω excogitarunt, ut perfectum μεμένηκα inde derivarent, quod a μένω originem ducit. Vide ad νέμω.

ΜΙΓΝΥΩ. Μιγήσομαι e μίγω ductum.

ΜΟΛΩ. Hinc est aoristus ἔμολον. Sed etiam μολέω, memoratum Etymologo M. p. 129, 55. 578, 34. 592, 37. in usu fuit, ex quo μολεῖσθαι est in Aeschyli Promethéo v. 694.

ΜΥΚΑΩ. Ex hoc verbo derivarunt aoristum ἔμυκον et perfectum μέμυκε, ut Eustathius, cuius locum in verbo δέπω attuli, et Etymologus M. p. 579, 5. 599, 15. 624, 39. Utraque forma manifesto arguit praesens fuisse μύκω.

ΝΕΜΩ. Perfectum recentiores falsissime a νεμέω, quod numquam existit, derivant. Est id a νέμω. Vide Etymologum M. p. 501, 17. Idem p. 606, 41. ὁ παρακείμενος ὄφειλεν εἶναι νένεμα. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τῆ κ ἔτε κατὰ σύλληψιν

ἰατιν, ἔτε κατὰ διάστασιν, ἐξέλειψε, καὶ ἐγένετο ὡς ἀπὸ περισπωμένης νεμένηκα. ὁμοίον ἐστὶ καὶ τὸ μεμένηκα. ἐξ εἰσι τὰ ἡμαρτημένα νέμω νεμῶ νεμένηκα, δέμω δεμῶ δεδέμηκα, βρέμω βρεμῶ βεβρέμηκα, τρέμω τρεμῶ τετρέμηκα, τέμω τεμῶ τετέμηκα. Conf. de hoc loco Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. I. p. 88.

ΟΖΩ. Inepte de hoc verbo disputant Etymologus M. p. 615, 45. et Eustathius p. 1523, 33. Ὅζω addito σ dictum ab ἔδω, ut ἔζω ab ἔδω, ἐρίζω ab ἐρίδω. Ab ἔδω est ἄσω, ἄδωδα, ab ἔζω ἐζήσω et ἐζέσω.

ΟΙΔΑΙΝΩ. Vide Etymologicum M. p. 617, 4. 10. Occurrunt sane οἰδέω et αἰδέω, sed utrumque ab οἶδω est, unde οἶδμα, quod male existimant pro οἶδημα dici.

ΟΙΟΜΑΙ. Nihil est οἰέομαι, quod futuri οἰήσομαι, causa excogitarunt. Οἶω Lacorum est, de quo supra dixi p. 54.

ΟΙΧΟΜΑΙ. Hic quoque οἰχέομαι nulla idonea ratione inventum est.

ΟΛΙΣΘΑΙΝΩ. Aoristus ὀλισθον docet ὀλισθῶ antiquam formam fuisse, a qua est etiam ὀλισθήσω.

ΟΛΛΥΜΙ. Ὀλέω Eustathio commemoratum p. 1523, 41. et saepius Etymologo atque aliis grammaticis, numquam existit. Immo ὀλέσω, ὀλλῶμαι, ὄλεσα, ὄλεκα, ὄλωλα, omnia haec ab ἔλω sine ulla difficultate deducta sunt, ut mirum sit, cur grammatici aliud verbum excogitare maluerint.

ΟΡΩ. Invenere grammatici praesens ὄρω, ut inde imperativum ὄρσο derivarent. Vide Etymologicum M. p. 111, 12. 232, 16. ubi ὄρσο pro ἔρσο e scripto codice legendum, et p. 633, 49. Schol. Venet. ad Iliad. III. 250. Sed quandoquidem recte futura imperativum habere possunt, quid est, qua-

re ὄρσειο futuri imperativum esse nolimus? ὄρσειο autem non videtur ab ὄρσειο abiecta littera factum, sed imperativus iste perfecti est, omisso augmento.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ. Errant, qui ab ὄσφραϊσθαι aoristum ὠσφρέμην repetunt, qui non potuit nisi ex ὄσφρομαι formari.

ΟΦΕΙΛΩ. Non exsistere formae ὄφλιάω, ὄφλέω et ὄφειλιάω, sed ab ὄφλω est ὄφλήσω et ὠφληκα, et ab ἰφείλω ἰφειλήσω.

ΠΑΣΧΩ. Ineptissimas formas excogitarunt πείθω, unde esset πείσομαι, et παθέω, unde παθήσω. Formae huius verbi sunt πήθω, saepe memoratum a grammaticis, unde πήσας apud Aeschylum in Agamemnone v. 1637. πήσομαι futurum, quod saepius invenitur pro πείσομαι: vide Fischerum p. 152. Ac πείσομαι poterit pro forma Boeotica haberi: vide Etymologicum M. p. 668, 43. Indidem παθήσω, πεπάθηκα, ἔπαθον. Vide Hortos Adonidis fol. 221. a. Deinde πένθω, unde futurum πείσομαι, ut a σπένδω σπέισω, et perfectum πέποιθα. Vide Hortos Adonidis l. 1. Alias grammaticorum disceptationes congeffit Fischerus. Denique πανθάνω, memoratum Etymologo M. p. 566, 26. quae forma apud scholiastas occurrit.

ΠΕΡΔΩ. Hinc παρδήσομαι, non a παρδέω.

ΠΕΡΘΩ. Ἐπραθον pariter a πέρθω atque a πρήθω, unde πέρθω natum videtur, derivari potest. Vide ad δαρθάνω.

ΠΙΝΩ. De futuro πίομαι vide ad ἔδω.

ΠΙΠΤΩ. Afferunt grammatici verbum πεσέω, ut Etymologus M. p. 665. extrema et seq. propter πεσήσω. At hoc non magis a πεσέω est, quam πεσῆμαι a πέτω. Duae fuere antiquitus formae, una Dorica πέτω, unde apud Pindarum πετοῖσαι Olymp. VII. 126. et πετόντεσσι Pyth. V. 65.

et κάπετον Olymp. VIII. 50. altera forma πέσω, unde aoristus, vel antiquum imperfectum έπεσον, et πεσῶμαι, et έπέσησα. Perfectum autem πέπτωκα nescio an rectius a πέτω derivetur, quam a πτώω, cuius quidem non alia existant vestigia. Videtur enim hoc dictum pro πέπτηκα, unde πέπτηός, πέπτηότες apud Homerum est, eodem modo quo συνοχωκότε Iliad. II. 218. de quo videndus Etymologus M. p. 735, 46. A perfecto formata deinde πτώτες, πτώμα, πτώσις, πτώσσω, ut ab altera perfecti forma πτήσσω.

ΠΛΑΖΩ. Etymologus M. p. 516, 39. 674, 14. πλάζω a πλανάζω factum censet, quod facile ei relinquimus. Futurum πλάγξω est a πλάγγω, quod ortum a πλάνω. Inde reliqua etiam, έπλαγξω, έπλαγχθη, in quo Eustathius p. 1382, 34. γ inferi putat, qui rectius dixisset in hoc verbo γ inferi. Quae in Halensi grammatica memorantur ex hoc verbo, πλαγῶ, έπλαγον, έπλαγην, ego nescio quis auctor adhibuerit: illud video, repetuisse haec alios.

PEZΩ. Perobscore de hoc verbo disputant grammatici. Vide Etymologicum M. p. 149, 44. 351, 27. 370, 16. 701, 37. Eustathium p. 226, 7. 441, 38. 773, 23. 984, 1. Duae necesse est antiquitatis formae existierint, έργω et έρδω, quod grammatici quia ab ρέζω deducunt, spiritu aspero notandum censuere: vide Etymologum M. p. 134, 19. Ab έργω, unde έργον est, factum έοργα, έρξω, έρξα et mutato litterarum ordine ρέζω, έρεξα. Ab altera forma έρδω alia existit litterae σ accessione aucta, quae in plurimis verbis addi solet. Sed ea quum addi non posset, si ρ praecederet, mutatus litterarum ordo fuit, ρέζω, έρεζον.

ΣΟΩ. Inde σῶ, σῶσθε, σῶσω formari non est obscurum. Sed qui σῶω et έσσω afferunt,

exempla harum formarum addere debebant. Quae veror ne sint effictae ad mentem Eustathii, qui p. 1792, 5. *σῶ* existitisse censet, inde ut explicetur Laconicum *ἀπεσῶσα*. At falsus est Eustathius. Nam *ἀπεσῶσα* est Laconum dialecto, quod communi foret *ἀπεσῶθη*. Est enim aoristus secundus pro *ἀπεσῶθη*, uti nunc quoque Lacones & retinuerē pro *ὕ* vide Villosioni prolegomena ad Hom. p. XLIX. Quare perperam apud Eustathium scribitur accentus in tertia a fine syllaba. Eandem formam Eustathius memorat p. 63, 1. hoc allato exemplo: *ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος ἀπεσῶσα*. Quae verba sunt epistolae Hippocratis, de qua nota est disputatio Valkenarii ad Theocriti Adoniazufas p. 263. seqq. Sed hic non satis tamen accurate de *ἀπεσῶσα* dixit, qui tamquam diversam formam posuerit *σῶ*, *σῶμι*, quae non nisi Laconum pronunciationi debentur. Itaque quum *ἀπεσῶσα* syllabam, quae ante ultimam est, productam habere censeret, versus scazontes confecit, quorum alter pessimus est, alter ne est quidem omnino scazon. Epistola Hippocratis hos complectebatur trimetros,

*ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπεσῶσα.
πεινῶντι τῶνδρες ἀποριῶμες ὅτι δρῆν.*

Ἀπεσῶσα etiam in corrupto Hesychii *ἀπεσία* late-
re, iam alii viderunt. Sed indidem alia Hesychii
adnotatio corrigenda: *ἀπεσῶτηρ, ἀπεσῶθη, Λά-
κωνες*. Scribendum videtur: *ἀπεσῶτηρ, ἀπεσῶ-
θης, Λάκωνες*.

ΣΠΕΝΔΩ. Heraclides principem formam
σπέδω esse censebat, qua utebantur Siculi, quum
Argivi et Rhegini dicerent *σπένδω*. Vide Eusta-
thium p. 722, 61. 1726, 25. Etymologicum M. p.
135, 45. 302, 3. Hortos Adonidis fol. 222. a. ubi

σπείδω inusitatum vocatur. Nomen σπονδῆ arguit, verbum fuisse σπένδω. Quod qui σπείδω dixere, non principem formam adhibuerunt, sed eadem usi sunt licentia, qua futurum σπέσω factum est. Similiter πένθω, πείσομαι. Eiusdem originis participium τιθείς est, et similia. Conf. Fischer. animady. ad Wellerum spec. I. p. 186.

ΤΕΙΝΩ. Α τάω, quod proprie videtur porrigere esse, unde τῆ, perfectum est τέτακα. Inde τένω, ut a κτάω κτείνω. Τεταγών autem et ἔταγον, a τάγω est, ut recte observavit scholiastes Venetus ad Iliad. I. 591. non a τάζω, ut Etymologicus M. p. 753, 40. et Eustathius p. 157, 12. 1003, 32.

ΤΕΜΝΩ. Grammaticorum inventa sunt ταμῶ, τμῶ, unde sit τμήσω, quod est a τέμω, ut τέτμηκα. Vide ad νέμω.

ΤΡΕΧΩ. Ineptum Herodiani inventum est δραμέω, unde sit δεδράμηκα et, quod multo minus fieri potuit, ἔδραμον. Vide Etymolog. M. p. 316, 45. Eustathium p. 682, 36. Hortos Adonidis fol. 222. b. Immo δρέμω adnumerare illis verbis debebant grammatici, de quibus supra ad νέμω eorum observationem protuli.

ΤΥΓΧΑΝΩ. Τυχέω invenere grammatici propter τυχήσω, τετύχηκα, quae a τεύχω sunt, correpta prima syllaba, ut παθήσω, πεπάθηκα, et alia. Errorem istum grammaticorum habent Etymologicum M. p. 755, 32. Eustathius p. 682, 38. Horti Adonidis fol. 222. b.

ΦΕΡΩ. Ex grammaticorum adnotationibus patet ἐνέγκω fuisse verbum, unde sunt ἦνεγκαι, ἦνεγκον, ἐήνοχα, ἐνήνεγμαi: quod Ionice et Boeotice quum diceretur ἐνέκω, aoristus primus ἦνεκα Ionice est: non item secundus ἦνεκον: nam hic ἦνεγκον mansit. Confer Etymologicum M. p. 120, 15. 339, 32. 393, 32. 691, 24. Eustathium p. 983,

35. 1145, 60. 1183, 42. 1435, 63. Porro ab *οἶω* imperativus futuri est *οἶσε*, quem grammatici; quia futuri imperativos improbabant, praesentis cuiusdam *οἶσω* imperativum perhibuere. Disputationes de hac re vide apud Apollonium Dyscolum de syntaxi I. 36. p. 77. apud Etymologum M. p. 472, 10. 562, 10. 619, 1. apud Eustathium p. 1887, 63. 1934, 59. Grammaticus MS. de syntaxi: *οἶσω τὸ κομίζω*.

ΦΗΓΩ. De futuro *φάγμαι* vide ad *ἔδω*.

ΦΡΑΣΣΩ. Praesens antiquum fuit *φράγω*.

ΦΡΙΣΣΩ. Praesens antiquum *φρίκω*.

ΧΑΖΩ. Vide mox ad *χανδάνω*.

ΧΑΙΡΩ. Excogitavere grammatici *χαρέω*, ex quo esset *κεχαρηώς*: vide Etymologicum M. p. 507, 41. Eustathium p. 682, 35. At ex *χαίρω* est *χαρήσομαι*, *κεχάρηκα*, *κεχάρημα*.

ΧΑΝΔΑΝΩ. Grammaticorum est *χάδω*: v. Etymologicum M. p. 482, 53. 499, 26. Verbum fuit *χάζω*, addito *σ* factum e *χήδω*, quam formam non reperi apud grammaticos. Ita *κήδω*, *κάζω*. Sed haec duo verba, *κάζω* et *χάζω* turpiter a grammaticis permutata sunt, quandoquidem *κεκαδήσω*, *κεκαδών*, *κεκάδοντο* et similia plerique e *χάζω* derivant. Vide Eustathium p. 502, 21. 847, 50. Suidam, Phavorinum. Sed mittam et horum errores, et quae recentiores de his differuere, ut Hemsterhusius ad Pollucem p. 1233. et quos praeterea commemorant interpretes Hesychii ad *κεκαδησόμεθα*, et similes voces. Etenim, ut mihi quidem videtur, a *κήδω*, quod *laedo* significat, est aoristus *ἔκαδον*, quem Homerus *κέκαδον* dicit, ut Iliad. XI. 333.

τὲς μὲν Τυδείδης δερικλειτὸς Διομήδης
 θυμῷ καὶ ψυχῆς κέκαδόν, κλυτὰ τεύχε'
 ἀπηύρα.

id est βλάψας, *privans*. Et Iliad. IV. 497.

ὑπο δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντες.

Quod non est, ut solent interpretari, *cesserunt*, sed *perculsi sunt*. Nam multo demum post cessisse dicuntur Troiani, v. 505.

χώρησαν δ' ὑπο τε πρόμαχοι καὶ Φαίδημος Ἐκτωρ.

Quin ne omnino quidem cessere Iliad. XV. ubi v. 574. κεκάδοντο dictum erat. Ex hoc igitur aoristo ductum est futurum κεκαθήσω, Odyss. XXI. 153. 170. et κεκαθήσομαι Iliad. VIII. 352. qui locus eam, quam attuli explicationem, egregie confirmat. Iuno enim, misere afflictis Troianorum rebus, haec dicit Minervae:

ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἐκέτι νῶϊ
ὄλυμένων Δαναῶν κεκαθησόμεθ', ὑστάτιόν περ;

Id hic non potest aliam vim habere, quam κηδήσομεθα, *curam geremus*. Lexicon MS. Augustanum: κεκαθησόμεθα, *φροντίσομεν*.

A κήδω autem factum κάζω, κάζομαι. Atque κάζω quidem, τὸ κοσμῶ, frequenter commemorant grammatici. Verum haec non est propria verbi vis, quod, nisi fallor, itidem ut κήδω, significabat *sollicito*. Inde κάζομαι est *de me sollicitus sum, curo memet ipsum, orno me ipsum*. Odyss. XIX. 81.

τῷ νῦν μή ποτε καὶ σύ, γύναξ, ἀπο πᾶσαν
ὀλέσεως
ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δρωῆσι κέκασσαι.

Sed eadem verbi forma etiam activam quandam vim retinuit, quae haec videtur fuisse, *invidiam alicui movere*; inde *antecellere*. Hinc accusativus huic verbo iungitur, ut Iliad. XIII. 431.

πάσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέαστο
κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ Φρεσίν.

Ab his diversissimum est χάζω vel χήδω, unde est aoristus secundus ἔχασον. Homerus Iliad. IV. 24. VIII. 461.

Ἡρῆ δ' ἐκ ἔχασε στήθος χόλον.

Ac nisi fallor hinc corrigendi sunt Hesychius et Phavorinus, apud quos legitur ἐκεκήδει, ὑπεχωρήκει, quod debebat scribi ἐκεχήδει. Ex hoc autem verbo κάδος ortum videtur, χ mutato in κ.

HERODIANI FRAGMENTVM *περι ἡμαρτημέ-*
νων λέξεων.

FRAGMENTVM LEXICI GRAECI.

LIBELLVS DE CONSTRUCTIONE VERBO-
RVM.

REGVLAE DE MENSURA SYLLABARVM ET
ACCENTIBVS.

HERODIANI FRAGMENTA

1871

FRAGMENTA HERODIANI

FRAGMENTA HERODIANI

1871

FRAGMENTA HERODIANI

1871

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ι. Πολλῶν σφαλλομένων κατὰ τὴν κλίσιν τῆς δοτικῆς πτώσεως, τῆ ὀνόματος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων τοῖς συγγενεῦσι, τῶν δὲ τοῖς συγγενεῖσιν, ἀναγκάσιον εἰπεῖν ὅπως κλιτέον. ἔτε ἔν συγγενεῦσιν, ἐπεὶ μὴ ἔστιν ἡ ὀνομαστικὴ ὁ συγγενεύς. μόνῃ γὰρ τὰ διὰ τῆς εὐ διφθόγγῃ ἐκφερόμενα ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς, ταῦτα τηρεῖ τὴν εὐ διφθόγγον καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς, οἷον ὁ ἰππεύς, τοῖς ἰππεῦσι, καὶ ὁ ἀριεὺς, τοῖς ἀριεῦσιν. ἐνταῦθα δὲ ἔκ ἑσὶ συγγενεύς διὰ τῆτο ἔτε τοῖς συγγενεῦσι. συγγενεῖτι πάλιν ἔ δυναται. μόνῃ γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν εἰς μὴ λεγόντων ῥημάτων μετοχαὶ διὰ τῆς εὐ κλίνονται, οἷον, τίθημι τοῖς τιθεῖσι, σύνειμι, τοῖς συνεῖσιν. ἔτε ἔν τοῖς συγγενεῖσιν. ἔ γὰρ ἔστιν ἀπὸ ῥήματος, ὡσπερ τὸ τίθημι, τοῖς τιθεῖσι. μόνως κλιτέον τοῖς συγγενεῖσι λόγω τοιθεῖται. ὅσα τῶν ὀνομάτων ἐστὶ σύνθετα παρὰ ἑδότερον ὄνομα συγκείμενα, τὴν αὐτὴν ἔχει κλίσιν, ἢ περ καὶ αὐτὰ τὰ ἑδότερά. τοιθεῖτόν ἐσὶ καὶ τὸ συγγενῆς παρὰ ¹⁾ τὸ γένος συγκείμενον. ὡσπερ ἔν ἀπὸ

1) Codex περί.

τῆ γενέος ἢ πληθυντικῆ δοτικῆ τοῖς γενέσιν ἐσὶ ²⁾,
ἔτω καὶ ἀπὸ τῆ συγγενῆς τοῖς συγγενέσι.

II. Τί ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες τὸ θηλυκὸν τὴν
εὐγενίδα καὶ συγγενίδα, δεόν, ὥσπερ ὁ συγγενῆς
καὶ ἡ συγγενῆς, καὶ ὁ εὐγενῆς καὶ ἡ εὐγενῆς, κοινῶς
ἄντος τῆ ὀνόματος, καὶ ὥσπερ ὁ εὐτυχῆς καὶ ἡ εὐ-
τυχῆς, τὸν εὐτυχῆ καὶ τὴν εὐτυχῆ, ἔ τὴν εὐτυχι-
δα, ἐκ ἄρα ἐδὲ τὴν εὐγενίδα, ἀλλὰ μόνως τὴν εὐγε-
νῆ καὶ συγγενῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἀρενικόν. ὥς περ ὁ
Μένανδρος,

Κρωβύλη ³⁾

τῆ μητρὶ πείθῃ, καὶ γάμει τὴν συγγενῆ. 3 11

III. Ὅμοίως ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες,
δεόν τὰ ἡμίσηα, λόγῳ τριῶν. τὰ τριγενῆ τῶν ὀνο-
μάτων ἐπὶ τῶν ἐδετέρων διαιρεῖται, οἷον οἱ γλυκεῖς,
αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα. καὶ οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι,
τὰ ὀξέα. ἔτως ἔδει καὶ οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, τὰ
ἡμίσηα. καὶ τὸ ἐνικόν ἐν μόνως τῆ ἡμίσεος, ὥς τῆ
ὀξέος καὶ γλυκέος. ἀμαρτάνουσιν ἐν οἱ λέγοντες τῆ
ἡμίσεος καὶ τὰ ἡμίση, δεόν λέγειν τῆ ἡμίσεος καὶ τὰ
ἡμίσηα.

IV. Εἰσὶν οἱ σφάλλονται ⁴⁾ περὶ τὴν γενικὴν λέ-
γοντες τῆς ζύσεως καὶ τῆς γεφύρας, δεόν διὰ τῆ α
τῆς ⁵⁾ ζύσεως καὶ τῆς γεφύρας. λόγῳ τριῶν. πάν-
τα ὅσα τῷ ρ παραλήγεται ὀνόματα, φυλάττει τὸ
α ἐπὶ πασῶν τῶν πτώσεων, οἷον σφαιραῖ, σφαιρας,

2) Codex τοῖς γενέσιν ἔστα.

3) Codex Κρωβύλη. Non videtur vera lectio esse cod. Reg. Κρωβυλε, quae placet Pierfonó. Κρωβύλη, mulieris nom-
inis, occurrit in fragmentis e Menandri Plocio apud Gel-
lium II. 23. ex qua fabula si hic verus, quem Herodia-
nus affert, sumptus est, bene ille consentiet cum fragmen-
tis a Gellio servatis.

4) Codex οἱ σφάλλοντες.

5) Abest in codice articulus.

ἐταῖρα, ἐταίρας. ἔτως ἐστὶ ζύτρα, ζύστρας, καὶ γέφυρα, γεφύρας. συμβέβηκε καὶ ἐπὶ τῶν διὰ καθαρῶ τῷ α ἐκφερομένων. καὶ γὰρ ταῦτα φυλάττει τὸ α ἐπὶ πασῶν τῶν πτώσεων, οἷον Μήδεια. Μηδείας, Σθενέβοια, Σθενεβοίας. τὰ δὲ μήτε διὰ τῷ α ἐκφερόμενα καθαρῶ, μήτε τῷ ρ παραληγόμενα, ἀλλὰ ἄλλῳ τινὶ συμφώνῳ, πάντως τρέπεται εἰς τὸ η. μέλισσα μελίσης, θάλασσα θαλάσσης.

V. Τέτων δὲ ἔτως ἐχόντων ζητεῖται, πῶς ἡ Λήδα διὰ τῷ α κλίνεται. καὶ τοι ἔτε διὰ καθαρῶ τῷ α ἐκφέρεται, ἔτε τῷ ρ παραλήγεται. ἀλλὰ τῷ δὲ πῶς ἔν ἐφύλαξε τὸ α, τῆς Λήδας; λέγομεν ἔν ὅτι ἐκτείνεται ἡ τελευταία συλλαβὴ τῷ Λήδα. πάντα δὲ τὰ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἐκτείνοντα πάντως φυλάττει τὸ α, ὁποῖα ἂν συμφώνῳ παραλήγονται, οἷον Φιλομήλα.

VI. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ταμία, δέον τῷ ταμίᾳ. μόνως γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν εἰς ας λήγοντα ἢ εἰς ρας πάντως τὴν γενικὴν εἰς ς τρέπουσιν, ὁ Μειδίας, τῷ Μειδία. Διαγόρας, Διαγόρη. ἔτως ἐστὶ καὶ ταμίας, ταμίᾳ ὅ).

VII. Εἰσὶν οἱ σφάλλοντα ὁ) τὴν γενικὴν λέγοντες τῷ νόος καὶ τῷ ῥός, δέον τῷ νῆ καὶ τῷ ῥῆ. ἔ γὰρ ἐστὶν ὁμοία τῷ ὀ βῆς, τῷ βός, καὶ ὀ πῆς, τῷ ποδός. ὅθεν σφάλλοντα. ἔστιν ἔν ὁ λόγος τοιῆτος. ὅσα τῶν ὀνομάτων διαίρεσιν ἐπιδέχονται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν ἐκῆτι διαίρεται, οἷον ὀ νῆς νόος γὰρ ἐστὶ. καὶ ὀ ῥῆς ῥός γὰρ ἐστὶ. ἐκῆν ταῦτα ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων ἐκῆτι διαίρεθῆσεται, ἀλλὰ συσταλήσεται, οἷον ὀ νῆς, τῷ νῆ, ὀ ῥῆς, τῷ ῥῆ. ὁ δὲ βῆς ἐπεὶ μὴ δύναται ἐπὶ τῆς

6) Codex ταμίας, ταμίᾳ.

7) σφάλλοντα, Codex σφάλλουσι.

ὀνομαστικῆς διαμερεῖσθαι, (ὁ βόος γὰρ ἔ λέγεται) διὰ τῆτο ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων διαμερεῖται, τῆ βόος, τῷ βοί. ὁμοίως καὶ ὁ πῆς ἐπεὶ μὴ διαμερεῖται, (ὁ πῆος γὰρ ἔ λέγεται) διὰ τῆτο ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων διαμερεῖται, τῆ ποδός, τῷ ποδί.

VIII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες νήσης εἰμί. δεόν λέγειν νῆσις. συμβαίνει γὰρ ὁμοίον ὄν αὐτῷ νήστης, ὁ κλώστης, ⁸⁾ ἀπὸ τῆ νήθω, τῷ κλώθω. μόνως ἔν ὁ νῆσις. κινόν γὰρ τὸ ὄνομα. λόγῳ δὲ τοιαύτῳ πρῶτον μὲν ὅτι ἐκέσιν ὁμοιον ἐκείνοις, ἀπὸ τῆ νήθω νήσης, ἀπὸ τῆ κλώθω κλώσης. νήσω γὰρ ἐκέστω. ἐπεὶ ἦν ἄν καὶ ὁ νήστης, εἰ τοιαύτη χρῆσις ἦν. μόνως γὰρ ὁ νῆσις οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ Ὀμηρος δὲ εἰπών, ⁹⁾

νήσιας ἀκμήνες,

ἔδειξεν ὅτι νῆσις ἐστίν. εἰ γὰρ ἦν νήσης, εἶπεν ἄν νήσας, τῆ μέτρε ἐγχωρεῖντος.

IX. Ζητεῖται πότερον ποτε ἢ αὐξῆ καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως. οἱ μὲν ἔν ἀξιῶσι περισπᾶν αὐξῆ, ὡς αὐλῆ καὶ αὐδῆ. λέγομεν ἔν ὅτι ἔ δύνάταται. ἐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἐστὶν αὐξῶ. λέγομεν ἔν ὅτι τρεῖς ταῦτα ὁμοίως λέγεται, αὐξῆ, καὶ βλάση, καὶ ἀνθη, ἐπεὶ παρεσχημάτισται αὐτοῖς αὐξήτης, ἀνθησις, βλάσησις. τὸν αὐτὸν ἔν ἔχει καὶ ταῦτα τόνον, ἔ περισπώμενα, ἀλλὰ καὶ ἄ αβιβασόμενα, αὐξῆ, ἀνθη, βλάση.

X. Ὅμοίως πλημμελεῖσιν οἱ λέγοντες ἀπὸ τῆ τὰ ἀνθη τὴν γενικὴν τῶν ἀνθῶν, ὡς τὰ βέλη τῶν βελῶν, καὶ τὰ γένη τῶν γενῶν. ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα περιπᾶται ὁμολογημένως, τὰ δὲ ἀνθη ἐνέτι τῶν ἀνθῶν, ἐπεὶδὴ ἄλλό τι ἐμφαίνει, οἷον ἀνθ' ὧ; ἔδω.

8) Codex: ὁμοιον αὐτῷ νήστης καὶ κλώστης.

9) Iliad. XIX. 207. Mox codex ἐγχωρεῖντος.

κας, ἀνθ' ὧν ἔγραψας. ὅθεν τῆτο μόνον διαφεῖται, τῶν ἀνθέων, ὡς καὶ εἰ πολλοὶ κέχρηνται.

XI. Ὁμοίως σφάλλονται περὶ τὴν γενικὴν πτώσιν τῆ Ὀλυμπιονίκης καὶ τῆ Πολυνεΐκης. ὅτι μὴ ὁμοίως κλίνεται, ἀλλ' ὁ μὲν Πολυνεΐκης μετὰ τῆ σ, Πολυνεΐκας, ὁ δὲ Ὀλυμπιονίκης ἀνευ τῆ σ, Ὀλυμπιονίκα. λέγομεν ἔν ὅτι δοκεῖ μὲν ὅμοια αὐτῶ συνδετὰ εἶναι ἀμφοτέρω. ἔ μὴν ὁμοίως συγκεῖται. ὅθεν ἐδὲ ὁμοίως κλίνεται. ὁ μὲν γὰρ Πολυνεΐκης. ἐπειδὴ παρὰ τὸ νεῖκος συγκεῖται, ὡς τὸ νεῖκος τῆ νεΐκας, ἔτω καὶ Πολυνεΐκης Πολυνεΐκας. ὁ δὲ Ὀλυμπιονίκης οὐκέτι παρ' ἐδέτερον ὄνομα συγκεῖται, ἀλλ' ἐπιθλυκόν, τὴν νίκην. ὅθεν ἐκέτι προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς γενικῆς τὸ σ. πῶς ἔν ἔχ' Ὑπερίδης λέγομεν τὴν γενικὴν, ἀλλ' ἀνευ τῆ σ Ὑπερίδης, καίτοι τὸ εἶδος, τῆ εἶδης, λέγοντες; Φαμὲν ἔν ὅτι, εἰ καὶ τὰ μάλιστα παρ' ἐδέτερον σύγκεῖται, τὸ εἶδος. ὅμως ἔ προσλήφεται τὸ σ, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικῆ. Ὑπερίδης, ἂν Ἀτρείδης καὶ Πηλεΐδης. ὡσπερ ἔν τὰ πατρωνυμικὰ πάντα ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀνευ τῆ σ κλίνεται, ἔτως καὶ τῆτο τύπον ἔχων πατρωνυμικόν, ὡς Ἀτρείδης Ἀτρείδης, καὶ Πηλεΐδης Πηλεΐδης.

XII. Ἀμαρτάνεσιν εἰ λέγοντες νῆστος διὰ τῶν δύο σσ, ἄτινα μεταβάλλεται, οἷον θάλαττα. ἂ δὲ μὴ δύνανται μεταβάλλεσθαι εἰς τὰ δύο ττ, δηλονότι ἐδὲ διὰ τῶν δύο σσ γραπτέον, ὡσπερ καὶ Ὀδυσσεύς. δῆλον μὲν ὅτι ἔχει ἐκφώνησιν διὰ τῶν δύο σσ, καὶ γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆ ἑτέρας.

XIII. Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Σμύρνα, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀμαρτάνεσι, γράφοντες διὰ τῆ ζ. ἐδέποτε γὰρ πρὸ τῆ μ τὸ ζ γραπτέον δι' αἰτίαν τοιαύτην. διπλῆν γὰρ ἐν τὸ ζ καὶ συνεσηκὸς ἐκ δύο συμφώνων, τῆ τε σ καὶ δ. ἔ δύναται μετὰ τῆ μ πίπτειν. τρεῖς γὰρ ὁμῆ σύμφωνα τάττεσθαι ἀδύνα-

τον, εἰ μὴ ἔσι μετὰ τῆ ρ, ὃ ἔχει τινὰ πλείονα πρὸς τὰ φωνήεντα οικειότητα, οἷον βάντρον.

XIV. Ζητεῖται πῶς σχῆμα λέγομεν χωρὶς τῆ ι, ἰσχύς δὲ λέγεται καὶ ἰσχάς μετὰ τῆ ι λέγομεν ἔν ὅτι ἔδεν μονοσύλλαβον ὄνομα εἶναι δύναται ἀπὸ δύο συμφώνων στερεῶν ἀρχόμενον. ἴδεν ἔτε σχῆς ἔτε σχάς¹⁰⁾ μονοσύλλαβως, ἀλλὰ μετὰ τῆ ι ἰσχύς καὶ ἰσχάς. πῶς ἔν γρύψ λέγομεν καὶ κλώψ μονοσύλλαβως; καίτοι καὶ ταῦτα ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεται. λέγομεν ἔν ὅτι ἐκ ἀπὸ στερεῶν συμφώνων ἀρχεται ταῦτα, ὡς ἔφαμεν. συνέζευκται δὲ αὐτοῖς πάντως τὶ τῶν ὑγρῶν καὶ ἀμεταβόλων, οἷον τῶ μὲν γρύψ τὸ ρ, τῶ δὲ κλώψ τὸ λ. δεκεῖ δὲ ἀντιπίπτειν τῶ κανόνι τὸ πτώξ. τῆτο γάρ φασι καὶ μονοσύλλαβόν ἔσι καὶ ἀπὸ στερεῶν ἀρχεται συμφώνων, τῆ τε π καὶ τῆ τ. λέγομεν δὲ πρὸς τῆτο, ὅτι ἐκ ἔσιν ἔδὲ αὐτὸ μονοσύλλαβον, ἀλλὰ συνήρηται ἀπὸ δισυλλάβου, τῆ πτώξ, ὃ εἴρηται¹¹⁾ παρὰ τὸ πτωεῖσθαι. εἰ δὲ ἀντιπίπτει πολλά, οἷον φθέρ, φθῆς, διὰ τῆτο ἄμενον, λέγειν τὰ ἀπὸ τῆ σ καὶ χ ἀρχόμενά μονοσύλλαβα εἰ δύνασθαι εἶναι, ἀλλὰ προσλαμβάνειν τὸ ι, οἷον ἰσχύς, ἰσχάς.

XV. Ἀμαρτάνεσιν αἱ λέγοντες τὴν δοτικὴν ταῖς χερσί, δέον ἀνευ τῆ ι ταῖς χερσί λέγειν. καίτοι τῆς ἄλλης πάσης κλίσεως τῆ ὀνόματος τὴν δίφθογγον ἐχέσης, οἷον ἡ χεῖρ, τῆς χερρός, τῆ χειρὶ τὴν χεῖρα. καὶ τῶν δυϊκῶν ὁμοίως καὶ τῶν πληθυντικῶν ἐχόντων τὴν δίφθογγον, μόνῃ ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ ἐκ ἔχει τὴν δίφθογγον, ἀλλὰ διὰ τῆ ε μόνε κλίνεται, ταῖς χερσί. λέγομεν ἔν, ὅτι αἱ μὲν ἄλλα πτώσεις ἐφύλαξαν τὴν εἰ δίφθογγον διὰ τὸ φωνῆεν ἐπι-

10) Codex: ὅθεν σχῆς ἔδὲ σχάς.

11) Codex: διτυλλάβων. πτώξ. εἴρηται.

Φέρεσθαι μετὰ τῷ ρ, χεῖρι, χεῖρα, χεῖρῶν. ἐνταῦθα δὲ συμφώνως ἐπιφερομένως τῷ σ, ἐκίτι ἢ δίφθογγος ἔμεινε χεῖρσιν, ἀλλ' ἀφαιρεθέντος τῷ ι, ἐρρήθη χεῖρσιν. ἀντίκειται τῷ κανόνι τὸ φθεῖρσιν, ὅτι καὶ τοῦ σ ἐπιφερομένως ἢ δίφθογγος ἔμεινε ¹²⁾. μόνως ἔν ῥητίον ταῖς χεῖρσι.

XVI Ἐτι πλημμελεῖσιν οἱ λέγοντες ὑγεία τρισυλλαβως δέον ὑγεία τετρασυλλαβως. μόνως γὰρ ἔτως καὶ οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν. ὡς ἐν τῇ κωμῳδία, αὐτὰι γὰρ ἐπιθυμῶσιν ὑγείας τυχεῖν.

XVII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ διαίρεντες τὸ μῦια, υἰός, ὡς τρισύλλαβον. καὶ αἰθύια, ὡς τετρασύλλαβον. δεῖ γὰρ ἀμφοτέρω συναιρεῖν λόγῳ τοιούτω, ὅτι τὸ ι μετὰ τῷ υ ταπτόμενον εἰς δύοτε διαίρεται· εἰς χωρίζεται καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ τῷ υ συνεκφωνεῖται καὶ γίνεται μία δίφθογγος ἢ υι. ἐκὲν αἰθύια μὲν τρισύλλαβον, καὶ ἀρπυια, μῦια δὲ καὶ υἰός δισύλλαβον.

XVIII. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Ἀπελλῆς καὶ Ἐρμῆς, Ἀπελλῆ καὶ Ἐρμῆ τὴν αἰτιατικὴν, δέον τὸν Ἀπελλῆν καὶ τὸν Ἐρμῆν, καὶ τὴν γενικὴν χωρὶς τῷ σ, Ἀπελλῆ καὶ Ἐρμῆ, λόγῳ τοιούτω. ὅτι πάντα τὰ εἰς ης λήγοντα δισύλλαβὰ τε καὶ τρισύλλαβα μόνον κύρια καὶ ἀπλᾶ πάντως ἀποβάλλει τὸ σ ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον Ἐρμῆς, Ἐρμῆ, Ἀπελλῆς, Ἀπελλῆ· ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς προσλήψεται τὸ ν, οἷον τὸν Ἐρμῆν, τὸν Ἀπελλῆν. τὸν εὐτυχῆ μόντοι χωρὶς τῷ ν σύνθετα γὰρ ἐσι καὶ ἐ πάντως κύρια. μόνως ἔν ¹³⁾ ἔρῃμεν τὸν Ἀπελλῆν καὶ τὸν Ἐρμῆν.

XIX. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπέιον, ὡς Ἀσκληπέιον. ἔ γὰρ ἐσιν ὅμοια. ὅθεν Ἀσκλη-

U 2

12) Videtur hic aliquid excidisse.

13) Pro ἔν in codice est ἐστί.

πεῖον μὲν ἐρῶμεν, Σεραπέιον δὲ ἔ, ἀλλὰ Σεραπίδιον λόγῳ τοιούτῳ ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τῆς dos κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τῆς κατηχητικῆς¹⁴⁾ σχήματος τὸ δ Φυλάξει. ἔστιν ἔν Σεραπίς, Σεράπιδος. διὰ τῆτος καὶ Σεραπίδιον ἐρῶμεν καὶ Ἴσις Ἴσιδος Ἰσίδιον ἔν ἐρῶμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς Θετίδος Θετίδιον ἔπε.¹⁵⁾

Θετίδιον αὐδα.

XX. Ὀμοίως ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Διονυσεῖον, ὡς¹⁶⁾ Ἀσκληπεῖον. ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ὀνόματα περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματιζόμενα περισπᾶται. ἐπεὶ ἔν Ἀσκληπιός Ἀσκληπιῆ, Διόνυσος δὲ Διονίσος, καὶ Θησεὺς Θησεῶς, ἐπεὶ ἔ περισπᾶται, διὰ τῆτος ἐκ ἐρῶμεν Θησεῖον ἐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον καὶ Θήσειον. τὰ μὲντοι διὰ τῆς αἰ διφθόγγου ἐκφερόμενα ἐκέτι περισπᾶται, ἀλλ' ἀναβιβάζεται μόνον, Ἐρμαιον, Νύμφαιον.

XXI. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες τοῖς πρόβασι, ὡς ἄρμασι, τὴν δοτικὴν πτώσιν, σφαλόμενοι τῇ ὁμοιότητι. ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς ἄρματα, τῶν ἀρμάτων, τοῖς ἄρμασιν, ἔτως Φασὶ καὶ ἀπὸ τῆς πρόβατα, τῶν προβάτων, τοῖς πρόβασι. ἐκ ἔν-

14) Codex, ut edidimus, κατηχητικῆς, sine accentu. Sponte se offert κατοχητικῆς: quamquam eo magis de huius verbi usu dubitari potest, quod vix alibi occurrit.

15) Euripides in Andromacha v. 19.

Θεσσαλὸς δὲ νιν λεύς

Θετίδαιον αὐδῆ, θεῶς χάριν νυμφευμάτων.

Hinc codicis scriptura corrigenda. Praeterea et Σεραπίδαιον et Ἰσίδαιον scribendum. Ac fane hoc rectius formatum quam Ἴσαιον, unde Ἴσαια, festi Cereris dies, quum apud alios, tum apud Diodorum Sic. I. 14. ubi v. Wesseling. Ἀσκληπεῖον in codice properispomenon est; apud Suidam in Ἀσκληπιάδης proparoxytonon.

16) Pro ὡς in codice est καί.

νοήσαντες ὅτι ἀνόμοια εἰσὶν αὐτῶν τὰ ἐνικά. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἄρμα, ὅθεν γίνεται τοῖς ἄρμασιν, ὡς τὰ πράγματα, τοῖς πράγμασιν ἀπὸ δὲ τῆ πρόβατον τοῖς προβάτοις γίνεται, ὡς ¹⁷⁾ ἀπὸ τῆ κάρυον τοῖς καρύοις.

XXII. Ὅμοίως ζητεῖται καὶ ἡ δοτικὴ πῶς ῥηθήσεται τοῖς ὄτοις, ἢ τοῖς ὄσι. πάλιν γὰρ σφάλονται τινες τῇ ὁμοιότητι. ὡσπερ ἀπὸ τῆ τὰ πλήκτρα, τῶν πλήκτρων, τοῖς πλήκτροις, ἔτω Φασὶ καὶ ἀπὸ τῆ τὰ ὄτα, τῶν ὄτων, τοῖς ὄτοις. ἀμαρτάνεσι δέ, δεόν ἀπιδεῖν εἰς τὴν ὀρθὴν τῆ ὀνόματος, ὅτι ἐκ ἑστὶν ἀλλήλοισ ὅμοια. ὅθεν ἐδὲ ὁμοίαν ἔχειν ὀφείλει τὴν κλίσιν, ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῆς τὸ πλήκτρον εὐθείας τοῖς πλήκτροις ἡ δοτικὴ γίνεται, ἀπὸ δὲ τῆς ἔς τοῖς ὄσιν.

XXIII. Ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν τάφων ἡρῶον, δεόν λέγειν ἡρίον, ὡς ὁ Καλλιμάχος,
παρὰ τίνος ἡρίον ἴστατε τέτο. ¹⁸⁾

ἡρῶον δὲ λέγεται ἢ τῆ ἡρωος εἰκῶν, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὐπολις,

ἡρῶον εἶπως μοι κομίσαο τῆ Λύκος.

Λύκος γὰρ ἡρωος Ἀθηναῖος.

XXIV. Ἐτι ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες Φακὴν πρίασθαι, ἢ Φακὴν σπέρειν, δεόν λέγειν Φακῆς. ἔτω γὰρ καλεῖται ὠμὸν τὸ ὄσπειον, ὡς Εὐπολις.

τῇ νῦν κατέδεσθαι τῆς Φακῆς.

τὸ δὲ ἐφθὸν μόνον ῥητέον Φακὴν.

17) Pro ὡς codex habet καί.

18) Codex παρὰ τίνος. ἡρίον. τὰ γὰρ τέτο. Fragmentum Callimachi, primo verbo excepto, emendavi ex Etymologico M. unde verba τίνος ἡρίον ἴστατε τέτο in Benteleiana fragmentorum Callimachi collectione est n. CCLI. Sed παρὰ, quod Herodianus habet, equidem non intelligo qua ratione corrigendum sit.

Φακὴν ῥεφῆσομαι. 19)

XXV. Παραπλησίως ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐκτεταμένως τὸς ἔρτυγας, δέον βραχέως ἔρτυγας, λόγῳ τοιούτῳ ὧν γὰρ αἱ ὀνομαστικαὶ συνεσαλμένον ἔχουσι τὸ δίχρονον, τῶτων καὶ αἱ αἰτιατικαὶ συσαλήσονται, οἷον ὄνυξ, ὄνυχας. ἕτως ἐστὶ καὶ ἔρτυξ, ἔρτυγας, καὶ πέρδιξ, πέρδικας, καὶ Ἄραψ, Ἄραβας συνεσαλμένως ῥητέον.

XXVI. Ὅμοίως σφάλλονται οἱ λέγοντες πινακίς καὶ κεραμίς ἐκτεταμένως, δέον συνεσαλμένως λόγῳ τοιούτῳ πάντα, ὅσα παρ' ὄνομα γέγονε θηλυκῶς εἰς ἰς λήγοντα, συζέλλεται, οἷον θύρα, θυρίς, πίναξ, πινακίς, κέραμος, κεραμίς, πύξις, πυξίς. μίνως ἔν ἑρῆμεν συνεσαλμένως πινακίδα καὶ κεραμίδα, ὡς πυξίδα καὶ θυρίδα.

XXVII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες κορυφαϊότατος, δέον λέγειν μίνως κορυφαῖος, λόγῳ τοιούτῳ πρῶτον μὲν τῶν ἀρχαίων εἰπε κορυφαϊότατος, ἀλλὰ κορυφαῖος. ἀλλῶς τε καὶ ὁ κορυφαῖος ἐστὶν ὄνομα ὑπερθετικόν. ἐν ἄρα ἑρῆμεν ἕτε κορυφαϊότατος, ἕτε κορυφαϊότερος, ἀλλὰ μίνως κορυφαῖος.

XXVIII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Φιλοπότης, δέον Φιλοπώτης. διαφέρει δὲ ταύτη. Φιλοπότης μὲν ὁ Φιλῶν πότες καὶ συμπέσια, Φιλοπώτης δὲ ὁ Φιλῶν ποτῶν πίνειν.

XXIX. Ζητεῖται τὸ πᾶῦ πᾶς κλίνεται. Φάμεν ἔν ὅτι ἀκολέθως τῶ μέθυ, μέθυσος, μέθυϊ, ἕτως καὶ πᾶῦ, πᾶῦσος, πᾶῦϊ. τῆτε δὲ οὕτως ἔχοντος ζητεῖται πᾶς ὁ ποιητὴς τὴν ὀνομαστικὴν εἶπε πᾶῦ

19) Verba haec sumpta sunt ex Aristophis Vespis v. 814.

αὐτῆ μίνων γὰρ τὴν φακὴν ῥεφῆσομαι.

μετιών, ²⁰⁾ ὡς τὸ μέθυ, ἐκέτι μέντοι ἐπὶ τῆς πληθυντικῆς αἰτιατικῆς ἐφύλαξε τὸ ὑ μόνον, εἰδὲ εἶπε καὶ πῶσα, καὶ τοι τῆ μέτρε χωρῆντος, ἀλλ' εἶπε, καὶ πῶσα καλά. ²¹⁾

Φαμὲν ἔν ὅτι ἀφ' ἐτέρας εὐθείας πεποίηκε τὴν αἰτιατικὴν, ἀπὸ τῆς τὸ πῶας, οἷον τὸ κῶας.

παρ' δ' ἐτίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῆ. ²²⁾

ὡςπερ ἔν ἀπὸ τῆς τὸ κῶας ονομαστικῆς ἢ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς γίνεται τὰ κῶη, ²³⁾ εἶτα κατὰ διαίρεσιν κῶεα, καὶ παρ' αὐτῶ,

κῶεα κασέρνυσα θρόνοισ ἐνι, ²⁴⁾

ἔτως καὶ ἀπὸ τῆς τὸ πῶας γίνεται τὰ πῶη, εἶτα κατὰ τὴν συνήθη διαίρεσιν αὐτῆ πῶεα. ὡς περ εἶφη καὶ πῶεα μῆλων. ²⁵⁾

XXX. Εἰσὶν οἱ σφάλλονται ²⁶⁾ λέγοντες δεδώκεν, ὡς ἐπεποιήκεν. παντὸς γὰρ παρακειμένε ῥήματος ἀπὸ συμφώνε ἀρχομένε ὁ ὑπερσυντέλικος προσλαμβάνει τὸ ε. οἷον νένυχα, ἐνεύχειν, καὶ βέβληκα, ἐβεβλήκειν. ἔτως καὶ ἀπὸ τῆ δέδωκα, ἐδέδωκεν.

XXXI. Ἐτι ἀμαρτάνουσι ²⁷⁾ ζέζηκα καὶ ψέψυχα, δεόν δια καθαρε τῆ ε, λόγῳ τριῶν ὄν-

20) Spectavit Iliad. III. 198.

ὅστι' ὄνν μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.

21) Iliad. XVIII. 528.

22) Odyss. XXI. 177. Codex παρετίθαι.

23) Codex κῶα.

24) Odyss. XVII. 32.

25) Odyss. IV. 413.

λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πῶεσι μῆλων.

26) Codex σφάλλοντες.

27. Excidisse videtur οἱ λέγοντες.

των διπλῶν, ζ, ξ, ψ, πάντα τὰ ἀπό τινος τέτων ἀρχόμενα· οἷον ζῶ, ξηραίνω, ψύχω, ταῦτα ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ ἀποβάλλοντα τὸ διπλῆν σαιχεῖον ἀπὸ τῷ εἰρχεται. οἷον ἀπὸ τῷ ζῶ ἔζηκα, τῷ ζ ἀπ βληθήτες. καὶ ἀπὸ τῷ ξηραίνω ἔξηρακα, καὶ ἀπὸ τῷ ψύχω ἔψυχα διὰ καθαρεῖ τῷ ε.

XXXII. Ὡςπερ δὲ ταῦτα ἀπὸ διπλῶν ἀρχόμενα καὶ ἀποβάλλει τὸ διπλῆν ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ, καὶ διὰ καθαρεῖ τῷ εἰρφέρεται, ἕτως καὶ τὰ ἀπὸ συμφώνων σερῶν ἀρχόμενα· ὥσπερ τὸ πτύσω, ἀπὸ τῷ π καὶ τ ἀρξάμενον, ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ ἀρχεται ἀπὸ τῷ εἰρμεισ, οἷον ἔπτυχα, καὶ φθονῶ, ἔφθονηκα, καὶ ἔπεφθονηκα, καὶ γὰρ αὐτὸ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεται τῷ φ καὶ τῷ θ.

XXXIII. Τέτων ἕτως ἔχόντων ζητεῖται πῶς τῷ πλήσσω καὶ κρίνω ἀπὸ δύο συμφώνων καὶ αὐτῶν ἀρχομένων, τῷ μὲν πλήσσω ἀπὸ τῷ π καὶ λ, τῷ δὲ κρίνω ἀπὸ τῷ κ καὶ ρ, ἐκείτι ὁ παρακειμένος ἀπὸ καθαρεῖ τῷ εἰρχεται· ἀλλὰ μετὰ συμφώνῳ τῷ κ, οἷον κέκρικα, καὶ τῷ π, οἷον πέπληχα. λέγεται ἐν ὁ λόγος, ὅτι τὰ ἀπὸ δύο συμφώνων σερῶν ἀρχόμενα, ταῦτα ἀποβάλλει τὸ συμφώνων ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ, καὶ ἀπὸ τῷ εἰρχεται. τὸ δὲ πλήσσω καὶ κρίνω εἰ δοκεῖ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεσθαι, ἀλλ' ἔ σερῶν ἀμφοτέρων. τὸ γὰρ λ ὑγρὸν ἐστὶ καὶ ἀμετάβολον. ὁμοίως καὶ τὸ ρ. διὰ τῷτο ὁ παρακειμένος ἐκείτι διὰ καθαρεῖ τῷ ε κλύεται, ἀλλὰ μετὰ συμφώνων, οἷον κέκρικα, πέπληχα.

XXXIV. Ὅμοίως ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ῥερανται καὶ ῥερευκε, δεῖον ἔρρανται καὶ ἔρρευκε. τὸ γὰρ ρ ἐδέποτε ἀναδιπλασιάζεται.

XXXV. Πλημμελεῖσιν οἱ λέγοντες ἠέσην, δεῖον αἰέσην μόνως. ὁ δὲ λόγος ἕτως. ὅσα τῶν ῥημάτων ἀπὸ προθέσεως ἀρχεται, φυλάττει τὴν πρόθεσιν

ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις. οἷον καθίζω, ἀπὸ τῆς κατὰ προθέσεως ἀρχαμένῃ τῷ ῥήματος, μένει ἢ πρόθεσις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις, οἷον καθιζέμην, ἐκ ἑκαθεζόμεν, καὶ καθιζόντο, ἐκ ἑκαθεζόντο²⁸). ἔτως καὶ τὸ ἀνίσταμαι ἀπὸ τῆς αἰά προθέσεως ἀρχίμενον φυλάττειν ὀφείλει, αἰέτην, ἐκ ἠνέτην.²⁹)

XXXVI. Ὁμοίως ζητεῖται ἀπὸ τῷ περιπατῶ καὶ περισσεύω τίς ὁ παρατατικός. λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῷ περιπατῶ περιπαάτην γίνεται, φυλαττομένης τῆς περὶ προθέσεως, ὡς ἔφαμεν. τὸ δὲ περισσεύω ἐκέτι ἐστὶ σύνθετον, εἰδὲ ἐκ προθέσεως ἤρξατο. εἰάν γὰρ αὐτὸ διαλύσαι πειραθῶμεν, εἰδέν ἐστι, ἔτε αὐτό, ἔτε τὸ σεύω. εἴδεν ἐπεὶ μὴ ἐστὶ πρόθεσις, ἐκ ἔμεινεν ἐν τῇ κλίσει τῷ ῥήματος. εἰδὲ ῥηθήσεται περισσεύον, ἀλλὰ ἐπερίσσευον ἀπὸ τῷ ε. περιπαάτην δὲ ἀπὸ τῆς περὶ προθέσεως, ἐκ ὡς οἱ διαμαρτάνοντος ἐπεριπαάτην,³⁰) ἢ ἐπερίσσευον.

XXXVII. Ζητεῖται τὸ ἔψω ῥῆμα πρότερον περισπώμενόν ἐστιν, ἢ βαρύτερον. λέγουσιν οὖν ὅτι ἀμαρτάνουσιν οἱ περισπῶντες τὸ ῥῆμα, ἐψῶ. εἰ γὰρ ἦν περισπώμενον τὸ ῥῆμα, ἦν αὖν ὁ παρατατικός ἦψεν, ὡς ἀπὸ τῷ νοῶ ἐνέον, καὶ κρατῶ, ἐκράτην. εἰδὲ δὲ τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἦψεν, ἀλλ' ἦψον, ὡς ἀπὸ τῷ ἔχω ἔχον, καὶ ἀπὸ τῷ ἄγω ἦγον. εἰδέν βαρύτερον γίνεται τὸ ἔψω, ὡς περὶ τὸ ἔχω καὶ τὸ ἄγω. δοκεῖ δὲ ἀντιπίπτειν τῷ κανόνι τῶν τοῖ μέλλοντα περιττοσυλλάβως μιᾷ συλλαβῇ³¹) ** ἐψήσω γὰρ ἐστίν.

28) Confirmatur hac observatione scriptura καθιζέτο, quam in multis tragicorum locis consensu habent codices. Vide quae scripsi in praefatione ad Euripidis Hecubam p. LVII. fqq.

29) Codex ἀνέτην.

30) Codex ἐπεριπαάτην.

31) Lacunae signa hic posui, etsi in codice omnia continuantur.

ἐκέν φασιν ἀπό τῆ ἐψῶ ἐψήσω, ὡς ἀπό τῆ κρα-
τῶ κρατήτω. πρὸς τῆτο φαμέν· ὅτι βαρύτερον μὲν
ἐστὶ τὸ ῥήμα, δῆλον ἐκ τῆ παρατατικῆ τῆ ἦψον, ὡς
ἔχον καὶ ἦγον. ὁ δὲ μέλλων διελύθη εἰς περισσοτέ-
ραν συλλαβὴν, ἔχ ὡς ἀπό τῆ περισπωμένης ῥήμα-
τος, ἀλλὰ δι' αἰτίαν τοιαύτην. εἰ μέλλοντες κατὰ
τὸ πλείστον διὰ τῆ ξ ἢ ψ προφέρονται, οἷον ἀπό
τῆ λέγω λέξω, καὶ ἀπό τῆ γράφω γράψω. ἐν-
ταῦθ' ἐν τῶ ἐψῶ προελημμένε τῆ ψ ἐξ ἀνάγκης ὁ
μέλλων διελύθη εἰς πλείονας συλλαβάς. μόνως δὲ
λέγεται ἐψῶ καὶ ἔχ ἐψῶ.

XXXVIII. Ἐτι ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ηὐ-
ξάμην καὶ ηὐχόμεν, λόγῳ τοιούτῳ· ἴσα ἀπό τῆς ευ
διφθογγῆς ἀρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τὴν ευ
διφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρένων. ἔτως ἐστὶ
καὶ τὸ εὐχόμεν φυλάξαν³²⁾ τὴν ευ διφθογγον. τὰ
δὲ ἀπό τῆς αυ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηυ, αὐλῶ,
ηὐλεν, αὐλῶ, ηὐλεν. εὐχομαι δὲ εὐχόμεν.

XXXIX. Ἐτι ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ἀφει-
λάμην καὶ ἀφείλατο, δεῖν λέγειν διὰ τῆ ο ἀφειλό-
μην, καὶ διὰ τῆ ε ἀφείλετο. τῆ γὰρ ἀπλῆ ῥήμα-
τος ὄντες εἰλόμην καὶ εἶλε, ἐξ ἀνάγκης τὸ σύνθε-
τον ἐφύλαξε τὰ βραχέα, τό τε ε καὶ τὸ ο. μό-
ως ἔν ρητέον ἀφειλόμην καὶ ἀφείλετο.³³⁾

32) Codex φυλάξαν.

33) Revocat haec Herodiani adnotatio nobis in mentem Si-
monidis fragmentum XV. in quo legitur:

ὁ δὲ σηκὸς οἰκητῶν εὐδοξίαν

Ἐκείδος εἶλατο.

Hic non solum forma Alexandrina εἶλατο male ab librariis
adhibita est, quod in multis veterum scriptorum locis factum
notavit Dorvillius ad Charitonem p. 402. ed Lipsf. sed οἰκη-
τῶν etiam sensum praebet ineptum. Scribendum:

ὁ δὲ σηκὸς οἰκητῶν

εὐδοξίαν Ἐκείδος εἶλετο.

XL. Ὁμοίως πλημμελῶσιν, οἱ λέγουσιν ἀπήλαυσα καὶ ἀπήλαυσε, δέον μόνως διὰ τῆ ε ἀπέλαυσα καὶ ἀπέλαυσεν. ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων ῥημάτων ἔταν μετὰ τὴν πρόθεσιν α ἢ προαρχόμενον ³⁴⁾ τῶν ῥημάτων, τότε μετατραπήσεται εἰς η. οἷον ἀπὸ τῆ ἀπέγω ἀπήγω. ἔταν δὲ τι σύμφωνον ἢ μετὰ τὴν πρόθεσιν, τότε πάντως εἰς τὸ ε τρέπεται. οἷον ἀπεβάλλω, ἀπέβαλλον, ἀποπέμπω, ἀπέπεμπον, ἀπολαμβάνω, ἀπελάμβανον. ἔτως ἐστὶ καὶ ἀπολαύω, ἀπέλαυσεν, καὶ ἀπέλαυσα διὰ τῆ ε μόνως ῥητέον.

XLI. Ζητεῖται πῶς ἀπὸ τῆ ἀκῶ ῥήματος ὁ παρακείμενος ἀκήκοα λέγεται. Φαμέν ἔν ἐστι ἡ μὲν ἀναλογία ἀπὸ τῆ ἀκῶ τὸν παρακείμενον ἦκκα ποιεῖ, ὡς ἀπὸ τῆ ἀλείφω ἤλεφα, καὶ ἀλέφω ἤλεκα. οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασιν ἐν ταῖς τοιαύτοις ³⁵⁾ πολυλακίς ἀναδιπλασιάζειν τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆ παρακείμενε, οἷον ἤλεφα, ἀλήλιφα, καὶ ἤλεκα ἀλήλεκα. οὕτω καὶ τὸ ἦκκα αὐτοὶ κατὰ ἀναλογίαν ἀναδιπλασιάζοντες ἀκήκοα λέγουσι. τὸν μὲντοι ὑπερσυντελικὸν ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων διὰ τῆ α, ἀληλέκειν καὶ ἀληλίφειν, ἐπὶ δὲ τῆ διὰ τῆ η, ἠκηκίσειν ³⁶⁾. μόνως ἔν ³⁷⁾ ῥητέον ἀκήκοα, ἠκηκίσειν.

XII. Ἀμαρτάνωσιν οἱ λέγοντες ἔζων ἐγώ, δέον λέγειν ἔζην. μόνως γὰρ ἔτως ἡ χρῆσις εὐρίσκεται. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον ἐφύλαξε τὸ η. οἷον ἔζησ, ἔζη. εὐρίσκεται παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει τὸ ω.

Hic locus, inquit Simonides, habitorem sibi cepit Graeciae gloriam.

34) Codex προαρχομένων.

35) Codex εἰώθασι τοῖς τοιαύτοις.

36) Codex hic et mox habet ἀκηκίσειν, sed alia manus α videtur in η mutare voluisse.

37) Codex pro ἔν habet ἐτί.

καί τοι τότε ἦν ἐγὼ ζῶν. 38)

καὶ δῶμεν καὶ αὐτὸ λόγον ἔχειν. εἰ γὰρ διμερέμενον ἔζων, καὶ συναερέμενον ἔξει τὸ ω, οἷον ἔζων, ἔζων, ὡς ἐπὶ τῷ ἐπλων ἐπλων, καὶ τὸ σύνθετον, ἐπέπλων εὐρέα πόντον. 39)

XLIII. Ὅμοίως πλημμελῶσιν οἱ λέγοντες τὸ προστακτικὸν ζῆθι καὶ πλεῖθι, δεόν λέγειν σὺ ζῆ καὶ σὺ πλεῖ, εἰ καὶ δοκεῖ συνεπιπίπτειν τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῷ ὀριστικῷ, ἐκεῖνος πλεῖ καὶ ἐκεῖνος ζῆ. ὁμοίως γὰρ καὶ τὸ προστακτικὸν ῥητέον λόγῳ τοιῶντα πάντα τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἀπὸ τῷ τρίτῳ προσώπῳ γίνεται ἀφαιρεθείσης μόνῃ μιᾶς συλλαβῆς. εἰ ἔν ἔστι πεμπέτω, τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐγένετο πέμπε. ὁμοίως καὶ κρατέτω ἐκεῖνος, κρατεῖ σὺ, ἀφαιρεθείσης μόνῃ τῆς τω συλλαβῆς. ἕτως ἔν 40) εἰ πλείτω λέγομεν τὸ τρίτον πρόσωπον, καὶ ζήτω, καὶ δράτω, ἀφελόντες τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ἐρέμεν τὸ δεύτερον πρόσωπον σὺ πλεῖ, καὶ σὺ ζῆ, καὶ σὺ δρᾷ.

XLIV. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐκτεταμένως βαδίζαν, δεόν λέγειν συνεσαλμένως βαδίζειν, καὶ ἐβαδίζον, λόγῳ τοιῶντα. τριῶν γὰρ ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν διχρονον διπλῶ ἐπιφερομένη συσέλλεται. μάλιστα τῷ ζ ἐπιφερομένη, οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κεφίζω,

38) Aristophanis verba corrupta esse inde patet, quod ἔζων in iis non invenitur. Nescio, quem locum comici spectaverit Herodianus, nisi forte Lystratae v. 614.

καταλ.αβ.εἰν τὰ χροῖμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθόν,
ἐνθεν ἔζων ἐγώ.

Sic metra huius loci describi debent, quae non satis accurate digessi in lib. II. de metris p. 358.

39) Hesiodus Op. et D. 648.

40) Codex ἔστιν pro ἔν.

ἀκοντίζω; οὕτως καὶ βαδίζω, ἐβαδίζον, συνησαλ-
μένως, ὡς φροντίζω.

XLV. Ζητεῖται τῷ οἰκῷ ῥήματος ὁ παρατατι-
κὸς καὶ ὁ ἀρίστος πότερον Φυλάξει τὴν αἰ διφθογ-
γον, ἢ τραπήσεται εἰς τὸ ᾠ, εἶον ᾠκεν καὶ ᾠκησα,
καὶ τὸ σύνθετον κατώκεν, κατώκησα. ὡς καὶ ὁ
Μένανδρος ἀπὸ τῷ οἰδῶ τὸν παρατατικὸν μετέ-
βαλεν εἰς τὸ ᾠ, εἰπῶν,

ᾠδοντ' ἐν ἑμαυτῷ.

ἔρῃμεν ἔν ἐπὶ τῷ παρεληλυθότος χρόνῳ διὰ τῷ ᾠ
κατώκεν καὶ κατώκησα. Ὅμηρος μόνον ἐφύλαξεν,

ᾠκεον ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι. 41)

εἶπε δὲ Ἰακῶς, ἐκ Ἀττικῶς.

XLVI. Εἰσὶν οἱ σφάλλονται 42) γεγράφηκα λέ-
γοντες, καὶ γεγραφήκειν, ὡς δεδράμηκα καὶ δε-
δραμήκειν. ἔ γάρ ἐσιν ὅμοια. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ πε-
ρισπωμένῃ ῥήματος ἐν τῷ δραμῶ, ὡς κρατῶ, ἐρ-
ρήθη δεδράμηκα, ὡς κεκράτηκα. τὸ δὲ γράφω
βαρύτερον ὃν ἐκείτι δύναται ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ
δύο συλλαβαῖς πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ μιᾷ. ὅθεν ἐκ
ἔρῃμεν γεγράφηκα καὶ ἐγεγραφήκειν. πάντα γὰρ
ταῖ βαρύτερα ῥήματα ἀπὸ συμφώνῃ ἀρχόμενα
ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ μιᾷ συλλαβῇ πλεονεκτεῖ. ὡς-
περ ἔν ἀπὸ τῷ δέρω δέδαρκα, καὶ τρέχω τέτρο-
χα, ἔτως καὶ ἀπὸ τῷ γράφω γέγραφα μίνως
ῥητέον.

XLVII. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες πῆν βέλομαι
μονοσυλλάβως, δεόν λέγειν πῆν δισυλλάβως. μόνως

41) Ita codex. Homerus Iliad. XIX. 116. ᾠκεον δ' ἐν Πλευ-
ρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

42) Codex σφάλλοντες, sed supra ultimam syllabam scriptum
ται.

γὰρ ἔτως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶσιν εἰρηταί,
καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ,

πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει. ⁴³⁾

XLVIII. Σφάλλονται οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν μάν-
τεων ἔθυσσε τὸ ⁴⁴⁾ ἐσκέψατο, ἔθυσσασθαι ⁴⁵⁾ προσῆ-
κον. θύσασθαι μὲν γὰρ τὸ ἀνευ μαντείας ἀπλῶς
σφάζειν. τὸ δὲ καὶ τὰ ἱερεῖα ἐπισκοπῆσαι καὶ σκέ-
ψασθαι, θύσασθαι λέγεται. καὶ γὰρ ἐθυσσάμεν, καὶ
κῆνος ἐθύσατο ἐπὶ τῆς μαντείας. μόνως οὕτως ἤ-
τέον. καὶ τὸ τῶν ἱερέων μὴ καλῶς φανθέντων
δεύτερον ἱερεῖον ἀνατεμεῖν, ⁴⁶⁾ * * *

43) Codex ἀνώγει. Leguntur haec verba Iliad. VIII. 189.
Odyss. VIII. 70.

44) Codex pro articulo habet καί.

45) Codex ἐθύσαντο.

46) Sic finitur hic libellus in ima pagina recta: verba va-
cua est.

FRAGMENTVM LEXICI GRAECI.

1. Βέλησις ἐπὶ ἀγαθῷ. προαίρεσις δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων, ἀγαθῷ τε καὶ κακῷ.

2. Εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα ἐπὶ τῶν φύσει ὄντων παρὰ πᾶσιν ὅπερ εἰσὶν. οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων, καὶ λέοντες, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ὅσα εἰσὶ φύσει παρὰ πᾶσιν ἔθνεσι τὰ αὐτά, εἰκόνας λέγομεν καὶ ὁμοιώματα αὐτῶν τὰ παρὰ τῶν ζωγράφων γραφόμενα ἢ τῶν λιθοζῶων. σύμβολον δὲ καὶ σημεῖον λέγεται ἐπὶ τῶν θεσει ὄντων ὅπερ εἰσὶν, ἅπερ ἐδὲ παρὰ πᾶσιν ἔθνεσιν εἰσὶ τὰ αὐτά. οἷον σύμβολον καὶ σημεῖον εἰρήνης ἢ πολέμου τὸ τριῶσδε μὲν παρὰ Ῥωμαίοις ἀνατεῖναι τὸ δόρυ καὶ σαλπίσσα, τριῶσδε δὲ παρὰ Πέρσας, ἢ ἄλλο τι ποιῆται ἔθιμον.

3. Μορφὴ ἐπὶ ἐμφύχων, σχῆμα δὲ ἐπὶ ἀψύχων.

4. Ὑγιεινὸν σῶμα τὸ μὴ ῥαδίως τρεπόμενον πρὸς νόσον, ὑγιὲς δὲ τὸ ἤδη μὴ νόσῃν.

5. Μνήμη λέγεται, ὅτε κατὰ συνέχειαν μέμνηται τῶν θεωρηθέντων τις. ἀνάμνησις δὲ ὅταν ἐπι-

λάθεται μὲν τῶν θεωρηθέντων, ὕστερον δὲ ἐπανέλ-
θη εἰς τὴν προτέραν μνήμην αὐτοῦ.

6. Ὀχρὸς λέγεται ὁ ἔξιν ἔχων τῆς ὠχρότητος.
καὶ ὠχρότης ὄνομα τῇ ποιότητι. ὁ δὲ διὰ φόβον
ὠχρίασας ἔ λέγεται ὠχρὸς, εἰδὲ ὠχρίας, ταχὺ
γὰρ μεταβάλλεται.

7. Μανθάνει τις, ἂ ἐκ οἶδε· γνωρίζει δέ, ἂ
εἰδὼς πρότερον ἐπελάθετο.

8. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει ἀπὸ
τῆ σὺς ἀγρεύειν. παρ' Ἡρόδω δὲ ὄνομα κύριον
τὸ Σύαγρος. ἕτεροι δ' ἐπὶ σὺς ἀγρίε τάττωσιν
αὐτό.

9. Τὸ μὲν λαγὸς κοινὸν ὃν εὔρηται παρὰ Σο-
φοκλῆ, γλαῦκες, ἰκτῖνοι καὶ λαγοί. ὥσπερ δὲ ναόν
καὶ λαόν λεγόντων τῶν κοινῶν οἱ Ἀττικὴ νεῶν καὶ
λεῶν Φασίν, ἔτω καὶ τὴν λαγόν λαγών Φασίν καὶ
Εὐπολῖς Βατίδες καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰλίπο-
δες. τὸ δὲ λαγῶς Ἰωνικόν ἐστιν.

10. Πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τῆ ο σοιχείε τῶ ε
ἐχρῶντο, ἀντὶ δὲ τῆ ε τῶ ε. καὶ δῆλον καὶ τῆ ε
τῆ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τῆ ε λαμβανομένης.

11. Κόνδυ ποτήριον Ἀσιατικόν. Στρεθίον ποτή-
ριον Περσικόν. Κώθων ποτήριον Λακωνικόν. ὄθεν κω-
θωνισμός ἢ πολυποσία, καὶ κώθωνίζη ἀντὶ τῆ με-
θύεις. Ἀντιγονὶς καὶ αὐτὸ εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ τῆ
Βασιλέως Ἀντιγόνης τὴν ἐπωνυμίαν εἰληφός. Κοτύλη
δὲ τὸ λεπτόν ποτήριον. κοτύλη λέγεται καὶ ἰσχίς

8 Σοφοκλῆς) In Ἀχιλλέως ἔρασαις fragm. V. Vide Brunkii
lexicon Sophocleum v. σύαγρος.

9. ἰκτῖνοι) Sic codex cum circumflexo in media syllaba. De
Sophoclis et Eupolidis loco supra disputatum p. 26. Vide
Brunkii Lexicon Sophocleum v. λαγός, et H. Stephanum
de dialecto Attica p. 148 et seq.

10. ἀντὶ δὲ τῆ ε τῶ ε) Codex ἀντὶ δὲ τῆ ε τῶ ε.

κοιλότης. καὶ παραγώγως κοτυληδόνες, αἱ τῆ πα-
λύποδος ἐν ταῖς πλεκταίαις ἐπιφύσεις.

12. Τὸ πίομα ἄ εὐ τῆ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας
τὸ ι. εὐρηται δὲ καὶ τὸ πιῆμα παρ' Ἀριστοφάνει,

πικρότατον οἶνον τήμερον πιῆ,
καὶ παρὰ Συνεσίῳ, ταχὺ τὸ κώνειον πιῆται. ἐνίοτε
δὲ καὶ συζητεῖται τὸ ι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ,

τῆ, πῖε οἶνον.

13. Γριφὸς ὁ αἰνιγματώδης καὶ ἀσαφὴς λόγος.

14. Τὰ ῥηματικά σύνθετα καὶ εἰς ψ λήγοιτα
ἐκ τῆ δια δύο μμ παρακειμένῃ γινόμενα βαρύνον-
ται, λέλειμμαί, αἰγίλιψ, τέτριμμαί, οἰκίτριψ, κέ-
κλεμμαί, βοόκλεψ, βέβλεμμαί, κατώβλεψ. ἐν-
τεῦθεν καὶ τὴν χερνίβα τινὲς χερνίβα φασίν, Ἀτ-
τικοὶ δὲ χερνίβιον.

15. Τῆς ἐγχέλουσ τὰς ἐνικὰς πτώσεις διὰ τῆ
ὁ προφέροντες Ἀττικαί, τὰς πληθυντικὰς ἔκείτ' ἀ-
κολέθως ἐπάγασιν. Ἀριστοφάνης ἔν ἐν Ἀχαρνεῦσι
Φησί,

σκέψασθε παῖδες τὴν κρατίστην ἐγχελεον,
καὶ πάλιν,
λαῖος ὡσπερ ἐγχελεος.

τὰς μέντοι πληθυντικὰς ἔχ' ἔτως, ἀλλὰ διὰ τῆ
ἐκ Φησὶ γὰρ ἐν Ἰππεῦσιν,

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι, πέπον-
θας.

12. πικρότατον) Afferunt Athenaeus p. 446. E. Eustathius
p. 1253, 51.

παρ' Ὀμήρῳ) Odyss. IX. 347.

15. ἐν Ἀχαρνεῦσι) V. 889. Haec et plura memorat Athe-
naeus p. 299.

λαῖος) In Δαιταλεῦσιν fragm. IX. apud Athenaeum p. 299.

καὶ αὔθις,

ἔδὲ χαίρω βατίσιν ἔδ' ἐγχέλεσι.

καὶ ἐν Νεφέλαις τὰς εἰκὲς φησὶ τῶν ἐγχέλεων. ὁ δὲ ποιητὴς ὅτε ἐβελήθη δηλῶν, ὡς διὰ βάθους ἐκαίετο ὁ ποταμός,

τείροντ' ἐγχέλυες τὰ καὶ ἰχθύες.

φησὶν διὰ τῆ ἐκ τῆ ἰλύς ἰλύος.

16. Ἐφθόν λέγεται τὸ δι' ὑγρῶ ἐψόμενον. ὁ πτόν δὲ τὸ διὰ τῶν ἀνθρώπων.

17. Ξενία ἢ Φιλοφροσύνη, καὶ Ξενισμός· ὡς καὶ Διβάνιος, ἦσθη, φησὶ, Φιλόφρατος ἐπὶ τῷ Ξενισμῷ.

18. Κρεῖττον λέγειν κίχλην ἢ κίχλαν. τὰ γὰρ εἰς λα λήγοντα δηλῶκὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἕτερον λ προσλαμβάνει πρὸ τῆ λ, καὶ ἔχ ἕτερον σύμφωνον, οἶον Σκύλλα, Κίλλα, κόλλα, βδέλλα, ἀμιλλα. τὰ δὲ εἰς λη ἔχ ὁμοίως ἔχουσι. οἶον ὀμίχλη, φύτλη, γενέδλη, αἶγλη, τρώγλη, τρίγλη, κίχλη.

19. Ὀψον κυρίως πᾶν τὸ διὰ πυρός εἰς ἔδαδην κατασκευαζόμενον.

20. Πολύπες, πολύποδος, ἢ αἰτιατικὴ τὸν πολύπεν, ὡς Ἀλκίμεν· Ἀριστοτέλης δὲ πολύποδα φη-

ἵπερ γὰρ οἱ) In Equit. v. 864. Codex ὡςπερ οἱ, et πέπομα-
φας. Athenaeus ὡςπερ γὰρ οἱ, sed idem mox recte ὅπερ.

ἔδὲ χαίρω) In Vespis v. 510. Codex ἔ χαίρω. Athenaeus
ἔ χαίρω δέ. Ἐγχέλεσιν et codex et Athenaeus habet: in
Aristophane editum ἐγγέλυσιν.

τὰς εἰκὲς) Codex τὰς πλάγς. Nubium versus est 559.

τείροντ') Codex τάνόντο δ' ἐγγέλυες. Iliad. XXI. 353.

20. φησὶν) Codex φασίν. Caeterum vide Athenaeum p. 316.
et Brunkium ad Aristophanis Daedalum.

σιν. ὁ γὰρ μὴν Ἀριστοφάνης καὶ πολυῦπε πολυῦπε κλίνας.

21. Τὸ βρέχων λέγεται καὶ ἐπὶ τῷ πίνειν, οἷον βεβρεγμένος ἦκω, ὡς φησιν Εὐβουλος.

22. Ὅτι ἐκ ἐπὶ θηρίων λέγει Ὀμηρὸς δαίτα, ἀλλ' ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων.

23. Ἀναξαγόρας ἐν τοῖς Φυσικοῖς αὐτῷ ὀρνίθων γάλα τὸ ἐν τοῖς ὠοῖς λευκὸν εἶναι φησιν.

24. Τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ Φυχῆς λέγεται ἀντὶ τῷ ἀθυμεῖν. ὡς καὶ Θεκυδίδης φησὶ, νικώμενοι ἀναπίπτουσιν.

25. Τὸ πάσασθαι οἱ παλαιότεροι ἐπὶ τῷ ἀπογεύσασθαι ἐλάμβανον, οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τῷ κορεσθῆναι.

26. Τὰ συκάμινα Ἀλεξανδρεῖς καὶ Πελοποννήσιοι μῆρα ὀνομάζουσιν.

27. Μαλάχη κοινόν. μολόχη Ἀττικόν.

28. Τραγήματα λέγονται τὰ εὐτελεῖ βρώσιμα, οἷον ἐρέβινθοι, κύαμοι, ἰσχαδες, Φάσηλοι, μῆλα, μύρτα, Φηγοί, καὶ ὅσα τσιαῦτα.

29. Ἀκρόδερνα καταχρηστικῶς λέγονται καὶ τὰ μῆλα καὶ τὰ Κυδωνία.

30. Ὅπερ Ἀττικοὶ θριδακίνην καλεῖσιν, Ἐπιχαρμὸς θριδάκα φησὶν, ἀπὸ τῆς θριδάξ εὐθείας.

31. Παρατετήρηται τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ὅτι εἰδὲν ὄνομα εἰδότερον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ἰλήγει, εἰ

21. ἦκω) Codex ἦκα. Plenius hoc Eubull fragmentum existat apud Athenaeum p. 23. B.

23. Φυσικοῖς) Codex ἠθικοῖς. Correxī ex Athenaeo p. 57. D.

24. Θεκυδίδης) I. 70. p. 47.

26. Vide Athenaeum p. 51. B.

μὴ μόνον τὸ μέλι. τὸ γὰρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοΐφι Ἀσιατικά.

32. Ἰσέον ὅτι κώνειον καὶ ἀκόνιτον τὸ αὐτὸ Φασίν.

33. Τὸ ὠφωνεῖν καὶ ὠφωνήκει συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων ἐστὶ. τὸ δὲ ὄπταν δευτέρας. καὶ πόδα βόσειν εἰδὲς ὄπτα Δίφιλος Φησὶν ὁ Ἀθηναῖος. ὠφονόμος μέντοι λέγεται ὁ κοινῶς δομέσικος τῆς τραπέζης. ὠφωνητικὴ δὲ ἢ τέττε τέχνη.

34. Ὀν καλῆσι Ῥωμαῖσι προγεύσην, τῆτον Ἑλληνας προτένθην ὠνόμαζον.

35. Ὀνόματα ἰχθύων θρίσσαι, τριχίδες, Φαλαῖναι, ἔρφοι, ἀθερίναι, βατίδες, ἀφύαι, αἱ ἐγγραυλίδες.

36. Ἰσέον ὅτι τὸ ξυρεῖν καὶ τὸ ξύρεσθαι καὶ τὸ ξυράσθαι ἐν χρήσει εἰσὶ παρὰ τοῖς ἑήτορσιν, Ἀριστείδη τε καὶ Λακκιανῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις.

37. Πατρίς μὲν, καὶ ἔχι μητρίς, μητρόπολις δὲ, καὶ ἔχι πατρόπολις.

38. Νόνναι παρὰ Ῥωμαίοις αἱ μετὰ τὰς καλάνδρας ἡμέραι τῆ μηνός. δοκεῖσι δὲ παρ' αὐταῖς γίνεσθαι αἱ ἀνόνηαι, ὡς ἂν εἴποι τις αἱ ἀνά τὰς νόνηας εἰδέμεναι.

39. Οἱ Ἀττικοὶ εἰδετέρως τὸ τάριχος προφέρουσιν, ὡς καὶ Χιονίδης Φησὶν,

32. κώνειον) Codex κόνειον.

39. Χιονίδης) Ita codex per ο, non per ω. quae litterae variant in hoc nomine apud Suidam, Athenaeum, Aristotelem, Pollucem X. 43. ubi videndi interpretes. In versu e Πτωχοῖς Chionidis Athenaeus p. 119. E. elegantius repetit ἄν: ἄρ' ἂν φάγοιτ' ἄν.

ἐπέπασα) Codex ἐπέτασα. Athenaeus ἐπέπασ' habet: reliqua, ut hic, scripta sunt; Eustathius p. 73. extr. ἐπέπασα, omisissis verbis ἂν ἔτω τύχη. Haec vero verba praeteri-

ἄρ' ἂν Φάγοιτα καὶ τάριχος, ἢ θερὶ
καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησίν,

ἐπέπασα
ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἂν οὕτω τύχη.
ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀρσενικῶς προφέρει,
ἐκ αἰσχυρῶν τὸν τάριχον τριτονί
πλύνων ἅπαν, ὅσα συνοῖδ' αὐτῷ κακῶ.

ἀλλὰ καὶ Ἡρόδοτος ἐν θ' ἀρσενικῶς προφέρει, οἱ
τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἡ-
σπαιρον.

40. Ἡ Δημήτηρ πόλεως ἐστὶ καταρκτηκῆ, οἷον
εἰ ἢ γῆ. ὅθεν καὶ πυργοφόρον αὐτὴν γράφουσι.
λέγεται δὲ καὶ Κυβέλη ἀπὸ τῆς κυβικῆς σχήματος
κατὰ γεωμετρίαν ἢ γῆ, διὰ τὸ βάσιμον καὶ στά-
σιμον, εἰ καὶ σφαιρικὴν οἱ στοιχοὶ ταύτην ὀρί-
ζονται.

41. Οἱ Ἀττικοὶ βραχύνουσι τοῦ κάρις τὴν λή-
γυσαν. ἕτεροι δὲ ἐκτείνοντες τὴν παραλήγυσαν,
ἐκτείνουσι καὶ τὴν λήγυσαν. ὁμοίως τὸ ψηφίς, κρη-
πίς, τευθίς.

42. Τρυφῶν ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτί-
θεται διάφορα, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, ἐγ-

tum ἐπέπασα corruptum arguunt. Praeteriit hunc locum
Bentleius, quem in Ἐπιτρέπαι Menandri, Casaubono
monente, collocavit Clericus. Nisi fallor, ita scripsit poeta:

ἐπὶ τὰ τάριχος ἄλας ἂν, ἢν ἄτω τύχη.

πλύνων) Post hoc verbum codex male addit ἅπαν. Versus
hos affert Athenaeus ἐκ Δαιτυλεῶν. Pro αὐτῷ, quod et
codex et Athenaeus habet, αὐτῷ scripsi, quod sensus exi-
gere videbatur.

Ἡρόδοτος) IX. 120.

42. σεμιδαλίτην) Codex σεμιδαλίτην.

κρυφίαν καὶ κλιβαρίτην, ἐν κριβαρίτην φάσιν Ἀτ-
τικοὶ διὰ τῆ ρ.

43. Κατ' ἀντισηχίαν λέγεται ἡ Φιάλη. πιάλη
γάρ τις ἦν, ἢ τὸ πιεῖν ἄλις παρέχουσα.

44. Ὁ χρόνος ἐνιαυτός ὀνομάζεται παρὰ τὸ ἐν
ἑαυτῷ κινεῖσθαι αὐτόν. κύκλος γὰρ οἰονεῖ τις εἶναι
ἐφ' ἑαυτὸν εἰλόμενος.

45. Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγών ὁ τόπος λέγεται,
ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ
κυκλωτέρες, παρὰ τὸ μὴ εἶναι γωνίαν. εἰς τύπον
δὲ τῆς καὶ σέφανοι κυκλωτέρες τοῖς νικῶσιν ἐπε-
τίθεντο.

46. Ἐλαχεν ἀντὶ τῆ ἔτυχε συντάσσεται γενι-
κῆ, ὡς τὸ ἔλαχε τιμῆς. ἔλαχε δὲ ἀντὶ τῆ ἐκλη-
ρώσατ αἰτιατικῆ ὡς Ἀριστείδης, τῆς Ἀθηναῆς τῆς
εἰληχίας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. ἔλαχε δὲ
ἀντὶ τῆ ἐκκληρώθη δοτικῆ. ὡς τὸ ἔλαχον τῷ βα-
σιλεῖ.

47. Πωλεῖ ἀντὶ τῆ πιπράσκει, συζυγίας πρῶ-
της τῶν περισπωμένων. ἐμπολεῖ δὲ τὸ αὐτὸ συζυ-
γίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. καὶ ἡ Ἑλένη,
Φησὶν Εὐριπίδης,

Ἄργος βαρβάροις ἀπημπούλα.

48. Ἐτι δοκῶ, τὸ νομίζω, καὶ καταδοκῶ, τὸ
ἐλπίζω, συζυγίας πρῶτης τῶν περισπωμένων, προσ-
δοκῶ δὲ δευτέρας. ὁμοίως καὶ δειπνῶ πρῶτης, ἀρι-
στῶ δὲ δευτέρας.

49. Ὀρνιθευτής λέγεται ὁ τὰς ὄρνιθας θηρεύων.
ὄρνιθοσκόπος δὲ ὁ μάντις.
Λῆμμα ἢ ἀνδρεία καὶ ἢ φρόνησις. λῆμμα δὲ
τὸ κέρδος.

51. Ἄλλο κιδάρισσις καὶ ἄλλο κιδάρα, ἀφ' ὧν κιδαρῖσις καὶ κιδαρῶδός.

52. Λαμβάνει τις τὸδε μνηνὸς δίδοντος, δέχεται δὲ παρὰ τῆ. ὅθεν καὶ δεξιά.

53. Ἐνεκα ἀντὶ τῆ χάριν. ἔνεκα ἀντὶ τῆ δίοτι.

54. Θεατῆς ἀγῶνων καὶ θεάτρων. θεατῆς δὲ ὁ εἰς θεῶν ἔρτας πεμπόμενος. ὅθεν καὶ θεωρικά χρήματα τὰ τοῖς τοῖσιν διδόμενα μισθός.

55. Τὸ νυνὶ ἐπὶ μόνῃ τῆ ἐνεσῶτος τάττεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὸ δὲ νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων.

56. Σικελός ὁ Σικελίας οἰκῆτης. Σικελιώτης δὲ ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς Σικελίαν ἀπείκοσ ἔλθων.

57. Πατρῶα καὶ μητρῶα λέγονται τὰ ἐκ πατέρων καὶ μητέρων ἀποθανόντων καταλειπόμενα τοῖς τέκνοις. πατρία δὲ τὰ τῆς πατρίδος ἔδη.

58. Μόχθηρος καὶ πόνηρος ὁ διὰ σώματος μοχθῶν καὶ πονῶν. μοχθηρός δὲ ὁ τὰ ἦδη φαῦλος. καὶ πανηρός ὁμοίως.

59. Αὐχὴν μὲν τὸ ὀπισθεν τῆ τραχήλι. δέξη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ.

60. Γενναῖ ὁ ἀνὴρ κυρίως. τίττει δὲ ἡ γυνή.

61. Γελῶσις ὁ γελωτοποιός. γελῶσιον ὁ γέλωσ. εὐτράπελον δὲ τὸ ἀσεῖον, ἦγαν τὸ μετὰ σεμνότητος χάριεν.

62. Ἄγγελος μὲν πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θεουκιδίης διάγγελον εἶπεν. αὐτάγγελος δὲ ὁ αὐτός δι' ἑαυτῆ ἑαυτῶ κομίζων τὰς ἀγγελίας.

51. κιδάρισσις) Codex κιδαρῖσις, quarta syllaba supra scripta.

62. Θεουκιδίης) VII. 73. p. 495. Vide Ammonium p. 2.

63. Ἄγραικος ὁ ἐν ἀγροῖς διατρέβων, ἀγροῖκος
δὲ ὁ ἀπαίδευτος.

64. Τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ δισύλλαβα βαρύτερα
ἔχοντα τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευ-
τέρας συλλαβῆς διὰ τῆ ντ κλίνονται, οἷον γίγαν-
τος, Μίματος. ὁμοίως καὶ τὸ Κάλχαιτος, Φέ-
ραντος. ἂ διὰ τὴν ἐπιπληλίαν τῶν β' δασέων ἔτρε-
ψαν τὸ ἐν δασύ τὸ μὲν εἰς τὸ κ, τὸ δὲ εἰς τὸ β,
ὁ μῆσον ψιλῶ καὶ δασέος ἐστίν.

65. Τα εἰς α λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ἔχον-
τὰ πρὸ αὐτῶν ἐν τῶν διπλῶν ἢ β' σσ, βραχυκλιτα-
ληκτέσιν. οἷον δόξα, μάζα, πίσσα, δίψα.

66. Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχήμασ
αὐλὸν καλεῖται, ὡς περ τὸ σταδίον καὶ τὴν περμε-
Φαλαίαν, ὅταν ἐκ τῆ μέσης πρὸς ἄκρον ἀνατείνῃ,
αὐλῶπι λέγονται δὲ τινὲς καὶ ἱεροὶ αὐλῶνες Ἀθη-
νησιν. ἐστὶ δὲ καὶ αὐλὸς ὄργανον μελαδίας. ὁμοίως
καὶ αὐλή.

67. Τὰ σαρα εἶδη τῆ ἐπιθυμητικῆς μέρης τῆς ψυ-
χῆς, ἐπιθυμία ἢ νόη, φόβος καὶ λύπη. ἐπὶ μὲν ἐν
προδοκωμένῃ ἀγαθῷ λέγεται ἐπιθυμία, ἐπὶ πα-
ροῦτος δὲ ἠδονῆ. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ προσ-
δοκωμένῃ κακῷ φόβος λέγεται, ἐπὶ δὲ παρόντος
λύπη. ἀγαθὸν δὲ καὶ κακὸν νοητέον ἐνταῦθα τὰ
τε κατὰ ἀλήθειαν καὶ τὰ κατὰ δόξαν.

68. Τῆς λύπης δὲ ἐτι εἰσὶν εἶδη τέσσαρα, ἄχος,
ἄχος, φθόνος, καὶ οἶκτος. ὦν τὸ μὲν ἄχος ἐστὶ
λύπη ἀφωσίαν ἐμποιῶσα, ὡς καὶ Ὀμηροῖς Φησί

Πηλείωνι δ' ἄχος γέμετο.

διὰ γὰρ τὴν ἐξαιθένης ἔφοδον τῶν ἀκροθέτων ἢ
θεαθέντων εἰς βάθος χωρεῖ τὸ λογιστικόν. τὸ δὲ

ἄχος ἐστὶ λύπη βαρῦσα καὶ διοχλῆσα τὸν νῦν ἐπ' ἀβλήτοις συμπτώμασιν. ὁ δὲ φόβος λύπη ἐπ' ἀλλοτριῶν ἀγαθοῖς. ὁ δὲ οἶκτος λύπη ἐπ' ἀλλοτριῶν κακοῖς.

69. Τῷ φόβῳ πάλιν εἶδη ἔξ, ὄκνος, αἰδώς. αἰσχύνη, κατάπληξις, ἐκπληξις, ἀγωνία καὶ ὄκνος μὲν ἐστὶ φόβος μελέσσης ενεργείας, αἰδώς δὲ φόβος ἐπὶ προσδοκία ψόγου. αἰσχύνη δὲ φόβος ἐπ' αἰσχροῦ πεπραγμένῳ. κατάπληξις δὲ φόβος ἐν μεγάλῃ φαντασίᾳ. ἐκπληξις δὲ φόβος ἐν δεικῇ ἀκροῦ καὶ μεγάλῃ ἀφαιρέσει τὴν αἴσθησιν. ἀγωνία δὲ φόβος ἀποτυχίας. φοβέμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν ἀγωνιῶμεν.

70. Ἰστέον ἐστὶ τὸ Ἀθηναῖα περισπᾶται, διότι κρᾶσιν ἐπαθε τῶν δύο αἰα. ἐστὶ μὲν γὰρ ἡ πρωτότυπος αὐτῆς εὐθεία Ἀθῆνη, ἔξ ἧς κατὰ συσλήν Ἀθῆνα γέγονεν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς χρῆται καὶ Εὐριπίδης καὶ ἕτεροι πολλοί. ἐπεὶ δὲ πολλὰ τῶν εἰς αἰα καὶ εἰς ἡθῆλυκῶν διὰ τῆς αἰα προφέρεται, ὡς ἀμάξα, ἡ ἀμάξα, καὶ σελήναια, ἡ σελήνη, ἕτω κατὰ παραγωγὴν Ἀθηναῖα ἐλέχθη ἡ Ἀθῆνη. ἔξελόντες δὲ οἱ ὑπερὸν ἐκ τῆς Ἀθηναῖα τὸ ἰ, Ἀθηναῖα ἔπαν, ὡς περὶ καὶ τὴν ἐλαίαν ἐλάαν Ἀττικῶς. τῆτο μὲν ἐν ἄχρησον εἶασαν. κρᾶσιν δὲ πειρησάμενοι τῶν δύο αἰα, Ἀθηναῖαν καλεῖσι περισπωμένως.

71. Ταῖς διὰ τῆς ἰζω ῥήματα βραχὺ τὸ ἰ ἔχει, οἷον βαδίζω, θυγατίζω.

72. Ταῖς εἰς α λήγοντα θηλυκά, ὅσα γίνονται ἀπὸ ἐνεσῶτος καὶ μέλλοντος, βραχυκαταληκτέσιν, οἷον κνίσσα, δόξα.

70. κατὰ συστολήν) Ita clare exhibet codex. Ἀθηναῖα, quod grammaticus inusitatum dicit, adhibuit tamen Theophrastus;

γλευκῆς, ᾧ φιλέριθ' ἀλακίτα, ὄρον Ἀθηναῖα.

73. Ἰσὸν ὅτι παλαιὰ λέξεις ἀλλασσόμεναι ἐναλλάσσονται καὶ τόνες καὶ πνεύματα μεταπίπτει. γὰρ εἰς ἑτέρας κλιόνας, οἷον ἡλῖος δασύνεται, ἀπὸ τῆς ἔλη, ἢ θέρμη. ἡλῖος δὲ γενόμενον φιλεται, διότι τὸ α, ε, π, ι, ρ, πρὸ Φωνήεντος ἄντα κατὰ διάστασιν φιλεται. ὁμοίως καὶ τὸ ἀλλοματὸ πηδῶ δασυνόμενον ποιεῖ μέσον ἀριῶν πρῶτον τὸ ἡλατο, ὅπερ συγκοπόμενον εἰς τὸ ἄλτο φιλεται. τὸ γὰρ α λήγων εἰς λ, ἐπιφεραμένον ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτωνῶν συμφῶν φιλεται, οἷον ἀλδαιῶν, τὰ αὐξῶ, ἀλθαιῶν, τὸ θεραπεύω, καὶ ἄλτο ἀντὶ τῆς ἐπίλητε. ὁμοίως καὶ τὸ ἔρμα συγκοπόμενον ἀπὸ τῆς ἐρειῶ, καὶ τὸ ἄρμα γινόμενον ἀπὸ τῆς αἰρωτὰ ἐπαίρω δασύνονται. τὸ ρ γὰρ ὅτε πρὸ αὐτῆς μὲν ἔχει βραχὺ ἢ γεν α, ε, ο, μεθ' ἑαυτοῦ δὲ μ ἢ π, δασύνει τὸ βραχὺ, οἷον ἔρμα, ἄρμα, ὄρμος, ἐρῶ, ἄρπαξ, ἔρηξ.

74. Πολλὰ ῥήματα ἀπὸ μέλλοντων εἰς ἐνεῶνας παράγονται κατὰ ἀναδρομὴν, καὶ τρέπεται τὸ σ τῆς μέλλοντος εἰς χ ἢ εἰς κ, ὅσον σμῶ, σμήσω, σμήχω, τὸ καθαιρῶ, ὄλω, ὀλέσω, ὀλέκω ὅθεν ὀλέκοντα δὲ λαοὶ δείδω, δείσω, δείκω, τὸ φοβεῖμαι ὅθεν ὀ δέδοικα μέσσοι παρακείμενος λ καὶ εἶδω, εἶσω, εἶκω, τὸ ὀμοκῶ, καὶ ἔσω τὸ ὑπάρχω, ἔσω, ἔσκω ποιητικῶς, τὸ ὑπάρχω.

75. Ἠλύσιον πεδῖον παρ' Ἐπισησίν ὁ παράδεισος ἀπὸ τῆς α σερητικῆς καὶ τοῦ λυῶ, ἢ γεν τὸ μὴ ἔχον λύσιν καὶ φθοράν πεδῖον.

76. Ὡς περὶ τὸ μὲν πλεονάσαντος καὶ ἑτέρας συμφῶν ἐτρέψε τὸ ε εἰς ι, καὶ ἐγένετο μίμνω, ἔγω καὶ τὸ γένω ἐγένετο γίγγω, καὶ ῥέπω ῥίπτω, καὶ πέτω πίπτω.

77. Ἀπὸ τῆς πρώτης γίνεται πρώτερον ἐν χρήσει καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης πρώταίτερον ἐν χρήσει καὶ αὐ-

τό· ἀπό δὲ τῆ ὀψὲ ὀψίτερον σπανίως· ἀπό δὲ τῆς ὀψίας γίνεται ὀψιαίτερον ἐν χρήσει.

78. Ἐταῖρος ὁ φίλος καὶ ἑταῖρα ἡ πόρνη φασί· καὶ ἀμφοτέρω παρὰ γοται ἀπὸ τῆ ἑτάας, ἡ συνήθης, ἡ ἄρος καὶ ἑταῖρος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἀρμύζει τὸ συνήθεις εἶναι καὶ φίλος τοῖς πολλοῖς, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἀρμύζει τὸ θαλαμύεσθαι, καὶ μὴ συνήθεις εἶναι τοῖς πολλοῖς, διὰ τῆτο ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἐπαινεῖται, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν κακίζεται.

79. Τὸ ἀλείφω τιθέασι παλαιάκις ἀντὶ τῆ διεγείρω· πλην ἔχ' ὡς τῆτο σημαίνεσης τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κατὰ τῆς γυμνικῆς ἀγῶνας ἐλαίω ἀλείφουσαι πρότερον, κἀντεῦθεν τὸ ἀλείφουσαι σύμβολον ἐγένετο τῆ μέλλοντος ἀγῶνος· διὰ τῆτο ἀντὶ τῆ διεγείρω παρελήφασι τὸ ἀλείφω.

80. Ὡσπερ ἀπὸ τῆ ἔσιν ἀντὶ τῆ ὑπάρχει καὶ τῆ ὅτε γίνεται ἔσθ' ὅτε ἀντὶ τῆ ποτέ, ἔτως ἀπὸ τῆ ἐνὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ τῆ ὅτε γίνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆ ποτέ· ὁμοίως καὶ ἀπὸ τῆ ἐνὶ οἱ καὶ τινὲς τὸ ἐνιοὶ καὶ τινες.

81. Προσιέμενοι ἀντὶ τῆ προδιδόντες· προσιέμενοι ἀντὶ τῆ προσδεχόμενοι· προσέμενοι ἀντὶ τῆ προδόντες· προσέμενοι ἀντὶ τῆ προσδεξάμενοι.

82. Τὸ εἶ συντάσσεται παρεληλυθῆσι, ἐνεστῶτι, καὶ μέλλοντι ἐν τοῖς ὀριστικοῖς· συντάσσεται δὲ καὶ εὐκτικοῖς χρόνοις.

83. Τὸ εἶναι καὶ τὸ εἶτα ἔσιν ὅτε ὡς παρέλκων τίθεται κατὰ τῆς Ἀττικῆς.

84. Μέγα ἀπλῆν· μᾶζον συγκριτικόν· μέγισον ὑπερθετικόν.

85. Προκινδυνεύω τῷ Φίλῃ. προκινδυνεύω τὰς μάχας παρ' Ἀριστείδῃ, ἀντὶ τῷ ἀγωνίζομαι. καὶ προκινδυνεύω πρὸς τὰς ἐχθρὰς παρὰ τῷ αὐτῷ.

86. Διαφέρει τὸν πόλεμον ἀντὶ τῷ ἀνύει. διαφέρει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῷ ἀνίκει μοι. καὶ διαφέρει ὁ δαίνα τῷ δαίνος ἀντὶ τῷ διαφορᾷν τινος καὶ διαχωρισμὸν ἔχει.

87. Ἀποδῆναι τὰ κεχρεωσῆμενα. ἀποδόσθαι δὲ ἀντὶ τῷ πωλῆσαι.

88. Ὅσα γίνονται ἀπὸ τῷ ἴμῃ, τὸ πέμπω, ἐπὶ τῷ τρίτῃ τῶν πληθυντικῶν προπερισπᾶνται, ὡς τὸ ἀφιάσιν. ὅσα δὲ ἀπὸ τῷ εἴμῃ, τὸ πορεύομαι, ἐπὶ τῷ τρίτῃ τῶν πληθυντικῶν προπαροξύονται, ὡς τὸ ἀπίασιν.

89. Ἀφαιρέμαί σε τὰ χεῖματα. ἀφαιρέμαί σε τῶν χεημάτων. καὶ ἀφαιρέμαί σε τὰ χεῖματα.

90. Πισεύω σοι τὰ πρᾶγματα, καὶ πισεύω σοι εἰς ἃ λέγεις.

91. Θαυμάζω, τὸ δι' ἐπαίνε καὶ θαύματος ἄγω, συντάσσεται αἰτιατικῇ. θαυμάζω δὲ ἐπὶ κατηγορίας καὶ μέμφεως γενικῇ, ὡς παρ' Ἀριστείδῃ, θαυμάζω τῶν τὰ Μηλίων καὶ Σκιωναίων τολμῶντων προφέρειν τῇ πόλει.

92. Διαγράφω τὸ σκιαγραφήν διαγράφω καὶ τὸ ἐκβάλλω, ὡς τὸ διαγράφει τὸν Ἰσθμὸν τῷ κύκλῳ τῶν μαθητῶν.

93. Πυθέσθαι ἀντὶ τῷ ἐρωτῆσαι συντάσσεται γενικῇ. πυθέσθαι δὲ ἀντὶ τῷ ἀκῆσαι αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Λιβανίῳ. δέδοικα γὰρ μὴ διατριβῆς ἐν τῷ λόγῳ γινομένης τὸ πρᾶγμα ἢ γυνὴ πυθομένη τὴν γλώτταν ἡμῖν ἐκείνην ἐπισήσῃ.

94. Παρῆλθεν ἀντὶ τῷ παρέδραμε καὶ ἐξῆλθε. καὶ παρῆλθεν ἀντὶ τῷ εἰς μέσον ἦλθεν, ὡς τὸ παρελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον ἔλεξε τοιαύδε.

95. Διαμεῖμα παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς σημασίας παρ' Ἀριστείδη, οἷον, ἐγὼ δὲ εἶχ' ὡς ἂν τις Ἕλληνας προσέποι' πρὸς βαρβάρους ἀντιδιαμεόμενος.

96. Μηδίζεν καὶ Ἀττικίζεν σημαίνει μὲν τὸ κατὰ Μήδους καὶ Ἀττικῆς λέγειν. τῆτέσι κατὰ τὴν ἐκείνων διάλεκτον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τὰ ἐκείνων φρονεῖν.

97. Καθαίρω τὸ καταβάλλω. καθαίρω δὲ τὸ ἀποπλύνω.

98. Τὸ πλὴν ἀντὶ τῆ χωρὶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς γενικῇ συντάσσεται. ὡς τό, ἐκ ἔσιν ἄγιος πλὴν σε, κύριε. ἐπακολεθεῖ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι ταῖς συνεξευγμέναισι πτώσεσι κατὰ συντάξιν, ὡς τό, ἐκ ἦλθεν ἕτερος πλὴν ὁ δαῖνα. καὶ ἐκ ἐνέτυχον ἑτέρω, πλὴν τῷ δαῖνι. καὶ οὐχ εὔρον ἕτερον, πλὴν τὸν δαῖνα.

99. Ἐτίμησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν δαῖνα ἀντὶ τῆ ἔντιμον ἐποίησαν. ἐτίμησαν δὲ τῷ δαῖνι θανάτε ἀντὶ τῆ ἄξιον ἔκριναν θανάτε.

100. Ῥάδιον ἀπλῆν ῥᾶον συγκριτικόν ῥᾶστον ὑπερθετικόν. τὰ δὲ συγκριτικά πολλαχῶς προσφέρονται, οἷον κρείττων ὁ δαῖνα τῆ δαῖνις. κρείττων ὁ δαῖνα ἢ ὁ δαῖνα. κρείττων ὁ δαῖνα ἢ κατὰ τὸν δαῖνα. καὶ κρείττων ὁ δαῖνα παρὰ τὸν δαῖνα. καὶ κρείττων ὁ δαῖνα ἢ ὥστε παθεῖν τόδε.

101. Πρῆσβεύομαι πρὸς τὸν Πέρσην τὸ πρῆσβεις πέμπω. καὶ διαπρῆσβεύομαι. πρῆσβεύω δὲ τὸ πρῆσβις πέμπω. πρῆσβεύω λέγεται καὶ τὸ τιμῶ. ὡς παρ' Ἀριστείδη, βελομένων τῶν θεῶν πανταχῇ τὰς Ἀθήνας πρῆσβεύειν. καὶ παρὰ Συνεσίῳ, τὸν θεόν, ὃν φιλοσοφία πρῆσβεύει.

102. Θεῶνικες τὸ θρα μακρὸν. Θεῶνικες γὰρ ἦν τραπέντες τῆ η εἰς α, καὶ μείναντες καὶ τῆ ι πρῆσγεγραμμέναι.

103. Καθήκοντα τὰ ἀρμίζοντα τ.*** και ἀκό-
λυστα. οἷον παρὰ τὰ καθήκοντα λέγεις. καθήκοντα
και τὰ κατερχόμενα, οἷον και σιωπῶ τείχη καθή-
κοντά ποτε ἐπὶ θάλατταν.

104. Βεβλή λέγεται τὸ βέλευμα και ἡ σκέψις.
Βεβλή και τὸ ἄφροισμα τῶν βεβλητῶν. ἀπὸ τέττε και
ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθήνται οἱ βεβληταί.

105. Νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω. νομίζω τὸ νόμι-
μον κρίνω. νομίζω και τὸ νόμισμα πειῶ, ὡς τό, ἀρ-
γύρω νομίζουσιν Ἕλληνες.

106. Πολεμῶ κοινόν, πολεμίζω ποιητικόν.

107. Τὸ δυοῖν ἐπεὶ γενική και δοτική τῶν δυικῶν.
ἐσί, δύο πτώσεις ἐν ταυτῶ δὲ διαιρεῖν, ἢ ἀπὸ τῆς
συντάξεως τῶν ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῆς ἐπαγομένης
πτώσεως. ἀπὸ μὲν τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων ἔ-
τας, οἷον, δυοῖν χρῆσομαι, ὅπερ ἐστὶ δοτική, και
δυοῖν μαθήσομαι, ὅπερ ἐστὶ γενική. ἀπὸ δὲ τῆς ἐπα-
γομένης πτώσεως, οἷον, δυοῖν πράγμασι και δυοῖν
πραγμάτων.

108. Παύω σε τῷ ἔργῳ. και παύω ἀντὶ τῷ
παύομαι, ὅπερ ἔ μεταβαίνει εἰς πρόσωπον.

109. Λόγος σημαίνει δώδεκα. λόγος. ὁ ἐνδιάθε-
τος λογισμός, καθ' ὃν λογικῶν ἔσμεν λόγος, ὁ προ-
φορικός. λόγος, ἢ φροντίς, ὡς, ἔ ποιῶμαι αὐτῷ λό-
γον. λόγος, ὁ λογαριασμός, ὡς, ὁ ἡγεμῶν πρὸς τὴς
ἑαυτῷ ἐπιτρόπες ἔχει λόγον. λόγος, ἢ ἀπολογία,
ὡς, ἔδωκα περὶ τέττε λόγον. λόγος, ὁ καθόλου, ὁ
περιέχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν λέξιν, καθ' ὃ σημαίνόμενον
πᾶν μέρος λόγῳ, ἢτοι ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, και
τὰ ἕξῃς. λόγος, ὁ ὄρος. ὡς λέγομεν, ἀπίδος τὸν τῷ

103. τ.***) In codice hic vacuum spatium est quatuor vel
quinque syllabarum.

κατερχόμενα) Codex κατερχόμενος.

ζῶς λόγον. λόγος, τὸ ἐγκώμιον, ὡς, ἐποίησε τις λόγον εἰς τὸν βασιλέα. λόγος, καὶ ἡ ἀναλογία, ὡς, ὄν λόγον, ἔχει τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, τὸν αὐτὸν ἔχει καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. λόγος, ἡ ἀντιλογία, ὡς τό, δίχα τινός, λόγος καὶ προφάσεως. λόγος, καὶ ἡ αἰτία, ὡς τό, κατὰ τίνα λόγον ὕβρισας τὸν θεῖον, λόγος ἰδίως καὶ κατ' ἐξαιρέτον ὁ υἱὸς καὶ λόγος τῷ θεῷ.

109. Εἰσὶ ῥήματα παθητικὴν ἔχοντα τὴν προφορὰν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημασίαν. ὡς τὸ δεδίτομαι ἀντὶ τῷ ἐκφοβῶ σε. καὶ ἔρχομαι καὶ περιεύομαι καὶ ὅσα ἕξῃς. εἰσὶ δὲ ῥήματα ἐνεργητικὴν ἔχοντα τὴν προφορὰν, παθητικὴν δὲ τὴν σημασίαν, ὡς τὸ πονῶ, πάσχω, μοχθῶ καὶ ἕτερα.

110. Ἰστέον ὅτι τὸ λαμβάνομαι κεῖται καὶ ἐπὶ καταγνώσεως γενικῇ συντασσόμενον, ὡσπερ τὸ ἐπιλαμβάνομαι, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, οἷον, ὅταν δ' ἐξετάζων διὰ πάντων ἐνὸς καὶ δυοῖν λαμβάνη, λέληθας ἐπαινῶν οἷς ἀφίης.

111. Τὸ ἀν' ὅτε ἐνὶ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, συντάσσεται μετὰ εὐκτικῶ, οἷον ποιήσαμεν ἀν', καὶ μετὰ παρεληλυθότος ὀριστικῶ, ἐποίησα ἀν', καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, οἷον παρ' Ἀριστείδη, πάντας ἀν' ἠγῶμαι φῆσαι μὴ εἶναι καλλίω τῆσδε λαβεῖν ἀριστοκρατίας εἰκόνα.

112. Προϊστάμενος λαῶ ὁ ἔμπροσθεν ἰστάμενος. καὶ προϊστάμενος ἀντὶ τῷ εἰς προσασίαν ἄγων τίνα ἕτερόν τις. ὡς παρ' Ἀριστείδη, οἷον, ὁ δῆμος εἶ τινα εὖροι πρὸ τῶν πολλῶν ὑπερέχοντα, ἐθελοντῆς ἑαυτῷ προϊστάμενος καὶ χρώμενος οἷον ἀρχοντι διηγεκῆ.

113. Φυλάττω ἐνεργητικῶς τὸ διατηρῶ. Φυλάττομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἐκφεύγω, οἷον, Φυλάττομαι τῆς κακῆς ἀνθρώπων.

114. Σκοπῶ καὶ σκοπέμαι τὸ αὐτό, ἀντὶ τῆς βλέπω καὶ διανοῶμαι ἀμφοτέρω.

115. Γινόμενον τὸ εἰς γένεσιν ἦκον. γινόμενον καὶ τὸ προσήκον.

116. Πλημμελής λόγος, καὶ πλημμελές πρᾶγμα, τὸ ἔξω τῆς καθήκοντος μέλους καὶ ῥυθμοῦ. παρέρχεται δὲ ἀπὸ τῆς πλήν, ἀντὶ τῆς χωρίς, καὶ τῆς μέλος.

117. Τίθεμαι καὶ προστίθεμαι τῷ πλέτῳ, ὡς παρ' Ἀριστείδῃ καὶ μὴν ἐκείνῳ γε ἡ πόλις πρώτη κατέδειξε, μὴ τίθεσθαι πλέτῳ, μὴ δὲ θαυμάζειν ἀνατίθεμαι τὸ ἀναβατάζω. ὡς παρὰ Συνεσίῳ, οἶον, ἡ κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ἕων ἀνατίθεται φορτία. ἀνατίθεμαι καὶ τὸ ἀνατρέπω παρὰ Λακκιάῳ, οἶον, εἰ μὴ μεταμέλει σι καὶ ἀνατίθεσθαι αὐτῶν τὰ εἰρημένα. κατ' ἐνέργειαν δὲ προφερόμεια ἐναλλάσσει τὰς σημασίας, οἶον, προστίθηναι ἐπὶ τῷδε τῷδε, καὶ ἀνατίθηναι τῷ θεῷ τήνδε τὴν προσαγωγήν. ἔξ ἧ καὶ ἀνάθημα.

118. Προφέρω λόγους ἀντὶ τῆς ἔμπροσθεν καὶ εἰς μέσον φέρω. προφέρω δὲ τῶν πολλῶν, ἀντὶ τῆς κρείττων εἰμί, ὡς περ καὶ ὑπερφέρω.

119. Κομίζω τὸ φέρω, ἔξ ἧ καὶ κομιδὴ ἀχρηστον παρ' Ἀριστείδῃ ἢ εἰσφορά. κομίζομαι δὲ τὰ κεχρησθημένα. ἀντὶ τῆς λαμβάνω, ὅπερ παθητικὴν μὲν ἔχει τὴν προφορὰν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημασίαν. κομίζω καὶ τὸ ἐπιμελεῖμαι. ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα φησὶν ὁ Τηλέμαχος πρὸς τὴν Πηνελόπην,

τὰ σαυτῆς ἔργα κίμιζε.

ἀφ' ἧ γίνεται τὸ κομιδὴ, ἢ ἐπιμέλεια.

120. Τὸ καίω καὶ κλαίω κοινόν. Τὸ καίω δὲ καὶ κλαίω Ἀττικόν, ὅπερ ἐπὶ τῆς μέλλοντος λαμ-

βαίνουσι τὸ υ, κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς ἑκτῆς συζυγίας τῶν βαρυτέρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προστιθέουσι τῷ μέλλοντι τὸ υ, οἶον κλάω, κλαύσω, κᾶω, καύσω, πλέω, πλεύτω, θεώ, θεύσω, καὶ θευσῶμαι.

121. Γράφω τὸ ἐπιτέλλω, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. γράφω καὶ τὸ γράμματα συντίθημι, καὶ τὸ ζωγραφεῶ, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. γράφομαι δὲ παθητικῶς κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν, ἀντὶ τῆς κατηγορεῶ, συντάσσεται καὶ αἰτιατικῇ. ὡς τὸ ἐγράψατο τὸν Σωκράτην Ἀριστοφάνης, καὶ γράφομαι παρ' Ἀριστέδη παθητικῶς ἀντὶ τῆς ζωγραφεῶ, οἶον, ὡς περὶ γὰρ οἱ γράφειν ἀγαθοὶ διὰ τῶν πινάκων τῶν ὑπὲρ κρυφῆς μεθ' ὑπερβολῆς δεκνύουσι τὰ γράμματα, ὡς μέγιστα καὶ κάλλιστα γραφόμενοι τοῖς παισὶ μιμῆσθαι τὸ εἰς δύναμιν τὴν ἑαυτῶν, ἔτω τόδε καὶ τόδε.

122. Εἶργω τὸ καλύω ψιλῶται, ἀφ' ἧς ἀπείργω. εἶργω δὲ ἐπὶ ἐρεκτῆς δασύεται, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἐνεσῶτος ἐκ ἐν χρήτει. γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς καθεῖρξε καὶ κάθειρξις.

123. Πράττω τὸ ἐνεργῶ. πράττω δὲ καὶ τὸ ἀπαιτῶ. ὁμοίως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ εἰσπράττω, καὶ τὸ πράττομαι, καὶ τὸ εἰσπράττομαι.

124. Γραφὴ * καθημένων ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀναδύο ψήφους λευκὴν καὶ μέλαιναν μετεώρη ἔσης ἔτι τῆς δίκης. οἱ γὰρ καταδικάζοντες τὸν κατηγορέμενον ἔβαλον ἐν τῷ δικαστικῷ καθίσκῳ τὴν μέλαιναν ψήφον κρυφίως, οἱ δὲ ἀθῶνιτες ἔβαλον τὴν λευκὴν. ἔτα ἐκένεν ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ εἰ εὕρισκον.

124. * καθημένων) Tres ferme syllabae legi non possunt. Videtur scripsisse ἐπὶ τῶν καθημένων, Mox codex ψήφους.

το πλείους αἱ λευκαί, ἀπήρχετο ὁ κατηγερθεὶς ἄ-
θῶος. εἰ δὲ τὸναντίον, ἐκολάζετο.

125. Ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἄγω τὸ συντρέιβα, ὡς
παρὰ Λεκιανῶ σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀ-
πειρίας τὸν ἐκκοπέα, κατεάγη ἢ πλάξ.

126. Ὑπερβάλλω ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς
αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Λεκιανῶ, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἐνεργητικῶς δὲ, ὡς, Φρονή-
σει τὲς πάντας ὑπερέβαλε Θεμισοκλῆς.

127. Τὸ ἐκέτι ἀναιρετικόν ἐσι τῶ μέλλοντος. ἐκ-
έτι ποιήσω. τὸ δὲ ἔπω παρεληλυθότος.

128. Ἀπέχεσθαι παθητικῶς τὸ ἀφίσασθαι.
ἀπέχω δὲ ἐνεργητικῶς τὸ ἀπολαμβάνω, ὡς τό, ἀ-
πέχεις τὸν μισθόν σθ.

129. Τὸ δοκῶ αἰὲ ἀπαρεμφάτω συντάσσεται, ὡς
καὶ παρὰ Λεκιανῶ, τὰ δ' ἡμέτερα μικρὰ τε ἔδοξεν
εἶναι.

130. Ἐφυλαξάμην ἀντὶ τῶ ἐξέφυγον.

131. Ἀπεπέμπετο γράφεται ἐνεργητικῶς καὶ
παθητικῶς. καὶ τὸ διελύσατο.

132. Φάσις ἐστὶν ὄνομα δίκης. εἰ τις τὸν ὑπορύτ-
τοντα δημόσιον μέταλλον ἢ δημόσιον οἶκον ἢ κακῶς
ἐπιτετροπευκότα εἰσήγεν εἰς δικαστήριον, ὁ τοιοῦτος
Φαίνειν ἐλέγετο τὸν ἀλόντα, καὶ ἡ δίκη ἐντεῦθεν
ὀνομαζομένη Φάσις παρωνομάζετο.

133. Εἰ δὲ τις κατὰ νόμους ἠτίμωτο παραπε-
πρεσβευκῶς τῶ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα εἰς δικαστήριον

125. τὸν ἐκκοπέα) Verba haec absunt in Luciani Somnio
p. 5. Mox codex κατεάγαν.

129. ἔδοξεν) Verbum ἔδοξεν in Luciani Somnio p. 2. non
hic, sed in iis, quae praecefferunt, legitur.

133. παραπεπρεσβευκῶς) Post hoc verbum quaedam videntur
exidisse, Videndus Suidas.

ἤγετο, ἐνδείξει ὑπέκειτο, καὶ ἔνομα τῇ κατηγορίᾳ ἐνδείξαις.

134. Εἰ δὲ λειτουργεῖν τινὲς ταχθέντες, ἢ τριηραρχεῖν, ἢ οἰκοδομεῖν, τὸν καιρὸν ὑπερετίθεντο τῆς λειτουργίας, οἱ ἀντικρινόμενοι τέτοις διαδικασίαι κρίνειν κατ' αὐτῶν ἐνομίζοντο.

135. Ἰσέον ἔτι ἡ διάφορος σημασία τῶν ρημάτων διαφόρες πολλάκις πειεῖ τὰς συζυγίας, ὅταν πολεμήσαι μὲν τὸ μάχεσθαι, πολεμῶσαι δὲ καὶ ἐκπολεμῶσαι τὸ εἰς μάχην ἑτέρας κινήσαι κατ' ἀλλήλων καὶ δηλῶσαι μὲν τὸ Φανερὸν ποιῆσαι, δηλῆσαι δὲ καὶ δηλήσασθαι τὸ βλάψαι, ἀφ' ἧς δηλητήριον Φάρμακόν τὸ βλαπτικόν καὶ νοῆσαι μὲν γὰντὶ τῷ εἰς ἔν λαβεῖν, νοῶσαι δὲ ποιητικόν ἀντὶ τῷ ἐμβαλεῖν τινὶ ἔν καὶ στατήσαι μὲν τὸ ζυγασαῖται, σταθμῶσασθαι δὲ παρ' Ἡροδότῳ τὸ σοχάσασθαι καὶ κηλῆσαι μὲν τὸ θέλξαι, κηλῶσαι δὲ τὸ ἀμβλῶσαι ἐπὶ τῶν ἐμβρύων ἔξ' ἧς καὶ κηλῶσαι τὰ προγεῖα παρὰ Λυκόφρονι καὶ βῆσαι μὲν τὸ τρέανῶς Φωνῆσαι, βῶσαι δὲ τὸ εἰς βῆν μεταποιῆσαι καὶ ζηλῶσαι μὲν τὸ μακαρίσαι, ἀφ' ἧς ζηλωτός, ζηλήσαι δὲ τὸ ζηλοτυπῆσαι, ἀφ' ἧς ζηλήμων ἐν Οδυσσεΐα καὶ κυκλῶσαι μὲν τινὰ ἀντὶ τῷ κύκλω αὐτῷ ζῆσαι, κυκλήσαι δὲ τὸ κατὰ κύκλον σρέψαι καὶ ἀναπολήσαι ἐπὶ λογισμῷ, ὡς τὸ, αἰεκύκλει τις τὰ εἰρημένα καὶ κυρῶ μὲν κυρῶ τὸ βεβαιῶ, κυρίῳ δὲ κυρῶ τὸ ἐπιτυχεῖν ποιητικόν καὶ δεσμῶ δεσμῶ τὸ ἐμπεδῶ, δεσμῶ δὲ δεσμῶ τὸ εἰς εἰρεκτὴν βάλλω, ἀφ' ἧς δεσμοτήριον ἢ εἰρεκτὴ καὶ ῥῶ ῥῶ ῥήσω, ἀφ' ἧς ῥῆμα, ῥῶ δὲ ῥάσω, ἀφ' ἧς ῥῶτις, ἢ ὑγεία καὶ σκηνῶ μὲν σκηνώσω, ἀφ' ἧς καὶ σκῆνωμα, σκηνῶ δὲ

Y 2

134. ἢ τριηραρχεῖν) *H ante hoc verbum abest in codice.

135. παρὰ Λυκόφρονι) V. 1387.

σκηνήσω, ἐξ ἧ σκηνήτης ὁ πρόσκαιρον ἔχων καὶ αὐτοσχέδιον οἶκημα.

136. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ δέον καὶ ἐξόν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνουσι μετοχῆς, οἷον δέον ἀντὶ τῆ δέοντος ἔντος, καὶ ἐξόν ἀντὶ τοῦ δυνατῆ ὄντος.

137. Μνημονεύω τὸ διὰ μνήμην ἔχω τινά, ἀπομνημονεύω δὲ τὸ προφέρω τὰ ἐν τῇ μνήμῃ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, οἷον, αἶμα με, ἢ Λυσίας ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέθηκε, ταῦτα ἀπομνημονεύσειν ἀξίως ἐκείνῃ; καὶ ἀπομνημονεύω τὸ ἔξω βάλω τῆς μνήμης τινά.

138. Ἀγωνία ὁ ἀγών, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' ἧ καὶ ἀγωνιᾶν ἀντὶ τῆ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι.

139. Φεύγω τὸ ἀποδιδράσκω καὶ ἀφίεμαι πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, ὡς παρὰ Λιβανίῳ, Φεύγω τὰς ἀρχάς. Φεύγω δὲ τὸ κατηγορεῖμαι πρὸς γενικήν, ὡς τὸ Φεύγω Φόνε· καὶ διώκω τὸ ἀποπέμπω πρὸς αἰτιατικὴν, διώκω δὲ τὸ κατηγορῶ τὸ μὲν πρὸς ὄνομα πρὸς αἰτιατικὴν, τὸ δὲ πρᾶγμα πρὸς γενικήν, ὡς τὸ διώκω σε Φόνε.

140. Οἱ Ἀττικοὶ τρεῖς ἄνω τῆ γενεῆς ἡμῶν, πατέρας Φημί καὶ προπάτορας, τιμια καὶ τιμίους ἐκάλεν· τρεῖς δὲ κάτω τῆ γενεῆς, υἱὸς δηλαδὴ καὶ ἐγγόνες, φίλτατα καὶ Φιλτάτους· τρεῖς δὲ ἐκ πλαγίῃς, ἀδελφοὺς δηλαδὴ καὶ ἐξαδέλφους, ἐπιτηδεῖους ἐκάλεν.

141. Μοναυλίαν ἀγεί τις ἀντὶ τῆ μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτῆ· ξυναυλία δὲ λέγεται ἢ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. λέγεται δὲ ξυναυλία καὶ ὅταν δύο αὐλητὰ τὸ αὐτὸ ἀδῶσιν.

142. Ἀτιμάζω τὸ περιφρονῶ παρὰ Λιβανίῳ, μὴ ἀτίμαζε τὸν γάμον. ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶ τὸ ὑβρίζω.

143. Καλῶ τὸ ὀνομάζω, ὡς παρὰ Πλάτωνι, καλῶ δὲ ἐγὼ αὐτῷ τὸ κεφάλαιον κολακείαν. καλῶ καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοτέλει, καλῶ δὲ ἐπὶ τῷ τῷ πολυμήματι τὸν Ἑρμῆν λόγιον, καὶ Ἀπόλλωνα μισσαγέτην.

144. Τὸ ἐμὸν κτητικὴ ἀντωνυμία ἐστίν. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τῆς πρωτοτύπης ἀντωνυμίας, οἷον, ἢ εὐθεῖα ἐγώ, ἢ γενικὴ ἐμῆ, ἀφ' ἧς τὸ ἐμὸν, οἷον, ἐμὸν πρᾶγμα ἐστὶ τὸδε, τῷ ἐμῷ. τὸ δὲ ἡμέτερον ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν τῆς πρωτοτύπης ἀντωνυμίας, ὡς λέγομεν τῶν ἡμέτερον αὐτῶν πράγματα, τῷ ἐμῷ. διὰ τῆς Φασί τινες, ὅτι ἐπὶ πλείους λαμβάνεται τὸ ἡμέτερον. εὐρίσκεται δ' ἕν καὶ ἐφ' ἑνὸς προσώπου παρὰ τοῖς ῥήτοσι.

145. Ἀσκῶ τὸ μανθάνω, ὡς τὸ ἀσκῶ σφίαν. ἀσκῶ καὶ τὸ παιδεύω ἕτερον.

146. Τὸ πρὶν συντάσσεται μετὰ παρεληλυθότος καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. προστιθεμένον δὲ καὶ τῷ ἂν συντάσσεται καὶ μετὰ ὑποτακτικῆς. παραδείγματα τῶν, οἷον, πρὶν ἐποιεῖν καὶ ἐποίησα τόδε, καὶ πρὶν γενέσθαι τόδε, καὶ πρὶν ἂν ποιήσωμεν τόδε.

147. Τὸ μεθ' ἡμέραν λαμβάνεται ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας. δοκεῖ δὲ εἶναι διὰ τὴν μετὰ πρόθεσιν ὑπεροχρυσίαν δηλῶσαν. ἐκαινοτομήθη δὲ ὑπὸ τῆς χρέου. οἱ γὰρ παλαιοὶ ῥήτορες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐτίθει. ὅπερ ἐδήλωσε, ὡς ἂν εἴποι τις μετὰ τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ παρεληλυθὸν αἰεὶ ζητῶντες τῆς φράσεως, καταλιμπανόντες τὸ νύκτωρ, μόνον τιθέασιν τὸ μεθ' ἡμέραν.

148. Τὸ ἐγὼ καὶ τὸ σύ πρωτότυποι ἀντωνυμίας εἰσὶ. τῶν αἰ γενικῶν ἐμῆ καὶ σῆ. ἐξ ὧν παράγον-

ται τὸ ἑμὸν καὶ τὸ σὸν κτητικαὶ ἀντωνυμίαι. τὸ δὲ ἑμαυτῆ καὶ σαυτῆ σύνθεσι ἀντωνυμία εἰσι, καὶ χωρὶς ἀρθῶν προσφέρονται, καὶ εὐθέως ἐκ ἔχουσι. λέγομεν γὰρ ὅτι ἐβλάψα ἐγὼ ἑμαυτόν, καὶ σὺ σαυτόν, καὶ ἑαυτὸν. ἢ λέγομεν δὲ ὅτι ἐβλάψα ἐγὼ σαυτόν, ἢ σὺ ἑαυτόν. ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν, ἐπειδὴ ἢ λέγομεν ἑμαυτὲς καὶ σαυτὲς, λαμβάνομεν ἀντὶ τούτων τὸ τρίτον πρόσωπον, οἷον, ἐβλάψαμεν ἡμεῖς ἑαυτὲς, καὶ ἐβλάψατε ὑμεῖς ἑαυτὲς, καὶ κείνοι ἐβλάψαν ἑαυτὲς.

149. Ἐρμαιον λέγεται τὸ εὖρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τῆ Ἐρμῆς ἔρμαιον καὶ ἔρμαιον. αἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἐρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ἐδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον, ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισθόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἐρμῆι ἀνετίθου. καὶ ἀπὸ τῆ Ἐρμῆ παρανόμαζον ἔρμαιον καὶ ἔρμαιον.

150. Τὸ ἐκλελῆσθαι συντάσσεται καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· γενικῇ μὲν, ὡς παρὰ Λιβανίῳ, οἷον, ὡσπερ ἐκλαθμένη τῶν μεγίστων αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν κοινδουλῆσαι αἰτιατικῇ δὲ, ὡς παρὰ Λακιανῶ, εἰοικᾶς μοι ὧ φίλε ἐκλελῆσθαι τὴν ἐδόν.

151. Τὸ μέμνημαι συντάσσεται καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· αἰτιατικῇ μὲν, ὡς παρὰ Ἀριστέδῃ, οἷον, τὸν προβληθέντα λόγον μέμνημαι· γενικῇ δὲ παρὰ πᾶσι.

152. Φέρω τὸ ἄγω, καὶ φέρω τὸ ὑπομένω.

153. Γράφεται ἢ αὐξή καὶ ἢ αὐξησις.

154. Τὸ ἐνοχλῶ καὶ διενοχλῶ αἰτιατικῇ συντάσσεται παρὰ Ἀριστέδῃ· αἱ ποιηταὶ αἰεὶ καὶ περὶ παντὸς τὰς Μέσας ἐνοχλῶσι.

155. Τὸ ἴσμεν ἀντὶ τῆ γινώσκω γίνεταί ἀπὸ τῆ ἴσημι τὸ γινώσκω. ἢ τὰ πληθυντικὰ μόνα εἰσὶν

148. ἑμαυτὲς) Codex ἑαυτὲς.

150. αὐτὸν) Codex αὐτήν.

ἐν χρήσει. τὰ ἐνικά δὲ καὶ τὰ δυϊκά ἕκ εἰσὶν ἐν χρήσει. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ τῶν τῶν οἶδα, εἶδας, μέχρι τῶν πληθυντικῶν. καὶ λέγεται ἀντιχρησιμότης. γίνεται δὲ τὸ οἶδα ἀπὸ τῆς εἶδα τὸ γινώσκω, ὅπερ εἶδ' αὐτό ἐστιν ἐν χρήσει.

156. Βάκχος ἐτίθεται τῆς Διονύσε, ἀφ' ἧς τὸ βακχεύειν ἀντὶ τῆς μεθύειν καὶ μαινέσθαι.

157. Ἐν Δωδώνῃ χαλκῆς λέβητος ἔκειτο ἐφ' ἧς ὑψηλῆς κίονος. ἐφ' ἑτέρῃ δὲ κίονος πλησίον ἴστατο νεανίας τις ὁμοίως χαλκῆν μάστιγα φέρων. πνεύματος δὲ σφοδρῆς ἐπιόντος φασὶν ἐπιπίπτειν τὴν χαλκῆν μάστιγα ἐν τῷ χαλκῷ σκεύει, καὶ πολὺν τὸν ἦχον ἐξακρόεσθαι. ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων τὸ πλέον τῆς ἐν Δωδώνῃ χαλκείας λέγειν.

158. Ἀνάστασις λέγεται καὶ ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ ἀναστάσις, ὡς παρὰ Δημοσθένει, ὡς τό. οἱ Ὀλύμπιοι ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμῶ τῆς πατρίδος πολεμῶσι.

159. Πανῆργος λέγεται ὁ εἰς πᾶν ἔργον ἐπιβάλλων, ἦγεν ὁ φρόνιμος. γυν δὲ παρὰ ταῖς νεωτέροις ἐπὶ τῆς δουλείας τίθεται ἡ λέξις.

160. Φράζω ἐνεργητικῶς τὸ λέγω. Φράζομαι δὲ παθητικῶς τὸ νοῶ, ὡς παρ' Ὀμήρῳ,

Φράζομαι Τυδείδην καὶ χάζομαι τυτθὸν ὀπίσω.

161. Προῆλθεν ἀντὶ τῆς ἐγεννήθη, ὡς τό, προῆλθεν ἐξ ἀγνῆς παρεθένα. καὶ παρ' Ἀφθονίῳ, ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε. προῆλθε καὶ ἀντὶ τῆς

160. τυτθὸν ὀπίσω) Codex ὀπίσω. Grammaticus memoriter hunc versum afferens haec verba addidit, quae non habet Homerus Iliad. V. 440.

προέλαβε. προῆλθε καὶ ἀντὶ τῆ ἐξῆλθεν, ὡς παρὰ τῆ θεῖα γραφῆ, ἔσοι κατηχόμενοι προέλθετε. καὶ παρὰ Λιβανίου, περικαθημένη ταῖς θύραις ἡ γυνὴ ἐπολιόρησεν ἄν με, προσελθεῖν ἐκ ἑώσα.

162. Μῦθος καὶ αἶνος ὁ λόγος. ἀφ' ὧν προμύθιον καὶ παραινέσις.

163. Ἄκμη λέγεται τὸ μεσαίτατον, ὡς τὸ θέρει ἦν ἀκμή. ἀκμή καὶ ἡ ὀξύτης τῆ ξίφους.

164. Ἀναβάλλομαι σημαίνει τρέφα. τὸ ἀνακρέσμαι καὶ προσομιάζομαι. ὡς τὸ, οἱ τέττιγες μωσικὴν ἀνεβάλλοιτο σύντατον καὶ τὸ ἐνδύομαι, ὡς παρὰ τῆ θεῖα γραφῆ, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἰμάτιον. καὶ τὸ εἰς ἀναβολὰς τίθημι τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τὴν ὑπόσχεσιν.

165. Ἐπειδὴ οἱ μαχόμενοι διὰ τῶν χειρῶν ἐν πληρῆσι τὴν ὁρμὴν τῆ θυμῆ, διὰ τῆτο λέγομεν τὲς κατ' ἀλλήλων ὁρμήσαντας εἰς χεῖρας ἦλθεν. ἀπὸ τῆτε λέγομεν καὶ ἐκχειρίαν τὴν ἀδειαν, ἔπερ γίνεται ἀπὸ τῆ ἐκὰς καὶ μακρὰν ἔνοια χειρῶν, τετέστι μακρὰν τῆς μάχης. λέγομεν καὶ εὐχερὲς πρᾶγμα τὸ εὐκλον εἰς τὸ ἐμβαλεῖν τινὰ χεῖρας αὐτῶ. λέγεται καὶ εὐχερὲς ἄνθρωπος, ὁ εὐκλος εἰς τὸ ἀπατάσθαι.

166. Ἐσπείσεν ἀντὶ τῆ δι' ὑγρῶν ἔθυσεν. ἐσπέισατο δὲ ἀντὶ τῆ ἐφιλιώθη.

167. Ἀναιρῶ τὸ φονεύω συντάσσεται αἰτιατικῆ. καὶ ἀναιρῶ τὸ μαντεύω, ὡς παρὰ Πλάτωνι, τότε ἰεὶ ποιῆν, ἐν καὶ ἡ Πυθιοῖ συναναιρῆ. ἀναιρῆμα δὲ παθητικῶς ἀντὶ τῆ φονεύομαι καὶ ἀντὶ τῆ ἀναλαμβάνω, ὡς τὸ, ἀναιρῆντα οἱ Μεγαρεῖς τὰ βρέφη τῶν Ἀθηναίων.

168. Ἀνεῖλεν ἀντὶ τῆ ἐφώνευσε, καὶ ἀνεῖλεν ἀντὶ τῆ ἔχρησεν, ὡς τό, ἀνεῖλεν ὁ Πύθιος, ἀνδροφόνους ἔχρῳ.

169. Χρῶ λέγεται τὸ μαντεύω ἐνεργητικῶς. χρῶμαι δὲ τὸ εἰς χρεῖαν ἔχω, καὶ χρᾶ ὁ θεός, μαντεύεται δὲ ὁ ἄνθρωπος.

170. Ἐπαγγέλλομαι τὸ ὑπίσχομαι. ἀπαγγέλλω δὲ τὸ διηγέμαι.

171. Μετῆλθεν ἀντὶ τῆ ἐκίλασεν, ὡς τό, μετέρχεται ὁ παιδαγωγὸς τῶν παιδῶν τὰ ἀμαρτήματα. μετῆλθε καὶ ἀντὶ τῆ μετέπεσεν, ὡς, τὸ ῥόδον λευκὸν ὄν τὴν ἀρχὴν εἰς ὃ νῦν ἐρᾶται μετῆλθε. λέγεται καὶ μετελθεῖν ἀντὶ τῆ διαχειρίσασθαι καὶ κολάσασθαι.

172. Πορεύομαι ἐγὼ καὶ πορεύω ἕτερον, ὡς παρὰ Λιβανίω, μεγάλη τοῖς θεοῖς ἡ χάρις, εἰ σε ἐπέρευσαν πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ πάλιν ἀπέσωσαν.

173. Ἐξετάζω τὸ ἐρευνῶ. καὶ ἐξετάζομαι τὸ συναριθμῆμαι, ὡς τὸ ἐξετάζομαι τοῖς στρατιώταις, καὶ ἐξετάζομαι τοῖς ἀρχιερεῦσι.

174. Παραβολὴ παραδείγματος διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν παραβολὴ λαμβάνεται παρὰ τῶν αἰεὶ γινόμενων πραγμάτων, τὸ δὲ παράδειγμα ἐπὶ τῶν ἀπαξ πραχθέντων.

175. Ὑπέχω σημαίνει β', τὸ δίδωμι ὡς τό, νόμοις ὑπεχέτω τὴν κόλασιν, παρ' Ἀφθονίω, ὁ μηκέτ' εἶναι τῆς νόμος ποιῶν. ὑπέχω καὶ τὸ ὑπεβάλλω καὶ ὑποκάτω τίθημι, ὡς τό, ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ θάλασσα τῇ γῆ.

170. ὑπίσχομαι) In codice scriptum ὑπόσχομαι.

176. Ἐφ' ὧν τὸ ῥῆμα ἢ ἀφ' ἑνὸς τῶν διπλῶν ἀρχεται ἢ δύο συμφώνων, ὧν τὸ σ ἡγήται, ἐκ ἑσθ' ὅπως ἀν γένοιτο ἀναδιπλασιασμός διὰ συμφώνου. διὰ τε τὸ κακόφωνον καὶ τὸ τῆς προφορᾶς δυσχερές.

177. Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν προφέρονται ἐνεργητικῶς, ἔχουσι δὲ παθητικὴν τὴν σημασίαν, εἶον ποινῶ, κάμνω, καὶ ἕτερα· τὰ δὲ προφέρονται παθητικῶς, ἔχουσι δὲ ἐνεργητικὴν τὴν σημασίαν, εἶον ἔρχομαι, δεδίπτεμά σε, καὶ ἕτερα· τὰ δὲ προφέρονται ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς, ἔχουσι δὲ ἐνεργητικὴν τὴν σημασίαν, εἶον ἀποπέμπω καὶ ἀποπέμπομαι σε, ἀνακαλῶ καὶ ἀνακαλεῖμαι σε, ἀπαριθμῶ καὶ ἀπαριθμεῖμαι, αἰκίζω καὶ αἰκίζομαι σε, αἰτῶ τὸ μανθάνω καὶ αἰτῶμαι τὸ αὐτό, αἰτῶ καὶ αἰτῶμαι καὶ ἐξαιτῶμαι. ἀφαιρῶ καὶ ἀφαιρέομαι σε, σὲ τάδε, διακονῶ καὶ διακονεῖμαι σοι, διέταξε καὶ διετάξατο, διερθεῶ καὶ διερθεῖμαι, διαίρω καὶ διαίρομαι τάδε, διέλυσε, καὶ διελύσατο, δαπανῶ καὶ δαπανῶμαι, ὡς παρὰ Δημοσθένει, ὅτα εἰς ἅπαντα τὴν προτῆ πόλεμον δαδπανήσθε· ἐξωθεῶ καὶ ἐξωθεῖμαι σε, καὶ ἀπωθεῖμαι καὶ διωθεῖμαι ὁμοίως· ἐφύτευσα καὶ ἐφυτευσάμην τὸ φυτόν, ὡς παρὰ Λιβανίω, ὡσπερ αὐτὸς ὦν Ὀμηρὸς ὁ Φυτευσάμενος, εἶτα ἐρῶν κείμενον θρήνον εἰς τὸ ἔργον ἀδει· ἐρῶ καὶ ἐραμέαι σε, ἐπανατείω τὰς χεῖρας εἰς εὐχὴν καὶ ἐπανατένομαι τῷ δέῃ τὴν βράβδον, θύω καὶ θύομαι τῷ θεῷ, θαυμάσω καὶ θαυμάσομαι, καταστρέφω, καὶ καταστρέφομαι τὰς πόλεις, καταδελῶ καὶ καταδελῶμαι σε, κρύπτω καὶ κρύπτομαι σε, καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως· κατέστησε καὶ κατεστήτατο, λαιδορῶ καὶ λαιδορέομαι σοι, σέ,

177. ἀφαιρέομαι σε, σὲ τάδε) In codice σε scriptum non iuxta, sed supra σε. Sic etiam infra σε supra σοι post λαιδορέομαι.

καὶ μετὰ τῆς διά· μαρτυρῶ ἐγώ, καὶ μαρτύρομαι σε, ἀντὶ τῶ μάρτυρα προβάλλομαι σε· μερίζω καὶ μερίζομαι ἐμαυτῶ τῶδε· ἐπισφραγίζω καὶ ἐπισφραγίζομαι τὰ πράγματα, πράττω καὶ πράττομαι τὸ ἀπαιτῶ, προτρέπω καὶ προτρέπομαι σοι, πρίζω καὶ κορίζομαι σοι τὰδε, καὶ μετὰ τῆς ἐκ προθέσεως ὁμοίως· παύω τῶ ἔργῳ καὶ παύομαι ὁμοίως· πονῶ καὶ πονῆμαι περὶ τῶδε, καὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως· παραστήσει καὶ παραστήσεται τὴν Ὀλυθον Φίλιππος, παρέχω καὶ παρέχομαι σοι τῶδε, συγχωρήσομεν καὶ συγχωρησόμεθα παρ' Ἀριστίδῃ, εἰ τὰ μάλιστα μὴ τέχνην εἶναι δεῖναιμ ῥητορικὴν, τί μᾶλλον γε αἰσχρὸν εἶναι συγχωρησόμεθα· παραχωρήσει καὶ παραχωρήσεται παρ' αὐτῶ, τί δὲ ἢ συγγενῆς σοι νομοθετικὴ οἶμαι μὲν παραχωρήσεται, μᾶλλον δὲ παρεχώρησε πάλαι· θαυμάζω καὶ θαυμάσομαι, θρύψω καὶ θρύψομαι, ἀκέτω καὶ ἀκέστομαι, παρῆξω καὶ παρασχήσομαι, ὡς παρ' Ἀριστίδῃ, ἐνὸς ποιητῆ τῶν ἀπὸ Βοιωτίας παρασχίστομαι μαρτυρίαν· ἀποβάλλω καὶ ἀποβάλλομαι, ἀρμίζω καὶ ἀρμίζομαι, ὡς παρὰ Φίλωνι, ἀρμυζόμενοι καὶ ἐνέντες αὐτῶ τῇ ψυχῇ· ἐκμετρῶ καὶ ἐκμετρέομαι παρὰ τῶ αὐτῶ, τὴν αὐλὴν τῆς ἱερᾶς σκηνῆς Μωϋθῆ κατασκευάζει, πήχεσιν ἑκατὸν τὸ πρὸς ἀνατολὰς καὶ δύσεις ἐκμετρέμενος· περιβλέπω καὶ περιβλέπομαι, σπῶ καὶ σπῶμαι παρὰ Φίλωνι, περιβλέπομαι τῶν κύκλῳ, καθαρᾶς καὶ ἀμιγῆς καιῶν ζωῆς σπᾶσαι γλιχόμενος· ῥαθυμῶ καὶ ῥαθυμῶμαι παρὰ Λιβανίῳ, ἔμενες, Ἀπολλων, Φερρός τῆς Δάφνης καὶ ῥαθυμέμενος· τρέπω καὶ τρέπομαι τὸς πολέμους, ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετέομαι σοι, ὑποτέμνω καὶ ὑποτέμνομαι, ὡς παρὰ τῶ Μεταφραστῇ, ἡ Φθάσασα λύπη τὴν μέλλουσαν ἡδονὴν ὑποτέμνεται· προϊζημι καὶ προϊζομαι σε ἐμῶ, ὡς παρ' Ἀριστίδῃ, ὅ τε δῆμος εἴτινα εὖροι πῶ τῶν πολλῶν ὑπερέχοντα, ἐδελοντῆς ἑαυτῶ προϊζά-

μένος καὶ χρώμενος οἶον ἀρχοντι διηνεκῆ· βιάζω καὶ βιάζομαι.

178. Φθίσονται ἀντι τῷ Φθάσσει παρ' Ἀριεΐδη, ἔ τὸ θέμα Φθῶ ἀχρηστον. λαμβάνεται δὲ ἀντι τῷ τριτέτῳ θέματος τὸ Φθάνω, ὅπερ μέλλοντα ἐν ἔχει. λαμβάνεται δὲ ὁμοίως ἀπὸ τῷ θίγω τὸ θιγγάνω, καὶ ἀντι τῷ μήθω τὸ μανθάνω, καὶ ἀντι τῷ ἐρεύγω τὸ ἐρυγγάνω.

179. Κατάγεσθαι καὶ καταίρειν ἐπὶ νηός, ὅταν ἀπὸ πελάγης εἰς λιμένα ἐρχηται. ἀνάγεσθαι δὲ καὶ ἀπαίρειν, ὅταν ἀπὸ λιμένος πρὸς πέλαγος. παράδειγμα τῷ καταίρειν παρ' Ἀριεΐδη, πολλὰ γὰρ ἂν πελάγη περάσαι, καὶ πολλὰς ἂν εἰς τόπους καὶ λιμένας κατάραι· τῷ δὲ ἀπαίρειν παράδειγμα παρὰ τῷ αὐτῷ, οἱ κυβερνήται καὶ πρὶν ἀπαίρειν κάθηνται σοχαζόμενοι περὶ τῶν πνευμάτων. τὸ δὲ κατάγεσθαι καὶ ἀνάγεσθαι διπλὴν ἔχουσι τὴν σημασίαν, μίαν μὲν, ἣν εἶπομεν, δευτέραν δὲ, τὸ μὲν κατάγεσθαι ἀντι τῷ ξενίζεσθαι παρὰ τινος, τὸ δὲ ἀνάγεσθαι ἀντι τῷ ἀναστρέφεσθαι. ἀπὸ τέτων γίνονται ὀνόματα καταγωγῆ ἢ ξενία καὶ ὁ κατάπλος, ἀναγωγῆ δὲ ὁ ἀνάπλος καὶ ἡ ἀναστροφή.

180. Φιλοτιμεῖται ἀντι τῷ ἐπιδείκνυτά τις κατὰ τὸν λόγον. Φιλοτιμεῖται καὶ ἀντι τῷ παρέχει, ὡς παρ' Ἀφθόινω, ὁ γάμος Φιλοτιμεῖται τὰ γένη μετὰ σωφροσύνης. ἀπὸ τέτων καὶ ὄνομα Φιλοτιμία ἢ ἐπίδειξις καὶ ἡ παροχή.

181. Εἰσὶ τινὰ ῥήματα, ὧν τὸ θέμα ἔχει εἰς ὦ τὴν λήγεσταν τὸ καταρχάς, ἔπειτα πρὸ τῷ ὦ προστιθεμένῃ τῷ ν παράγονται ἕτερα ῥήματα διὰ τῷ υῶ, ἔτι δὲ καὶ ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, οἶον ζεύγω, ζευγνύω, ζεύγνυμι, ὄρω, τὸ διεγείρω,

δρύνω, ὄρυνμι, σβέω, σβεννύω, σβέννυμι, ἔω, τὸ ἐνδύομαι, ἐννύω, ἐννυμι, καὶ ἀμφιέννυμι, ἄχω, ἀχνύω, ἄχνυμι, ῥῶ, ῥωννύω, ῥώννυμι, πήγω, πήγνυω, πήγνυμι. ὁμοίως καὶ τὸ ῥήγνυσθαι, δίαμνυσθαι, φράγνυσθαι, ζώννυσθαι, ὁμέρηνυσθαι, δαίνυσθαι, πτάρηνυσθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

182. Χρηζω τὸ χρεῖαν ἔχω συντάσσεται γενικῆ, χρηζω δὲ τὸ δανείζω δοτικῆ, ὡς παρὰ Πλάτωνι. χρησον μοι τὴν χλαμύδα σθ, χρηζώ δὲ τὸ θέλω αἰτιατικῆ ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷσθ' ἂ' χρηζεις.

183. Δόρασιν, ἢ εὐθεῖα τὸ δόρας. ἄχρηστος δὲ ἢ τοιαύτη εὐθεῖα. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τῆς τοῦ δόρου.

184. Τὸ κλυθι γίνεται κατὰ μεταπλασμόν ἀπὸ τῆς κλύε. ἐστὶ δὲ μεταπλασμός μετασχηματισμός λήξεως ὀνόματος ἢ ῥήματος ἢ ἐπιρῥήματος εἰς ὁμοιομερῆς τελικόν, ὀνόματος μὲν, ὡς τὸ λέων ἀλκί πεποιθώς. ἐνταῦθα γάρ τὸ ἀλκῆ κατὰ τὰς κοινὰς ἢ γραφόμενον μεταπέπλασαι κατὰ τὰς ποιητὰς εἰς τὸ ι, ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ τελικόν τῆς δοτικῆς. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἐρυσάρματες ἵπποι. καὶ τὸ κλαδί παρ' Αἰλιανῶ ἐν τῷ περὶ ζώων. ῥήματος δὲ, ὡς ἐπὶ τῆς κλυθι, καὶ ἴθι, καὶ ἀνωχθι. καὶ Φάθι. κἀνταῦθα γάρ μεταπέπλασαι τὸ ε εἰς τὸ θι, τελικόν ἐν καὶ αὐτὸ τῶν πρῶτων, ὡς τὸ τύπηθι. ταῦτ' ἐν καὶ αὐτὸ τῶν εὐκτικῶν γίνεται ῥημάτων. τὸ γὰρ δοῖην καὶ γνοῖην καὶ εἰδείην καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπὸ τῶν εἰς μι τελικῶν μεταπλάσθησαν. τελικὰ γὰρ ἀμφοτέρω τῶν εὐκτικῶν, ὡς τὸ τύποιμι καὶ τυφθεῖν. ἐπιρῥήματος δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ δίχα καὶ τρίχα καὶ τέτραχα. μεταπλασμός γὰρ κἀν τέττοις γέγονε τῆς εἰς τὸ α. διχῆ γὰρ ἦν,

182. παρὰ Σοφοκλεῖ) In Oedipo Rege v. 655. ubi ἐν codex Aug. omittit, ut nosler.

καὶ τριχῆ, καὶ τετραχῆ. ὅτι δὲ καὶ τὸ α τελι-
κόν ἐστὶ τῶν ἐπιρρήμάτων, ἄλλον ἐκ τῶ μάλα καὶ
σφόδρα καὶ κάρτα καὶ ἅμα καὶ εἶτα. τὸ δὲ τα-
χα ποτὲ μὲν λαμβάνεται ἐπὶ διαταγῆς, ποτὲ δὲ
ἀντὶ τῶ ταχέως. καὶ γίνεται ἀπὸ τῶ ταχέως τα-
χα κατὰ συγκοπὴν. ὡς περ δὴ καὶ τὸ σάφα καὶ
ἄκα καὶ λίγα, ἀπὸ τῶ σαφέα καὶ ἀκέα καὶ
λιγέα.

185. Πρόγονος ὁ τῶ πατρός ἢ τῆς μητρός πα-
τήρ, ἢ πάππος. προγονός δὲ ὁ υἱὸς τῆς συζυγείσης
τῶ δέσφι, ὃν ἔσχε μετὰ ἑτέρω πρετέρω ἀνδρῶς.

186. Πατρῶος κληρὸς ὁ ἀπὸ τῶ πατρός. πα-
τρῶος δὲ τῶ δέσφος, ἢ γυν ὦ συνεζύγη ἢ μήτηρ τῶ
δέσφος, ἀποθανόντος τῶ ἰδίου πατρός, ὃν τρόπον λέ-
γομεν καὶ μητρυιάν τῶ δέσφος, καὶ νόμος μὲν ὁ τῶ
δίκαιον διδῶς, νομὸς δὲ ὁ τῆς νομῆς τόπος. καὶ Τύ-
ρος πόλις, τυρός δὲ ὁ ἀπὸ γάλακτος. καὶ πλειών
μὲν ὁ χρόνος κατὰ περιοχὴν, πλειών δὲ, οὗ συγ-
κριτικὸν ὁ περισσώτερος. καὶ Ἄργος τόπος, ἀργός
δὲ ὁ βράθυμος. καὶ ὄλκός μὲν τῶ ὄφθαλμοῦ τὰ ἴχθυα,
ὄλκῃ δὲ τὸ βάρος τῶ σταθμωμένω. κάλαμος, δι' ἑ
γράφομεν, καλάμη δὲ ἢ τῶ σίτε. θαλάμος ὁ ἐν-
δότερος οἶκος, θαλάμη δὲ ἢ ὀπή, ἢ καὶ ἢ τῶν
ἰχθύων κατοικία.

187. Καταγαγεῖν λέγεται καὶ τὸ καταβαλεῖν
ἀνωθεν κάτω. καταγαγεῖν καὶ τὸ ἀνακαλεσασθαι
τινα ἐπὶ ἐξουσίας, ὡς παρ' Ἀφθονίω, Ἀθηναίων γὰρ
ἐληλαμένον κατήγαγον τον Ἀμύνταν.

188. Ἐλπίζω ποιήσεν τόδε ἐμὲ ἀμετάβατον.
καὶ ἔλπίζω τινα ἀντὶ τῶ εἰς ἐλπίδας ἄγω. ὡς ἐν
Ὀδυσσεΐα,

πάντας μὲν ἔ' ἔλπει καὶ ὑπόσχεται ἀνδρὶ
ἐκάστῳ

ἡ Πηνελόπη. καὶ παρὰ τῷ Μεταφραστῇ, ὁ Ἰωάν-
νης τόδε καὶ τόδε ποιῆ ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν
ἐπάνοδον, ἀντὶ τῆ ἀπελπισμὸν διδῶς.

189. Ἀφήγησις ἢ διήγησις καὶ ἔκθεσις πρά-
γματος, τὸ ὡς ἔτυχε διεξέρχασθαι καὶ διηγῆ-
σθαι, τὰ πράγματα. διήγησις ἢ παραίεσις.
περιήγησις δὲ ἢ λεπτομερὴς τῆ πράγματος ἀφή-
γησις.

190. Σοφίζω τὸν δῆνα ἀντὶ τῆ σοφίαν διδάσκω.
σοφίζομαι δὲ ἀντὶ τῆ ἀπατῶ.

191. Τὸ τὰ προσήκοντα πρὸς ἀνθρώπους ποιῆν
λέγεται δίκαιον· ὅσιν δὲ τὸ τὰ προσήκοντα πρὸς
τὸν θεόν.

192. Προσηγορία λέγεται ἢ ὀνομασία. προσαγο-
ρία δὲ ὁ χαιρετισμός.

193. Ἐθλον τὸ α μακρόν. ἀπὸ γὰρ τῆ ἄεθλον
γένεονεν.

194. Οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῆς τῆ
Νεῖλος ποταμῆ ἀναβάσεως τεκμαίρονται. διὰ τῆτό
Φασιν ὀνομασθῆναι καὶ καθ' Ἐλληνας ἔτω. τὸ γὰρ
Νεῖλος ἀναλυόμενον εἰς ἀριθμὸς, τῶν τῆ ἐνιαυτῆ τξε
ἡμερῶν ἀποτελεῖ τὴν πρῶτητα.

195. Ὁ Μίνως, τῆ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μί-
γων.

196. Ἐλέγχω ἀντὶ τῆ παρίστημι, ὡς τὸ ἐλέγ-
χω σὲ δύσινεν ἄντα τῆ πέλει. ἐλέγχω καὶ τὸ Φαυ-
λίζω παρ' Ἀριστίδη, ἔτα Πλάτων ἐλέγχειν μὲν βέ-
λεται ῥητορικῆν, κατηγορεῖ δὲ καὶ τῶν τυράννων,
τὰ ἀμικτα μιγνύς. ἐλέγχω καὶ τὸ ἐρωτῶ παρὰ

Ξενοφῶντι· οἱ δὲ τὰς αἰχμαλώτους διαλαβόντες ἤλεγχον, εἴτινα εἶδεν ἐδὸν ἄλλην ἢ τὴν Φανερᾶν.

197. Παραϊτέμαί τὸ ἀπαγορεύω, παραϊτέμαί καὶ τὸ συγγνώμην αἰτῶ, ὡς παρ' Ἀριστείδη· παραϊτέσθαι μὲν ἐκ οἷο' ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλαίαις.

198. Διακῆσαι τὸ διόλθ. ἢ διὰ γὰρ ἀντὶ τῆς διόλθς κῆσαι.

ΑΡΧΗ ΣΤΗΝ ΘΕΩ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
 ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
 ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, ΚΑΙ ΤΩΝ
 ΑΛΛΩΣ ΜΕΤΑ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ
 ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑ-
 ΤΩΝ.

Απαγορεύω τὸ ἀρνῆμαι, αἰτιατικῇ· οἷον, ἀπαγο-
 ρεύω τὴν ἀμαρτίαν, ἀντὶ τῆ ἀρνῆμαι. ἀπαγορεύω
 τὸ κωλύω, ¹⁾ ὡς τό, ἀπαγορεύω σοι τὴν πρὸς ἐμὲ
 εἴσοδον, ἤτοι ἀπκλείω. ἀπαγορεύω δὲ τὸ ἀπο-
 κάμνω καὶ ἔξαπορῶ, αἰτιατικῇ· ὡς παρὰ τῷ Θε-
 κυδίδῃ, ἀπαγορεύοντες τὸν πρὸς Σικελίαν ἀπόπλεν.

Ἄγειν τὸ διεξάγειν τὸ στρώτευμα, ἔθεν καὶ
 ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμῶν. καὶ τὸσαῦτα πράγματα
 ἄγει τις, ἤτοι διεξάγει, αἰτιατικῇ. ἄγειν τὸ νομί-
 ζειν καὶ τίθεσθαι καὶ ἡγεῖσθαι, αἰτιατικῇ, ὡς πα-
 ρὰ Συνεσίῳ· ἡμέρα μὲν ἐν ἧν, ἠντινα ἀγασιν οἱ Ἰε-

1) Ita scriptum videtur in codice. Nam verba οἷον usque
 ad κωλύω in supremo margine adscripta aegerrime legi
 possunt. Confer Phavorinum.

δαίω παρασκευήν. 2) ἄγειν καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχῃ. καὶ συντάσσεται τὸ πρόσωπον δοτικῇ, τὸ δὲ πρᾶγμα αἰτιατικῇ.

Ἀναιρεῖσθαι λέγεται μὲν καὶ τὸ φονεύεσθαι, ἐπὶ πάθῃ, καὶ ἀνατρέπεσθαι ἐπὶ πάθῃ καὶ αὐτό, ὡς τὸ ἀνααιρεῖνται οἱ νόμοι. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ ἐνεργείας, οἷον ἀναιρεῖται ζέφانون. τὸ γὰρ αἰρεῖμαι, τὸ προκρίνω, προσλαμβάνομένων τῶν προθέσεων διαφόρῃς σημασίας δηλοῖ. αἰρεῖσθαι γὰρ τὸ προκρίνειν, καὶ συντάσσεται ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν, οἷον, αἰρεῖμαι τόδε τῶδε. καθαιρεῖσθαι μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως, καὶ δηλοῖ τὸ καταβάλλεσθαι ἐπὶ πάθῃ. μετὰ δὲ τῆς ἀντι ἀνθαιρεῖσθαι τὸ ἀντι ἄλλων ἄλλο αἰρεῖσθαι, καὶ τρόπον τινὰ προκρίνειν, οἷον, ἀνθαιρεῖμαι ζωῆς θάνατον ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. διαιρῶ, τὸ τέμνω, αἰτιατικῇ, καὶ διαιρεῖσθαι, τὸ τέμνεσθαι, παθητικόν. περιαιρεῖν τὸ ἐξαρτᾶν καὶ ἐκκρεμαῖν αἰτιατικῇ. περιαιρεῖσθαι δὲ ἐπὶ πάθῃ ταυτὸν τῶ καθαιρεῖσθαι. ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἀποσερεῖν καὶ ζημιῶν, διπλῆν ἔχον σύνταξιν, οἷον, ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐσίας, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. καὶ ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐσίαν, ἀπὸ αἰτιατικῆς πάλιν εἰς αἰτιατικῆν. οὗ ὁ παρακείμενος ἀφῆρημαι μέσος ὢν καὶ ἐπὶ πάθῃ καὶ ἐπὶ ἐνεργείας λαμβανόμενος. ὅτε γὰρ λαμβάνεται ἐπὶ πάθῃ, εἰ μὲν ἀποσερεῖμαι ἢ κέκτημαι, αἰτιατικῇ, οἷον ἀφαιρεῖμαι δομάτιον. εἰ δὲ ἐκ ἔχω αὐτό, ἦν δὲ μοι δυνατὸν ἐπιμελεσμένῳ λήψεσθαι αὐτό, συντάσσεται γενικήν, οἷον ἀφῆρημαι λόγῃ, ἀφῆρημαι παιδείας. μετὰ δὲ τῶν μονοσυλλάβων· ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐλευθερεῖν, οἷον, ἐξαιρεῖμαί σε κινδύνων, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. συναιρεῖσθαι τὸ συνάγεσθαι καὶ εἰς ἓν γίνεσθαι ἐπὶ πάθῃ. προσαιρεῖσθαι τὸ προσλαμβάνειν

2) Codex παρασκευήν. Synesius Ep. 4. p. 163. D. Petav. ubi pro ἄγειν codex unus λέγειν.

καὶ προσδέχεται αἰτιατικῇ, οἶον, ὁ δαίνα ἀρχαῖς
προαιρεῖται καὶ τὸν δαίνα συνάρχην· προαιρεῖσθαι
τὸ προκρίνειν καὶ τὸ προβάλλειν, ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς γενικὴν, οἶον, προαιρεῖται βιβλία τῶν ἱματίων.

Ἄνιασι τὸ ἀνέρχονται, καὶ συντάσσεται μετὰ
πρόθεσως· καὶ εἰ μὲν ἡ πρόθεσις συντάσσεται δοτι-
κῇ, καὶ αὐτὸ δοτικῇ· εἰ δὲ ἡ πρόθεσις αἰτιατικῇ, καὶ
αὐτὸ αἰτιατικῇ. ἀνιασι δέ, τὸ ἀφιασι καὶ ἐνδιδό-
ασι, δοτικῇ· κατίασι, τὸ κατέρχονται, μετὰ προ-
θέσεως, ὡς παρὰ Λιβανίω· κατῆει μὲν ὁ βασι-
λεὺς ἐφ' ἐσπέραν. καθιασι δέ, τὸ χαλῶσι, κυρίως
ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, αἰτιατικῇ, οἶον, καθιασι τὴν ἐρμι-
άν, ὡς ἀπὸ τῆ καθήμι. τὸ καθήμι δὲ σημαίνει
καὶ ἐνέδρας, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
Συνέσιος· καὶ βαρβαρικὸν μὲν δρᾶμα συνθεῖς, τὸν
σφάγέα δὲ καθεῖς τὸν ὠμότατον, ἦτοι ὑπεβαλὼν
καὶ εἰς λόχον καθίσας. διασι τὸ συγχαρῶσι καὶ
ἐπιτρέψασι διελθεῖν, ἦτοι διαβῆναι, αἰτιατικῇ. με-
τίασι τὸ μετέρχονται καὶ ἐπιτηδεύειν, αἰτιατικῇ,
οἶον μετίασιν εἰ νέοι τὰ βιβλία, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
Συνέσιος· ἐρρωμένως εὐθυμῶν διαβιώης φιλοσοφίαν
ἀδολωτάτην μετιών· καὶ αὐθις τὸ διώκεισι καὶ ζη-
τῶσιν ὡσαύτως. μετίασι καὶ τὸ τιμαρῶνται καὶ κο-
λάζουσι, αἰτιατικῇ. μεδιασι τὸ ἀφιασι καὶ συγ-
χωρῶσιν, αἰτιατικῇ. παρίασι τὸ πληθυντικόν, γί-
νονται διὰ τῆ ὁδοιπορεῖν, δοτικῇ. παρίασι καὶ ἀντὶ
τῆ εἰς τὸ μέσον ἔρχονται, οἶον, παρίασι πρὸς τὸ
δικασῆριον οἱ ἀντίδικοι. παρίασι τὸ ἀπολύεισι καὶ
ἔωσι, αἰτιατικῇ. ἐπίασι διπλῆν ἔχει τὴν σημασίαν,
οἶον, ἐπίασι τὸ ἐπέρχονται, αἰτιατικῇ. οἶον, πρὸ
μῆκος τῆς γῆς ἐπίασιν, ὡς καὶ Λιβάνιος· καὶ πρὸ
τέτων ἦν ἔπεισιν ἄξιον αἰδεσθῆναι. ἐπίασι καὶ τὸ
ἀναγνώσκουσι, ὡς περ ἐπομεν καὶ τὸ μετίασιν,
αἰτιατικῇ. ἐπίασι καὶ τὸ μετ' ἐπιθέσεως ἔρχονται,
οἶον, ἐπίασιν εἰ πολέμιοι τῇ πόλει. ἀντὶ τῆ κατὰ

τῆς πόλεως, συντασσόμενον δοτικῆ. ἐφιάσι τὸ ἐπι-
τρέψαι καὶ συγχωρῆσαι καὶ ἐνδιδόαι, δοτικῆ. πε-
ρῖαισι τὸ περινοῆσαι καὶ περιέρχονται, αἰτιατικῆ,
ὡς Ἀριστοφάνης

περιῆει ³⁾ τὰς βωμὰς ἅπαντας ἐν κύκλῳ.

ἀπίαισι τὸ ἀπέρχονται μετὰ προθέσεως συντασσό-
μενον. ἀφιάσι τὸ ἐλευθερῆσαι καὶ πέμπειν αἰ-
τιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ νῦν δὲ τις ἀφῆκε
βέλος κρυπτόμενος. ὑφιάσι τὸ ὑποβάλλειν αἰ-
τιατικῆ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς, ⁴⁾

ὕφεις μάγην τοιόνδε μηχανορρέαφον.

ἐνίαισιν ἔ γράφεται, εἰ μὴ περ σπανίως παρὰ ποι-
ηταῖς. ἐνιάσι δὲ τὸ ἐμποῖσαι καὶ ἐμβάλλειν καὶ ἐν-
τιθέαισι, δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· θέλγητρον ἐνιᾶ-
σι ταῖς ἀναγινώσκουσιν. εἰσίασι τὸ εἰσέρχονται μετὰ
προθέσεως συντασσόμενον. εἰσιᾶσι δὲ ἔχ' εὐρίσκεται.
ἐξιᾶσι δὲ τὸ ἐκβάλλειν κυρίως ἐπὶ ποταμῶν μετὰ
προθέσεως συντασσόμενον, οἷον, ἅπαντες ποταμοὶ τὰ
ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐξιᾶσι. συνίασι τὸ συ-
νέρχονται καὶ αὐτὸ μετὰ προθέσεως συντασσόμενον,
οἷον, τὰ διασάντα μέρη τῆς γῆς ὑπὸ τῆς σεισμῆ
συνίασιν. συνιᾶσι δὲ τὸ ἐπαίειν καὶ αἰσθάνονται.
προσίασι τὸ προσέρχονται, δοτικῆ. προσιᾶσι δὲ ἔ.
προῖαισι τὸ προσέρχονται μετὰ προθέσεως. προῖᾶσι
δὲ ἔχ' εὐρίσκεται, ὡς περ ἐδὲ τὸ προσιᾶσι.

Ἀμαρτάνω εἰς θεὸν μετὰ τῆς εἰς προθέσεως.
μετὰ δὲ τῆς διὰ δηλοῖ τὸ ἀποτυγχάνειν, συντασ-
σόμενον γενικῆ· μετὰ δὲ τῆς ἐκ τὸ πταίειν, καὶ
αὐτὸ μετὰ προθέσεως, οἷον Φησὶν ὁ Συνέσιος, ἐξή-
μαρτεν εἰς θεὸν, ἐξῦβρισεν εἰς ἀνθρώπους.

3) In Pluto v. 679. ubi περιῆλθε legitur.

4) In Oedipo Rege v. 387.

Περίεμι τὸ ἐν κύκλῳ ἀπλῶς ἔρχομαι, ὃ καὶ προείρηται. περίεμι καὶ τὸ νικῶ, γενικῇ. ὁμοίως καὶ πάρεμι ⁵⁾ καὶ παρέρχομαι, τὸ νικῶ. καὶ ἀμφοτέρω αἰτιατικῇ. ὁμοίως γράφεται καὶ ἔξαριθμῶ καὶ ἔξαριθμῆμαι, καὶ ἀπαριθμῆμαι καὶ ἀπαριθμῶ, ζῦμπαντα αἰτιατικῇ.

Ἀλίσκεται γενικῇ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ ἔστιν ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς.

Ἀπαντῶν σημαίνει δύο. λέγεται μὲν γὰρ ἀπαντῶν ἀντὶ τῆ ἀφικνεῖσθαι καὶ ἐμβάλλειν αἰτιατικῇ, οἶον, ἀπήντησα εἰς ἀγορὰν ἐπὶ τῷ τὰ ἐπιτήδειον ὠνήσασθαι. καὶ Δημοσθένει, καὶ εἰς τὴν βελὴν καὶ τὴν πεντακοσίους ἀπαντήσας, ἀντὶ τῆ ἀφικόμενος. ἀπαντῶν καὶ ἀντὶ τῆ ἐναντιῶσθαι καὶ μάχεσθαι, δοτικῇ, ὡς καὶ Ξενοφῶν καὶ μετὰ δυνάμεως ἔλθῶν ἀπήντα τοῖς ἀπὸ Σέσων ἤκυσιν.

Ἀμείβειν λέγεται τὸ ἀλλάττειν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς παρ' Ἰβλιανῶ. πρῶτος εἰσὶν Τιβέριος πολλαῖ ἀμείβων χρώματα. ἀμείβει καὶ ἀντὶ τῆ διέρχεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Θεκυδίδης καὶ τὴν ἐν τῷ σενῶ τῶν Κορινθίων θάλασσαν ἀμείψαντες. ἔξαμείβειν δὲ τὸ ἐξάγειν καὶ ἀπέρχεσθαι.

Ἀμφισβητεῖν λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀμφιγινεῖν, οἶον ἀμφισβητῶ τῷδε, γενικῇ, καὶ ἀμφισβητῶ περὶ τῷδε.

Ἀγγέλλω σοι ταῦτα, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικῇ. διαγγέλλω ὡς περ λέγεται καὶ τὸ διακρέω καὶ διανοίγω, τῆς διὰ διόλου καὶ μέχρι τέλους δηλώσεως. παραγγέλλω τὸ ἐντέλλομαι καὶ προστάσσω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ὡς Ἀριστοφάνει ⁶⁾

ἔμοι δὲ παρήγγειλε καθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόσπολος.

5) Codex παρίαιμι.

6) In Pluto v. 669. ubi hūm̄n̄ παρήγγειλεν legitur.

παραγγέλλω εἰς ἀνδρας, ἀντὶ τῶ μετὰ τῶν ἀν-
 δρῶν τάττομαι, καὶ εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν ἀφικνῆμαι,
 μετὰ προθέσεως συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάνιος·
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας παρήγγειλε, τὰ τῶν γερόντων
 διεπράττετο. ἐπαγγέλλω τὸ χάριν αἰτῶ, ἐνίστε
 μὲν πρὸς ἀπαρέμφατον συντασσόμενον, ὡς καὶ Λι-
 βάνιος· ἐγὼ δὲ Φιλῆσθαι μὲν ὑπὸ σὲ πιπεύων
 καὶ ἐπέσειλον καὶ ἐπήγγελλον εὐ παθεῖν· ἐνίστε
 δὲ εἰς αἰτιατικήν. ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς αἰ-
 λέγεται ἀντὶ τῶ ὑπισχνῆμαι ἀπὸ δοτικής εἰς αἰ-
 τιατικήν. ἀπαγγέλλω τὸ μηνύω καὶ διηγῆμαι δο-
 τικῇ. ὑπαγγέλλω τὸ ὑπαγορεύω καὶ ὑποφωνῶ,
 ἀπὸ ἐλάττους πρὸς μῆζον λεγόμενον, ὡς περ καὶ
 τὸ ἀναγγέλλω, δοτικῇ. ἐξαγγέλλω κυρίως τὸ σα-
 φῶς τι μηνύω, δοτικῇ. προσαγγέλλω τὸ ἀπαγι-
 γέλλω καὶ τὸ διαβάλλω καὶ προδίδωμι, αἰτια-
 τικῇ. προσαγγέλλω τὸ πρότερον τι δηλῶ, αἰτιατι-
 κῇ. προσαγγέλλω τὸ πρότερον τι δηλῶ, δοτικῇ. ἴσον
 δὲ ὅτι τὰ γινόμενα ἐν τῶ ἀγγέλλω καὶ συντασσό-
 μενα κατὰ τὸ πρόσωπον δοτικῇ, εἴποτε λάβοιεν
 πρᾶγμα, αἰτιατικῇ συντάσσονται κατὰ τὸ πρᾶγμα.

Αἶρω τὸ ἀνυψῶ καὶ ὑψῶ, αἰτιατικῇ. καὶ αἶρω
 τὸ ἄγω καὶ προσφέρω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Σοφο-
 κλῆς 7)

αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο.

κατὰίρω τὸ κατὰγω καὶ εἰς ὄρεον ἔρχομαι κυρίως
 ἐπὶ νῆος μετὰ προθέσεως, ὡς καὶ Ἀριστείδης· ἐπι-
 βάστα τῶν νῆων εἰς Δῆλον κατὰίρει. διαίρω τὸ
 διαντίγω ἐπὶ χειλέων ἢ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, αἰ-
 τιατικῇ, ὡς Δημοσθένης· διάρας τὰ χεῖλη. καὶ ὁ
 θεὸς λογος· κατὰ διάρας τὸς ὀφθαλμοὺς ὄρω. με-
 τὰίρω ἀμετάβατον τὸ κινῶς μετακινῶ καὶ ἀποδη-
 μῶ. καὶ μεταίρω τὴν ἕτιαν αἰτιατικῇ, τὸ μετα-

7) In Aisoe v. 545.

τίθῃμι καὶ μετακομίζω. ἀνταίρω τὸ ἀνθίσταμαι καὶ ἀντιβαίνω δοτικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· εἰ δὲ βάλῃ τις πρῶτος ἀντῆρε τῷ Ἀγαμέμνονι τῶν Τρώων ἢ τῶν ἐπικέρων αὐτῶν; ἐπαίρω τὸ παρακινῶ καὶ διεγείρω μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·⁸⁾

ἦτις μ' ἐπῆρε γῆμαι τὴν σὴν μητέρα.

ἐπαίρω καὶ τὸ ἀναλαμβάνω καὶ ἀνατίθεμαι, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς·⁹⁾

ἐπαίρει σὺ θυμάθ' ἢ παρ᾽ ἐσά μοι.

ἀπαίρω τὸ ἀποδημῶ καὶ ἀπέρχομαι μετὰ προθέσεως, ὡς Λιβάνιος, ἔ ταῦτα μέντοι παρ' ἡμῶν ἀπαίρων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. λέγεται δὲ ἀπλῶς καὶ μετὰ γενικῆς, οἶον, τὴν ἐνθὲνδε ἀπῆρην. ὑπεραίρω τὸ νικῶ καὶ ὑπερβαίνω καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον. αἰτιατικῇ μὲν, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ, πάντα ὑπεραίρειν τῇ εὐτεχνίᾳ· γενικῇ δὲ, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι, καὶ τῶν μεγίστων δεινῶν ὑπεραίρειν ἐπέδασαν. εἰς ταυτὸν συντεῖνον τὸ ὑπερέχον, ὅπερ καὶ αὐτὸ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἐξαίρω τὸ ὑμῶν καὶ θαυμάζω, αἰτιατικῇ συναίρω ἐνεργητικῶς μὲν ἔ γράφεται, παθητικῶς δὲ σημαίνει ἐνεργεῖαν. συναίρομαι ἀντὶ τῆ βεηθῶ, δοτικῇ, καὶ ἀντὶ τῆ ἀναλαμβάνω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· ἐτοίμως συναίρασθαι τὰ πράγματα.

⁹⁾ Ἄγω τὸ φέρω συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ἄγομαι δὲ παθητικῶς ἀντὶ τῆ φέρομαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·¹⁰⁾

8) In Nubibus v. 42.

9) In Electra v. 634. ubi ἐπαίρει δὴ σὺ.

10) In Nubibus v. 241.

ἀγομαι, φέρομαι, τὰ χεῖματ' ἐνεχυράζομαι.
καὶ ἀγομαι παθητικῶς μὲν γραφόμενον, ἐνεργεῖαν
δὲ δηλῶν, οἷον, ἀγομαι χεῖρι, καὶ ἀγομαι γυναι-
κα, αἰτιατικῇ συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάνιος, ἢν
ἀπολώλυτας αὐτῶ τῆς γυναικὸς γυναῖκα ἀγεται.

Ἄγω τὸ παιδεύω καὶ διδάσκω, αἰτιατικῇ. καὶ
ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένος
ἐπὶ πέλαγος ἀφῆ. ἀνάγω καὶ τὸ ὑπερμνήσκω
οἷον, ἀνάγει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ ἑαυτῆ, δοτικῇ.
ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψος ἄγω, αἰτιατικῇ. κατὰγω
τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω, αἰτιατικῇ, ὡς
καὶ Δημοσθένης· καὶ ἐπὶ Θεσσαλίας τοῖς ναῦς κα-
τάγοντες, ἐνέτυχον Ἡρακλεῖ. κατὰγει καὶ τὸ με-
ταβιβάζει κυρίως ἀπὸ Φυγῆς καὶ ὑπερρίας εἰς πα-
τριδα. διάγει τὸ διατρέθει, ἀμετάβατον, ὡς παρὰ
Ξεινοφῶντι· μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς τὴν Ἰταλίαν
ἐλθὼν, διῆγεν ἡσυχῇ. διάγει καὶ τὸ δικβιβάζει,
μεταβατικῶς αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· διῆγε
μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Πέρσας τὸ ἀγρεύματα.
μετάγει τὸ μεδίφαται. καὶ μετάγει τὸ 11) διαβι-
βάζει καὶ μετακινεῖ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικῆν,
καὶ μετάγει τὸ δεξιὸν κέρασ ἐπὶ ἑαυτῆρα. παρά-
γει τὸ εἰς μέσον ἄγει, καὶ παράγει τὸ φαναρίζει
καὶ ἔξαπαιτῶ. ἐπάγει τὸ ἐπιφέρει μετὰ τὸ πρῶ-
τον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον, ἢ ἕτερον τι δευτέρων
σχέσιν ἐμφαίνον. ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθησι καὶ προσ-
τρέβεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικῆν, ὡς καὶ Λε-
κκιδίς· ἐπήγε γάρ μοι πολλάς πληγὰς ἐν τῷ βίῳ.
περιάγει τὸ περιέρχεται καὶ περινοσεῖ, ἀμετάβα-
τον, ὡς καὶ Λιβάνιος, περιῆγε πλανώμενος ἐν
Ἀθήναις. περιάγει καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἕτερον ἄγει,
αἰτιατικῇ * * * 12) ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

11) Codex καὶ pro τό.

12) Nulla lacunae vestigia in codice.

ἀπάγει τὸν ἵππον.

καὶ ἀπάγει μετὰ αἰτιατικῆς ἔλλειπτικῶς τῆς αἰτιατικῆς λαμβανομένης, οἷον ἀπάγω τῆς ἐδῆ ταύτης, ἑμαυτὸν δηλονότι. ὑπάγει ἀμετάβατον, τὸ ἤρημα καὶ κατὰ μικρὸν ἀπεισιν. ὑπάγει καὶ τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποτίθησιν, αἰτιατικῆ, οἷον ὑπάγεις σοι λογισμὸς ὁ Χρυσόστομος. καὶ ὑπάγει τὴν κρηπίδα τῶ τοίχῳ ἀντὶ τῆ ὑποτίθησι. ἐνάγει τὸ κινεῖ καὶ παροξύνει καὶ διεγείρει αἰτιατικῆ. ἐνάγει τὸ ἄγει ἐπὶ δικαστηρίῳ αἰτιατικῆ. εἰσάγει τὸ ἐμβιβάζει, οἷον, εἰσάγει ὁ δῆνα τὸν δῆνα εἰς δικαστήριον. ἐξάγει τὸ ἐκβάλλει, οἷον, ἐξάγει τῆς πόλεως τὸν στρατόν. συναίγει τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῆ· ἐπὶ δὲ τῶν ἐφρῶν ἐκφαντικώτερον, οἷον, συναίγει τὰς ἐφρῶς, αἰτιατικῆ· καὶ Ἀριστοφάνης ¹³⁾

ὄσοι δ' ἐπλέτεν ἐσίαν τ' εἶχον συχνήν,
 ἐκ ἐκ δικαίῃ τὸν βίον κερτημέναι,
 ἐφρῶς συνήγον, ἐσκυθρῶπαζον δ' ἅμα.

προάγει τὸ εἰκείσται καὶ προσφέρει ἕτερον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Διβάνιος, πρόσαγε δὲ πᾶσαν μὲν πείραν, πάσας δὲ δεήσεις τῶ πατρί. καὶ προσάγει τὸ προσέρχεται, ἀμετάβατον. προάγει τὸ εἰς τὲμπροσθεν ἄγει ἢ εἰς τὲμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῆ, ὡς τό, προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Παρέρχομαι, καὶ παρήλθον, καὶ παρήνεγκα, καὶ παρέδραμον, καὶ παρήλασα, καὶ παρήλαξα, ταῦτα ἐπὶ τῆς τοῦ ἐνικῆ ¹⁴⁾ σημασίας αἰτιατικῆ συντασσόμενά· καὶ παρέρχομαι καὶ παρήλθον, ἀντὶ τῆ εἰς μέσον ἦλθον, ἀμετάβατον, ὡς καὶ Δημοσθένης. ἐδὲ τότε παρήλθες, ἐδ' ἐπέδωκας. καὶ μετὰ προσθέσεως μεταβατικὸν παρὰ τισιν, οἷον, παρήλθον εἰς μέσον.

13) In Pluto v. 754.

14) Ita codex.

ἔστι καὶ παρηλθεν ἀντὶ τῆ παρέρραμε καὶ διέβη
κοινῶς ἀμετάβατον.

Ἄσκη σοφίαν ἀντὶ τῆ παιδεύομαι, ἢ ἰατρικὴν
ἢ ἄλλην τινὰ γυμνασίαν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος,
ἴσασιν οἱ στρατιῶται τῆς ἐμῆς πόλεως, τὰς
ἐμὰς ἀγροπνίας, ἐν ἴσασιν μὲν αὐτὲς ἤσκηον μελέ-
ταις. καὶ ἐπασκῶ αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστεφάνης, ¹⁵⁾

ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας
νεωτέραις τὴν φύσιν αἰ-
τῆ πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκῶ.

καὶ ἀσκῶ ἕτερον ἀντὶ τῆ παιδεύω, κυρίως ἐπὶ
γυμνασίας λεγόμενον. ἀσκεῖται δὲ ὁ παῖς ἐπὶ
πάθους.

Ἀρρεῖν τὸ ἐνδυναμῶ αἰτιατικῆ.

Ἀγορεύω τὸ λέγω αἰτιατικῆ. προσαγορεύω δὲ
τὸ κοινῶς χαιρετίζω.

Ἀναδῶ τὸ σεφανῶ.

λόγοις ἀναδῶν τῆς νικῶντας ¹⁶⁾.

Ἐφάπτομαι γενικῆ, καὶ ἀνθάπτομαι, ὡς Λι-
βάνιος, τὰ κοινὰ πράττειν ἀφείς ἡσυχίας ἐπιθυ-
μία, πάλιν αὐτῶν ἐμὴν χάριν ἀνθήψατο.

Παρήγει ἀντὶ τῆ ἐνίκησεν, ὡς Λιβάνιος, παρήγει
γὰρ δὴ πρὸς ἐν τῷ φιλεῖν.

Ἀπαιτῶ τὸ κεχρηωρημένον λαμβάνω, αἰτια-
τικῆ.

Ἀπανθίζομαι αἰτιατικῆ.

15) Codex Ἀριστεφάνης. In Nubibus v. 513.

16) Aristophanes in Pluto v. 589. ubi λήγοις.

Ἀρχὴ τῆ Β.

Ἀναβάλλομαι τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῆ βραδυμῶν ὑπερ-
 τίθημι, αἰτιατικῇ. ἀναβάλλομαι καὶ τὸ περιβάλλομαι
 καὶ ἐνδύομαι. ἀναβάλλομαι καὶ τὸ ἀνακρῆσομαι ἐπὶ μέ-
 λους, ὡς τὸ, ἤπιον ἀναβάλλεται μέλος. καταβάλλω
 τὸ φθείρω καὶ ἐπὶ πολιορκίας τὴν πόλιν βίπτω,
 αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος, πρῶτον μὲν γὰρ ἡ
 κεφαλή με καταβαλεῖσαι ἐδέξατο πλήθος ἰλιγγων,
 καὶ ἐκ ἧν ἔθ' ἡμῖν ἔτε τοῖς ἰατροῖς θαιρῶν. καὶ
 καταβάλλομαι ἐπὶ πάθος, ὅταν ἐ δύνωμαι ἐρεῖδειν
 πολεμῆμενος. διαβάλλω τὸ διαβαίνω καὶ διαπερῶ,
 αἰτιατικῇ. διαβάλλω τὸ φαυλίζω καὶ διασύρω καὶ
 κατηγορῶ τινὸς μὴ παρίντος, αἰτιατικῇ, ὡς Λι-
 βάνιος, καὶ μὴ διαβαλλέτω τὴν ἐκ τῆ πολέμου
 λαμπρότητα. διαβάλλομαι δὲ ἐπὶ πάθος αἰεί. με-
 ταβάλλω τὸ ἀλλεῖω καὶ μεταποιῶ, αἰτιατικῇ. μετα-
 βάλλομαι δὲ ἐγὼ ἐπὶ πάθος. παραβάλλω τὸ συγ-
 κρίνω καὶ παρατίθημι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατι-
 κήν. παραβάλλω καὶ τὸ ἐρμῶ καὶ πρὸς τὸν δαίνα
 πορεύομαι. παραβάλλομαι τὸ συγκρίνομαι, καὶ πα-
 ραβάλλομαι τὸ μάχομαι, δοτικῇ. ἐπιβάλλω τὸ ἐπι-
 χειρῶ, δοτικῇ συντασσόμενον, ἢ καὶ πρὸς ἀπαρέμ-
 Φατον ζῆμα ἀποδιδόμενον. καὶ ἐπιβάλλομαι ἐμοίως
 ἐπὶ τῆ αὐτῆ μετὰ ἀπαρεμφάτε, ὡς καὶ Συνέ-
 σιος, ἡμῶς μὲν εἰ περὶ τῆς δι' ἀνευραίων μαντείας
 ἐπιβαλλόμενοι λέγειν, ἀντὶ τῆ ἐπιχειρῶντες. ἐπι-
 βάλλει καὶ τὸ ἀερόττει καὶ προσήκει δοτικῇ, ὡς
 καὶ Ἀριστείδης, εὐθύς μὲν πόλεμι Φωκικοί, καὶ πε-
 ρὶ τὴν Πύλαιαν ταραχαί, καὶ πράγματα αἰσχύ-
 ρην ἔχοντα ἀλλήλοισ ἐπέβαλλεν. περιβάλλω τὸ ἐν-
 δύω καὶ περιτίθημι συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς
 αἰτιατικὴν, ὡς Φιλόστρατος ἠδὲ τὸ σέφισμα τῆ
 ζωγράφου περιβάλλει γὰρ τοῖς τεύχεσιν ἀνδρας
 ὀπλισμένους. καὶ περιβάλλω τινά, αἰτιατικῇ. ἡγευ
 πλέκομαι. περιβάλλομαι δὲ τὸ ἐνδύομαι ταυτὸ συν-

τῆνον τῷ¹⁷⁾ ἀναβάλλομαι αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Φιλό-
 στρατος, καὶ ἡ χέλυς μέλαινα μὲν, διηκρίβωται δὲ
 κατὰ τὴν φύσιν καὶ λαγαρὲς περιβέβληται κύ-
 κλος. ἀποβάλλω τὸ εἶπω καὶ ἀφίημι αἰτιατικῇ,
 ὡς καὶ Λιβάνιος, ποίοις Βοιωτοῖς συγγενόμενος ἀ-
 ποβέβληκας τὴν περὶ λόγους τέχνην. καὶ ἀποβάλ-
 λομαι ποικίλεις ἐπὶ τῷ αὐτῷ. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἀ-
 ποβάλλομαι λέγεται Ἀττικῶς. καὶ τὸ μετὰ βίας
 φέρομαι τινός, αἰτιατικῇ. ὑποβάλλω τὸ εἰσηγῆμαι
 καὶ παραίνω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ὑπο-
 βάλλεσθαι δὲ ἔχ' εὔρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἐμ-
 βάλλω λέγεται τὸ ἀπαντῶ ἀπλῶς καὶ συμμίγνυ-
 μι ἐπὶ πολέμῳ κυρίως δοτικῇ. καὶ ἐμβάλλω σε εἰς
 τὰδε μετὰ προθέσεως ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὡς καὶ Λι-
 βάνιος, εἰ μὲν ἔν ταῦτα ἐργασμένος εἰς Φρέαρ
 ἐμβόλε τὴν ἠδικημένην, πονηρὸς μὲν ἂν ἦν τῇ μοι-
 χείᾳ. ἐμβάλλειν τὸ ἐντέλλειν καὶ ἐμφερεῖν, οἷον ἐμ-
 βάλλω πληγὰς τῷ δέμνι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατι-
 κὴν. εἰσβάλλειν, τὸ εἰσερεῖν, μετὰ προθέσεως συν-
 τασσόμενον, καὶ ἐπὶ πολέμῳ ὁμοίως μετὰ προθέ-
 σεως. ἐκβάλλω τὸ ἀποσεῖμαι καὶ ἐκπέμπω καὶ
 ἐξορίζω, αἰτιατικῇ. ἐκβάλλω καὶ τὸ ἀποκηρύττω,
 οἷον, ἐκβάλλω σε τῷ κλήρῳ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς
 γενικὴν. συμβάλλειν τὸ συννοεῖν καὶ σοχάζεσθαι,
 τὸ κοινῶς λεγόμενον συντείνειν, αἰτιατικῇ. συμ-
 βάλλειν τὸ συναντῶν, κυρίως ἐπὶ πολέμῳ ταπτόμε-
 νον, δοτικῇ. συμβάλλομαι δὲ ἀντὶ τῷ συναίρομαι
 καὶ ἐπικερῶ, παθητικῶς μὲν προφερόμενον, ἐνέρ-
 γειαν δὲ δηλῆν, δοτικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος, συμβάλλ-
 ονται δὲ ἡμῖν πρὸς τῷτο καὶ αἱ τῶν κατὰ κόσμον
 αἰσθήσεις. λέγεται καὶ ἀντὶ τῷ ἀρμόττει καὶ προσ-
 ἤκει δοτικῇ. προσβάλλειν τὸ προσεράττειν καὶ συγ-
 κρῆειν ἐπὶ μάχης, ὃ καὶ συμβάλλειν κοινῶς γρα-
 φεται, δοτικῇ. καὶ προσβάλλει τὸ κύμα τῇ νηὶ δο-

17) Codex τῷ. Philostrati locus est p. 778.

τικῆ· τὸτο καὶ πρὸς αἰτιατικὴν λέγεται, οἷον προ-
βάλλει σε κράτα. προβάλλειν τὸ προτείνειν ἀπὸ
δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Πλάταρχος, ἀλλὰ
μὴν καὶ τοῖς πάσαι Ἑλλήσιν ἔδος ἦν τοιαύτας ἀπο-
ρίας προβάλλειν. καὶ προβάλλεσθαι ἐπὶ τῷ αὐτῷ,
ἦτοι τῷ προτείνειν καὶ πρῆσχεσθαι αἰτιατικῆ, ὡς
καὶ Δημοσθένης, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένης ἐλπί-
δα. προβάλλεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι αἰτιατι-
κῆ, ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς σκηπτεσθαι λέγεται. καὶ
προβάλλει ἡ πηγὴ τὸ νᾶμα τοῖς ὀδοιποροῦσιν, ἀντὶ
τῷ προχεῖ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν.

Βαίνω ἀμετάβατον χωρὶς προθέσεως. καὶ βαί-
νω πρὸς τὴν πόλιν μετὰ προθέσεως. ἀναβαίνω τὸν
ἵππον αἰτιατικῆ. ἀναβαίνει καὶ τὴν γυναῖκα ἐπὶ
ἀφροδισίων. καταβαίνω τῷ ὑπερώς, γενικῆ. δια-
βαίνω κυρίως ἐπὶ ποταμῷ· ἀπὸ τῆς διάβασις
αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Φιλόστρατος, ἰδὲ ποταμὸς ὑπεξ-
έρχεται τῷ ἔλεος εὐρὺς καὶ ὑποκυμαίνων· διαβαί-
νισι δὲ αὐτὸν αἰπέλοι καὶ νομῆς. διαβαίνει καὶ τὸ
ἀπλῶς ἔρχεται μετὰ προθέσεως, οἷον, τὸτο τὸ
ὑβρίζεσθαι με καὶ πρὸς σὲ διαβαίνει. διαβαίνει καὶ
τὸ μεδίσαται, ἀμετάβατον, οἷον, μεταβαίνει τὸ
κράτος. παραβαίνει τὰς σπονδαῖς καὶ τὰς νόμους
καὶ τὰ συντεθειμένα, αἰτιατικῆ. παραβαίνει καὶ
τὸ μεταβαίνει, μετὰ προθέσεως. καὶ παράβασις
ἢ ἐξ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν μετάβασις. ἀντιβαίνει
τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερεῖδει, δοτικῆ. ἐπιβαίνει ταυ-
τὸ συντεῖνον τῷ ἀναβαίνειν καὶ ἐπὶ ἵππῳ καὶ γυ-
ναϊκός. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἐπιβαίνει, καὶ συντάσ-
σεται δοτικῆ. ἀποβαίνει τῆς νηός, γενικῆ. ἀποβαί-
νει καὶ τὸ ἀπέρχεται ἀμετάβατον. ὑποβαίνει τὸ
ὑποπίπτει καὶ ἦττων δοκεῖ, δοτικῆ. ὑπερβαίνει¹⁸⁾
λέγεται καὶ ἀντὶ τῷ παραβαίνει. λέγεται καὶ ἀντὶ

18) Codex ὑπερβαίνων.

τῷ ὑπεραίρει καὶ νικᾷ, αἰτιατικῇ καὶ ἀμφοτέρων.
ἐμβαίνει τὸ εἰσέρχεται, δοτικῇ, τῆς ἐν προθέσει
ἐπὶ κινήσεως ἐνταῦθα λαμβανομένης. εἰσβαίνει κυ-
ρίως ἐπὶ νηὸς μετὰ προθέσεως συντασσόμενον, ὡς
Θουκυδίδης, Φαμέν γὰρ εἰσβάντες εἰς τὰς ναῦς παι-
δημεὶ ναυμαχῆσαι. ἐκβαίνει τὸ ἐκτελεῖται. καὶ ἐξε-
βη τὸ εἰς τέλος ἦλθεν, ἀμετάβατον. ἐκβαίνει ἀντὶ
τῷ ἐξέρχεται γενικῇ. καὶ Ἀριστοφάνης, ¹⁹⁾

ἐκβανε τῆς νηὸς. ἀπόδες τὸν ναῦλον.

συμβαίνει μοι τόδε. ἀντὶ τῷ ἐπέρχεται μοι, δοτικῇ.
συμβαίνει καὶ ἀντὶ τῷ ἀρμόττει καὶ προσήκει, δο-
τικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης· ἢ γὰρ τῆς χώρας ἡμῶν φύ-
σις τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν συμβαίνουσα φανήσεται.
προβαίνει τὸ προβιβάζεται καὶ προέρχεται καὶ ἐμ-
προσθεν ἔρχεται, γενικῇ. προβαίνει καὶ ἀντὶ τῷ
παρατίθεται εἰς μῆκος καὶ ἐκτείνεται, ἀμετάβατον.

Παραβάλλω τῷ βρέθει τροφήν, ἀπὸ δοτικῆς
εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λεκιανός, ἐπεὶ δὲ δειπνήσας
ἐπανῆλθον, ἐκάθειδον, εὐθύς τῆς κύνας σοὶ παρα-
βάλλων.

Βεβαιοῦ τὸ κυρῶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·
μόνη μὲν γὰρ τὰς ἐν Διὸς ὥρας βεβαιῶσι, μόνη δὲ
ἅπαντα ἐπισφραγίζεται.

Βδελύσσομαι αἰτιατικῇ. ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, ²⁰⁾

ἢ περὶ σε διὰ τῶν εὐθύς ἐβδελύττετο.

Ἄρχῃ τῷ γ.

Γράφειν τὸ συγγράφειν λόγον ἢ ἄλλην τινα
ἱστορίαν, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Φιλόστρατος· καὶ βελο-
μένῳ μὲν σοφίζεσθαι θεῶν τὸ εὖρεμα, διὰ τε τὰ
ἐν γῆ εἶδη, ὅποσα τῆς λειμῶνας αἱ ὄρασι γράφουσι,
διὰ τε τὰ ἐν ἕρανῳ φαινόμενα. γράφειν τὸ διὰ

19) In Ranis v. 270. ubi absunt verba τῆς νηὸς.

20) In Plato v. 700.

δύνακος γράφειν, αἰτιατικῇ. καὶ γράφειν τὸ νύσειν ποιητικῶς, αἰτιατικῇ, ὡς παρ' Ὀμήρω, ²¹⁾ γράψαι τὰρσὸν δεξιτεροῦ ποδός. γράφομαι δὲ παθητικῶς ἐκφερόμενον, ὁμοίως καὶ περιγράφομαι καὶ ἐγγράφομαι, λαμβάνεται ἀντὶ τῆς τίθεμαι καὶ τάττομαι. καὶ γράφομαι ἀντὶ τῆς κατηγορῶ, παθητικῶς μὲν ἐκφερόμενον, ἐνεργητικὴν δὲ σημασίαν ἔχον, συντασσόμενον αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης, ἔγὰρ δὴπερ Κτησιφῶντα δύναται διαίκεν δι' ἐμέ. ἐμέ δ' εἴπερ ἐξελέγχευ αὐτὸν ἐνόμιζεν, αὐτὸν ἐκ ἂν ἐγράφατο. καὶ γράφομαι σε γραφὴν ἀσεβείας. ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν.

Γοητεύω τὸ ἐπάγομαι καὶ ἀπατῶ καὶ φανακίζω, αἰτιατικῇ. γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγικῆς ἐπάδω. δοτικῇ.

Γίνεται τὸ ἀρμόττει παρὰ τοῖς ῥήτορσι, δοτικῇ, ὡς Ἀριστέδης· γινώσκει δ' ἂν τις καὶ πρὸς τὴν θεοῖν αὐτῆς εὐθύς ἀποβλέψας εἰς τὴν φύσιν, ὅτι γιγνομένην αὐτῇ τὴν ἐπανυμίαν ἔθετο ὁ θεός. γίνονται δὲ ἀντὶ τῆς ὑπάρχει καὶ τελῶσιν ἀμετάβατον, ὡς καὶ Φιλοστράτος· πάντες ἐπὶ τὴν ἑδὴν ²²⁾ συθέεσι καὶ ἀκέεσι καὶ γίνονται τεῖχος. διαγίνεσθαι δὲ ἀντὶ τῆς διάγειν καὶ ἀπλῶς διατρέβειν. μετὰ προθέσεως συντασσόμενον, οἷον διαγίνεται εἰς τὸν θεῖνα τέπον. διαγίνεσθαι λέγεται καὶ τὸ διέρχεσθαι καὶ παύερχεσθαι ἀμετάβατον. γίεται δὲ μέρος τι ἐν πολλοῖς, γενικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος, γινόμενος τῶν ἀτάκτων.

Γινῶμαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι. καὶ ἀντὶ τοῦ διαγινῶναι καὶ διακρίναι, αἰτιατικῇ.

Ἐγγράφω δηλοῖ τὸ καταλέγω καὶ τάττω ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν μετὰ προθέσεως, ὡς καὶ Λιβάνιος· τοιγαρῆν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς πάλαι συήθεις τὸν ἄνδρα ἐνέγραψα. διαγράφω τὸ περιλαμ-

21) Male commemoravit Iliadis XI. v. 377. quum deberet v. 388. afferre.

22) Sic: v. infra in ἔτω.

βαίνω, αἰτιατικῇ. καὶ τὸ σχεδὸν ὁμῶ πάντας περι-
λαβὼν γράφω, καὶ εἶον εἰπεῖν ὁμολογῶ, ὡς καὶ
Πλέταρχος· πᾶσαν ἀθείτητα κατασκευάουσι τῆς
οἰκισμένης, τὰς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς
διαγράφων.

Ἄρχὴ τοῦ δ.

Δίω δῶ τὸ δεσμῶ, αἰτιατικῇ. καὶ καταδῶ
ὁμοίως αἰτιατικῇ. δεσμῶ δεσμῶ ἐπὶ τρίτης συζυ-
γίης τῶν περισπωμένων, ἀντὶ τῆ εἰς εἰρκτὴν εἰς-
άγω τινὰ, αἰτιατικῇ.

Ἐνδύεσθαι ὅταν δηλοῖ τὸ ἐμβαίνειν ἦτοι τὸ εἰς-
δύεσθαι, ἐφ' ἧ καὶ παραδύεσθαι, δοτικῇ. ὡς καὶ
Πλέταρχος· ὡσπερ δραμάτων ὑπεκριταὶ τὰς τῶν
στρατηγῶν καὶ βασιλέων τάξεις διατιθέμενοι, καὶ
ταῖς ἐκείνων ὑποδύομενοι μνήμασι. ὅτε δὲ δηλοῖ ἐν-
δύεσθαι τὸ περιβάλλεσθαι, αἰτιατικῇ.

Τὸ δύναμαι ἀπαρεμφάτω συντάσσεται ὑπεμφαῖ-
νον ποτὲ μὲν εὐθεῖαν οἰκίαν προσώπῃ, οἷον, δύναμαι
χρηστὴ γενέσθαι. ποτὲ δὲ συντάσσεται ἀπαρεμφά-
τῳ ἐφελκόμενῳ αἰτιατικῇ τῆ ῥήματος, οἷον, δύνα-
μαι ἐργάζεσθαι καλῶ τὸν νεανίσκον. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ
ἀναπόλυτον ἐν τοῖς οὖσιν ἐν ἀρχαῖς καὶ ἐν τέλει,
συντασσόμενον αἰτιατικῇ, οἷον, μεγάλα παρὰ βα-
σιλεῖ δύναμαι.

Δυσχεραίνω συντάσσεται Ἄττικῶς μὲν αἰτιατι-
κῇ, καὶ ὁηλοῖ τὸ ἀποσρέφουμαι καὶ μισῶ, καὶ βδε-
λύττομαι· κοινῶς δὲ δοτικῇ, καὶ δηλοῖ τὸ ἀνιῶμαι
καὶ ἐργίζεμαι, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ βασιλεὺς μὲν
ἦν δυσχεραίνων τοῖς τῶν πόλεων στρατηγῶσι.

Διδάσκω αἰτιατικῇ. Λιβάνιος, εἰ δ' ἔν τι καὶ
ἐξηνέχθη. Νικέντιός σε διδάξει καλῶς. καὶ μετα-
διδάσκω τὸ ἀναπέθω, αἰτιατικῇ. καὶ ἐκδιδάσκω
ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης.²³⁾ Ἴδι νῦν κα-

23) In Nubibus v. 237. Male codex καὶ ὡς ἐμέ. Verba δὲ
Σύγκρατος aberrans memoria grammaticus sumpsit e v. 222.

τάβηθ', ὡς Σώκρατες, ὡς Σωκρατίδιον, καὶ ὡς ἐμέ, ἵνα μ' ἐκιδιάξῃς ὥνπερ ἔκει' ἐλήλυθα.

Δοκῶ ἀναπόλυτον, ὡς καὶ Συνέσιος, πῶς δοκῆτε δέδηγμαί τὴν καρδίαν. καὶ δοκῶ γενέσθαι τόδε μετὰ ἀπαρεμφάτε.

Διατρίβω εἰς τόνδε τὸν τόπον μετὰ προθέσεως· καὶ διατρίβω τὸ κοινῶς παίζω ἀμετάβατον. ἔθεν καὶ διατριβῆ τὸ παίγνιον, καὶ Συνέσιος· ἵνα μὴ διατριβῆ τοῖς ἀπαντῶσι γενώμεθα. ἐνδιατρίβω δὲ δοτικῆ.

Δέχομαι αἰτιατικῆ· Διβάνιος· πάντα δεῖ τῆτο δὴ τὸ λεγόμενον προσδοκῶν, εἴ γε καὶ Ἰερσκλης αἰτίας ἐδέξατο. καὶ διαδέχεται ἄλλο πάθος ἄλλο, αἰτιατικῆ. ἀποδέχομαι δὲ σε τῆς σπεδῆς ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικῆν. καὶ ἀντιτρόφος ἀποδέχομαί σε τὴν σπεδῆν.

Δέομαι καὶ προσδέομαι γενικῆ, ὡς Ἀρισείδης· τρίτον γλυκύτατόν τε καὶ ποτιμώτατον· ὃ πίνων ἐκ ἂν οἶνε προσδεηθείης.

Δειπνῶ ἐπὶ τῆ ἐσπερινῆ δείπνε ἀμεταβάτως, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσεται.

δειπνῶ δὲ ἄρτον ἀντὶ τῆ ἀπλῶς ἐσθία, μεταβατικὸν αἰτιατικῆ. καὶ δειπνίζω ἕτερον, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Πλέταρχος· ὑποδοχὰς δὲ ποιούμενος ἐδείπνιζε τὰς ὑπατικὰς καὶ τὰς ἡγεμονικὰς.

Δέδοικα καὶ δεμαίνω καὶ ἔδεισα αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Διβάνιος. καὶ ὑποδειμαίνω ὁμοίως αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Πλέταρχος· ἔτως ἡμεῖς μῆτε Φυγὴν Ἀρισείδε, μῆτε εἰρμόν Ἀναξαγόρε, μῆτε πείαν Σωκράτε, ἢ καταδικὴν Φωκίανος ὑποδειμαίνωμεν.

Ἰσέον ὅτι τὸ δοκῶ σημαίνει τὸ οἶμα, καὶ ὅτε λαμβάνεται ἀντ' αὐτῆς, συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ποτὲ δὲ ἀντὶ τῆς Φαίνομα, καὶ συντάσσεται δοτικῇ, ἀφ' ἑτέρας εὐθείας ἀπαντώσης εἰς ἀπαρέμφατον, παρεμφαινομένης αὐτῆς τῆς εὐθείας, αἶον, ἐγὼ χρησὸς σοι δοκῶ εἶναι ποιῶν τὰ δεόντα· ὡς Δημοσθένης· χρηστοί μοι δοκῶσιν ἄνδρες Θηβαῖσι εἶναι μὴ Φιλίππῳ εἴξαντες. ἔσι δὲ ποτε καὶ τὸ δοκῶ χωρὶς ἀπαρεμφάτε νοημένα ἔξωθεν, ὡς καὶ Συνέσιος· νῦν ἔν ἐς δοκοίη σοι τῆτο ποιεῖν ἐπιτρέπω. ἔσι δοκῶ καὶ τὸ ἀρέσκω, δοτικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης·²⁴⁾

ἐδ' ἂν ἐδ' εἰ Σωκράτες δοκεῖ.

Ἔχω τὸ κέκτημα, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·²⁵⁾

ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ᾧν εἶπέ μοι ὁ Φαῖβος αὐτός.

ἔχω καὶ τὸ δύναμαι μετὰ ἀπαρεμφάτε, ὡς καὶ Λιβάνιος. ἐκ ἔσχε μὲν σῶσαι τὰς Ὀλυμπίας τοῖς πολλοῖς λόγοις ὁ Δημοσθένης· εὐδοκίμη δὲ ὅμως ὡς σεσηκῶς διὰ τὸ προελέσθαι σῶσαι. ἔχω καὶ τὸ φέρω καὶ κρατᾶ, ὡς Ἀριστοφάνης·²⁶⁾

ἔχων ἀφίικται δεῦρο πρεσβύτεν τιν', ᾧ πόνηροι. καὶ ἔχω τὸ οἰκῶ, αἰτιατικῇ, ὡς ὁ αὐτός·²⁷⁾

ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετε.

ἔχω τὸ ἀνέχω, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης,

24) In Nubibus v. 1432. ἐδ' ἂν Σωκράτες δοκοίη.

25) In Pluto v. 212.

26) In Pluto v. 265.

27) In Nubibus v. 273. et 264.

ὦ δέσποτ' ἀνάξ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν,

ἀντὶ τῆ ἀνέχεις καὶ ἐξηρημένην ἔχεις. καὶ ἔχω τὸ περιβέβλημα καὶ ἐνδεδόμα, αἰτιατικῇ. ἀνέχειν λέγεται μὲν μεταβατικῶς τὸ βασιλεύειν, ὡς τὸ ἀνέχεσθαι τὸν αἶνον οἱ κίονες, αἰτιατικῇ. λέγεται δὲ καὶ ἀμεταβάτως, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπέχειν. κατέχειν τὸ σφοδρῶς κρατεῖν καὶ φυλάσσειν, αἰτιατικῇ. διέχειν τὸ διασατεῖν καὶ διαλείπειν καὶ ἀφίστασθαι τρόπον τινά, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπέχειν²⁸⁾ ἐπὶ τῶν μετεώρων. ***²⁹⁾ καθά φησι καὶ Λιβάνιος· τὸν Ἀπόλλω μὲν εὐθύς ἔτι ἀνέχω. ἀντὶ τῆ στέργω καὶ τιμῶ. αἰτιατικῇ, ὡς Εὐριπίδης.³⁰⁾

τῆς μαντιπόλε Βάκχης ἀνέχων

λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

μετέχειν τὸ κοινωνεῖν, καὶ συντάσσεται γενικῇ. μετέχειν καὶ τὸ μετὰ τινά ἔχειν τινὰ τὸ ὅλον, ὡς περὶ δὴ καὶ ὁ πρῶτος ἔχειν. ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὅτε μάλιστα τίθεται καὶ ὁμοκότητος ὄνομα, ὡς Ἀριστοφάνης.³¹⁾

ὁ γὰρ μετέχεις τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

καὶ παρὰ Δημοσθένει· μετέχοντες τὴν αὐτὴν δόξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις. παρέχειν τὸ δίδοναι καὶ ὀρέγειν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. παρέχειν τὸ περισχεσθαι καὶ προτείνειν. αἰτιατικῇ, ὅπερ καὶ παρέχεσθαι γράφεται αἰτιατικῇ. εἰ δὲ που συμβῆ πρόσωπον τεθῆναι, δοτικῇ, ὡς ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ἀντέχειν τὸ ἀντιτείνειν καὶ ἀντιβαίνειν καὶ ἀντικρῆεν καὶ ἀποδυσπετεῖν, αἰτιατικῇ. ἐπέχειν τὸ

28) Sic codex e correctione; antea ἐπέχων.

29) Nulla lacunae vestigia in codice. Mox bis scriptum oportebat ἀνέχω, quod semel tantum in codice est.

30) In Hecuba v. 118.

31) In Pluto v. 1144.

ἐπιλαμβάνειν ἐπὶ τόπῃ καὶ χώρᾳ, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος· καὶ τὴν χώραν, ἣν ἔχουσιν οἱ πολέμιοι. ἐπέχειν καὶ τὸ κωλύειν καὶ διεύρειν, μεταβατικῶς ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. οἷον ἐπέχω σε τῆς ὁρμῆς. ἐπέχειν ἀμεταβάτως καὶ τὸ ὁρμώμενον τινὰ εἶτ' ἐξεπίτηδες ἴστασθαι. περιέχειν τὸ περιλαμβάνειν αἰτιατικῇ. ἀπέχειν τὸ ἀφεσηκέναι, συντασσόμενον γενικῇ.³²⁾ ἀπέχειν καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος· ἀπέχω τὴν χάριν· Καρναῶς ἰκέτης³³⁾ μου γέγονε. ὑπέχειν σημαίνει δύο, καὶ ἀμφοτέρω συντασσόμενα αἰτιατικῇ· ὑπέχειν μὲν γὰρ λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς διδόναι καὶ ἐκτίνειν,³⁴⁾ οἷον ἐπ' εὐθύνης καὶ δίκης· οἷον, ὑπέχει τις δίκην ἢ εὐθύνην ἢ λογισμὸν. ὑπέχειν καὶ τὸ ὑποτέλλειν καὶ ὑπενδιδόναι. ὑπερέχειν τὸ περιεῖναι καὶ νικᾶν, συντασσόμενον γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστείδης· ἀλλὰ καὶ τῶν οἷς τισὶ νῦν πρὸς ἀλλήλους γενομένων ὑπερέχουσα. αἰτιατικῇ, ὡς ὁ Δημοσθένης· ὑπερέχον ἐκείνης τῇ ῥώμῃ μὲν ἑδάμῳς. ὃ καὶ προσέχω γράφεται Ἀττικῶς. εἰσέχει λέγεται ἐπὶ οἰκοδομῆς κυρίως, οἷον, εἰσέχει πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ὁ λίθος. καὶ εἰσέχει ὁ κόλπος ἀντὶ τῆς ὑφιστάμενης, ὡς ἐναντίον τὸ³⁵⁾ ἐξέχει, ἀμετάβατον· συνέχειν τὸ συνάγειν καὶ φυλάττειν καὶ συγκροτεῖν, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Δημοσθένει· πῶς γὰρ ὅς γε ἀδικεῖς συνέχειν τὴν πολιτείαν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς νόμους καταλύειν. συνέχειν καὶ τὸ συσφίγγειν καὶ συλλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ξύλων τῶν συνδεόντων³⁶⁾. ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, αἰτιατικῇ. προσέχειν τὸ προσκείσθαι, ὅτι-

32) In margine haec adscripta: ἀπέχειν ἐπὶ τῶν μετεώρων, διέχων ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων.

33) Codex οἰκέτης. Synesii locus legitur epist. 14. Init.

34) Codex ἐκτίναεν.

35) Codex τῆ.

36) Ita codex.

κῆ. προέχεν τὸ ὑπερέχεν καὶ διαφέρειν, ὃ δὴ καὶ προείρηται, γενικῆ. ἀνέχεσθαι δὲ παθητικῶς λαμβάνεται ἀντὶ τῆ φέρειν καὶ ὑπομένειν, εἰς μὲν τὸ πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γενικῆ, πρὸς δὲ τὸ πρῶγμα αἰτιατικῆ. κατέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι καὶ κρατεῖσθαι καὶ ἐμποδίζεσθαι, παθητικόν. παρέχεσθαι ταυτὸν τῷ παρέχεν, ὅπερ δὴ καὶ προείρηται. ἀντέχεσθαι δὲ οὐκ Ἄττικόν καὶ σπάνιον. ἔχομαι δὲ τὸ ἀπτομαι, γενικῆ. καὶ ἔχομαι ἀντὶ τῆ κρατῆμαι, παθητικόν. ἐπέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι, παθητικόν. περιέχεσθαι τὸ σφύδρα καὶ συντεταμένως ἔχεσθαι τινός καὶ ἀντιποιεῖσθαι, γενικῆ. ἀπέχεσθαι τὸ φείδεσθαι καὶ ἀφίσασθαι, γενικῆ. ἐνέχεσθαι τὸ ὑπεύθυνον καὶ ὑπόδικον καθεστάναι, δοτικῆ. ἐξέχεσθαι τὸ ἐξηρηθῆσθαι καὶ ἐκκρεμάσθαι, γενικῆ, οἷον, ἐξέχεται τῆς Φιλίας τῆ δέσμος. συνέχεσθαι τὸ φυλάττεσθαι ἐπὶ πάθος. προσέχεσθαι τὸ προσκεῖσθαι, δοτικῆ.

Διεξέρχομαι τὸ διηγῆμαι, ὁμοίως καὶ ἐπεξέρχομαι ἐπὶ τῆ αὐτῆ, τὸ μὲν πρόσωπον δοτικῆ, τὸ δὲ πρῶγμα αἰτιατικῆ. ἐπεξέρχομαι καὶ ἀντὶ τῆ τιμωρῆμαι καὶ εἰς εὐθύνην καὶ κρίσιν ἄγω, συντασσόμενον δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος. ἀκριβῶς ἐπεξεληθῶν ταῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμασι.

Παρίεμαι ἀντὶ τῆ ἐφίεμαι γενικῆ, ὡς καὶ Πλάτων, καὶ πάνυ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖσι, τῆτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι.

Διελκύω αἰτιατικῆ, ὡς Ἄριστοφάνης³⁷⁾

διὰ δακτυλίε μιν ἔν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

Ἐγείρω καὶ ἐξεγείρω αἰτιατικῆ, ὡς ὁ αὐτὸς³⁸⁾
Ἄριστοφάνης

37) In Pluto v. 1036.

38) Codex ὡς αὐτός. Aristophanes in Nubibus v. 78. 79.

ἀλλ' ἐξεγείραι πρῶτον αὐτὸν βέλομαι.
καὶ ἐπεγεῖραι αἰτιατικῇ, ὡς ὁ αὐτός·
πῶς δῆτ' ἂν αὐτὸν ἐπεγείραμι;

Παρελκύω τὸ νικῶ, αἰτιατικῇ. ὁμοίως καὶ ἐξε-
λαίνω.

Ἔσθιω αἰτιατικῇ. ὁμοίως καὶ πίνω. παρὰ δὲ
Ἀττικαῖς γενικῇ, εἶν, ἐσθίω τῆ ἄρτε καὶ πίνω
τῆ οἶνε, ὡς καὶ Λακιανός· ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡ-
σθιον τῶν κυάμων. ἐφιλοσόφην γάρ. νῦν δὲ Φά-
γοιμ' ἂν.

Ἐρυθριῶ καὶ ἀπερυθριῶ ἀμετάβατον, ὡς καὶ
Πλέταρχος· δεῖ γὰρ ἐρυθριᾶν ἐπανέμενον, ἐκ ἀπε-
ρυθριᾶν.

Ἄρχῃ τῆ ζ.

Ζητῶ αἰτιατικῇ. ἀλλὰ καὶ ἐπιζητῶ, ἢ, ὅπερ
ἐφθάκειν προαποδεδωκώς, ἢ τὸ κεχρηωτημένον· ὡς
καὶ Συέσιος· αἰτιατικῇ καὶ αὐτὸ συντασσόμενον,
τὴν δὲ Λυσίδος τῆ Πυθαγορεῖε πρὸς ὑπαρχον
ἐπιστολὴν ἐπιζητήσων.

Ἄρχῃ τῆ η.

Ἠγῆμαι τὸ νομίζω αἰτιατικῇ· Λιβάνιος· λέγε-
ται σὲ ἄνδρα ἀγαθὸν ἠγῆσθαι, καὶ τὸ συνεῖναι
μέγα παιεῖσθαι. ἠγῆμαι τὸ ἄρχω, γενικῇ, ὡς καὶ
Σοφοκλῆς·³⁹⁾

ὥσε Λίαντος ἠγῆσθαι ποτέ.

ἠγῆμαι δὲ τὸ προσδοπιῶ, δοτικῇ, ὡς καὶ Ἀριστο-
φάνης·⁴⁰⁾

οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἠγέμεθα.

39) In Aiace v. 1106.

40) In Pluto v. 15.

καὶ ἡγεῖμαι σοι τὴν ὁδόν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν.

Καθήκειν λέγεται τὸ προσήκειν καὶ ἀρμόζειν καὶ ἐπιβάλλειν, δοτικῇ. καθήκειν καὶ τὸ διαφέρειν. καθήκειν καὶ τὸ διὰ κλίματος κατέρχεσθαι, ἥτοι καταβαίνειν, ἀμεταβάτως. εἰ δὲ ποτε τύχοι μεταβατικὸν γενέσθαι, μετὰ προθέσεως συντάσσεται.

Διηγῆμαι σοι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λακκιανός· ἐκ ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι, ἃ μοι Θεσμόπολις ἔτος ὁ στωϊκὸς διηγῆσατο.

Στοιχεῖον τὸ θ.

Θηρᾶν καὶ θηρᾶσθαι ταῦτόν, ὥσπερ γε δὴ διερευνᾶν καὶ διερευνᾶσθαι. ταῦτα πάντα αἰτιατικῇ. ἔστι δ' ὅτε τὸ παθητικὸν λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάθους, ὡς ὁ Ξενοφῶν· θηρώμενον ὑπὸ γυναικῶν.

Θαυμάζω σε τῆ κάλλους, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. θαυμάζω σε δὲ γενικῇ μόνον, ἀντὶ τῆ καταγελάω σε, ἐπὶ εἰρωνείας λαμβανόμενον, ὡς καὶ Φάλαρις· ἐθαύμασά σε πολλάκις, ὧ Στησίχρε· ἀντὶ τῆ κατεγέλασά τε.

Θεραπεύειν λέγεται τὸ ἰᾶσθαι καὶ τὸ μετέρχεσθαι, ἥτοι μεταχειρίζεσθαι καὶ κολακεύειν, ὃ καὶ ὑπέρχεσθαι λέγεται· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ.

Θέω ἀμεταβάτως τὸ τρέχω. καὶ θέω πρὸς τόδε μετὰ προθέσεως. ὡς καὶ Φιλόστρατος· πάντες ἐπὶ τὴν ὁδὴν ⁴¹⁾ συνθέουσι καὶ γίνονται τῆχος.

Στοιχεῖον τὸ ι.

Ἴσημι αἰτιατικῇ. συνίσημι δὲ σοι τόνδε, ἥτοι μαρτυρῶ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Συν-

41) Ita codex. Vide supra in γίνεταί.

έσιος· ε̄ γὰρ ὅτι συγγενής ἐστι Ἡρώδης ἐμός, δια-
 τῆτό σοι τὸν ιεανίσκον συνίσημι. καὶ παρίσημι καὶ
 ἀνθίσημί σοι τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτια-
 τικὴν. παρέση δὲ λέγεται ἀντὶ τῆ ἐπῆλθεν, οἶον,
 παρέση μοι λογίσασθαι τόδε. καὶ παρέση μοι τόδε,
 ἀπὸ δοτικῆς. παρέση καὶ τὸ πλησίον ἦλθεν ἢ ἔση, δο-
 τικῆ. παρεσήτατο ἀντὶ τῆ ἐλεηλάτησε καὶ ἠχμα-
 λώτισεν, τὸ κοινῶς λεγόμενον παρέλαβεν, ἦτοι
 ἐπολιόρησεν, αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστέδης· Αἰγύπτε
 καὶ ἀποσατίας βασιλεὺς ἐδὲν σπεδάσας ἦν ἐν τοῖς
 αὐτοῖς· ἔτω βραδίως ἐκεῖνα παρεσήσατο, ἀντὶ τῆ
 ἐπολιόρησε καὶ ἠφάνισεν.

Ἀποσατέ γενικῆ· ἔσι δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. καὶ
 διασατέ γενικῆ· ἔσι δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. καὶ ἐπι-
 σατέ γενικῆ· ἔσι δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. παρὰ δὲ
 τοῖς Ἀττικοῖς συντάσσεται τὸ ἐπισατέ γενικῆ. ἀλλ'
 ἐπὶ τὸ ἴσημι πάλιν ἐπαναγέσθω ὁ λόγος, εἰ καὶ
 τι παρεμπροσθὸν ἡμῖν τῆς ὁρμῆς ἀνεχαίτισεν.

Δίσημί σε τόδε, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν.
 προσίσταμαι δὲ σοι παθητικῶς, τὸ ἐναντιῆμαι. καὶ
 περιίσταμαι καὶ ἀνθίσταμαι, ὡς καὶ Λιβάνιος· ἀλλ'
 ἀληθὲς ἦν τὸ λεγόμενον, ὅτι φθόνος ἀνθίσταται τοῖς
 καλοῖς καὶ νεμεσᾷ τὸ δαιμόνιον ταῖς ἀπραγίαις ταῖς
 ἄγαν. καὶ ἐφίσταμαι δοτικῆ. ἐπιστάς δὲ λέγεται ἀν-
 τὶ τῆ ἐπελθὼν καὶ βαρέως ἐπιδραμὼν τῆς ἐπὶ ἐπί-
 θεσιν δήξεσης, δοτικῆ. ἐπιστάς λέγεται καὶ ἀντὶ τῆ
 παρασάς, ἦτοι ἀντὶ τῆ ἐγγὺς ἐλθὼν, δοτικῆ. ἐπι-
 σάς λέγεται καὶ ὁ προσασίαν ἐγχειρισθείς, ὅθεν
 καὶ ἐπισάτης. ἀφίσταμαι τὸ ἀπέχω. γενικῆ, ὡς καὶ
 Λιβάνιος· οἱ λέγοντές με πλεῖστον ἀφεσηκέναι λόγων,
 ἐμοὶ μὲν ταυτὰ ⁴²⁾ φθέγγονται, σοὶ δὲ ἀντιλέγε-
 σιν. ἀφίσταμαι καὶ τὸ ἐξίσταμαι καὶ παραχωρῶ,
 συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν. μεθίσταμαι

42) Codex ταῦτα.

γενικῆ. ἐξίσαμεν γενικῆ, ὡς καὶ Λεκιανός· ἐξίσαμεν τῆς δωρεᾶς. ὑπεξίσαμεν δὲ δοτικῆ, ὡς καὶ Φιλόστρατος· ὑπεκῶμεν, ᾧ παῖ, τῇ νόμφῃ. ἀνίστημι δὲ αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Φιλόστρατος· εἶσθ' ἀπε τῆς Ἰλιάδος τὴν γνώμην, ἐν οἷς Ὅμηρος μὲν ἀνίστησι τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ, κινεῖνται δὲ εἰ θεοὶ πολέμῳ ἀλλήλοις. περιίστημι δὲ δοτικῆ, ὡς ὁ αὐτὸς Φιλόστρατος· τὸ δὲ κάλλιστον αὐτῆς, ἡμίκυκλος περιέστηκε τῇ θαλάσῃ σιζήροειδῆς ὑπὸ τῆ ἐν αὐτῇ λίθῃ. καὶ ὑπεξίσαμεν δοτικῆ.

Ἰσχυρίζεται καὶ δισχυρίζεται, τὸ διατείνεται καὶ ἀποφαίνεται, αἰτιατικῆ, κυρίως ἐπὶ δικαστηρίῳ καὶ ἀντιλογίας ταπτόμενον.

Στοιχεῖον τὸ κ.

Καλεῖν λέγεται τὸ ὀνομάζειν αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

τὴν καρδόπην, ὡςπερ ^{ἔπος} καλεῖς τὸν Σωκράτην. ⁴³⁾

καλεῖν ἀντὶ τῆ εἰσκαλεῖσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Αἰβάνιος· καλεῖ δῆποτε κακείνη ταύτην παρ' ἑαυτῆς, ἀντὶ τῆ εἰσκαλεῖται. καλεῖν καὶ τὸ βοᾶν καὶ φωνεῖν, αἰτιατικῆ, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει.

τί με καλεῖς ᾧ ἡμέρε. ⁴⁴⁾

καλεῖν καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι Ἀττικῶς, ἤγερν δέεσθαι καὶ εὐχέσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· καλῶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τέτῳ Ἑρμῆν λόγιον καὶ Ἀπόλλω Μυσαγέτην, ἀντὶ τῆ ἐπικαλεῖσθαι. ἀνευ μὲν ἐν τῶν προθέσεων ταύτας δὴ τὰς σημασίας εὐρομεν παρ' Ἀττικῶς. μετὰ δὲ τῶν προθέσεων παθητικῶς μὲν

43) Ita codex. Locus est v. 677.

44) In Nubibus v. 223.

ἐκφερόμενον, ἐνέργειαν δὲ δηλῶν, διαφόρους τὰς σημασίας ποιῶν, οἷον, ἀνακαλῆμα ἀντὶ τῆ ἀναδέχου-
 μαί καὶ ἀντὶ τῆ λαμβάνω, οἷον, ὀργισθεὶς τῷ δεινῷ
 ὁ βασιλεὺς, εἶτ' αὐθις ἀνεκαλέσατο, αἰτιατικῇ.
 καὶ ἀντὶ τῆ ἐπανακτῶμαί, καὶ αὐτὸ αἰτιατικῇ,
 οἷον, ἀνακαλεῖται τὴν ἦτταν. μετακαλῆμα ταυτὸν
 τῷ⁴⁵⁾ μεταπέμφομαί, ἀντὶ τῆ διὰ τινος εἰς ἑμου-
 τὸν τινα ἄγω, αἰτιατικῇ. παρακαλῶ ἐνεργητικῶς
 μὲν λαμβανόμενον⁴⁶⁾ ἀντὶ τῆ ἰκετεύω καὶ δέομαί,
 αἰτιατικῇ. Ἀττικῶς δὲ ἀντὶ τῆ παρακινῶ καὶ διε-
 γείρω, αἰτιατικῇ, μετὰ δὲ τὴν αἰτιατικὴν εἰς πρέ-
 θεσιν ἀποδιδόμενον, οἷον Λιβάνιος· σὺ μὲν παρεκά-
 λεις με πρὸς παρῆρσιαν. παρακαλῆμαί δὲ ἐπὶ πά-
 θεος τό τε παρακινῆμαί καὶ τὸ ὑπ' ἄλλου ἰκετεύο-
 μαί. ἐπικαλῶ μὲν ἑδαμῶς, ἐπικαλῆμαί δὲ ἀντὶ τῆ
 ἐπιβοῶμαί καὶ ἰκετεύω αἰτιατικῇ.⁴⁷⁾ εἰσκαλῆμαί τὸ
 ἐπὶ Φιλίᾳ τινὰ δεξιῶμαί, ὃ καὶ εἰσκαλῶ γράφεται
 κοινῶς, αἰτιατικῇ. ἐκκαλῆμαί ἀντὶ τῆ μεθ' ἑαυτῆ
 καὶ ἕτερον ἔξω τῶν οἴκων ἔλκω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
 Ἀριστοφάνης·⁴⁸⁾

ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ.

προσκαλῆμαί τὸ προσλαμβάνω ἢ τινὰ, ἢ πολλὰς·
 τὰττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπικέρων·
 αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· ὡς ἔγωγε ἐπιτελῶ
 προσκαλέμενος γράμματα σὰ ἀπὸ μέσης μάχης.
 προσκαλῆμαί κυρίως ἐπὶ πολέμῳ καὶ μονομαχίας· ἀ-
 πὸ τέτε δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων· αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λι-

45) Codex τό.

46) Codex λαμβάνομαί.

47) In margine haec adscripta: παρὰ τῷ κυρίῳ Μαγίστρω τὸ
 ἐπικαλῶ ἀντὶ τῆ ἐγκαλῶ λαμβάνεται, ὃ καὶ δοκιμώτερον
 αὐτὸς κρίνει τῆ ἐγκαλῶ. καὶ ἐπὶ κλημαί ἀντὶ τῆ ἐγκλημαί.

48) In Plato v. 1103.

βάνιος· προκαλέμενος ἔν με φίλον εἶναι, τὸν ἄντα προκαλῆ. ὁ καὶ προκαλῶ ποιητῆ γράφεται·

αὐτὸς δὲ προκαλέσσον 49) Ἀχαιῶν ὅστις ἀ-
ριςτος.

Ἀνάκειται λέγεται ἐπὶ ἱερῶν ἀντὶ τῆ ἀνατέθει-
ται, δοτικῆ. ἀνακείται καὶ τὸ ἐπίκειται ἐπὶ κλίνης.
κατάκειται ἐπὶ νοσέντων. καὶ ἀπλῶς ἀντὶ τῆ σιγῆ,
ἀμεταβάτως. διάκειται καὶ τὸ διάθεσιν ἔχει, καὶ
ἀντὶ τῆ συμβαίνει, καὶ ἀπλῶς ἐστὶν ἀμετάβατον,
ὡς Ἀριστοφάνης 50)

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος διάκειται.

διάκειται λέγεται καὶ τὸ πρόσκειται, δοτικῆ. πα-
ράκειται τὸ πλησίον ἐστὶ, δοτικῆ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·
παράκειται δὲ ταύτῃ τῇ χώρῃ. παράκειται καὶ
τὸ ἔξω τῆ δέοντος διατίθεται, δοτικῆ. ἀντίκειται
καὶ τὸ ἀπλῶς ἀντιπρόσωπον κείται, δοτικῆ, οἶον,
τὸ κάτοπτρον τῷ προσώπῳ ἀντίκειται. ἐπίκειται τὸ
βαρέως ἐπιτίθεται καὶ ἐπεμπίπτει, δοτικῆ. ἐπίκει-
ται καὶ τὸ ἐπάνω τῆς κλίνης κείται, δοτικῆ. ἐπί-
κειται ἀπλῶς καὶ τὸ πλησίον ἐστὶ, δοτικῆ. περιέκει-
ται τὸ περιελείνεται καὶ ἐν κύκλῳ κείται, δοτικῆ. πε-
ρίκειται καὶ τὸ ὡς ἐπέκεινα καὶ περιπτόν ἐστὶ, ἀμε-
τάβατον. ἀπέκειται τὸ ἐν ἀποθήμῃ ἐκ περιπτῆ κεί-
ται, ἀμεταβάτως. ὑπόκειται τὸ ὑπέκει καὶ ὑποτέ-
τακται, δοτικῆ. ὑπόκειται καὶ ἐπὶ δίκης ἀντὶ τῆ
ἐνέχεται, δοτικῆ, ὡς περ δὴ καὶ ὑπόκειται θανάτῳ,
ἀντὶ τῆ ἐνοχός ἐστι θανάτῃ. ἔγκεται τὸ ἐν ἄλλῳ
τινὶ ἄλλο κείται, δοτικῆ. ἔγκεται καὶ τὸ ἐπιτίθεται
καὶ ἐναντίας κείται, δοτικῆ. ἔγκεται τὸ ἐλπίζει καὶ
ὑποτάσσεται, δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· ἀλλ' ἡμῖν

49) Codex προκαλέσον. Iliad. VII. 50. ubi προκαλέσσαι le-
gitur.

50) In Pluto v. 500.

εἰς αὐτίδοσιν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σὲ τὴν ἔντασιν ἡμῶν, ὅτι μόνω σοὶ τῶν ζώντων ἐγκείμεθα. σύγκεται τὸ συμφωνεῖ καὶ συντίθεται, δοτικῆ. πρόσκειται τὸ προσέχει καὶ χαίρει καὶ ἐμμένει, δοτικῆ. πρόσκειται λέγεται καὶ ἐπὶ νεκρῶ, καὶ ἐπ' ἀγορᾶς, καὶ ἐπὶ δείπνῳ, καὶ τῶν τσιῶτων.

Κλέπτω αἰτιατικῆ. καὶ Συνέσιος· ἡγῆμαι δὲ ἀσθενέτερον λόγῳ κλέπτειν ἀποθανόντων ἢ θαιμάτια. καὶ ἐκκλέπτω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος· καὶ ἐκέμην ἂν ὡς δήποτε ἰσχυῖσαι, εἰ με ἐξήρπασεν, ὅστις καὶ τὸν Ἄρην δεδεμένον ἐξέκλεψεν.

Κρίνω τὸ δοκιμάζω καὶ βασανίζω, αἰτιατικῆ. κρίνω καὶ τὸ νομίζω. καὶ ἡγῆμαι, μετὰ ἀπαρεμφάτε. κρίνω καὶ τὸ διαχωρίζω αἰεὶ μετὰ προθέσεως, οἶον, ἀποκρίνω τόδε τῷδε, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν· ὡς καὶ Λιβάνιος· σὺ δὲ ἀπέκρινας τὰ νόθα τῶν γνησίων.

Κρύπτω αἰτιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται τὸ κοινῶς συγκρύπτειν καὶ συσκιάζειν καὶ συγκαλύπτειν, αἰτιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται καὶ τὸ νικᾶν, αἰτιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται καὶ τὸ ὑπεραίρειν καὶ διαβαίνειν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· ὕφ' ἧ ταχὺ τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν.

Στοιχεῖον τὸ λ.

Ἐκλέγειν τὸ Φόρος ἀπαιτεῖν, αἰτιατικῆ. εἰςλέγειν ἔχ' εὐρηται. συλλέγειν τὸ συναγεῖν καὶ συναθροίζειν αἰτιατικῆ. προσλέγειν ἔχ' εὐρηται. προλέγειν σημάζει δύο. λέγεται γὰρ προλέγειν τὸ μαντεύεσθαι, αἰτιατικῆ, καὶ προλέγειν τὸ ἐπιφανεῖσθαι, δοτικῆ. ἀναλέγειν κυρίως τὸ κάτωθεν ἄνω ἔλκειν, αἰτιατικῆ. καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖσθαι καὶ διηγεῖσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Ἀριστέδης· καὶ τί δὲ τὰς παλαιὰς καταλέγειν ἢ ποιητὰς ἢ ῥήτο-

ρας. καταλέγειν τὸ κατατάπτειν καὶ ἐγγράφειν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ἀντιλέγειν τὸ τοῖς λόγοις ἐναντιῖσθαι, δοτικῇ. ἐπιλέγειν τὸ ἐπάδειν, δοτικῇ.

Ἀναλαμβάνω, τὸ ἀναδέχομαι καὶ ἐπανακτῶμαι, αἰτιατικῇ. ἀναλαμβάνομαι δὲ ἐγώ, ἐπὶ πάθους. καταλαμβάνω λέγεται τὸ φθάνω, αἰτιατικῇ. λέγεται καὶ καταλαμβάνω τὸ κατέχω, αἰτιατικῇ. καταλαμβάνομαι δὲ ἐγώ, ἐπὶ πάθους. διαλαμβάνω προσόμοιον τῷ⁵¹⁾ περιλαμβάνω, αἰτιατικῇ. καὶ διέλαβε τὸν λειμῶνα τῷ περιβόλῳ, ἀντὶ τῆς περιέφραξε. διαλαμβάνεται δὲ ἡ ὑπέθεσις καὶ περιλαμβάνεται ὁ λειμῶν, ἐκάτερον ἐπὶ πάθους. παραλαμβάνω κοινῶς τὸ διαδέχομαι, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· παραλαβὼν τὴν βασιλείον ἀρχήν. ἀντιλαμβάνω μὲν οὐχ εὐρηται αἰτιατικῇ. ἀντιλαμβάνομαι δὲ παθητικῶς μὲν προφέρεται, λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τῆς ὑπερμαχῶ καὶ ἐπικερῶ, συντασσόμενον γενικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· ἕως ἔστι καιρός, ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. ὁμοίως καὶ ἐπιλαμβάνομαι ἀντὶ τῆς ἄπτομά τινος ἀμαρτόντες, γενικῇ. περιλαμβάνω αἰτιατικῇ. ἀπλαμβάνω τὸ κενωσθὲν κυρίως, αἰτιατικῇ. ὑπολαμβάνω τὸ νομίζω καὶ ἠγῆμαι, ἀπαρεμφάτω μετὰ αἰτιατικῆς συνταττόμενον, ὅσον, ὑπολαμβάνω σε ἀγαθὸν εἶναι. ὑπερλαμβάνω ἔχ εὐρηται. ἐδὲ ἐδλαμβάνω, ἔτε μὴν εἰσλαμβάνω. συλλλαμβάνω λέγεται τὸ συναίρωμαι καὶ βοηθῶ. καὶ συλλλαμβάνειν λέγεται ἐπὶ γυναικὸς ἀντὶ τῆς κύβη. προσλαμβάνω τὸ μεθ' ἑαυτῆς καὶ πολλῶν καὶ ἕτερον ἄγω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστείδης· καὶ προσλαβὼν αὐτόθεν ὀπλίτας τε καὶ φερέον. προσλαμβάνω κυρίως ἐπὶ τῶν δρομέων, ὅταν ἀλλήλους παρελαύνωσιν ἀγωνιζόμενοι καὶ τρέχοντες, γενικῇ.

51) Codex προσόμοιον. τὸ.

Λυμαίνομαι καὶ ἐπὶ ἐνεργείας καὶ ἐπὶ πάθους,
οἶον, λυμαίνομαι ἀντὶ τῆς λυπῶ καὶ παραφθείρω
καὶ βλάπτω, δοτικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἐκάστῃτε

λυμαινομένων⁵²⁾ τοῖς μερακίοις.

λέγεται λυμαίνομαι καὶ ἐπὶ πάθους ἀντὶ τῆς φθείρο-
μα, ὡς ὁ θεόλογος, λελυμασμένην τὴν ἐκκλησίαν.
Ἄπτικῶς δὲ αἰεὶ ἐπὶ ἐνεργείας τίθεται ἀντὶ τῆς
φθείρω καὶ λωβῶμαι.

Ἀπολαύω συντάσσεται γενικῆ. ὡς καὶ Λιβάνιος·
Βελοίμην ἀν τῆς ἀρχῆς ἀπολαύσαι τὸν ἄνθρωπον.
ἔστι δ' ὅτε λέγεται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς· καὶ ἡ μὲν
γενικὴ τότε λαμβάνεται ὡς αἰτία, ἡ δὲ αἰτιατικὴ
ὡς πρᾶγμα· ὡς καὶ Λιβάνιος· τριαυῦτα τῆ παρόν-
τος ἀπολαύομεν καιρῶ. καταπολαύω δὲ τὸ καθ'
ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ χρείαν ἐμφερῆμαί τινος, γε-
νικῆ. ὡσπερ λέγεται χρῶμαι καὶ καταχρῶμαι καὶ
ἀναλίσκω καὶ καταναλίσκω.

Λαγχάνω κληῖρον καὶ λαγχάνω κλήρα, γενικῆ·
μεταλαγχάνω δὲ τῆδε, ἀντὶ τῆς μεταλαμβάνω,
γενικῆ μόνον.

Καταλύω αἰτιατικῆ, ἀντὶ τῆς ἀφανίζω, τόδε⁵³⁾
πρᾶγμα, καὶ καταλύω τὸν βίον, ἀντὶ τῆς ἀποθνή-
σκω, αἰτιατικῆ. καταλύω δὲ εἰς πανδοχεῖον ἀμετά-
βατον, εἰ μήπως συντεθῆ μετὰ προθέσεως. δια-
λύω τὰ ἠνωμένα ἐπὶ τε φιλίας καὶ ἐπ' ἄλλων, αἰ-
τιατικῆ. παραλύω ἐπὶ νοσούντων. ἐξ ἧ καὶ παρέ-
λυσεν ἡ νόσος τὰ μέλη. ἀπολύω τὸ ἀδειαν δίδωμι,
αἰτιατικῆ.

52) In Nubibus v. 938. ubi est λυμαινόμενον, abest autem
ἐκάστῃτε.

53) Codex τὸ δὲ.

Στοιχείον το μ.

Συμμιγνύναι λέγεται τὸ συνέχεσθαι καὶ συνάπτειν καὶ συμβάλλειν κατὰ νόμον πολέμου, δοτικῆ. λέγεται συμμιγνύναι καὶ τὸ κατὰ Φιλοφροσύνην τὰς δεξιάς προτείνειν.

Μένω ἀμετάβατον. καὶ μένω τινὰ αἰτὶ τῆ περιμένω, αἰτιατικῆ. ἔτω γράφεται καὶ τὸ ἀναμένω. παρὰ γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς ταυτόν. ὁμοίως καὶ περιμένω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· βαδύ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμένειεν, ἀγιάτατε καὶ σοφώτατε δέσποτα.

Ἄπο τῆ εὐμενῆς εὐμεναίνω ῥῆμα ἔ λέγεται· ἀπὸ τῆ δυσμενῆς δὲ λέγεται δυσμεναίνω τὸ μνησικακῶ, δοτικῆ.

Διαμετρῶ αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης·⁵⁴⁾

πῶς δῆτα τῆτο διεμέτρησε.

καὶ ἀναμετρῶ ὁμοίως ἀντὶ τῆ διαμετρῶ, αἰτιατικῆ. καὶ ἀναμετρῶ τὸ τὸ μετρηθὲν ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμβάνω πάλιν ἐφ' ᾧ γε μετρήσασα.

Ἀπομνημονεύω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λακιανός· διὰ τιμῆς αὐτὸν ἐκένη, ὡς τὸ εἰκόσ, ἦγε καὶ τένεμα τῆς κιναιίδε ἀπεμνημόνευεν.

Μέμφομαι κοινῶς αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος· τὸν ἐν ἔτῳς ἀθλιον μέμφομαι. Ἀττικῶς δὲ δοτικῆ. τὸ δὲ καταμέμφομαι μόνον γενικῆ, οἶον, καταμέμφομά σε, ἦτοι κατὰ σὲ μέμφομαι. ἔτε δὲ δηλοῖ ἢ κατὰ πλείω ἔμφασιν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· καθεζομένη γέν ἐπ' ἀμφικεφάλῃ καθεδράς, πολλὰ κατεμέμφετο τὴν ἀκαιρίαν τῆς συμφορᾶς.

54) In Nubibus v. 148.

ἽΟτι τὸ ὑπομένω αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λεκιανός· τὸ δὲ δι' ἠδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς αἰδησίας ὑπομένειν, γελοῖον.

Στοιχεῖον τὸ ν.

Νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ ἠγῆμαι ἐπ' ἀσαφῆς πράγματα λεγόμενον. νομίζω καὶ τὸ νόμιμον ἄγω. αἰτιατικῇ. νομίζω καὶ τὸ νομίσμασι χρῶμαι, δετικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης· Βυζάντιοι σιδήρω νομίζουσιν.⁵⁵⁾

Νοῶ αἰτιατικῇ. ἀλλὰ καὶ ἐννοῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· τί πρῶτον ἐννοήσω; καὶ διατί πρῶτον ὀδύρωμαι; καὶ Λιβάνιος· ἀλλὰχόσε τὸ μὲν προσπεσεῖν σοι πολλὰ λυπηρὰ μετὰ τὴν ἀρχὴν λέγων, αὐτὰ δὲ οἷς ἐλυπήθης ἐκ εἰπῶν, πᾶν εἶδος κακῶν ἠνάγκαστας ἐννοεῖν.

Νεύω ἀμετάβατον, ὡς καὶ Φιλόστρατος· συνίσταται δὲ εἰς κολυμβήθραν παγκάλην· διὰ μέσθου γὰρ τῆ ὕδατος ἀμάραντα νεύει, τὰ μὲν ἐνθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν.

Ἐπινοῶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος. ἀλλὰ καὶ Λεκιανός· καλῶς εἶχε μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμαῖς ἐπινοεῖν.

Στοιχεῖον τὸ ο.

Παρορῶ καὶ ὑπερορῶ τὸ αὐτό. πλὴν τὸ μὲν παρορῶ αἰτιατικῇ, καὶ περιορῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· συμβελεύω τοῖς ἑμαυτῆ πολίταις μὴ ταῦτα περιορᾶν, ἀλλ' ἀνακτῆσαι καὶ κωλύσαι. ὑπερορῶ δὲ παρὰ μὲν τοῖς κοινῶς γενικῇ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικῶς καὶ αὐτὸ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος· πνεῦμα θεῖον ὑπερορᾷ μικρολογίαν συγγραφικὴν.

55) Res, non verba haec, in Aristophanis Nubibus v. 249.

Ὁρθῶ ἕτερον, αἰτιατικῇ. ὀρθῶμαι δὲ ὑφ' ἑτέρου.
ἐπανορθῶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· ἴσασιν οἱ
ἐρασιώται τὸς ἐμὸς πόνους,⁵⁶⁾ τὰς ἐμὰς ἀγρυπνίας,
ἐν ἴσασιν αὐτοὺς ἤσκησεν μελέταις, ὅπως δ' ἐτίμων
τὸς ἀγαθούς, ὅπως δ' ἐπανάορθεν τὸς μὴ τριείτους.
καὶ διορθῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ.

Ὀλώλα καὶ ἀπόλωλα καὶ ὀλώλεκα καὶ ἀπο-
λώλεκα ἐπὶ παρακειμένῃ λαμβανόμενα ἔ τὸ αὐτὸ
δηλοῦσιν. ἀπόλωλα μὲν γὰρ ἔστιν ἀντὶ τῆ ἐφθάρην
ἀμετάβατον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει.⁵⁷⁾

ἀπόλωλα δέιλαιος ἐκ τῆ σκίμπεδος.

ἀπολώλεκα δὲ ἕτερον, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ τῷ
αὐτῷ Ἀριστοφάνει.⁵⁸⁾

ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰν τῆς οἰκίας.

καὶ παρὰ Λιβανίῳ· ἀπολωλεκῶς, ὧ θεοί, τὸν
ἐμαυτῆ παῖδα Ἀλιφρόδιον. ὀλώλα δὲ καὶ ὀλώλε-
κα οὐ σὺνήθεσ, εἰ μὴ πρὸ σπάνιον καὶ παρὰ ποιη-
ταῖς. μετὰ γὰρ προθέσεως γράφεται Ἀττικῶς.

Ὀνειροπολῶ τὸ φαντάζομαι καὶ ἀναπλάττω
καθ' ὕπνον, ἀμετάβατον. λαμβάνεται καὶ μετα-
βατικὸν αἰτιατικῇ συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάν-
ιος, ἐγὼ δὲ ὄνειροπολῶ τὰ Φοινίκων ἀγαθὰ.

Τὸ οἶμαι μετὰ ἀπαρεμφάτε, οἶον, οἶμαι γενέ-
σθαι τόδε. καὶ ἀναπόλυτον, ὡς καὶ Συνέσιος, ἔ
γὰρ οἶμαι νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκ-
φορᾶν.

56) Post hoc verbum in codice οἶον additum, quod sustull.
Mox αὐτὸν codex pro αὐτέσ. Veram lectionem supra ha-
bet in ἀσκῶ.

57) In Nubibus v. 709. ubi ἀπέλλομαι.

58) In Pluto v. 857.

Στοιχεῖον τὸ π.

Ἀναπέμπειν τὸ ἀναφέρειν, οἷον, ἀναπέμπει τῷ κρείττονι ἢτοι τῷ θεῷ εὐχάς. ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. καταπέμπειν κυρίως ἐκ τῶν ὑπερκοσμιῶν εἰς κόσμον, οἷον, τὸ θεῖον ἐπ' εὐεργεσία. τῆ κοινῆ τῶν ἀνθρώπων γένεσ καταπέμπει τῆ δῆνος τὴν ψυχὴν. ὡς καὶ Σιέσις, αἰμά σὲ τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν ἐπ' αὐτὸ τῆτο καταπεμφθῆναι, αἰτιατικῆ. λέγεται καταπέμπειν καὶ τὸ ἔγγραφα περστάγματα πέμπειν τοῖς ὑπὸ χεῖρα καὶ τοῖς μακρὰν ἔσι καὶ ἀποδημῆσιν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. διαπέμπειν τὸ διὰ τινῶν πέμπειν εἶδη τινὰ πρὸς πολλὰς, μετὰ προθέσεως συνταττόμενον. ὡς Ἀριστοφάνης, ⁵⁹⁾

ἔτα ἔ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τὲς φίλεις. μεταπέμπεσθαι παθητικῶς δεῖ ἐκφέρειν, ἢτοι διὰ τινος προσκαλεῖσθαι τινὰ, αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης ⁶⁰⁾,

ἔτι δὲ μοι τῆτ' αὐτὸ θαυμαστόν, ὅπως
χρησόν τι πράττων τὲς φίλεις ἔ μεταπέμ-
πεται.

παραπέμπειν ἐπὶ χρόνῳ, οἷον ὁ μακρὸς χρόνος ὡς ἡμᾶς παραπέμπει διὰ τῆς ἰσορίας τὰ πρόσθεν γεγεννημένα, αἰτιατικῆ. παραπέμπειν καὶ τὸ ἀποπέμπειν καὶ ἀποθεῖσθαι, αἰτιατικῆ. ἀντιπέμπειν τὸ ἐξεναντίας πέμπειν, ἢτοι εἰς τὴναντίον καὶ ἐξ ἀντιστροφῆς πέμπειν, αἰτιατικῆ. ἐπιπέμπειν τὸ μετ' ἐπιθέσεως καὶ ἐν ἐπιτιμῆσει καὶ σωφρονισμῷ πέμπειν, οἷον, Φρικώδη μοι τὸ θεῖον ἐπιπέμπει ὄνερατα, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. περιπέμπειν τὸ ἐν κύκλῳ καὶ πανταχῆ καὶ ἑκασταχῆ πέμπειν, αἰ-

59) In Pluto v. 397.

60) In Pluto v. 340. ubi θαυμάσιον, et omisissum ε.

τιατικῇ. ἀποπέμπει καὶ τὸ ἀποδιώκειν καὶ ἀπελάυνει αἰτιατικῇ. ὑποπέμπει τὸ κρύφα καὶ λαθραίως ἀποσέλλει αἰτιατικῇ. ὑπερπέμπει κυρίως τὸ ὑπερβαίνειν τὸν σκοπὸν ἐν τῷ ἀφίεναι τὸ βέλος, αἰτιατικῇ. ἀπὸ δὲ τοῦ ὑποπέμπω σύγκεται τὸ ὑπεκπέμπω τὸ λαθραίως πέμπω τινά, συμφελκισμένης τῆς ἐκ προθέσεως, γενικῇ μετὰ τὴν αἰτιατικὴν, ὡς Εὐριπίδης⁶¹),

λάθρα μ' ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός.

εἰσπέμπει καὶ προσπέμπει καὶ προπέμπει ταυτὸ δηλοῖ, κυρίως ἐπὶ τῶν προαγωγῶν, οὗς εἰ ἐρωῶντες ἐπὶ τὰ παιδικὰ πειρώμενοι πέμπουσιν ὑπὲρ τῆ τυχεῖν, αἰτιατικῇ. ἐκπέμπει τὸ ἀπλῶς ἔξω πέμπει καὶ ἀποδιώκειν, αἰτιατικῇ. προπέμπει τὸ προπομπὴν πειῖσθαι, ὅμοιον τῷ παραπέμπειν.

Πυνθάνομαι τὸ ἐρωτῶ, γενικῇ. πυνθάνομαι δὲ τὸ μανθάνω καὶ ἀκέω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ περὶ τὴν τελευταίαν ἐπυθόμην, ἀνώμωξα. συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρεμφάτω πολλακίς, οἷον, πυνθάνομαι γενέσθαι τόδε. καὶ τὸ μὲν πυνθάνεσθαι τὸ ἐρωτᾶν ποιεῖ τὴν πύσιν. τὸ δὲ μανθάνειν καὶ ἀκέειν ποιεῖ τὴν πίσιν.

Παύω ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ. παύομαι δὲ παθητικῶς γενικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ παύσηται τῆς ἐπὶ τοῖς τοιέτοις ὀργῆς, καὶ ἐγὼ τῶν ἐπαίνων.

Στοιχεῖον τὸ ρ.

Συρρεῖν λέγεται τὸ ὁμῶς τρέχειν ἀμετάβατον. ἐπιρρεῖν τὸ πυκνὰ ἔρχεσθαι ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις δοτικῇ, ὡς καὶ Φιλόστρατος, τὸ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἡφαιστον

B b 2

61) In Hecuba v. 6. ubi δέσας μ' ὑπεξέπεμψε.

πῦρ ἐπιρῖβει τῷ ὕδατι, καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγεῖ καὶ ἰκετεύει τὸν Ἡφαιστον αὐτός.

Ῥιγῶ ἐπὶ ῥίγας συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων, ἀμεταβάτως, ὡς καὶ Συνέσιος, εἶτα θαυμάζεις ὁ τὲς αὐχμῶδεις φυκῶντας οἰκῶν, εἰ ῥιγῶς καὶ τὸ σῶμα ἐξεπονήρευσας. ῥιγῶ δὲ τὸ Φρίττω καὶ Φοβῆμαι ποιητικὸν συζυγίας ἀ τῶν περισπωμένων, αἰτιατικῆ. ἐνεῤῥίγωσα δὲ ἀμετάβατον, ὡς Ἀριστοφάνης, ⁶²⁾

ἐκ. ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσα ἔτη τριακαίδεκα.

Ἀποῤῥίπτω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λακιανός, ἐπειδήποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀποῤῥίψας ἀπειμι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνασρέψας τὸ τριβῶνιον.

Στοιχεῖον τὸ σ.

Διασύρω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος, τὸ μὲν τὲς σοφιστὰς διασύρειν εἰωθός σοι καὶ πάλα.

Στέρω καὶ σεῤῥῶ, ἐνίοτε μὲν γενικῆ, ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῆ, πλὴν τὸ μὲν σέρω Ἀττικόν, τὸ δὲ σεῤῥῶ κοινόν, τὸ δὲ στερίσκω ποιητικόν. πλὴν εὐρίσκειται καὶ τῆτο παρὰ Συνεσίῳ γενικῆ. ὡς περ ἔν καὶ σεῤῥομαι ποτὲ μὲν γενικῆ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῆ, καὶ σεῤῥῆμαι ὁμοίως. μετὰ μὲν ἔν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτονον, οἷον τὸ σέρω, ἔδαμῶς δὲ γράφειν. οἷον ἀποσέρω. ἔτω καὶ τὸ ἀποσεῤῥομαι καὶ αὐτὸ εἰ γράφομενον. τὸ δὲ περισπώμενον μετὰ προθέσεως δὲ μᾶλλον γράφειν Ἀττικῶς, οἷον ἀποσεῤῥῶ καὶ ἀποσεῤῥῆμαι.

Στένω ἀμεταβάτως. Λιβάνιος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ταῦτά τε ὑπέληφα καὶ ἅμα σένω. καὶ ἀνασένω παρὰ τοῖς Ἀττικῶς ὁμοίως, ἀμετάβατον.

62) In Pluto v. 846.

Σκευάζω αἰτιατικῇ. παρασκευάζω ἀπό δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Συνέσιος, ἀπὸ τέτων ἔν παρασκευάζεσιν αὐτῶ δέξαν, ὡς ἀνδρὶ γενναίῳ. καὶ παρασκευάζομαι ἀντὶ τῆ ἐτοιμάζομαι, αἰτιατικῇ. κυρίως ἐπὶ πολέμῃ ταττόμενον, ὡς καὶ Δημοσθένῃ· ἔστι δὲ τὰτ' ἐμοὶ δοκῆντα ψηφίσασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν καὶ παρασκευάσασθαι τὴν ταχίσην. συσκευάζω δὲ ἀντὶ τῆ κακουργῶ καὶ πανουργέομαι, αἰτιατικῇ. συσκευάζομαι δὲ τὸ τὰ ἐπιτήδεια κυρίως συλλέγω ἐπ' ἐξόδῳ, ὃ καὶ ἀντὶ τῆ ὀπλίζεσθαι λαμβάνεται, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι· ἔδοξεν ἔν αὐτοῖς συσκευασαμένοις ἂ ἔιχον καὶ ἐξ-πλισάμενοις προϊέναι εἰς τὸ πρῶθεν. κατασκευάζω ἐπὶ τῶν τεκτόνων τὸ δημιουργῶ, καὶ κατασκευῆ ἐκ τέτῃ, αἰτιατικῇ. ὦ ἐναντίον τὸ ἀνασκευάζω. ἐπισκευάζω καὶ ἐπισκευάζομαι ἀντὶ τῆ ἀνακτῶμαι καὶ ἀνοικοδομῶ. καὶ ἐπισκευῆ ἢ τῆ πεπτωκότος τείχεσ ἐπανόρθωσις. λέγεται ἐπισκευάζω καὶ τὸ ἐπιφορτίζω καὶ ἐπιτίθημι αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Θεκυδίδῃς, ἐπεὶ ἐπεσκευάσαν τὰς ναῦς, παρέπλευσαν εἰς Λοκρῆς. μετασκευάζω τὸ τὰ δεδημιουργημένα μεταποιῶ. αἰτιατικῇ, ὡς καὶ ὁ Θεόλογος, πάντα ποιῶν καὶ μετασκευάζων ἐπὶ τὸ βέλτιον. ἀποσκευάζομαι τὸ ἀποσοβῶ καὶ ἀποδιαπομπῆμαι.

Σοφίζομαι τινὰ ἀντὶ τῆ ἕξαπατῶ. καὶ σοφίζομαι ἀντὶ τῆ σοφῆς γίνομαι. καὶ σοφίζομαι τὴν λύπην ἀντὶ τῆ παραμυθῆμαι καὶ ψυχαγωγῶ. καὶ σοφίζομαι τὸ ἐφευρίσκω. ταῦτα πάντα αἰτιατικῇ ὡς καὶ Διβάνιος, πράττει δὲ ἐ τῆτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται.

Ἐπισκῆπτω μὲν λέγεται τὸ ἐντέλλομαι καὶ προστάττω, δοτικῇ. λέγεται ἐπισκῆπτω καὶ τὸ ἐπιτιμῶ καὶ ἐπιπλήττω Ἀττικῶς, δοτικῇ συντασσόμενον. ἐπισκῆπτομαι δὲ παθητικῶς ἔχει εὐρηται μετὰ

προθέσεως. δίχαι δὲ προθέσεως τίθεται ἐπὶ ἐνεργείας, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ψευδεῖς προφάσεις προβάλλομαι. ἐπισκέπτομαι δὲ τὸ προμυθεῖν καὶ κήδομά τπος, αἰτιατικῆ συντάσσόμενον. δίχαι δὲ προθέσεως λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ἀναλογίζομαι καὶ μελετῶ. ἐνσκήπτω δὲ ἐπὶ κεραυνῆ κυρίως.

Στοιχεῖν τὸ τ.

Τείνω τὸ ἔξαπλῶ. καὶ τείνει τὸ ἀφορᾶ, ὡς παρὰ Φίλοστράτῳ, λόγιον γὰρ τι ὁ Τειρεσίας λέγει τείνον ἐς Μενοικέα, ἤγεν ἀφορῶν. καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀνατείνει τὸ ἀνέχει καὶ εἰς ὕψος αἶρει, οἶον, ἀνατείνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν θεόν. κατατείνει τὸ κατεργάζεται καὶ πῖξαι καὶ ἐπιτείνει βει, οἶον, κατατείνει ἡ νόσος τὸν ἀνθρώπον. καὶ κατατείνει τὸν δάνα πληγαῖς καὶ μάστιξιν ὁ δάνας, κατατείνει καὶ τὸ εἰς μήκος ἐκτείνει, ὡς τὸ κατατείνει λόγος καὶ ὁμιλίας. ὄθεν καὶ τείνει δίχαι προθέσεως ποιητικῶς ἀντὶ τῆ ἀποτείνει, κυρίως ἐπὶ τόπῳ λεγόμενον, οἶον, ἀποτείνει λόγον μακρὸν. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ⁶³⁾

μὴ τῆνε μακρὸν, ἀλλ' ὅπως κρύψης τάφῳ,
ἀντὶ τῆ μὴ ἀποτενε, λόγον μακρὸν δηλονότι. κατατείνει καὶ τὸ σπεύδει καὶ τρέχει, ὡς τὸ κατατείνει ὄρεμον ἐπὶ λιμένα. διατείνει τὸ διατελοῖς ὡς τὸ διατείνει ὁ ἀραίχνης τὸ ἴδιον ὕφασμα. παρατείνει τὸ παρελκει καὶ μέχρι πόρῳ προάγει, οἶον παρατείνει τὴν ὁμιλίαν, ὡς καὶ ὁ Κύπριος, ⁶⁴⁾, ὁ μῆνται πότος καὶ ἐς αὐτὸν παρετείνετο τὸν ἑρθερον. ἀπιτείνει τὸ ἀντιβάλλει καὶ ἀντικρῆει καὶ ἀντερείδει. ἐπιτείνει τὸ αὖξει καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἀγει, οἶον, ἐπιτείνει τὸς περὶ λόγος ἰδρωτίας. περιτείνει τὸ ἐπὶ

63) In Aiace v. 1040. ubi μακρὸν.

64) Ita Codex.

τινος ἔξαπλοῖ, ἤγυν ἐπάνω τινός, οἷον περιτένει τὸ σκύτος ὁ σκυτοτόμος τῷ ξύλῳ, παρὰ Λακκιανῶ. ἀποτένει εἰς ταυτὸν τέειν καὶ Φέρει κατὰ θύτερον τῶν σηματομένων τῷ κατατένει, οἷον ἀποτένει δῆγησιν, καὶ εἰς μῆκος τὴν ἰμιλίαν ἀποτένει. ὑποτένει τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποφαίνει, οἷον ἐλπίδας χρῆσας ὑποτένει, παραπλησίον τῷ ἐμφαίνει. καὶ Συνέσιος· λειπομένα δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας ἐλπίδα πικρὰν ὑποτένει τῷ μέλλοντος, ἀντὶ τῷ ὑποφαίνει καὶ ἐμφανίζει. καὶ παρὰ Σοφοκλῆ, ⁶⁵⁾

μηδενὸς ἄλλῃ παραπράξαντος
μεγάλαις ἐδύνας ὑποτένει.

ὑπερτένει τὸ ὑπερβάλλει. ἐντένει τὸ τὴν χερσὶν καὶ νευρῶν ἐφαρμάζει. ὄθεν καὶ ἐντένει τὸ τῆξον. καὶ ἐντένει μουσικὴν ἢ κιθάραν. καὶ Ἀριστοφάνης, ⁶⁶⁾

ἐντευναμένους τὴν ἀρμονίαν ἢν οἱ πατέρες πα-
ρέδωκαν.

ἐκτένει τὸ ἔξαπλοῖ. συντένει τὸ συνέρχεται καὶ συννεύει καὶ λυσιτελεῖ. προτένει τὸ προβάλλεται, ὡς τὸ προτένει πολλαὶ κεφάλαια τῷ δικαίῳ. παιδητικῶς τὸ πλέον Ἀττικῶς ἐκφερόμενον, ὡς καὶ Δημοσθένης, τὸς μὲν ἔν ἄλλῃς, ὅσαι πρὸς τὰ κοινοὶ δικαίως προσέρχονται, τὴν ἀειλογίαν προτεινομένων, ἀντὶ τῷ προβαλλομένων.

* * * 67)

*Ὅσα ἀμετάβατα. Βαδίζω, τὸ ἀπλῶς περιπατῶ. βαδίζω δὲ πρὸς τὴν πόλιν μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. Βακχεύω τὸ μαίνομαι. ἐκβακχεύω δὲ ἕτερον ἀντὶ τῷ μαίνεται ποιῶ, μεταβατικῶς αἰ-

65) In Aiace v. 261.

66) In Nubibus v. 968.

67) Pagina una in codice vacua est.

τιατικῆ. βαίνω τὸ ἴσαμα, ἐξ ἑ καὶ βάσις. ποιη-
 τικῶς δὲ τὸ πορεύομαι, ἐξ ἑ καὶ ποδῶν βήματα.
 βαρβαρίζω. βαττολογῶ. βιῶ. βιοτεύω. βλασά-
 ιω. βλύζω, τὸ ὕδωρ ἐκ πηγῶν. βεδυτῶ. βεγκλῶ,
 ἀποβεγκλῶ δὲ ἕτερον ἀντὶ τῆ πλανῶ, μεταβατι-
 κῶς αἰτιατικῆ. βελιμιῶ τὸ μεγάλας πεινῶ. βραγ-
 χιῶ. βραδύνω. βράζει τὸ ὕδωρ θερμανόμενον. ἀνα-
 βράζω δὲ τὸ ὕδωρ ἐγώ, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ.
 βραχυλογῶ. βρέμει τὸ πῦρ, ἀντὶ τῆ ἤχεϊ. βρεν-
 δύομαι. βρέχει ἐπὶ ὑετῆ. διαβρέχω δὲ τὰ ἱμάτια
 ἀντὶ τῆ ὑγραίνω, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. βρίζει
 ἀντὶ τῆ βαρεῖς ἐπι. βρίζει δὲ τὸ δένδρον τοῖς καρ-
 ποῖς. βροντᾶ ἐπὶ βροντῆς. καταβροντᾶ ἀντὶ τῆ
 καταπλήττει ἄλλος ἄλλον, μεταβατικῶς αἰτια-
 τικῆ.

Ἔ
 Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. βασκαίνω. βοηθῶ. βα-
 σιλεύω τὸ ἄρχω. βασιλεύω δὲ τὸ βασιλεῖα ποιῶ,
 αἰτιατικῆ. βαδύνω. βάλλω καὶ βάλλομαι ἐπὶ νῆν.
 καὶ ἀμφοτέρω μετὰ πασῶν τῶν προθέσεων, οἷον
 ἀναβάλλω δοτικῆ. ὑπεβάλλω δὲ σοι τότε. βάπτω.
 βαπτίζω. βαρύνω. βασανίζω. βατάζω. βιάζω
 καὶ ἐμβιάζω καὶ μετὰ τῶν ἄλλων προθέσεων. ἐμ-
 βλέπω δὲ καὶ προσβλέπω καὶ ἀντιβλέπω σοι, δε-
 τικῆ. βόσκω. βεγκλῶ. βέλομαι. βροχθίζω καὶ κα-
 ταβροχθίζω. βύω τὸ κλέω. βυθίζω. ἰσέον ὅτι τὸ
 βέλομαι μετὰ ἀπαρεμφάτε συντάσσεται, οἷον,
 βέλομαι ὑπάρχειν παρὰ τοῖς φίλοις.

Στοιχεῖον τὸ γ.

Ἔ
 Ὅσα ἀμετάβατα. Γαληνιᾶ θάλασσα. γάν-
 νυμα τὸ χαίρω. γασρίζομαι. γαστριμαργῶ.⁶³⁾ γαν-
 ριῶ καὶ γανριῆμαι. γηπονῶ. γελῶ ἐπὶ τῆ κατὰ
 φύσιν γέλωτος. γελῶ δὲ ἕτερον μεταβατικῶς. γεω-
 μετρῶ. γεωργῶ. γεωργῶ δὲ τὴν ἀγαθὴν γῆν, με-

68) Codex γαστριμαρχῶ.

ταβατικῶς αἰτιατικῆ. γέγηθα. γηρῶ καὶ γηράσκω. γίνομαι. συγγίνομαι τῷ δέινι. καὶ περιγίνομαι τῷ δε, ἀντὶ τῆ νικῶ. καὶ ἐξεγίνετό μοι τόδε, ἀντὶ τῆ ἄδεια μοι ἐδόθη τῆ πράγματος, μεταβατικῶς. γνωσιμαχῶ τὸ μετανῶ. γῶ τὸ θρηνῶ. γογγύζω. γυμνητεύω. γέμω. 69) γεύμαι. γεύω σε δὲ μεταβατικῶς τῆ οἴνε. γεινιῶ καὶ γειτιάζω.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Γαλεχῶ. γαμῶ. γαμοφολῶ. γαργαλίζω. γενῶ. γεραίρω. γεφυρῶ. γηροκομῶ. γηροβασκῶ. γηροτρεφῶ. γνώσκω, καὶ διαγνώσκω, καὶ ἐπιγνώσκω, καὶ συγγνώσκω σοι, καὶ καταγινώσκω σοῦ ἁμαρτίαν· καὶ μεταγνώσκω ἐπὶ ταῖς πεπραγμένους. τὸ δὲ ἀπγινώσκω ποτὲ μὲν γενικῆ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῆ. γλυκαίνω. γλύπτω. γνώπτω τὸ ἐπικάμπτω. γσητεύω. γυμῶ. γυμνάζω.

Στοιχεῖον τὸ δ.

Ὅσα ἀμετάβατα. Δακρύω τὸ δάκρυα χέω. δακρῶν δὲ τὸν ἀποδαιόντα μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. δαρθάνω τὸ ἀποκοιμῶμαι. δειπνῶ ἐπὶ τῆ ἑσπερινῆ δείπνε. δειπνῶ δὲ ἄρτον ἀντὶ τῆ ἀπλῶς ἑσθίω, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. διμηγορῶ. διανυκτερεύω. διμερεύω. δικαιοδοτῶ. διψῶ ἐπὶ δίψης. διψῶ δὲ τὲς λόγους μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. δύει καὶ δύει ὁ ἥλιος. ἐιδύω καὶ ἐιδύω καὶ περιδύω σε τὰ ἱμάτια αἰτιατικῆ. δυσπραγῶ. δυστεκῶ. δυστυχῶ. δυσπλῶ. δυσφορῶ. δωροδοκῶ, τὸ δῶρα δέχομαι.

Εἰς γενικὴν. Δεσπίζω. δρᾶττομαι. ἐξεσιάζω.

Εἰς δοτικὴν. Δασμοφορῶ. διαιτῶ, τὸ αἰρετῶς κρῖνω. καταδιαιτῶ δὲ σε, ἀντὶ τῆ καταψηφίζομαί σε γενικῆ. διακοιῶ. διαπληκτίζομαι. δυσαρξῆμα. δυσκολαίνω. δωροφορῶ.

69) Minio supra scriptum γενικῆ.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Δαίρω τὸ τύπτω. δαι-
 τρεύω. δεδίπτομαι τὸ ἐκφοβῶ. δάκνω. δαμάζω.
 δαπανῶ. δασμολογῶ. δασύνω. δέδοικά σε καὶ δέ-
 δοικα περὶ σέ, ἢ περὶ σοί. καὶ δελιῶ. ὁμοίως καὶ
 δελαινῶ. δαιματῶ, καὶ ἐκδαιματῶ, τὸ ἐκφοβῶ. δαι-
 μάμενος ὁ κτίσας. δεκάζω, τὸ παρὰ τὸ δίκαιον κρι-
 νω. δεκατεύω. δέρω, τὸ ἐκδέρω. δεσμῶ καὶ δεσμεύω.
 δέχομαι καὶ μετὰ ἄλλων προσθέσεων. ἀποδέχομαι
 δέ σε τὴν σπαδὴν, καὶ ἀντιστρέφως ἀποδέχομαι
 σε τῆς σπαδῆς. δημαγωγῶ. δαιμαίνω. δαιμουργῶ.
 δημοσιεύω. δηῶ, τὸ ἀγρὲς ἀφανίζω. διαίνω τὸ βρέ-
 χω. διηθῶ τὸ σακκελίζω. δικάζω τὸ κρίνω. κα-
 ταδικάζω σέ δὲ ζημίαν. δικαῖω τὸ ἀθῶν. καὶ δι-
 καιῶ τὸ καταδικάζω. δινῶ τὸ συσφύρω. διοπτρεύω.
 διπλασιάζω. διυλίζω. διυπνίζω. διχάζω. διάκω. δα-
 κινάζω. δογματίζω. δονῶ, τὸ ταράσσω. δεξάζω
 τὸ τιμῶ. δελῶ, καὶ καταδελῶ, καὶ καταδελῆμαί
 σε, ἀντὶ τῆ δῆλον ποιῶ. καὶ δελῆμαί δέ σοι ἀντὶ
 τῆ ὑποπίπτω σοι, δοτικῆ. δραπετεύω. δρέπομαι.
 δρῶ τὸ πράττω. δρσίζω. δυσφημῶ. δυσωπῶ.

Στοιχεῖον τὸ ε.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ἐθελοκακῶ. ἐθελοκαφῶ.
 εἰμί, τὸ ὑπάρχω. καὶ περιεἰμι ἀντὶ τῆ ἐτι ζῶ.
 ἐνεσι δὲ καὶ ἔξει καὶ σύνεσι καὶ πρόσεσι καὶ πά-
 ρεσί μοι, μεταβατικῶς δοτικῆ. μέτεσι δὲ μοι τῆ
 πλέτε ἀντὶ τῆ μετέχω ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν.
 ἐκκεκῶσται τὰ ὄτα, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ.
 ἐλευθεροσῶ. Ἐλθινίζω, τὸ Ἐλθηνικῶς φθέγγομαι.
 καὶ Ἐλθηνίζω τὸ τὰ Ἐλθηνῶν φρονῶ. ἐμῶ ἐπὶ ἐμέ-
 τε. ἐμῶ δὲ τὰ βρωθέντα μεταβατικῶς αἰτιατικῆ.
 ἐνθεσιῶ. ἐερτάζω, τὸ ἀπλῶς ἐερτήν ἄγω. ἐερτά-
 ζω δὲ τὸς τῆ παιδὸς γάμους μεταβατικῶς αἰτια-
 τικῆ. ἔπταρρον. ἐρεύγομαι ἐπὶ ἐρυγῆς. ἐρεύγομαι δὲ
 λόγον. εὐδαιμονῶ. εὐδῶ καὶ καθεύδω. εὐεκτῶ. εὐη-

μερῶ. εὐθύνω. εὐθυμῶ. εὐκαιρῶ. εὐπαθῶ. εὐ-
πλοῶ. εὐπραγῶ. εὐρωῶ. εὐρωτῶ. εὐσεβῶ. εὐσωμα-
τῶ. εὐφρενῶ. ἐχεμυθῶ, τὸ τὰ ἀπόρητα σιωπῶ.

Ἔσα εἰς γενικὴν. Ἐπιμελεῖμαι. ἐπισατῶ. ἐρῶ.
ἐπιθυμῶ. εὐπερῶ.

Ἔσα εἰς δοτικὴν. Ἐγγίζω. ἐγκοτῶ. εἶκω ὅ) καὶ εἰκάθω, τὸ ὑποτάσσομαι. ἐμαρτά μοι. ἐμ-
βριμῶμαι. ἐναντιῶμαι. ἐνεδρεύω καὶ συνεδρεύω καὶ
προεδρεύω. ἐστηπτόω καὶ ἐπιστήπτοω. σκήπτομαι
δὲ τὸ προφασίζομαι, αἰτιατικῇ. ἐντέλλομαι. ἐπέπο-
μα. ἐπηρεάζω, ἐποφθαλμίζω. ἐρίζω. εὐαρεσῶ.
εὐδοκῶ. εὐνοῶ. εὐχαριστῶ. εὐχομαι καὶ προσεύχο-
μαι τῷ θεῷ. καὶ εὐχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ ἧ
τὴν εὐχὴν ποιῶμαι. κατεύχομαι δὲ σε καὶ ὑπερεύ-
χομαι, γενικῇ. ἐχθραίνω δοτικῇ.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Ἐγγυῶμαι τόνδε καὶ ἐπὶ
γάμου ἐγγύης. καὶ ἐγγυῶμαί σοι τὸν δαίνα. ἐγεί-
ρω. ἐγκαινίζω. ἐγκεντρίζω. ἐδαφίζω. ἐδήδοκα ἀντὶ
τῆ ἔφαγον. ἐδράζω. ἐδραιῶ. εἶδον ἀντὶ τῆ ἔθεασά-
μην. καὶ μετὰ πασῶν τῶν προθέσεων. εἶδα ἀντὶ
τῆ γνώσκω. σύνειδα δὲ σοι τόδε. εἰκάζω. εἰκονίζω.
εἰλῶ τὸ συσρέφω. εἰργνυμι καὶ κατέργνυμι. εἶρω
καὶ συνείρω, τὸ πλέκω. ἐκκαρπίζομαι τὸ χωρίον.
ἐκμάσσω. ἐκνευρίζω. ἐκτοπίζω. ἐλέγχω. ἐλίσσω,
τὸ συσρέφω. ἐλπίζω. ἐμπεδῶ, τὸ βεβεμῶ. ἐμπορί-
ζω. ἐνδυναμῶ. ἐνεργῶ. συνεργῶ δὲ δοτικῇ. ἐνεχυ-
ράζω. ἐνθρονίζω. ἐσοριάζω. ἐνταθιάζω. ἐντερνίζο-
μαι. ἐξευγενίζω. ἐξευμενίζομαι. ἐξέχυνιάζω. ἐξέσρα-
νίζω. ἐξεδενῶ. ἐξεδενῶ. ἐπέεγω καὶ κατεπέεγω.
ἐπίταμαι. ἐπισομίζω. ἐπιτηδεύω. ἐρανίζομαι. ἐρε-
θίζω. ἐρείπω, τὸ καταβάλλω. ἐρείδω. ἐρευνῶ. ἐρέ-
φω τὸ τεγάζω. ἐρημῶ. ἐργάζομαι. ἐσθίω τὸ τρώ-

γῶ. ἐπιῶ δὲ ἕτερον, τὸ τὸν κεκλημένον τρέφω. ἐτάζω καὶ ἐξετάζω. εὐεργετῶ. ἀθετῶ. εὐθύω τὸ διερθῆναι καὶ εὐθύω τὸ κολλάζω. εὐλαβεῖναι. εὐλογῶ τὸ ἐπαινῶ. εὐμαρίζω τὴν εἰδόν, ἀντὶ τῆ εὐχερῆ ποιῶ. εὐνάζω καὶ κατευνάζω τὸ καταπαύω. εὐοδῶ. εὐρίσκω. εὐρύω, τὸ πλατύνω. εὐτρεπίζω. εὐφημῶ. εὐφραίνω. εὐωδιάζω. εὐωχῶ. ἐφοδιάζω. ἔχω καὶ συνέχω καὶ κατέχω καὶ ἐπέχω καὶ περιέχω. εὖ δὲ ἔχω τῆ σώματος γενικῆ. ὁμοίως καὶ ἔξω. κατέχω καὶ παρέχω καὶ διέχω ἐπὶ διαστήματος. καὶ μετέχω καὶ ὑπερέχω γενικῆ. προσέχω σοι δὲ τὸν νῦν καὶ παρέχω σοι τότε ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν. ὁμοίως τὸ ἀπτομαί καὶ ἐξέχομαι σε καὶ ἀνέχομαι, τὸ ὑπομένω, καὶ ἀντέχομαι, τὸ ἀντιποιεῖναι καὶ ἀπέχομαι ἀρετῶν γενικῆ. τὸ δὲ ἐνέχομαι δοτικῆ. ἔψω. ἔω. ἔλω.

Στοιχεῖον τὸ ζ.

Ἄμετάβατα. Ζέω τὸ βράζω. ζῶ. ζωοθυτῶ.

Ἄμετάβατα. Ὄσα εἰς αἰτιατικὴν. ζεύγνυμι. ἀναζεύγνυμι δὲ ἐπ' οἶκον ἢ ἐπ' οἶκον. ζηλῶ. ζηλοτυπῶ. ζητῶ. ζοφῶ. ζυγοςατῶ. ζυμῶ. ζωγραφῶ. ζώννυμι. ζωογονῶ. ζωοτυπῶ.

Στοιχεῖον τὸ η.

Ἄμετάβατα. Ἡβῶ. ἠβάσκω, ἠδομαι τὸ εὐφραίνομαι. ἠδομαι δὲ τῷ πράγματι, μεταβατικῶς δοτικῆ. ἠκῶ τὸ ἔρχομαι. ἠκῶ δὲ πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐξήκει μοι ὁ χρόνος ἀντὶ τῆ διήνυσαι. καὶ προσήκει μοι ἀντὶ τῆ πρέπει μοι. ἠρεμῶ. ἠσυχάζω. ἠχῶ. ἠντήχῶ δὲ σοι καὶ περιηχῶ σε μεταβατικῶς.

Ἄμετάβατα. Ὄσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ἡγῆμαι, τὸ νομίζω, αἰτιατικῆ. ἠγῆμαι δὲ τὸ ἄρχω, γενικῆ. ἠγῆμαι δὲ

σοι τὴν ὁδόν, ἀντὶ τῆ προηγῆμαι: ἠδύω τὸ εὐφραίνω. ἠλυγάζω καὶ ἐπηλυγάζω τὸ ἐπικρύπτω, ἡμερῶ. ἐξημερῶ.

Στοιχεῖον τὸ θ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Θάλλω. Θανατῶ, τὸ τῆ θανάτε ἐρῶ. συζυγίας β' τῶν περισπωμένων. Θανατῶ δὲ ἕτερον συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. Θαρρῶ. καὶ Θαρρῶ τὸδε τὸ πρόβλημα, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. Θεολογῶ. Θεομαχῶ. Θερίζω, τὸ θέρεις ἐν τινι τόπῳ διάγω. Θερίζω τὸ λήιον, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. Θύω τὸ ἀπλῶς θυσίαν ποιῶ. Θύω δὲ τῷ θεῷ, μεταβατικῶς δοτικῆ. καὶ ἔτι θύω τῷ θεῷ βῆν ἢ θυσίαν.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. Θάλπω. Θαμβῆμαι. Θείνω τὸ τύπτω ποιητικῶς. ὡς θέλω. Θέλγω. Θεμελιῶ. Θεῶ καὶ ἀποθεῶ, συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων. Θεοποιῶ τὸ αὐτό. Θεραπεύω. Θερμαίνω. Θεσπίζω, τὸ μαντεύομαι. Θεωρῶ. Θήγω, τὸ ἀκονῶ. Θηλάζω. Θηλύζω. Θηρῶμαι. Θηρεύω. Θησαυρίζω. Θάπτω. Θλίβω. Θοιῶμαι τὸ εὐωχῆμαι. Θολῶ. Θερυβῶ. Θράττω, τὸ ἐκπλήττω. Θραύω. Θρηνῶ. Θραιμβεύω. Θριγκῶ, 71) τὸ περιφράττω. Θρεῶ. Θρεῶ δὲ τὸ ἐκπλήττω. ποιητικῶς δὲ τὸ λέγω. Θρυλλῶ τὸ διαφημίζω. Θωπεύω. Θωρήσσω τὸ καθοπλίζω.

Στοιχεῖον τὸ ι.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Ἰαύω, τὸ κοιμῶμαι. ἰδιωτεύω, τὸ τὰ ἴδια διαπράττω. ἰδρῶ. ἰδροποτῶ. ἰζω καὶ ἰζάνω, τὸ κἀθημαι ἐπὶ δίφρῳ. ἰλιγγιῶ. ἰλισπῶμαι δὲ ἐπὶ τῆς τῶν σκωλήκων πορείας. ἰππάζομαι καὶ ἰππεύω. ἰπταμαι.

71) Codex Throgῶ.

Ἔοσα πρὸς γενικὴν. Ἰμέρω καὶ ἰμέρομαι. ἰδρεύω καὶ ἰδρύω καὶ καθιδρεύω τὸν στρατὸν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καθιδρεύω δὲ τῷ θεῷ ναῖν.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ἰημι καὶ ἀφίημι τὸ πέμπω, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων προθέσεων. ἀφίεμαι δὲ παθητικῶς, καὶ μεθίεμαι, καὶ ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῇ. ἰθύνω τὸ κατευθύνω. ἰκετεύω. ἰκμάζω καὶ ἐξικμάζω τὸ ξηραίνω. ἰκαρύνω. ἰλάσσομαι. ἰλεῖμαι. ἰμάσσω, τὸ μασιζω. ἰνδάλλομαι, τὸ φαντάζομαι. ἰξεύω. ἴσημι. συνίστημί σοι τὸν ἄνδρα, καὶ παρίσημι καὶ ἀνδίστημι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. δίστημι δὲ σε τὸ πράγμα ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν. προϊτάμαι δὲ σοι παθητικῶς τὸ ἐναντιῖμαι, καὶ παρίταμαι καὶ ἀνδίταμαι καὶ ἀφίταμαι⁷²⁾, δοτικῇ. προϊτάμαι δὲ καὶ περιτάμαι καὶ δίσταμαι, γενικῇ. ἰσορῶ ἐπὶ ἰσορίας. καὶ ἰσορῶ κατὰ τὰς τραγικὰς τὸ ἐρωτῶ. ἰσχυαίνω, τὸ λεπύνω. ἰσχύω. ἰσχυρίζομαι καὶ δίσχυρίζομαι, τὸ διαβεβαιῖμαι. ἰώνω.

Στοιχεῖν τὸ κ.

Ἔοσα ἀμετάβαστα. Καχλάζω. κακοδοιμενῶ. κακοπραγῶ. κάμνω. καρηβασῶ. κατηφιῶ. καυχάζω. κῆμαι. κελადῶ. κελαρύζω. κιδαρίζω. κιδαρῶδῶ. κινδυνεύω. κισσᾶ ἢ γυνή. κλαυθμυρίζομαι. κοιμῶμαι. κοιμίζω δὲ ἕτερον, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. κοιτάζομαι. κολυμβῶ. κομῶ, τὸ κόμην τρέφω. κομᾶ τις ἐν ἀγαθοῖς. κερυβαντιῶ. κυρίττω, τὸ κεραιτίζω. κερῶ, τὸ κερᾶς δέσμα. κραιπαλῶ. κύει ἢ γυνή ἢ κατὰ γαστρεὺς ἔχουσα. κυλοιδιῶ. κύπτω.

Ἔοσα εἰς γενικὴν. Κατευμεγεθῶ. κήδομαι. κυριεύω.

72) Ita codex.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Καθαίρω. καίω. κακίζω, τὸ ψέγω. κακηγερῶ, τὸ κακῶς ἀγερῶ, καὶ λοιδορεῖμαι. κακῶ τὸ βλάπτω. κακύνω τὸ κακίαν ἐμποῖω. κακολογῶ. κακηργῶ. κακηχῶ. καλῶ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων. ἐγκαλῶ δὲ δοτικῇ. καλύνω. καλλωπίζω. καλύπτω. ἐγκαλύπτω. ἐγκαλύπτομαι δὲ τὸ αἰσχύνομαι, ἀμεταβιάτως. κάμπτω. κανονίζω. καπηλεύω. καρδοκῶ. καρπέμαι. καρτερῶ. καταπερίζω. κέρω. κενῶ. κεντῶ. κεραίζω, τὸ διαφθείρω. κερῶ τὸ κερνῶ. κερδαίνω. κερτομῶ, τὸ λοιδορῶ. κεραιῶ. κεφαλαῖω. συγκεφαλαῖω. κηδεύω. κηλιδίω, τὸ μελύτω. κηλῶ, τὸ θέλω. κηρύττω καὶ ἀνακηρύττω καὶ ἀποκηρύττω. ἐπικηρυκεύομαι δὲ δοτικῇ. κιβδηλεύω. κινῶ. κλῶ, τὸ συντρίβω. κλαίω. κλείω. κλείζω. κληροχῶ. κληρονομῶ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γενικῆς. κλίνω. κλύζω. κλάζω. κολακεύω. κολάπτω καὶ ἐγκολάπτω. κολαφίζω. κλεύω. κολοβῶ. κομίζω. κενῶ, τὸ τείχον χεῖω. κονίσμαι δὲ τὸ εἰς μάχην εὐτρεπίζομαι, ἀμεταβιάτως. κόπτω, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προθέσεων. προσκόπτω σοι δὲ δοτικῇ. κόπτομαι τὸ σῆθος. κερύσσω. κερυθῶ καὶ συγκερυθῶ. κοσμῶ. κραδαίνω, τὸ δευπάλλω. κρατῶ. τὸ ἄπτομαι. ἐνίοτε δὲ γενικῇ. κρατῶ δὲ τὸ ἐξεσιάζω καὶ νικῶ αἰεὶ γενικῇ. κρατύνω. κρεμῶ. κρημνίζω. κρῖνω, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προθέσεων. καὶ περὶ κρῖνω ἕτερον ἕτερον. ἀποκρῖνομαι δὲ σοι δοτικῇ. κροτῶ. κρέω. προσκρέω σοι δὲ δοτικῇ. ἀνακρέομαι δὲ τι μέλες. ἀποκρέομαι εἰς αἰτιατικῇ. κτῶμαι. κτείνω. κτίζω. κτυπῶ. κυβερνῶ. κυδαίνω. κυκῶ τὸ ταράσσω. κυκλέω, κυκλῶ, τὸ σρέφω. κυκλώ δὲ κυκλῶ τὸ περιλαμβάνω. κυλίω καὶ κυλίνδω. κυνηγῶ καὶ κυνηγετῶ. κυρώω κυρῶ τὸ βεβαίω. κυρέω δὲ κυρῶ. τὸ ἐπιτυγχάνω, δοτικῇ. κυρέω δὲ κυρῶ, τὸ ὑπάρχω κατὰ τὰς τραγικὰς, ἀμεταβιάτως. κωδωνίζω καὶ διακωδωνίζω, τὸ δειμάζω. κωκύω. κωμωδῶ.

Στοιχεῖον τὸ λ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Λαβραγρῶ. λάμπω καὶ ἐκλάμπω. κατάλάμπω δὲ ἕτερον μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. λοχῶ, τὸ ἐεδρεύω. λοχεύει ἢ γυνή.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Λαγχαίω. λακτίζω. λαμβάνω, καὶ μεθ' ὅτων συνάπτεται προθέσεων. μεταλαμβάνω δὲ τὸ μετέχω, γενικῇ. μεταλαμβάνω δὲ τὸ μετὰ τόδε λαμβάνω, αἰτιατικῇ λαμβάνομαι δὲ σε καὶ ἀντιλαμβάνομαι καὶ ἐπιλαμβάνομαι, γενικῇ. λαμπρύνω. λαυθάίνω. ἐπιλαυθάνομαι δὲ γενικῇ, ἐπίστε δὲ καὶ αἰτιατικῇ. λαξεύω. λεαίνω. λεηλατῶ. λείπω, τὸ καταλιμπάνω. λείχω καὶ λιχμῶμαι. ⁷³⁾ λεπτόνω. λευκαίνω. λήϊζομαι τὸ λαφύραγωγῶ. λησεύω. λιγαίνω ποιητικῶς τὸ ὑμῶ. λιθολευσῶ. λιχμῶ. λιμοκτονῶ. λιπαίνω. λίσσομαι καὶ λιτάζομαι ποιητικῶς τὸ ἱκετεύω. λογίζομαι καὶ μεθ' ὅτων συνάπτεται προθέσεων. ἀπελογεῖμαι δὲ δοτικῇ. λοιδορεῖμαι καὶ λοιδορῶ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ. λέω. λυγίζω, τὸ κάμπτω. λυμαίνομαι ἐπίστε μὲν αἰτιατικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ. λυπῶ. λωβῶμαι, τὸ βλάπτω.

Στοιχεῖον τὸ μ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Μαγεύω. μαγχανεύω. μαθητῶ, τὸ μαθητῆς γενέσθαι ἐπιθυμῶ. μαίνομαι. ἐκμαίω δὲ ἕτερον. μεθύω καὶ μεθύσκομαι. μεδιῶ. προσμεδιῶ δὲ σοι, μεταβατικῶς δοτικῇ. μένω καὶ συμμένω, ⁷⁴⁾ τὸ διαρκῶ. μένω δὲ τὸ περιμένω, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. μελαγχολῶ. μοχθῶ καὶ μοχθίζω ποιητικῶς.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικὴν. Μακαρίζω. μαλάττω. μαλθακίζω. μανθάνω. μαρταίνω. ματιγῶ. μάττω

73) Codex λαχῶμαι.

74) Codex συμμαινω.

ἐπὶ ζύμης, καὶ μάττομαι. ἀναμάττομαι, τὸ ἀναλαμβάνω. μεγαλύνω. κελίσσομαι καὶ ἐκμειλίτσομαι. μειῶ, τὸ ἐλαττῶ. μελαίνω. μελετῶ. μέλπω. μελαῶ. μερίζω. κελίζω ἐπὶ μελωδίας. καὶ μερίζω τὸ κατακόπτω. μέμφομαι ἐνίοτε μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίοτε δὲ δοτικῇ. καταμέμφομαι δὲ σε, γενικῇ. μερίζω. μετεωρίζω. μετοχετεύω. μετρῶ. μηκύνω. μηρύομαι, τὸ σχευόν συνάγω. μηχανῶμαι. μαιίνω. μικρύνω καὶ σμικρύνω. μιμῶμαι. μισῶ. μισθῶμαι. μνηστεύομαι. μολυνώ. μορμολύττομαι. μορφῶ. μοσχεύω τὰ κλήματα. μοχλεύω καὶ ἀναμοχλεύω. μυῶ καὶ μυσαγωγῶ, τὸ τὰ μυήρια διδάσκω. μυζῶ καὶ ἐκμυζῶ. μυκτηρίζω. μυρίζω. μυσάττομαι, τὸ βδελύττομαι. μυωπίζω. μακῶμαι.

Στοιχεῖον τὸ ν.

Ὅσα ἀμετάβατα. Ναυαγῶ. νεάζω. νεανιεύομαι. νίφω, ἐπὶ νεφετῆ. νεωτερίζω. νηπάζω. νήφω, τὸ ἐκτὸς μέθης εἶμι. νήχομαι. νισῶ. καὶ νισῶ τῷ σώματι καὶ τὸ σῶμα.

Ὅσα πρὸς αἰτιατικὴν. Νεκρῶ. νέμω, τὸ βόσκω. νέμω σοι δὲ τότε ἀντὶ τῆ δίδωμι σοι, δοτικῇ. νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. νεῶ τὴν γῆν, καὶ ἀνανεῶ. νευρῶ τὸ ἐνισχύω. νήθω, τὸ κλάθω. νίζω καὶ νίπτω. νικῶ. νισῶ, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέσεων. μετανισῶ σοι δὲ δοτικῇ. καὶ μετανισῶ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. προνεῶμί σε δὲ γενικῇ. νομίζω. νοσφίζω. νοσφίζομαι. νισθεῶ. νίπτω.

Στοιχεῖον τὸ ξ.

Εἰς αἰτιατικὴν. Ξαίνω ἐπὶ ξρίων. Ξέω ἐπὶ ξύλων, καὶ ξύω. Ξενίζω, τὸ εἰς Ξενίαν δέχομαι. Ξηραίνω. Ξυρῶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πάγονα.

Στοιχεῖον τὸ ο.

Ὅσα ἀμετάβατα. Ὀδεύω. καὶ ὀδεύω εἰς τόνδε τὸν τόπον, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. ὀδοιπορῶ. ὀδυ-

νῶμαι. ἔζω. καὶ ἔζω μύρων. οἰδῶ, τὸ ἐξογκῆμαι, καὶ ἐξῶδηκῶς τὸν πόδα. οἰκοδομῶ. οἰκερῶ. οἰμῶζω. οἰνοφλυγῶ. οἰστρεῖμαι. οἰχομαι, τὸ φθείρομαι. καὶ οἰχομαι πρὸς τόνδε τὸν τόπον, ἀντὶ τῆς πορεύομαι. οἰωνίζομαι. ἀντὶ τῆς δι' οἰωνῶν μαντεύομαι. οἰωνίζομαι δὲ τὸ πρῶγμα ἀντὶ τῆς ἀπλῶς σοχάζομαι καὶ μαντεύομαι, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. οἰκλάζω. ἐλισθαίνω. ἐργῶ. ἐρθρίζω. ἐρμεῖ ἢ ναῦς. ἐρμίζω δὲ τὴν ναῦν, αἰτιατικῆ. ἐφθαλιμῶ.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. ὀβελίζω, τὸ διαγράφω. ὀγκῶ καὶ ἐξογκῶ. οἰκονομῶ. οἰκτέρω. οἰσω, τὸ κομίζω. ὀκνῶ. ὀλβίζω, τὸ μακαρίζω. ὀλοφύρομαι. ὀμαλίζω. ὀμνυμι τὸν θεόν, καὶ ὀμνυμί σοι εἰς τὸν θεόν. ὀνειδίζω σε, καὶ ὀνειδίζω σοι τόδε τὸ πρῶγμα. ὀνίνησιν ἀντὶ τῆς ὠφελῆ. ὀνομάζω. ὀξύνω. ὀπλίζω. ὀπτῶ κρέας. ὀρῶ, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέσεων. ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω. ὀρέγομαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ, γενικῆ. ὀρθῶ καὶ ἀνορθῶ. ὀρίζω καὶ ἐξορίζω. ὀρθῶ δῶ τὸ φεβῆμαι. ὀρύσσω. ὀρύνω, τὸ διεγείρω. ὀυτάζω ποιητικῶς τὸ τιτρώσκω. ὀφέλλω τὸ αὖξω ποιητικῶς. ὀχλῶ καὶ ἐνοχλῶ, ἐνίστε μὲν δοτικῆ, ἐνίστε δὲ αἰτιατικῆ. ὀχυρῶ. ὀψομαι τὸ θεάσομαι.

Στοιχεῖον τὸ π.

Ἔσα ἀμετάβατα. Παγκρατιάζω. παίζω. παίζω δὲ τὰ πρῶγματα καὶ προσπαίζω σοι μεταβατικῶς. παλαιῶ. προσπαλαιῶ σοι δὲ καὶ καταπαλαιῶ σε μεταβατικῶς. πάσχω. πατρώζω. παφλάζω. πεζεύω, τὸ πεζῆ περιπατῶ πειρῶ. πέλω τὸ ὑπάρχω ποιητικῶς. πενθῶ τὸ πένθης καιρὸν διανύω. πενθῶ δὲ τὸν πατέρα. περιαιτολογῶ. περιπτεύω. πέτομαι. πηδῶ ἐπὶ τῆς ἀγῶνος. πηδῶ δὲ τὴν τάφρον. καὶ ὑπερπηδῶ τὴν δίκην μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. πίπτω. καὶ πίπτω εἰς γῆν. προσπίπτω δὲ σοι, μεταβατικῶς δοτικῆ. ἐκπίπτω δὲ τῆς ἀρ-

χῆς, γενικῇ. πλεονάζω. ἐνίστε δὲ καὶ αἰτιατικῇ μεταβατικῶς. πλεονεκτῶ. πλημμελῶ. πλετῶ, καὶ πλετίζω ἕτερον μεταβατικῶς. πνέω καὶ ἀναπνέω, πνέω δὲ μάχην, καὶ ἐπιπνέω σοι προθυμίαν, μεταβατικῶς. πνευσῶ. πολιτεύομαι. πρωτεύω. πρωτεύω δὲ τῆ δῆμῳ, μεταβατικῶς γενικῇ. πτερύσσομαι. πτώσσω, ἔθεν καὶ κατεπτηχῶς.

Ὅσα πρὸς αἰτιατικὴν. Παιδαγωγῶ. παιδοτριβῶ. παιδεύω. παίω, τὸ τύπτω. παλαίω. παλαμῶμαι, τὸ μηχανῶμαι. πάλλω, τὸ κινῶ. παραγκονίζομαι. πατάσσω, τὸ τύπτω. πατῶ. πάττω. πείθω. πειρᾶ ἀνὴρ γυναῖκα. πειρῶμαι δὲ ἀντὶ τῆ πείραν λαμβάω, μετὰ γενικῆς. πειράζω. πείρω, τὸ σβλίζω. πολεμῶ τὸ μάχομαι, δοτικῇ. πολεμῶ, τὸ καταβάλλω, αἰτιατικῇ. πελεκῶ, τὸ διὰ πελέκεως Φονεύω. πέμπω, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέσεων. περᾶτῶ καὶ περᾶίνω. περιέπω. περιεγκονίζω, τὸ εἰς τῆ πίσω δεσμῶ τὰς χεῖρας. πέττω. πυνθάνομαι, τὸ ἀκέω. πυνθάνομαι δὲ τὸ ἐρώτῶ, γενικῇ. πηγάζω. πηρῶ. πημίνω τὸ βλάπτω. πήττω, τὸ πηγνύω. πιάνω. πιέζω. πικραίνω. πιλῶ, τὸ συσφίγγω. πιμπρῶ, τὸ καίω. πίνω, Ἄττικῶς δὲ γενικῇ. πλακῶ. πλάττω καὶ πλάττομαι τὸν μὴ εἰδότα, ἀντὶ τῆ ὑποκρίνομαι. πλατύνω. πλέκω. πλήττω. πληθύνω. πλύω. πνίγω. ποδῶ. ποιῶ. μεταποιῶμαι δὲ καὶ ἀντιποιῶμαι, γενικῇ. ποικίλλω. ποιμαίνω, τὸ βόσκω. πολίζω, τὸ κτίζω. πολιορκῶ. πολυπραγματῶ. ποντίζω καὶ καταποντίζω. πορθῶ. πορθμεύω. πράττω. συμπράττω. σοι δὲ καὶ ἀντιπράττω σοι, δοτικῇ. εἰσπράττομαι δὲ σε τὰ χρήματα, ἀντὶ τῆ ἀπαιτῶ, αἰτιατικῇ. πραινῶ. πρίω τὰς ἑδόντας. πρίζω τὸ σχίζω. προνομεύω. προπηλακίζω. προσδοκῶ. προσκυνῶ, ἐνίστε δὲ δοτικῇ.

Στοιχείον τὸ ρ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. ῥαθυμῶ. ῥαψωνεύω. ῥέγ-
χω. ῥέει τὸ ὕδωρ. ῥέμβομαι. ῥητορεύω. ῥιγῶ, ἐπὶ
ῥίγῃς, συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων. ῥιγῶ δὲ τὸ
Φρίττω καὶ φοβῆμα, ποιητικῶς αἰτιατικῇ.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. ῥαβδίζω. ῥαπίζω. ῥά-
πτω. ῥήγνυμι. συρῆγνυμι δὲ σοι καὶ προσήγνυμι δα-
τικῇ. ῥιζῶ καὶ ἐκριζῶ. ῥινῶ, ὅθεν καὶ διερῆνημένος⁷⁵⁾.
ῥιπίζω. ῥίπτω, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέ-
σεων. προσρίπτω δὲ καὶ ἐπιρρίπτω σοι τόδε. ῥοφῶ.
ῥυθμίζω. ῥυπῶ καὶ ῥυπαίνω. ῥύπτω τὸ καθαίρω.
ῥώννυμι.

Στοιχείον τὸ σ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Σαλπίζω. διασαλπίζω δὲ τὰ
πεπραγμένα ἀντὶ τῆ διαφημίζω, μεταβατικῶς αἰτια-
τικῇ. σιγῶ καὶ σιωπῶ τὰ ἐπὶ ῥήματα, μεταβατικῶς
αἰτιατικῇ. σκάζω, τὸ χολαίνω. σκαίρω, τὸ σκιεῶ.
σκάπτω. σκάπτω δὲ τὴν γῆν, μεταβατικῶς αἰτια-
τικῇ. σκαρδαμύττω. σκιαμαχῶ. σκιεῶ. σκόπεδι-
νῶ. σκυδρωπάζω. σοβαρεύομαι. σολομίζω. σοφι-
σεύω. σαίρω. σενάζω, τὸ σεναγμὸν ἀναπέμπω. σε-
νάζω δὲ τὸν τεθνηῶτα. σιλβω, τὸ σιλβηδὸνα πέμ-
πω. στιλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ.
σομφάζω, τὸ λαμβραγεῶ. σρατεύω. σρατοπεδεύω.
σρηνῶ. συγνάζω. σωμύλλομαι. συρίζω καὶ συρίττω.
συρίττω δὲ ἕτερον ἐπὶ χλευασμῆ. σφύζω. σφελά-
ζω. σωφρονῶ. σωφρονίζω δὲ ἕτερον, μεταβατικῶς
αἰτιατικῇ.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. Σαυηνεύω. σαθρῶ. σαί-
νω. σαίρω. σαρῶ. σαφηνίζω καὶ διασαφῶ. σβέννυ-
μι. σέβω καὶ σεβάζομαι. σεμνῶ. σήθω, τὸ κο-

75) Codex διερῆνημένος.

σκηνίζω. σημειῶ καὶ σημειῶμαι. σήπω. σιγάζω. σι-
 τῆμαι ἄρτον. σιτίζω δὲ ἕτερον. σιτεύω. σιάλλω καὶ
 σκαλεύω. σκεδάζω καὶ διασκεδάζω. κατασκεδάζω
 δὲ σου λοιδορίαν. σκελίζω καὶ ὑποσκελίζω. σκέπω
 καὶ σκεπάζω. σκέπτομαι. σκήπτομαι, τὸ προφα-
 σίζομαι. σκιάζω καὶ συσκιάζω. ἐπισκιάζω δὲ δοτι-
 κῆ. σκληρύνω. σκοπῶ. σκορπίζω. σκοτῶ καὶ σκοτί-
 ζω. σκορπιῶ ⁷⁶⁾ καὶ σκορπίζω. σκυλεύω. σκώ-
 πτω. σμήχω τὸ καθαίρω. σμύχω τὸ καίω. σεβῶ
 τὸ ταράσσω. σοφίζω ἕτερον καὶ σοφίζομαι σε, ἀντι-
 τῆ παραλογίζομαι. σπῶ τὸ λαμβάνω. καὶ μεθ'
 ὄσων συνάπτεται προθέσεων. σπαθῶ καὶ κατασπα-
 θῶ. σπαθᾶν τὸ σπαταλᾶν, καὶ τὸ ἀφειδῶς ἀνα-
 λίσκειν. σπαργανῶ. σπαράττω. σπείρω. σπέρχω
 καὶ ἐπισπέρχω, τὸ κατεπέργω. σπιλῶ, τὸ μολύνω.
 σπογγίζω. σέγω τὸ ὑπομένω. σεγάζω. σέργω.
 στίφω. σεφανῶ. στηλῶ καὶ ἀνασηλῶ. στηλογρα-
 φῶ. στήριζω. σίζω τὸ κεντῶ. σοιβάζω. σορίζω. σο-
 μῶ ἐπὶ μαχαίρας. σορέννυμι καὶ σρωννύω. σρεβλῶ.
 στρέφω, καὶ μεθ' ὄσων συνάπτεται προθέσεων. σφάτ-
 τω καὶ σφαγιαζῶ. σφάλλω. σφάλλομαι δὲ τῆς ἐλ-
 πίδος γενικῆ. σφενδονῶ καὶ ἀποσφενδονῶ. σφετερι-
 ζομαι. σφηνῶ τὸ δεσμεύω. σφηνῶ. σφίγγω. σφρα-
 γίζω. σχάζω ἐπὶ κώπης. καὶ σχάζω τὴν φλέβα,
 ἀντι τῆ τέμνω. σχεδιάζω καὶ αὐτοσχεδιάζω. σχί-
 ζω. σχηματίζω. σώζω. σωρεύω.

Στοιχεῖον τὸ τ.

⁷⁷⁾ Ὅσα ἀμετάβητα. Ταλαιπωρῶ καὶ ταλαιπω-
 ρῶμαι. ταχύνω καὶ ἐπιταχύνω τὸ ἔργον. τελευτῶ,
 ἀντι τῆ τέλος λαμβάνω. τελευτῶ δὲ τὸ ἔργον, ἀν-
 τι τῆ τελειῶ. τοξεύω, τὸ ἀπλῶς βέλη πέμπω. το-
 ξεύω δὲ ἐπὶ σκοπόν. καὶ τοξεύω κατὰ τῆ δέϊνος.

76) Codex σκορπιῶ.

τρέμω ἐπὶ τρέμω. τρέμω δὲ τὸν θάνατον ἀντὶ τῆ
Φοβέμαι. τρέχω ἐπὶ δρέμω. τρέχω δὲ ἐπὶ τὸ βρα-
βῆον. καὶ τρέχω τὸν περὶ ψυχῆς· τρυφῶ τὸ ἐν τρυ-
φῇ διάγω. τρυφῶ τὰς λόγους. κατατρυφῶ δὲ σε⁷⁷⁾.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ταυινῶ. ταλανίζω. τα-
λαντεύω καὶ ταλαντεύομαι τὴν γιῶμην, ἀντὶ τῆ δι-
σάζω. ταμιεύω. ταπεινῶ. ταράττω. ταρβῶ ποιη-
τικῶς τὸ Φοβέμαι. ταριχεύω. τάττω, καὶ μεθ'
ἕσων συνάπτεται προθέσεων. προστάττω σοι δὲ καὶ
ἐπιτάττω καὶ διατάττομαι καὶ ἀντιτάττομαι, δο-
τικῇ. προτείνω καὶ ὑποτείνω σοι τόδε τὸ πρᾶγμα.
τέρω τὸ δαμάζω. τεχνίζω. τεκμαίρομαι. τεκταίνω.
τελῶ, τὸ ποιῶ καὶ ὑπάρχω. τελειῶ. τέμνω. τέρ-
πω. τερσαίνω, τὸ ξηραίνω. τεφρῶ. τεχνῶμαι. τή-
κω. προστέτηκα δὲ τοῖς μαθήμασι, δοτικῇ. τηρῶ.
τιθασσεύω, τὸ ἡμερῶ. τιθηνῶ, τὸ τρέφω. τίθημι
καὶ μεθ' ἕσων συνάπτεται προθέσεων. * * *⁷⁸⁾ ἐπι-
τρέπω δὲ σοι δοτικῇ. τρέφω. τρίβω. προστρίβω σοι
δὲ μέμψιν. καὶ ἀποτρίβομαι τὴν κατηγορίαν. ἀντὶ
τῆ ἀπολύομαι. τροπέμαι τὸ νικῶ. τρυγῶ. τρυπῶ.
τρύχω. τρώγω, Ἰατρικῶς δὲ γενικῇ. τυλίττω καὶ
ἀνατυλίττω. τυμβεύω. τυπῶ καὶ ἀνατυπῶ. τυ-
πτω. τυρεύω, τὸ μηχανῶμαι. τυφλῶ. τωθάζω τὸ
λοιδορῶ.

Στοιχεῖον τὸ υ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ἰλομανῶ. ὑπνῶ.

Ἔσα πρὸς γενικὴν. Ἰπερίζω τῆς ἐορτῆς. Φεί-
δομαι. Φροντίζω.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ἰγιάζω. ὑγραίνω. υἰο-
θετῶ. ὑμνῶ. ὑπωπιάζω. ὑφαίνω. ὑψῶ καὶ ἀνυψῶ.

77) In margine: σημαῖωσαι, ὅτι τὸ μὲν τρυφῶ αἰτιατικῇ,
τὸ δὲ κατατρυφῶ γενικῇ.

78) Quaedam exciderint necesse est: quamquam nulla lacunae
veitigia in codice.

Στοιχεῖον τὸ Φ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Φεύγω ἐπὶ ἐξορίας. Φεύγω σε δέ, καὶ Φεύγω τὴν δίκην, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. Φεύγω δὲ Φόνε ἀντὶ τῆς κατηγορεῖμαι, γενικῇ. Φλεγμαίνω. Φλυαρῶ. Φονῶ, τὸ Φονικῶς πνέω. Φριμάσσω. Φρυάττομαι.

Ἔοσα εἰς αἰτιατικὴν. Φαιδρύνω. Φαυλίζω καὶ ἐκφαυλίζω. Φενακίζω. Φημίζω καὶ διαφημίζω καὶ εὐφημῶ. τῆτο δὲ ἐνίστε καὶ ἀμετάβατόν ἐστι, ὡς τὸ εὐφήμει ἀντὶ τῆς σιώπα. Φθάνω. Φθείρω. Φιλῶ. Φιλοφρονεῖμαι. Φλέγω. Φλογίζω. Φοβῶ καὶ ἐκφοβῶ. Φοβεῖμαι περὶ σὲ ἢ περὶ σοί. Φοινίσσω τὸ Φοινικῶν βάπτω. Φονεύω. Φορτίζω καὶ ἐπιφορτίζομαι. Φράττω ἐπὶ Φραγμαῖς. Φράζω, τὸ λέγω. Φράζομαι δὲ ποιητικῶς τὸ νοῶ. Φρίττω ἐπὶ Φρίκης. Φρύττω δὲ ἐπὶ τῶν Φρυγομένων ἐν πυρὶ. Φρονῶ. καταφρονῶ δὲ σε, γενικῇ. Φρερῶ. Φύω τρίχας ἢ ὀδόντες. ἐνίστε δὲ καὶ ἀμεταβάτως. ὡς ὅταν λέγωμεν Φύσιν αἱ τρίχες ἢ οἱ ὀδόντες. προσΦύομαι δὲ σοι καὶ ἐκΦύομαι καὶ ἐπιΦύομαι δοτικῇ. Φυλάττω, τὸ τηρῶ. Φυλάττομαί σε ἀντὶ τῆς Φεύγω σε. Φιλοκρινῶ. Φύρω, τὸ συγχέω. Φυρῶ δὲ ἄρτες. ἐξ ἑ καὶ Φύραμα. Φυσῶ. Φυτεύω. Φωνῶ. Φωτίζω.

Στοιχεῖον τὸ Χ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Χαίρω τὸ εὐφραίνομαι. Χαίρω δὲ τῷ πράγματι ἀντὶ τῆς προστέθηκα, μεταβατικῶς δοτικῇ. Χαίνω. Χορεύω. Χρέμπτομαι. Χωλαίνω καὶ Χωλεύω τὸν πόδα. Χαλῶ τὸ ἐνδίδωμι.

Ἔοσα εἰς αἰτιατικὴν. Χαλινῶ. Χαράττω. Χαρακτηρίζω. Χαριτῶ. Χαυνῶ. Χέω. Χειραγωγῶ. Χειρίζω καὶ διαχειρίζω, τὸ δικικῶ. καὶ προχειρίζομαι καὶ διαχειρίζομαι, τὸ Φονεύω. ἐγχειρῶ τῷ ἐργῶ, καὶ ἐπιχειρῶ τοῖς πολεμίοις, δοτικῇ. καὶ ἐγχει-

ρίζω σοι τῆδε τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῆ δίδωμι. χειροτο-
νῶ. χειρῶμαι. χλευάζω. χλιαίνω. χραίνω. χρεῖω.
χρώζω, τὸ βάπτω. χρωματίζω. χωνεύω χρυσὸν
ἢ ἀργυρον. χωρίζω.

Στοιχεῖον τὸ ψ.

Ὅσα ἀμετάβατα. Ψυχορῥαγῶ. ψαριῶ.

Ὅσα μεταβατικά. Ψεύδομαι σε, μεταβατι-
κῶς αἰτιατικῆ. καταψεύδομαι δὲ σε, γενικῆ. ψαύω
γενικῆ. προσψαύω δὲ δοτικῆ.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Ψέγω. ψηφίζω, ἐπὶ λο-
γισμῶ. καταψηφίζομαι δὲ σε θάνατον. ψηλαφῶ.
ψήχω. ψιλῶ, τὸ ἀπογυμνῶ. ψύχω καὶ καταψύ-
χω. ἀποψύχω δὲ τὸ ἀπαθνήσκω, ἀμεταβάτως.
ψυχαγωγῶ, τὸ παραμυθεῖμαι. ψυχραίνω. ψα-
μίζω.

Στοιχεῖον τὸ ω μέγα.

Ὡρακιῶ. ὠρύομαι. ὠχριῶ.

Ὅσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ὡθεῶ. ὠραίζω. ὠφελῶ.

Ταῦτα μὲν τὰ πρὸς ἓν μόνον πρῶσωπον τὴν με-
τάβασιν ἔχοντα. νυνὶ δὲ ἤδη ξητέον καὶ περὶ τῶν
ἔχόντων μὲν τὴν μετάβασιν εἰς ἕτερον πρῶσωπον,
συναγόντων δὲ καὶ ἕτερον ἢ πρᾶγμα ἢ πρῶσωπον.
τέτων ταύτων ἀπὸ μὲν γενικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ γε-
νικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς δοτικὴν μετα-
βαίνον εἰδὲν εὐρίσκεται, ἀλλὰ ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτια-
τικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ
αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς πάλιν εἰς
αἰτιατικὴν.

Ἀπὸ μὲν ἓν γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα.
Ἄκῶ σε τὲς λέγεις. ἐπακέω δὲ σε γενικῆ. ἐπα-

κέω σοι δὲ δοτικῇ μόνον. ἀποδέχομαί σε τῆδε. καὶ ἀποδέχομαί σε τῆδε. δέομαί σε τῆδε. δίστημι σε τὸν Φίλον. κατηγορῶ σὲ Φόνον. καταδικάζω σὲ θάνατον. καταψηφίζομαί σε ζημίαν. καταγινώσκω σὲ ἀμαθίαν. προτιμῶ καὶ προκρίνω τῆ νύκτι τὸ γήσιον.

Ἄπο δὲ δοτικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα. Ἄμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς. δεῖ μοι χρημάτων. μετέχω καὶ συμμετέχω σοι τῆ πάθος. καὶ μετέχω σοι τὸ ἴσον πάθος, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης, ⁷⁹⁾;

ὃ γὰρ μετέχες τὰς ἴσας ἐμοὶ πληγὰς.

κοινωνῶ σοι τῆς δόξης. μέτεστί μοι τῆ κλήρη. μέλει μοι τῆ ἀνθρώπου, ἀντὶ τῆ φροντίς μοι ἐστὶ. καὶ μέλει μοι ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τῆ διὰ φροντίδος ἐστὶ. μεταμέλει μοι τῆς ὑπεροχῆς. Φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας. συγγινώσκω σοι τῆς ἀναίσθησίας. ἴλαθί μοι τῆς παρρησίας. ἐν γὰρ τέτοις ἔξαθεν τὸ ἕνεκεν λαμβανόμενον ἀναπληρεῖ τὴν σύνταξιν, πλὴν τῆ δεῖ μοι χρημάτων καὶ μετέχω καὶ κοινωνῶ καὶ μέτεσιν.

Ἄπο δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα. Ἄγαμαί σε τῆ φρονήματος, καὶ θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ ἐκπλήττομαι καὶ ἐπαινῶ καὶ ἐγκωμιάζω καὶ ζηλῶ καὶ ἐλβίζω καὶ εὐδαιμονίζω καὶ φιλῶ καὶ ἀγαπῶ καὶ ἀποδέχομαι. ὁμοίως καὶ μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ θυγῶ καὶ βδελύττομαι καὶ ἀποστρέφομαι καὶ ταλανίζω καὶ κακίζω καὶ μέμφομαι. νεῖται γὰρ ἐν ἅπασιν τέτοις τὸ ἕνεκα, ὡς ἄγαμαί σε ἕνεκα τῆ φρονήματος. τοιούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας. καὶ ἐλεῶ καὶ οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ἐλοφύρομαί σε τῆς συμ-

79) In Pluto v. 1144.

Φορᾶς, καὶ δακρύω σε τῆς ἀνασθησίας. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρέφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον, ἀγαμαί σε τὸ σῶφρον, καὶ θαυμαίω καὶ ἀποδέχομαί σε τὸ γενναῖον. τὸ δὲ αἰρεῖσθαι καὶ προαιρεῖσθαι ζῶν τῷ θανάτῳ, καὶ ἀλλόττομα χεύσεια χαλκῶν ⁸⁰⁾ ἐν ἀντιστρέφεται. τὸ δὲ ἐξεμῖσθαι σε τῷ θανάτῳ, καὶ λύω σε τῷ δεσμῷ, καὶ ἀπολύω καὶ παραλύω σε τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀμβλύω σε τῆς ὀρμῆς, καὶ διώκω σε τῆς εὐκίας, καὶ ἐκδιώκω καὶ ἀποδιώκω καὶ κωλύω σε τῆς ἐρμῆς, καὶ παύω καὶ ἀνακόπτω καὶ ἀναχαιτίζω καὶ ἀναπέλω καὶ ἐπέχω καὶ εἴρω σε τῆς πορείας, καὶ ἐλαύνω σε τῆς χώρας, καὶ ἐξελαύνω καὶ ἀπελαύνω καὶ ἀπαθῖμαι καὶ ἀποπέμπω καὶ ἐκκλείω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐλαφεύω καὶ κενόω σε τῷ βάρει, καὶ ἐλευθερῶ σε τῆς δελείας, καὶ ῥύομαι καὶ λυτρεῖσθαι καὶ ἀπαλλάττω καὶ μακρύνω σε τῆς πύλεως, καὶ ἀρπάζω σε τῷ πυρός, καὶ ἐγείρω καὶ ἐξεγείρω σε τῷ ὕπνῳ, καὶ ἰώμαί σε τῷ νοσήματος, καὶ καθάρω σε τῷ ῥύπῳ, καὶ κρεμῶ σε τῷ ποδός, καὶ μετεωρίζω σε τῆς γῆς. ἔχουσι γὰρ ἕξωθεν λαμβανομένην τὴν ἕξ καὶ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν.

Ἔτερα δὲ εἰσι ῥήματα ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ὁμοίως συντάσσόμενα, ἐν οἷς ἔτε τὸ ἕνεκα ἔτε τις πρόθεσις ἕξωθεν λαμβάνεται, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ῥήματα εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα διαλύονται, οἷον ἀξιώ σε τιμῆς, τετέστιν ἀξίον κρῖνω σε τιμῆς. γυμνῶ σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τῷ γυμνὸν ποιῶ. ἐλάττω σε τῷ ἑτέρῳ, ἀντὶ τῷ ἐλάττονα ποιῶ. ἀθῶ σε τῷ ἐγκλήματος, ἀντὶ τῷ ἀθῶν ποιῶ. κενῶ σε τῷ πλέτῳ, ἀντὶ τῷ κενὸν ποιῶ. τὸ γὰρ γεμίζω τὸ πλεῖον σίτε, καὶ κερέννυμι σε τρεφῆς, καὶ ἐμπιπλῶ σε ἀγαθῶν, καὶ πληρῶ τὸν οἶκον εὐωδίας, φύσει τὴν τοιαύτην

80) In textu χαλκῶ: in margine γ'ε·χαλκῶν.

σύνταξιν κέκτηνται. τὸ δὲ ἐπριάμην δῆλον ἕκκοσι
 μινῶν, καὶ ἰνῶν ἔνον σίτε, καὶ πωλῶ, καὶ πιπερά-
 σκω, τὴν διὰ πρόθεσιν ἔξωθεν ἔχει λαμβανομένην.

Ἄπο δὲ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα. Ἄγ-
 γέλω σοι τὰ πεπραγμένα, καὶ παθητικῶς ἐπαγ-
 γέλωμαί σοι εὐδαιμονίαν. ἀγορεύω σοι λόγον. προ-
 αγορεύω σε δὲ αἰτιατικῇ μόνῃ. λέγω σοι τὰ μέλ-
 λοντα. ὁμοίως καὶ προλέγω καὶ καταλέγω. ἐκλέ-
 γω δὲ καὶ συλλέγω αἰτιατικῇ μόνῃ. ἀντιλέγω δὲ δο-
 τικῇ μόνῃ. καὶ παθητικῶς μεθ' ὧν συνάπτεται
 προθέσεων, αἰτιατικῇ μόνῃ. λαλῶ καὶ ἐκλαλῶ σοι
 τὰ ἀπέβρητα. καταλαλῶ δὲ σε γενικῇ μόνῃ. Φη-
 μίζω σοι ταῦτα. φθέγγομαί σοι λόγον. ἀποφθέγγ-
 ομαι δὲ αἰτιατικῇ μόνῃ. φράζω σοι τὸ ζητέμενον.
 ἐρμηνεύω σοι τὸν ἔνν. διασαφῶ σοι τὰ γεγραμμένα.
 ἄγω σοι τὸν ἄνθρωπον, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται
 προθέσεων. καὶ ἄγω σε εἰς τόνδε τὸν τόπον. καὶ
 ὅσα σημαίνει τὸ ἄγω, οἷον, ἠνεγκά σοι τὸ ζητέμε-
 νον. καὶ ἠνεγκά σε εἰς τόνδε τὸν τόπον. ὑπήνεγκά
 σε δὲ ἀντὶ τῶ ὑπέμενα, αἰτιατικῇ μόνῃ. κομίζω
 καὶ προσκομίζω σοι τὸ δῶρον. κομίζομαι δὲ τὸ λαμ-
 βάνω, αἰτιατικῇ μόνῃ. φέρω σοι δῶρα, ἢ εἰσφέρω
 σε εἰς τὴν πόλιν. καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προ-
 θέσεων. ὑποφέρω σε δὲ τὸ ὑπομένα, αἰτιατικῇ. πα-
 θητικῶς δὲ ἐκφέρωμαι τῷ καθεστηκότος καὶ κατα-
 φέρωμαι τῷ ἐχθρῷ, γενικῇ μόνῃ. συμφέρωμαι δὲ καὶ
 προσφέρωμαι καὶ διαφέρωμαι καὶ ἀντιφέρωμαι, τὸ
 ἐναντιῶμαι, δοτικῇ μόνῃ. ἀποφέρωμαι δὲ κλέος, αἰ-
 τιατικῇ. δίδωμι σοι τὸ αἰτέμενον, καὶ μεθ' ὧν
 συντάσσεται προθέσεων. μεταδίδωμι σοι τῷ πλάτε
 ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν. παθητικῶς δὲ ἀποδίδομαί
 σοι τὸν ἵππον τσοτέων, ἀντὶ τῷ πιπεράσκω. ὁμοίως
 καὶ ὅσα τὸ δίδωμι ἢ δωρέομαι σημαίνει, οἷον, ἀφίη-
 μί σοι τὴν ἑσίαν. ἀφίημι δὲ σε τῷ χρέος ἀντὶ τῷ
 ἀπολύω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. βραβεύω σοι

τὸ ἔπαθλον. δανείζω σοι χρήματα. ὁμοίως καὶ πα-
 ρέχω καὶ προτείνω ἢ ὑποτείνω. καὶ ἐγχαίριζω. καὶ
 ὑπέχω σοι δίκην. πέμπω σοι γράμματα. μετα-
 πέμπομαί σε δὲ καὶ ἀποπέμπομαι αἰτιατικῇ. πορί-
 ζω σοι τροφήν. πορίζομαι δὲ βοήθειαν αἰτιατικῇ μό-
 νη. προξενῶ σοι κέρδος. χρηγῶ σοι χρήματα. ἐπι-
 τρέπω σοι τὸν υἱόν. νέμα καὶ διανέμω τοῖς πτωχοῖς
 τὰ προσόντα. δωρῶμαί σοι χρυσίον, καὶ ἀντιστρέφως
 δωρῶμαί σε χρυσίω. ἀφουσιῶμαί σοι τὸ χρέος. ἄδω σοι
 μέλος. προσάδω σοι δὲ δοτικῇ μόνη. περιάδω σε δὲ αἰ-
 τιατικῇ. κατεπάδω σε δὲ γενικῇ μόνη. ἀπειλῶ σοι
 φόνον. ἀπεμπολῶ σοι τὸν ἵππον εἴκοσι νομισμάτων.
 ὁμοίως καὶ παλῶ καὶ πιπράσκω καὶ ἀποδίδομαι καὶ
 ἀνῶμαι καὶ ἐπριάμην. ἀρῶμαι σοι τὰ χεῖρις. γινώ-
 σκω σοι χάριν. ὁμοίως καὶ οἶδα καὶ ἐπίταμαι καὶ ἔμο-
 λογῶ. γνωρίζω σοι τὴν ἑμαυτῆ βελήν. γράφω σοι τὰ
 πράχθεντα. καὶ ἀντιστρέφως γράφω σε τοῖς πο-
 λίταις. διαγράφω σε δὲ τῆ τάγματος, ἀπὸ αἰτια-
 τικῆς εἰς γενικῆν. περιγράφω σε δὲ αἰτιατικῇ. καὶ
 παιδητικῶς γράφομαί σε ἀδελφίας ἀντὶ τῆ κατηγο-
 ρῶ. παραγράφομαί σε δὲ καὶ ἐπιγράφομαι αἰτια-
 τικῇ μόνη. δείκνυμί σοι τὸν ἄνθρωπον. ὁμοίως καὶ
 δηλῶ καὶ παραδηλῶ καὶ ἐμφανίζω καὶ φανερῶ καὶ
 σημαίνω. σημαίνω δὲ τὸ ἀρχω καθ' Ὀμηρον γενικῇ
 μόνη. ὁμοίως καὶ φαίνω καὶ ἐκφαίνω σοι τὰ κεκρυμ-
 μένα. ἀποφαίνομαι δὲ τὸδε αἰτιατικῇ μόνη. ἐκπο-
 λεμῶ σοι τὸν ἀδελφόν. ἐτοιμάζω σοι δεῖπνον. εὐαγγ-
 γελίζομαί σοι νίκην. ζευγνύω σοι τόνδε, καὶ ὅσα τῆς
 αὐτῆς ἐστὶ διανοίας, εἶον, μίγνυμι λίθοις ξύλα. καὶ
 ἐνῶ καὶ συνάπτω καὶ ἀρμίζω. κοιῶμαί σοι τὴν βε-
 λήν. προσέχω τοῖς πράγμασι τὸν νῆν. θύω τῷ θεῷ
 ἑκατόμβην. λαγχάνω σοι δίκην. ὀφείλω σοι χρήμα-
 τα. σπένδω τῷ τεθνεῶτι χοάς. σπένδομαί σοι δὲ
 ἀντὶ τῆ καταλλάττομαι, δοτικῇ. συνάπτω σοι μά-
 χην. στέλλω καὶ ἀποστέλλω σοι τὸν ὑπηρέτην. ἀνα-
 στέλλω σε δὲ τῆς ὀρμῆς, ὡς τὸ κωλύω. καὶ διαστέλλω

τόδε τῷδε, ἀντί τῷ χωρίζω. συσέλω δὲ καὶ κατα-
σέλω καὶ περισέλω, καὶ παθητικῶς μετασέλλομαι
αἰτιατικῇ μόνῃ. σύννοιά σοι φόνον. ὑποβάλλω σοι
τόδε ἀντί τῷ ὑποτίθημι. ἠγέμαι σοι τὴν εἰδὴν. κα-
θιδρεύω τῷ θεῷ ναόν. συνίστημι σοι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν ταῦτα. Ἀμείβομαι
σε δάροισι. δεξιῶμαι σε τραπέζῃ. ἐθίζω σε τῇ γεωρ-
γίᾳ. ἐξισῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. ὁμοῖω σε τῷ Ἀχιλλεῖ.
ἢ δὲ τοιαύτη σύνταξις σχεδὸν ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ περὶ-
ρήθεισιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. καὶ γὰρ καὶ οἱ
διιάμεθα προστιθέντες τὴν αἰτιατικὴν, εἶτα ἐπιφέ-
ρουν τὴν δοτικὴν.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα. Γυμνά-
ζω καὶ διδάσκω σε τὰ τῷ πολέμῳ. καὶ παιδεύω καὶ
παιδοτριβῶ καὶ νεφετῶ. ἐνδύω καὶ ἐκδύω καὶ ἀπο-
δύω καὶ περιδύω τινὰ τὰ ἱμάτια. ἐρωτῶ σε τὰ πε-
πραγμένα. ζημιῶ σε χρυσίον καὶ χρυσία. κλέπτω
σε τὰ χρήματα. κρύπτω σε τὴν ἑμαυτῷ βελήν.
μῶ καὶ τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα. πείθω σε τόδε τὸ
πρᾶγμα. ποτίζω σε οἶνον. πράττομαι καὶ εἰσπράτ-
τομαι σε τὸν φόνον. σερῶ καὶ ἀποσερῶ σε τὰ χρή-
ματα ἢ τῶν χρημάτων.

Τὰ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιέμενα τὴν μετάβα-
σιν ταῦτα. Ἀδυνατῶ γράφειν. αἰδέμαι γυμνὸς βα-
δίζειν. αἰσχύνομαι καὶ ἐρυθριῶ. ἀκῶ καὶ πυνθά-
νομαι σε νοεῖν. ἀναγκάζω σε τρέχειν. βιάζομαι πα-
ρατὴν γνώμην ποιεῖν. ἀξιώ σε ἐλθεῖν. διίσχυρίζο-
μαί σοι ταῦθ' ἕως ἔχειν. ἀρῶμαι καὶ εὐχνομαι τῷ
θεῷ, εὐφορίαν γενέσθαι. ἀρκῶ καὶ αὐταρκῶ μόνος
δικαιῶσθαι. συνέβη γενέσθαι τόδε. βραδύνω ἐλθεῖν.
δεῖ βαδίζειν. ὁμοίως καὶ κρή. ἐνδέχεται περιπατῆν-
τα προσπταῖεν. δοκῶ σε χαίρειν, καὶ ἠγέμαι καὶ
νομίζω. καὶ λογίζομαι καὶ ὑποτοπάζω καὶ οἶμαι.
δύναμαι τρέχειν, καὶ εὐκαρῶ καὶ εὐπορῶ καὶ ἔχω

καὶ ἰσχύω. εἰμαρται καὶ πέπρωτά μοι κοκοδαίμο-
να γενέσθαι. ἐπισκήπτω σοι ἡρεμεῖν, καὶ ἐντέλλομαι
καὶ προσταύσω καὶ κελεύω. εἰσικας μῆδὲν ἐμῷ φρον-
τίζαν. κατεπέργω σε ἐργάζεσθαι. ἐπετά μοι σι-
γῶν. ἀφίημι καὶ εἴω σε βαδίζειν. κινδυνεύω ἀποθαι-
κεῖν. μεριμνῶ θρέψαι τρεῖς παῖδας. νεύω σοι πράξαι
τόδε.

Τὰ δὲ ποτὲ μὲν εἰς ἔνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμ-
φατον, ἔτι ταῦτα. Διρῶμαι καὶ προαιρῶμαι ζῶν
θανάτῃ. καὶ αἰρῶμαι ἀναγνωσκῶν μᾶλλον ἢ γρά-
φειν. αἰαίνομαι καὶ ἀρνῶμαι τὴν στρατείαν. ἀρμόζεις
μοι ἢ δεσποτεία. καὶ ἀρμόζεις μοι δεσπόμεν. ἀρχο-
μαι τῆς γραφῆς καὶ ἀρχομαι γράφειν. βέλομαι καὶ
δέλω τὰ τοιαῦτα. καὶ βέλομαι πλεῦσαι. χεῖζω
πλότε καὶ χεῖζω πλετεῖν. συμβελεύω σοι τὴν
ἡσυχίαν, καὶ συμβελεύω σοι ἡσυχάζειν. γινώσκω
τὴν γραφὴν καὶ οἶδα καὶ ἐπίσταμαι, ἀντὶ τῆς τέχνης
ἔχω. καὶ γινώσκω γράφειν. ὅταν δὲ τὸ ἀπλῶς
εἰδέναι σημαίνει, πρὸς μετοχὴν ἢ σύνταξις γίνεται,
οἶον, οἶδα σε γράφοντα, γινώσκω σε χεῖζόν ἔντα.
γλίχομαι καὶ ἐπιθυμῶ καὶ ἰμείρομαι καὶ ὀρέγομαι
ἡγεμονίας. καὶ γλίχομαι ἡγεμονεῦσαι. δέδοικα νυ-
κτὶς βαδίζειν καὶ φεβῶμαι καὶ εὐλαβῶμαι καὶ ὀνῶ.
καὶ φεῖττω καὶ φυλάττομαι τὴν θάλασσαν. διδά-
σκω καὶ νεθετῶ σε τὴν ταπεινοφροσύνην. καὶ διδά-
σκω σε ταπεινοφρονεῖν. δίδωμι σοι θάρρος καὶ δίδω-
μι σοι θάρρειν. εἶργω καὶ κωλύω καὶ ἐπέχω σε τῆς
μάχης. καὶ εἶργω σε μάχεσθαι. ζητῶ τὴν φιλοσο-
φίαν. καὶ ζητῶ φιλοσοφεῖν. κρῖνω καὶ διακρῖνω τόδε.
καὶ κρῖνω μηδένα δεῖν ἐχθρὸν ἔχειν. λήγω καὶ παύο-
μαι τῆς γραφῆς. καὶ παύομαι γράφειν. καὶ ἐτι-
παύομαι γράφω μετοχῇ. μανθάνω τὴν γεωργίαν
καὶ μανθάνω γεωργεῖν. μαντεύομαι τὰ μέλλοντα
καὶ μαντεύομαι δεινὸν τὸν πόλεμον ἔσεσθαι. ὀφείλω
πολύ χρυσίον. καὶ ὀφείλω τὰ δίκαια ποιεῖν. παρῶ-

μα τῶν πολεμίων, καὶ πειρῶμαι νικήσειν τὰς πολεμίας. πλάττωμαι καὶ ὑπεκρίνομαι τὸν φίλον. καὶ πλάττωμαι φίλος εἶναι. ζέγω σε καὶ ἀνέχεμαί σε. καὶ ζέγω τὰ τοιαῦτα ἀκέειν καὶ ἔτι ἀνέχεμαι ἀκέειν μετοχή. συμφέρει μοι ἢ ἀπραγμοσύνη. καὶ συμφέρει μοι μηδὲν πολυπραγματεῖν. ἐπαγγέλλομαι καὶ ὑπισχνέομαι καὶ ὁμολογῶ καὶ ἀπειλῶ σοι Φόνον. καὶ ἀπειλῶ Φονεῦσαι τὸν δαίνα.

Τὰ δὲ εἰς ἓν μὲν ἔνομα ποιέμενα τὴν μετάβασιν, ἐκ ἀνευ μέντοι μέσης προθέσεως, ταῦτα. Ἀμφιβάλλω καὶ διαάζω καὶ ἐνδοιάζω περὶ τέττε. κάθημαι ἐπὶ θρόνῳ. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. αὐτομολῶ πρὸς τὰς πολεμίας. ἀφινῶμαι καὶ βαδίζω πρὸς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς ἔχονται σημασίας, οἶον, πορεύομαι, ἔρχομαι, Φοιτῶ, παραγινώομαι, τρέχω, ὀρμῶ. βελεύομαι περὶ εἰρήνης. ἐγκρατεύομαι ἀπὸ οἴου. θαμίζω περὶ τὴν ἀγοράν. θρασύνομαι κατὰ τῶδε. μεριμνῶ περὶ τροφῆς. μετοικῶ καὶ μεταναστεύω ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως εἰς ἕτεραν. μικρολογέομαι περὶ Φαύλων. νοσῶ καὶ ἀπονοσῶ ἀπ' οἴου ἢ ἐπ' οἶκον. εἰκῶ ἐν τῷ ἀγρῷ. αἰκίζω δὲ ἕτερον. ἐξώκειλεν ἡ ναῦς εἰς βραχίας. ὀχέομαι ἐφ' ἵππεσ. παροικῶ εἰς τὰς συμπότας. ῥέπω πρὸς ναυτιλίαν. σαλεύει ἐπ' ἀγκύρας ἡ ναῦς. ὑβρίζω καὶ ἐξυβρίζω εἰς τὴν ἀρχήν. χωρῶ πρὸς ἔργον. καὶ ταῦτα μὲν ἕτως.

Ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ ῥήματα μεταβατικά καὶ ἀμετάβατα τῇ σύν προθέσει συναπτόμενα καὶ ἕτερον προσλαμβάνουσι πρόσωπον μετὰ δοτικῆς ἐκφερόμενον, μεταβατικά μὲν, οἶον, συναδικῶ σοι τὸν δαίνα. συναθῶ. συνθρηνῶ. ἀμετάβατα δὲ, οἶον, συιαθλῶ σοι. συμπαίζω σοι. συνακμάζω σοι.

Ἐπι πάντα τὰ ἀμετάβατα ῥήματα, ὅσα τῇ ἀντί προθέσει συνάπτονται, μεταβατικά γίνονται.

καὶ δοτικῇ συντάσσονται, οἷον, ἀντίκειμά σοι. ἀντιθέτρεῦ σοι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικά καὶ ἀμετάβατα προσηγορικῶς ἐνόμασι συντασσόμενα, ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων παραγομένους, αἰτιατικῇ προσφερόμενον ἔχει τὸ τοῖόν τοῦ ὀνόματος, προσλαμβάνομένων δὲ ἄλλοις τοῖς τοῖόν τοῦ προσηγορικῶς καὶ ἐπιθέτων· μεταβατικά μὲν, οἷον, ἀδικῶ σε ἀδικίαν μεγάλην. ἐρῶ σὲ ἐρωτᾶ δειμύν. ἰδὲ γὰρ ἢ μὲν ἀδικία ἐκ τῆς ἀδικῶ, καὶ ἐστὶ προσηγορικὸν μὲν ἢ ἀδικία, ἐπιθέτων δὲ τὸ μεγάλην. ἀπαίδῳ σοι ἀπέθειαν ἀδερῶν. καὶ ἐν τοῖς παιδητικῶς, ἀδικῶμαι ἀδικίαν περιφανῆ. ἀμελῶμαι ἀμέλειαν ἢ μικράν. ἀμετάβατα δὲ, οἷον, γηρῶ γῆρας ταλαίπωρον. δυστυχῶ δυστυχίαν ἀνήκεστον. βίῳ βίον φιλόσοφον. εἰ δὲ ὡς ἰργάνῳ χρώμεθα τῷ τοῖόν τοῦ προσηγορικῶ, κατὰ δοτικὴν αὐτὸ τότε προσφερόμενον, οἷον, ῥάβδῳ ῥαβδίζω. ὅπλῳ ὀπλιζομαι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα μεταβατικά καὶ ἀμετάβατα, ὧν αἱ ἐνέργειαι ἰργάνοις τισὶ γίνονται, εἴαντες καὶ τὰ ἰργάνῳ ἔχωσιν ἐν τῇ συντάξει, δοτικῇ ταῦτα ἔχει προσφερόμενα· μεταβατικά μὲν, οἷον, βλέπω σε τοῖς ὀφθαλμοῖς. τύπτω σε τῇ χειρὶ ἢ τῇ ῥάβδῳ. ἰατρεύω σε φαρμάκοις. ἀμετάβατα δὲ, οἷον, ἀγάλλομαι τῇ ψυχῇ. ἀσράπτω πυρὶ. μεθύω οἴνω.

Ἔτι πάντα ῥήματα μεταβατικά, τὰ παιδητικὴν σημασίαν ἔχοντα, δοτικῇ προσφερόμενον ἔχει τὸ πρόσωπον τὸ τῆς ἐνέργειας ποιῆν, νοσημένης τῆς δοτικῆς ἀντὶ γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, οἷον, τύπτομά σοι, ἀντὶ τῆς ὑπὸ σὲ. γέγραπται τῷ δεῖνι λόγος, ἀντὶ τῆς ὑπὸ τῆς δεῖνος.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικά καὶ ἀμετάβατα, ὅταν ἔξωθεν ἐμφαίνεται πρόσωπον, ἢ

τινός πρὸς χάριν ἢ ἐνέργεια γίνεται, δοτικῇ τὸ πρὸς-
 ὠπον ἐπέينو ἐκφέρεται· μεταβατικά μὲν, οἶον, τύπτω
 σοι τὸν δαίνα, τῆτέσι σὴν χάριν. ἀρδεύω σοι τὸν
 κῆπον. ἀπτω σοι πῦρ. ἀμεταίβατα δέ, ὡς ὅταν
 λέγωμεν, ὁ ἥλιος ἡμῖν ἀνατέλλει. καὶ ἄνεμοι ἡμῖν
 πνέουσι, τῆτέσι χάριν ἡμῶν. εὐχουμαι πλέσις εἶναι
 ἐγώ, καὶ εὐχουμαι πλέσιον εἶναι ἕτερον, μεταβατι-
 κῶς αἰτιατικῇ.

Διδέσ· τὸ θέμα δίδωμι. συζυγίας γ' τῶν εἰς μι. εἰ
 ὁ παρατατικός ἐδίδων. ἢ μετοχή ὁ δίδεσ. καὶ ἔχει τὴν
 ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν.
 ὡς τὸ δός μοι λόγον λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθης με. καὶ
 ἐδίδεν αὐτῶ ἐσμυρηνισμένον οἶνον πιεῖν. τὸ δὲ μεταδίδω-
 μι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ὡς τὸ μετάδος ἡμῖν τῆς
 λαμπρότητος. εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς αἰτιατικὴν τῆς με-
 τὰ προθέσεως ὑπερῶχροσίαν δηλέσεως, ἢ περιττῶς κει-
 μένης κατὰ Ἀττικῆς, ὡς τὸ εἶδε τὸ μεταδῆναι τὸν
 υἱὸν σεαυτῆς τῷ γεγεννηκότι· τοιοῦτόν τι πάσχει
 καὶ τὸ μεταλαμβάνω καὶ πρὸς γενικὴν καὶ αἰτια-
 τικὴν συνταττόμενον, οἶον, τί τὸ περὶ ἐμέ τῆτο μυ-
 σήριον μετέλαβον τῆς εἰκόνος καὶ ἐκ ἐφύλαξαι· καὶ
 πάλιν σῶμα Χριστοῦ μεταλάβωμεν.

Ὀλλυμι ἐνεσῶς καὶ ὀλλύω. ὀλλυον παρατατικός
 ὀλέσω μέλλων καὶ ἀπολλῶ. ὀλεσα ἀόριστος. ὀλώλεκα
 παρακείμενος. ὀλλουμαι ἐνεσῶς. ὀλλύμην παρατατι-
 κός. ὀλέμαι μέλλων. ὀλωλα παρακείμενος. Ἰστέον δ'
 ὅτι ταῦτα πάντα χωρὶς μὲν τῆς ἀπὸ προθέσεως
 ποιητικῶς γράφεται, μετὰ δὲ τῆς ἀπὸ κοινῶς.

Οἶω ποιητικῶς καὶ οἶω. οἶμαι τὸ αὐτὸ κοινῶς
 καὶ οἶομαι. ὤμην παρατατικός, καὶ ὠόμην καὶ ὠοῖό-
 μην ποιητικῶς. ὠήθην ἀόριστος.

Γινώσκω ἐνεσῶς. ἐγίνωσκον παρατατικός. γνώ-
 σομαι μέλλων. καὶ εἰδήσω καὶ εἶσομαι παρὰ τοῖς Ἀτ-
 τικῶς. ἐγνων ἀόριστος. ἐγνώκα παρακείμενος, ὅπερ

Ἄττικώτερον οἶδα γράφεται. τέττε τὸ β' οἶδας, καὶ πλεονασμῷ τῆς θα συλλαβῆς καὶ συγκοπῇ εἶδα. ἴδειν ὑπερσυντελικός, καὶ ἐγνώκειν. εἰδῶς μετοχή ἀπὸ τῆ εἰδηκῶς ἀχρήστῃ κατὰ συγκοπὴν. ἀπὸ τέττε εἶδομι εὐκτικόν. καὶ τροπῇ τῆ μι εἰς ην εἶδοῖην⁸¹⁾, καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ εἶαν δοῖην, τῷ παρὰσχοίμι γίνεται τὸ δε ε καὶ ι.

Τὸ δεῖν ἐκ ἀπὸ τῆ δέον συναλείφεται. διότι ἐκ ἐπὶ πάντων λέγεται, ἐφ' ᾧ τὸ δέον. ἀντὶ μὲν γὰρ τῆ δεῖν αἴθην γράψαι λέγεται. καθὰ καὶ δέον αἴθην γράψαι. δεῖν δὲ ἐν γενέσθαι τότε, ἐγένετο τότε, ε λέγεται, ὡς περ τὸ δέον γενέσθαι τότε, ἐγένετο τότε. καὶ τὸ πλεῖν ἐξ ἀνάγκης ἐκ ἀπὸ τῆ πλέον γίνεται, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἐκ ἐπὶ πάντων λέγεται, ἐφ' ᾧ τὸ πλέον. πλέον μὲν γὰρ δύναται τότε τῆ δε λέγεται, πλεῖν δὲ δύναται ε λέγεται.

Ἄδικοις. κανών. ἀδικέω ἀδικῶ. καὶ ἡ μετοχή ὁ ἀδικέων ὁ ἀδικῶν. τῆ ἀδικέοντος τῆ ἀδικῶντος. καὶ τὸ εὐκτικόν ἀδικέομι ἀδικοῖμι. καὶ τροπῇ τῆς μι εἰς ην ἀδικοῖην. τὸ β' ἀδικοῖς. τοῖστον καὶ τὸ εὐδρομοῖς, εὐδαιμονοῖς, καὶ πολλὰ ἕτερα.

Γινώσκω γινώσκεις γινώσκει. τὰ δυνικὰ ἴσον, ἴσον, κατὰ συγκοπὴν. τὰ πληθυντικὰ ἴσμεν, ἴστε, ἴσασιν.

Χράω χρεῶ ἐνεσῶς, τὸ δανείζω καὶ τὸ μαρτεύω. ἔσχασεν ἔχρων παρατατικός. χρήσω μέλλων, ἔχρηστα ἀόριστος. χρεάμαι χρεῶμαι ἐνεσῶς, ἐπὶ χρείας. ἐχρασάμην ἐχρώμην παρατατικός. χρήσομαι μέλλων. ἐχρησάμην ἀόριστος. κέχρημαι παρακείμενος.

Ἄλισκομαι ἐνεσῶς. ἠλίσκωμην παρατατικός. ἀλώσομαι μέλλων. ἐάλωκα παρακείμενος. ἐάλων ἀίρις β'.

80) Codex εἰδήην, sed supra mediam syllabam scriptum ει.

Ὄρυσσω ἐνεσῶς. ὄρυσσον παρατατικός. ὄρυζω μέλλων. ὄρυξα ἀόριστος. ὄρώρυχα παρακείμενος. ὄρυσσομαι ἐνεσῶς παθητικός. ὄρυσσομένην παρατατικός. ὄρυγήσομαι μέλλων. ὄρύγην ἀόριστος. ὄρώρυγμα παρακείμενος.

Δέω δῶ, τὸ δεσμεύω, ἐνεσῶς. ἔδεον ἔδεν παρατατικός. δῆσω μέλλων. ἔδησα ἀόριστος. δέομαι δέμαι ἐνεσῶς παθητικός. ἐδέεμην ἐδέεμην παρατατικός. δεδήσομαι μέλλων. ἐδέθην ἀόριστος. δέδεμαι παρακείμενος.

Ὀνίνημι ἐνεσῶς. ὠφέλεν παρατατικός. ὠνήσω μέλλων. ὠνήσα ἀόριστος. ὠνίναμαι ἐνεσῶς παθητικός. ὠνινάμην παρατατικός. ὠνήσομαι μέλλων. ὠνάμην ἀόριστος, ἀφ' ἧς τὸ ὠναίμην.

Ἄγω ἄζω. ἀγήσοχα. ἤγμαι ἤηκται. ἀκτόν, ὄνομα.

Πιπράσκειμαι ἐνεσῶς. ἐπιπρασκέμενην παρατατικός. πεπράσομαι μέλλων, καὶ πρᾶξομαι. ἐπράξην ἀόριστος. πέπραμαι παρακείμενος. πέπρασα. πέπραται. καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πεπράσθαι.

Θύω ἐνεσῶς. ἔθυον παρατατικός. τέθυκα παρακείμενος. ἐτύθην ἀόριστος. τροπή τῆ θ εἰς τ.

Πάσχω ἐνεσῶς. ἔπασχον παρατατικός. πέσομαι μέλλων. ἔπαθεν ἀόριστος. πέπονθα παρακείμενος.

Ἀπὸ τῆ μερίζω γίνεται τὸ μέρω ποιητικῶς, τὸ παρὰ τοῖς κοινῶς μέρω, ἐμβολῆ τῆ ι καὶ τῆ σ τῆ ἐν τῷ ζ. τὸ λευκὸν γὰρ καὶ λαμπρὸν μερίζει τὴν ὄψιν εἰς τὰ ὄρατά. καὶ μετὰ τῆ σερητικῆ α, ἀμέρω τὸ ἀμαυρῶ καὶ τῆς λαμπρότητος ἀποσερῶ. ἡμερῶν παρατατικός. ἀμέρω μέλλων. ἡμερσα ἀόριστος.

Κείρομαι ἐνεσῶς. ἐκειρόμην παρατατικός. κειρῶ-
μαι μέλλων. ἐκειράμην ἀόριστος. καὶ ἐκάειρον ἐπὶ β'.
ἀόριστος, ὃ τάττεται ἐπὶ ἀτίμη κερῶς.

Θνήσκω ἐνεσῶς. ἔθνησκον παρατατικός. τεθνή-
σκομαι μέλλων ἢ θανῶμαι. τέθνηκα παρακείμενος.
ἔθανον ἀόριστος.

Ἄγω ἐνεσῶς. ἤγον παρατατικός. ἄξω μέλλων.
ἀγήσομαι παρακείμενος. ἤγαγον β' ἀόριστος. ἄγωμαι
ὑπό τινος ἐπὶ παθητικῆς σημασίας. καὶ ἀγομαι
γυναικα ἀντὶ τῷ λαμβάνω. ἤγομην παρατατικός
ἐπὶ τῶν δύο τέτων σημασιῶν. ἄξομαι μέλλων
ἐπὶ τῆς σημασίας τῷ ἐνεργητικῷ. ἀχθήσομαι δὲ
ἐπὶ πάθος. ἤχθην ⁸²⁾ ἐπὶ β' ἀόριστος ἐπὶ ἐνε-
ργείας. ἤχθην δὲ ἐπὶ πάθος.

Φεύγω ἐνεσῶς. ἔφευγον παρατατικός. φεύξο-
μαι μέλλων. πέφευγα μέσος παρακείμενος. ἔφυγον
β' ἀόριστος.

Πυνθάνομαι ἐνεσῶς. ἐπυνθανόμην παρατατικός.
πεύσομαι μέλλων. πέπυστα παρακείμενος.

Φαίνω ἐνεσῶς. ἔφαινον παρατατικός. φανῶ
μέλλων. φαίνομαι ἐνεσῶς. ἐφαινόμην παρατατικός.
φανήσομαι καὶ φανῶμαι μέλλων.

Ἄσμενος. ⁸³⁾ κανών. ἦδω τὸ εὐφραίνω. ὁ μέλλων
ἦσω. ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ παθητικὸς ἦσμαι. ἡ με-
τοχή ὁ ἡσμένος, καὶ τροπή τῷ η εἰς α, καθ'
ὑπερβιβασμὸν τῷ τόνε ἀσμενος. διὰ δὲ τὴν τῷ
χρένε συστολήν καὶ ὁ τῷ τόνε ὑπερβιβασμὸς γέ-
γυνε, καὶ ἡ τῷ πνεύματος ἀμειψις. τὸ ὅμοιον δὲ
γίνεται καὶ εἰς τὸ ἐτάμενος καὶ ἐληλάμενος καὶ

82) Ita Codex.

83) Haec usque ad finem recentiore atramento scripta sunt,
etfi ab eadem manu, quae superiora scripsit, videntur
profecta.

Φθάμενος. καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνα ἐτάσμενος, καὶ
 ἐληλασμένος, καὶ ἐφθήμενος ἦσαν. διὰ δὲ τῆ μὲν
 τὴν συστολήν, τῆ Φθάμενος, τῶν δὲ τὴν ἀφαίρε-
 σιν καὶ ὑπερβιβασμὸς τῆ τόνε γέγονε. κανονίζε-
 ται δὲ τὸ μὲν ἐτάμενος ἀπὸ τῆ ἐτάω, ἐτῶ, τὸ
 τιτρώσκω. ἀπὸ δὲ παθητικῆ παρακειμένη τῆ ἐληλα-
 μένος τὸ ἐληλάμενος. ἀπὸ τῆ ἐλάω, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω.
 καὶ φθάω τὸ φθῶ τὸ φθάνω, εἰς παθητικὸν καὶ
 αὐτὸ παρακειμένον. ἔστι γὰρ ἔ μόνον φθάνω, ἀλλὰ
 καὶ φθάω, φθῶ, φθῆμι. ὡς ἰσάω, ἰσῶ, ἴσημι, ἔ
 καὶ ὁ παρατατικός ἐφθην.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΥΝ ΘΕΩ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑ-
 ΒΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΟΛΗΣ
 ΔΙΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ, ΑΛΛΑ ΔΗ
 ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΚΩΝ, ΠΕΡΙΣΠΩΜΕ-
 ΚΗΣ ΦΗΜΙ ΚΑΙ ΟΞΕΙΑΣ.

1. **Τ** * * * * * πρὸ μιᾶς συλλαβῆς ἔχοντα τὸν
 τόνον, ἅπαντα * * * * * Αἴας, Αἰνείας.

2. Ἐτερος κανὼν. Τὰ εἰς *ας* ὀνόματα * * * * *
 μακρὸν ἔχει τὸ *ας*, πλὴν τῶν ἑδαιτέρων κέρας
 κρέας. σὺν τέτοις καὶ γῆρας, καὶ ἕδας, καὶ τὰ
 ὅμοια.

3. Καὶ ἄλλως. Τὰ εἰς *ας* μόνως ἀρσενικὰ μα-
 κροκαταληκτῆσι, πλὴν τῶν μέγας καὶ λάας. αἱ
 δὲ κλητικαὶ τῶν εἰς *ας* μακρὸν ἀρσενικῶν ὀνομάτων
 ἰσοχρονῆσι ταῖς εὐθείαις, ἤγεν μακροκαταληκτῆσι
 καὶ αὐταί, καὶ παρξύνονται, οἶον, ᾧ Αἰνεία, ᾧ
 Ἑρμεία. τὰ εἰς *ας* γὰρ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα
 ἀποβολῇ τῆ *σ* ποιεῖ τὴν κλητικὴν. ἀν δὲ ἡ γενικὴ
 τὴν Φίσει μακρὰν τῆς εὐθείας εἰς Θέσιν μεταποιῇ,
 ὡς τὸ Θόας, Θόαντος, τηλικαῦτα τὸν ἐλάττονα
 χρόνον ἔχει ἢ κλητικὴ, ἤγεν βραχυκαταληκτῆ
 καὶ προπερισπᾶται. ὡς ᾧ * * * καὶ ἐπὶ τῶν ῥημά-
 των, ὁ προφῆτης, ᾧ προφῆτα.

4. Ὅσα ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς εἰσι καὶ καθαρόν ἔχουσι τὸ α, ταῦτα πάντα μακροκαταληκτῶσι καὶ παροξύονται, κοχλίας, Διείας, Ἑρμείας. Φυλάττεσι δὲ τὸν χρόνον καὶ αἰ κλητικῶν

5. Ὡσαύτως καὶ αἰ εἰς ας μετοχῶν μακροκαταληκτῶσι καὶ αὐτὰ καὶ παροξύονται, καὶ ἐπὶ τῆς κλητικῆς τὸν ἴσον Φυλάττεσι χρόνον, ὁ ποιήσας, ὁ νείμας, ὦ πειήσας, ὦ νείμας. λέγει γὰρ ὁ καιὼν, αἰ μετοχῶν καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα τὰς αὐταῖς ἔχουσι ἑρθεῖς καὶ κλητικῶς. τὰ ἑδῆτερα δὲ τέτων, τὸ ποιήσαν, τὸ λαλήσαν, προπερισπῶνται.

6. Τὰ εἰς αζ ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν μακροκαταληκτῶσι καὶ παροξύονται, ὁ θώραξ. ὁ εἰαξ. ἐπὶ δὲ θηλυκῶν βραχυκαταληκτῶσι καὶ προπερισπῶνται, ἡ αὔλαξ, ἡ μείραξ. τύποις ἀπολαμβάνειν αἰ οἰκῶν κλητικῶν. λέγει γὰρ ὁ καιὼν τὰ εἰς διπλὴν λήγοντα τὴν αὐτὴν ἔχει ἑρθεῖν καὶ κλητικὴν. Θώραξ ὀξύνεται, λαίλαψ παροξύεται.

7. Τὰ διὰ τῆ ανος κλινόμενα μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, Παιῶν, Παιῶνες, μασιγῶν, μαστιγῶνες. ὡσαύτως καὶ αἰ λοιπῶν βραχυκατάληκτοι πτώσεις, τῶ Παιῶνι, τὸν Παιῶνα.

8. Τὰ εἰς ες τῶ α παραληγόμενα ἐπ' αὐτῶ τὸν τόνον ἔχοντα, παροξύονται, κάρεσ, βάρδεσ, ἡ πορεία. πράεσ μόνον προπερισπῶνται.

9. Τὰ εἰς ιξ βραχυκατάληκτα ὄντα προπερισπῶνται. Φοῖνιξ. * * * * * σὺν τέτοις καὶ κῆρυξ διὰ τῆ υ ψιλῆ.

10. Τὰ διὰ τῆ ιλος * * * * παροξύονται, Φίλος, σπίλος, κίλος, πῖλος προ * * π * * * ποικί-

λος, ἀργίλος. ἐν τισι δὲ τὸ σπῖλος καὶ πῖλος
* * * *

11. Τὰ διὰ τῆ ἰνος ἅπαντα προπερισπῶνται·
Κωνσταντῖνος * * ἀντῖνος, Πλωτῖνος, δῖνος, ἢ συστρο-
φή. σὺν τέτοις ἐργασίνοσ. * * * * ἀργυροδῖνα προ-
περισπῶνται. πῖνος ὁ ῥύπος παροξύνεται * *

12. Τὰ διὰ τῆ ἰτης ἅπαντα μακρὸν ἔχουσι τὸ
ι, πολίτης, ἐπλίτης, ἔθεν καὶ αἱ εὐθείαι τῶν πλη-
θυστικῶν προπερισπῶνται, οἱ πολῖται, οἱ ὀπλίται,
οἱ ὀδίται, οἱ μεσίται, οἱ θερσίται, καὶ τὰ ὅμοια.
καὶ ἡ χρῆσις τε τῆ θη * *

13. Τὰ διὰ τῆ ιασ παροξύνονται, ἐναντίος, νυμ-
φίος, πλὴν τῆ δίας.

14. Τὰ εἰς εσ μὴ καθαρὸν ἔχοντα τὸ ι παρα-
ληγόμενον αὐτῶ, παροξύνονται, Λίτος κύριον, κρι-
κος, πλὴν τῆ σίτος, ἴσος, μίσος, γρίφος. ἢ συνή-
θεια δὲ ἔξυει τὸ γρίφος.

15. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα εἴτε ἀρσενικά, εἴτε
θηλυκά, μακρὸν ἔχουσι τὸ ι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ
ἐν τῇ γενικῇ, καὶ προπερισπῶνται ἐν τῇ γενικῇ,
καὶ ταῖς λειπαῖς πτώσεσι, τῆ δελφῖνος, οἱ δελφι-
νες, οἱ θῖνες, αἱ ἀκτῖνες. εὖριν, εὖρις μακροκατα-
ληκτῆ, καὶ καινὰ τῶ γένει. διὸ καὶ παροξύνονται.

16. Κύβος, λύγος, Κύρος κύριον, πλὴν τῆ κῦ-
ρος, ἢ ἔξυσία, ὃ καὶ ἐδέτερον ἐστι, μῦθος, θῦμος,
τῦφος. ἢ δὲ συνήθεια ἔξυει τὸ τῦφος.

17. Τὰ διὰ τῆ υνος προπερισπῶνται, θῦνος,
φρινος.

18. Τὰ διὰ τῆ αια θηλυκά, εἰ μὲν ἐξ ἐνό-
ματος γίνονται, ἐκτένεται τὸ α καὶ παροξύνονται,
οἶον δίκη, δικαία, σελήνη, σεληναία, ἀκταία, ἀπεν-
κταία ἀπὸ τῆ εὐχή, περικεφαλαία ἀπὸ τῆ κε-
φαλή, δελαία ἀπὸ τῆ δελός, κεραια ἀπὸ τοῦ

κέρας. σὺν τέτοις καὶ ἐλαία καὶ νεολαία, ἢ πληθίς. εἰ δὲ μὴ ἐξ ὀνομάτων παράγονται, βραχυκαταλητῆσι καὶ προπερισπῶνται, μαῖα, γαῖα, αῖα, γραῖα. καὶ Μαῖα τὸ κύριον. Ἔτερος κανὼν. Καθόλου τὰ διὰ τῆ αἰα δυσύλλαβα προπερισπῶνται. τέτοις ἀκολουθεῖσι καὶ αἱ οἰκῆαι κλητικαί. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, τὰ εἰς α θηλυκὰ τὴν αὐτὴν ἔχει ἐρθὴν καὶ κλητικὴν. παροξυνομένης ἔν τῆς εὐθείας παροξύνεται καὶ ἡ κλητικὴ, προπερισπῶμένης δὲ προπερισπᾶται. ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ μακρὸν ἔχουσι τὸ α ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἰνόμασι, καὶ παροξύνονται. συγγένειαν γὰρ ἔχουσιν αἱ δύο αὐτῶν πτώσεις.

19. Ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ ῥήματος γίνονται, βραχυῶ ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, εἰ μακρῶ παραλήγονται. οἷον ἐσι καὶ τὸ Μῆσα· ἐκ τῆ μῶ γὰρ τὸ ζητῶ καὶ βῆσσα ἐκ τῆ βῶ, καὶ νῆσσα ἐκ τῆ νῶ, καὶ ἦσσα ἐκ τῆ ἦσσῶ, καὶ παῦλα ἐκ τῆ παύῶ, καὶ χλαῖνα ἐκ τῆ χλιαίνῶ, καὶ πᾶνα ἐκ τῆ πεινῶ. σὺν τέτοις καὶ τὰ μετοχικά, ὡς ἀπὸ ῥήματος καὶ αὐτά, δεῦστα, σχῆστα, τετυφύια, πεπσιηκυῖα. σὺν αὐτοῖς σταῖσα, βᾶσα καὶ τὰ ὅμοια προπερισπῶνται. τέτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ πᾶσα.

20. Ἔτερος κανὼν λέγει· τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ εἰ ἔχει τὴν παραλήγουσαν διὰ διχρόνῃ, ἐκτένει αὐτό. διὸ καὶ προπερισπῶνται, πᾶσα, σταῖσα, τλαῖσα, ζευγνῦσα, δεικνῦσα. πρύμνα δὲ καὶ πυράγρα ἐξῆσαν ἔχουσιν ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς διπλῆν λήγοντα, ῥίζα, σχίζα, μύζα.

21. Τὰ εἰς ρα θηλυκὰ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, προπερισπῶνται, σφαῖρα, μαῖρα, στῆρα, μοῖρα. εἰ δὲ μονοφθόγγῳ παραλήγεται, παροξύνεται, Ἡρα, χῆρα, ᾠρα, χῶρα, ὀπῶρα. καὶ τὰ διχρόνῳ πα-

ραλληγόμενα, λύρα, θύρα, σφύρα, πορφύρα. ἔτι παροξύνονται καὶ τὸ ἐρήθρα, δακτυλήθρα.

22. Τὰ τῇ αὐ διφθόγγῳ παραλληγόμενα παροξύνονται, σαύρα, λαύρα, σὺν τέτοις καὶ τὸ Φαίδρα κύριον.

23. Τὰ διὰ τῆ ια θηλυκὰ παροξύνονται, οἷον κοιλία, καρδία. καὶ τὰ διφθόγγῳ παραλληγόμενα θεία, χρεία. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τῆ ευω, πρεσβεύω, πρεσβεΐα, δελεύω, δελεΐα, ἰατρεύω, ἰατρεΐα.

24. Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν διὰ τῆ εια γινόμενα θηλυκὰ περισπῶνται, ταχύς, ταχῆα, βραδύς, βραδεΐα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, τὰ εἰς α θηλυκὰ παρεσχημάτισμένα ἀρσενικῶν τῇ γενικῇ τέταν ἰσοχρονεῖσι. ὄξυς, ὄξεος, ὄξεα; θεός, θεΐς, θεία. ἀξίος, ἀξείς. ἀξεία. τέτοις ἔπεται καὶ τὸ σπεδαΐα, γενναΐα, παντοΐα, ὡς ἀπὸ τῆ σπεδαΐς, γενναΐς, καὶ παντρεΐς.

25. Τὰ εἰς ις διὰ τῆ ι θηλυκὰ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον καὶ μακροῦ παραλληγόμενα προπερισπῶνται, μῆνις, ῥῆσις, καῦσις. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν μῆνιν, τὴν ῥῆσιν, τὴν καῦσιν. λέγει γὰρ ὁ κανὼν πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ν λήγουσα τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ὁμοτονεῖν Φιλεῖ καὶ ὁμοχρονεῖν. καὶ αἱ κλητικαί, ὦ μῆνις, ὦ ῥῆσις.

26. Τὰ εἰς ις διχρόνω παραλληγόμενα παροξύνονται, τάσις, βάσις. πλὴν τῆ λῦσις, ῥῦσις, πρᾶξις, χῦσις. καὶ πρᾶσις. τῆτο δὲ ἡ συνήθεια παροξύνει. εὖρον καὶ τὸ μῦσις παρά τισι προπερισπῶμενον.

27. Ἡ Χίος * ος παροξύνονται. Χίος ὁ ἀνὴρ περισπᾶται.

26) μῦσις) Ita, nisi fallor, codex. Adeo enim evanuerunt litterae, ut vix acerrima oculorum acie cerni queant.

28. Τὰ διὰ τῆ νη θηλυκὰ ἐκτείνουσι τὸ ι, ὑσμίνη, δωτίνη, τὰ κύρια, Στρατωνίη. Βερονίη. αἱ γέν πληθυντικῆς τέτων εὐθείας, ὡς βραχυκατάληκτοι, προπερισπῶνται, αἱ ὑσμίνα, αἱ κλίνα, αἱ ἡρώνα. καὶ τὰ ὁμοία.

29. Τὰ διὰ τῆ ινος γεικὰ, ἀκτίνας. Σαλαμίνοσ, προεγράφησαν ἐν ταῖς ἀρσενικοῖς ἤγαν ἐν τῷ Δελφίνοσ, ἐρμίνος. ταῦτα δὲ περισπῶνται.

30. Τὰ εἰς ις ἐξύτονα διὰ τῆ δος κλινόμενα διτύλλαβα ἄντα καὶ παραληγόμενα τῷ η, μακροκατάληκτά εἰσι καὶ προπερισπῶνται ἐν τῇ γενικῇ. παροξύνονται δὲ ταῦτα· ρανίς, ρανίδος, Βολίς, Βολίδος, αἰγίς, αἰγίδος, ὡς ἀπὸ δοτικῆς τῆς αἰγί. καὶ γὰρ καὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὅσα ἀπὸ δοτικῆς, συστέλλονται, Αἰθίοπι, Αἰθιοπίς, Πέλοπι, Πελοπίς, Πελοπίδος. κακίνα δὲ τὰ τρισύλλαβα, ὧν ἡ παραλήγουσα βραχεῖα, κοινῶσ μὲν καὶ Ἰωνικῶσ ἐκτείνονται, Ἀττικῶσ δὲ συστέλλονται.

31. Τὰ εἰς ις ἐξύτονα καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπὶ γενικῆς ἐκτείνονται, δελφίς, δελφίνος, κρηπίς, κρηπίδος, κρημνίς, κρημνίδος· Ἀττικῶσ δὲ τὸ αἰγίς, αἰγίδος διαφορεῖται. αἱ καθ' ἡμᾶσ δὲ γραμματικοὶ μόνον τὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχοντα φύσει μακράν, ἔπομεν τῆτο, διὰ τὸ ἀτμίδος, βαλβίδος. ἔτω καὶ σὺ τόμισε.

32. Τὰ διὰ τῆ ὑνη δισύλλαβα μακρὸν ἔχουσι τὸ υ. αἱ Φρῦνα λοιπὸν περισπᾶται, καὶ τὰ ὁμοία. τῶν δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὅσα μὲν ἔχει πρὸ τῆ υ τὸ σ, μακρὸν αὐτὸ ἔχει. Βριθεσῦνα, δικαιοσῦνα. εἰ δὲ μή, ἀδιάφορον, αἱ κερῦνα, αἱ ἀμῦνα, αἱ εὐφροσῦνα, παρά τισιν. αἱ ἀμῦνα καὶ αἰσχῦνα περισπῶνται. [καὶ ὁ κανὼν ἡ γενικῆ τῆ ἀρσε-

32) Quae uneis inclusi, in codice punctis supra et infra positis deleri iubentur.

νικῆ τὴν ἰδίαν· παραλήγησαν θῆσαι μακρὰν ἔσαν εἰς φύσει μακρὰν εἰς α τὸ θηλυκὸν ποιῆ.]

33. Αἱ χλαμύδες παροξύνονται. καὶ ὁ κανὼν· τῶν εἰς υς ἔξυτόνων τὰ εἰς ος κλινόμενα βραχὺ ἔχει τὸ υ ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἰσχὺς, ἰσχύος, ἔρινυς, ἔρινυός, ὀσφύς, πληθύος. παροξύνονται. καὶ ὁ κανὼν. τὰ εἰς υς ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον καὶ διὰ καθαρῆ τῆ ος κλινόμενα, ἐπὶ τῆς γενικῆς συστέλλουσιν αἰεὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων, ἐν τε μονοσυλλαβοῖς καὶ ἐν ταῖς ὑπὲρ δύο συλλαβάς. σὺς, σὺός, οἱ σὺες. δρυς, δρυός, οἱ δρυές. ὀσφύες, καὶ τὰ ὅμοια.

34. Βῆμα, μῆμα, δῶμα, καὶ τὰ ὅμοια περισπῶνται. καὶ ὁ κανὼν, πᾶν ἐδέτερον εἰς α λῆγον συστέλλει αὐτό, νᾶμα, κρᾶμα, δρᾶμα. διὸ καὶ προπερισπῶνται. κλίμα, κρέμα παροξύνονται.

35. Τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῶ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται, * ὕμα, πλύμα, πλὴν τῆ κῦμα, θῦμα, Φῦμα.

36. Γῆρας καὶ ἔδας, ἔας, καὶ τὰ ὅμοια προπερισπῶνται. καὶ ὁ κανὼν· τὰ εἰς ας ἐδέτερα συστέλλει τὸ α πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων.

37. Τὰ εἰς αρ ἐδέτερα περισπῶνται, ἦπαρ, ἔθαρ, εἴλαρ, πῖαρ, καὶ τὰ ὅμοια. σὺν τέτοις καὶ εἴθαρ ἐπίρρημα ἀντὶ τῆ εὐθύς. καὶ αἱ μετοχαί, τὸ λαλῆσαν, τὸ πρᾶξαν. τὸ στάν καὶ τὸ ἰσάν ὀξύνονται. κατὰ ἀποκοπὴν γὰρ γίνονται τῶν ἀρσενικῶν, τῆ βάντος, σάντες, καὶ τῶν ὁμοίων. διὸ καὶ τὸν τόνον τῆς γενικῆς ἐφύλαξαν.

33. παροξύνονται) Excidit καί.
ib. συστέλλουσιν αἰεὶ) Excidit τὸ υ.

38. Τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῶ α παραληγόμενα συ-
στέλλει αὐτὸ καὶ παροξύνεται, Φάος, πάθος, βά-
θος, νάπος, χάος, καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τῆ πρᾶ-
γος. τῆτο γὰρ μακρὸν ἔχει τὸ α ἐκ τῆ πρᾶσσω.

39. Τὰ εἰς ος τῶ ι παραληγόμενα παροξύνον-
ται, στίφος, ξίφος, πλὴν τῆ σίνος, πνίγος, νίκος,
κλίτος, μῖσος, σίτος, λίπος, καὶ μῦσος διὰ τῆ υ
ψιλῆ. τὸ ρίγος ἢ συνήθεια παροξύνει, καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι προπερισπῶσι.

40. Πῶυ, μῶλυ, προπερισπᾶται. καὶ ὁ κανών·
τὰ εἰς υ λήγοντα ἐδέτερα συστέλλει αὐτό.

41. Τὰ διὰ τῆ υλον ἐδέτερα προπερισπῶνται,
σκῦλον, φῦλον, τὸ γένος. σῦλον, τὸ κλέμμα, πλὴν
τῆ ζύλον παροξυνομένης, καὶ φύλλον τὸ τῆ δένδρε,
διὰ τὸ θέσει μακρὸν ἔχειν τὸ υ.

42. Τὰ εἰς ος τῶ υ παραληγόμενα προπερι-
σπῶνται. κῦτος, σκῦλος, σκῦτος, φῦκος. ψύχος
δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται.

43. Τὰ ἀπὸ τῆς αι διφθόγῃς δίχρονα, οἶον
τὸ κλαῖον, τὸ κᾶον μακρὰ εἰσι καὶ περισπωμένην
ἐπιδέχονται.

44. Τῶν διὰ τῆ ἀνω τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβαῖς
ὄντα βραχύνεται, μανθάνω, τυγχάνω. ὥστε τὰ
ἐδέτερα τὸ μανθάνειν, τυγχάνειν καὶ τὰ ὅμοια πα-
ροξύνονται. τὸ δὲ ἰκᾶνον καὶ το κιχᾶνον μόνα πα-
ραλόγως μακρὸν ἔχουσι τὸ α, καὶ περισπῶνται. τὸ
φθάνειν καὶ τὰ λοιπὰ δισύλλαβα παροξύνονται.
Φᾶναι δὲ καὶ λιπάναι προπερισπῶνται. λέγει γὰρ
ὁ κανών· εἰ μὲν τοι περισπῶτόό μέλλων, καὶ τὴν
παραλήγησαν αὐτῆ ἐκτένει ὁ ἀόριστος, οἶον Φαί-

να, Φανῶ, ἔφανα, λιπαίνω, λιπανῶ, ἐλίπανα, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα τῶν προπερισπῶνται, Φᾶ-
 ναι, λιπαῖναι, φᾶναι, καὶ τὰ ὅμοια. ὁμοίως καὶ τὸ
 ὑποδραῖναι. Φάναι ἀντὶ τῆς εἰπεῖν παροξύνεται, καὶ
 τὸ ἰσάναι. τὸ σα γὰρ βραχύ ἐστὶ κατὰ τὴν ἀκολο-
 θειαν τῆς τιθέσθαι, διδόναι. ὡς γὰρ ἐκεῖνα βραχεῖ
 παραλήγονται, ἔτω καὶ τὸ ἰσάναι. ἀλλὰ δὴ καὶ
 τὸ ζευγνύσθαι, δεκνύσθαι.

45. Ἐγγέραρα μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν.
 λέγει γὰρ ὁ κανὼν· ὁ ἀόριστος τῆς ἐ συζυγίας
 φύσει μακρᾷ παραλήγουσθαι θέλει, ὥστε τὰ ἀπα-
 ρέμφατα προπερισπῶνται, γεράρα, ἄρα. δῆλον
 δὲ ἐκείθεν· εἰ μὲν τοι περισπᾶτο ὁ μέλλων, καὶ
 τὴν παραλήγουσαν αὐτῆ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. αἶρω
 γὰρ ὁ μέλλων ἀρῶ.

46. Τὸ γελάω, γελάσω, βραχεῖα τὰ δίχρονα.
 διατί; ἢνίκα ἔχει ὁ ἐνεστώς τὸ λ, τότε καὶ ὁ μέλ-
 λων διὰ βραχεῖος τῆς α ἐκφέρεται· γελάω, γελά-
 σω, πελάω, πελάσω. ἐκ τῆς μέλλοντος λοιπὸν καὶ
 ὁ ἀόριστος βραχύνεται, καὶ παροξύνεται ἐν τοῖς
 ἀπαρέμφατοις, ἐγέλασα, γελάσαι, ἐθλάσα, θλά-
 σαι. λέγει γὰρ ὁ κανὼν· καθόλου ὁ ἀόριστος μα-
 κρᾷ παραλήγεται, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς μέλλοντος ἔχει
 τὸ βραχύ, ὡς καὶ τὸ τέλεσω, ἐτέλεσα.

47. Ἄλλοτε κανὼν. Τὰ καθαρειύοντα μακρὰν
 ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, ἐρυθραῖσαι, ἄ-
 σαι, ἔασαι. τὰ δὲ μὴ καθαρειύοντα βραχύ ἔχου-
 σιν αὐτὸ καὶ παροξύνονται, κερᾶσαι, ὀκλάσαι, γη-
 ρᾶσαι. ἀλλ' ἢ συνήθεια καὶ τὰ καθαρειύοντα πα-
 ροξύνει. τὸ αἴται δικαίως προπερισπᾶται, ἐπεὶ ὁ
 ἀόριστος ἦσα. καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ πάντα ἀπαρέμ-
 φατα τῷ οἰκείῳ ἀορίστῳ ἀκολουθεῖσι.

48. Τὰ διὰ τῆς αζω βραχύνεται ἐπὶ μέλλοντος,
 φράζω φράσω, ἐτοιμάζω, ἐτοιμάσω. ὥστε τὰ ἀπα-

ρέμφοτα παρεξύνονται, ἐτοιμάσαι, ἔτασαι, φράσαι, καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τῷ ἀόριστῳ γὰρ παραλήγεσα ἀκολουθεῖ τῇ τῷ μέλλοντος. καὶ ἔδει τὸν τῶν τοιούτων ῥημάτων μέλλοντα βραχεῖα παραλήγεσθαι ἐκ τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, ἔχοντας τὸ σ, ἠτοίμασμα, ἔτασμα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν· βραχεῖας ἔσης τῆς παραληγέσης τῷ μέλλοντος, παραλαμβάνει ὁ παθητικὸς παρακείμενος τὸ σ.

49. Κρίνω, ὁ μέλλον κρινῶ, ὁ ἀόριστος ἐκρίνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφοτον κρήαι, μετὰ περισπωμένης τῷ τόνῳ. οὕτω καὶ τὸ κλῖναι, φθῖναι, σῖναι. καὶ ὁ κανὼν· εἰ μὲν ται περισπῶτο ὁ μέλλον, καὶ τὴν παραλήγεσαν αὐτῷ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. ὡσαύτως περισπῶνται καὶ τὰ προστακτικά, κλῖνον, σῖνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ὀριστικῷ ἐνεσῶτος μακρόν ἐστι τὸ ι. ὡς τὸ κρῖνε, κλῖνε, σῖνε. διὸ καὶ προπερισπῶνται.

50. Φωτίσαι, ἀγιάσαι, ὑβρίσαι παρεξύνονται. βραχεῖα γὰρ ἐν τέτοις ἢ παραλήγεσα τῷ ἀόριστῳ ἀπὸ τῷ μέλλοντος. καὶ δῆλον ἐκ τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ ἔχοντας τὸ σ, ἠτοίμασμα, πεφώτισμα, λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὃν καὶ προεγράψαμεν· βραχεῖας ἔσης τῆς παραληγέμενης τῷ μέλλοντος, προσλαμβάνει ὁ παθητικὸς παρακείμενος τὸ σ. ὥστε καὶ τὸ Φωτίσαι, τὸ ἀγιάσαι παρεξύνονται.

51. Τὰ διὰ τῷ ιω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὄντα συστέλλεσι το ι, κυλίω, ἐσθίω. τὸ κυλίον οὖν καὶ τὸ ἐσθίον καὶ τὰ τοιαῦτα παρεξύνονται, καὶ τὸ κυλίσαι, καὶ τὸ μνήσαι. τίω δὲ δισύλλαβον καὶ μακρόν ἔχει τὸ ι ὄθεν καὶ τὸ τίον καὶ τὸ τίσαι προπερισπῶνται.

52. Τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τῷ ὕζω, βλύσαι, κλύσαι, παρεξύνονται. ὁ ἀόριστος γὰρ ἀπὸ τῷ μέλλοντος ἔχει

τὸ βραχύ. τὸ δὲ τῷ μέλλοντος βραχύ δῆλον ἐκ τῷ παρακειμένῳ, ἔχοντος τὸ σ. κέκλυσμα γάρ. περὶ τῶν τοιούτων προεγράφη.

53. Ὀτρύνω, ἀλγύνω, καὶ τὰ ὅμοια μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον. ὥστε τὸ ὀτρύνον, ἀλγύνον, προπερισπῶνται. ὀτρύνω, ὁ μέλλων ὀτρυνῶ, ὁ ἀόριστος ὠτρυνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὀτρύναι. ὁ καὶ προπερισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· εἰ μὲν τοι περισπᾷτο ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγουσαν αὐτῷ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. ἔτις ἔν καὶ τὸ ἀλγύναι, μελῦσαι, ἔξῦναι. σὺν τέτοις καὶ τὸ δύναι. ἐρύξαι, ἀμύξαι, καὶ τὰ ὅμοια παραξύνονται.

54. Τὰ διὰ τῷ υα ῥήματα, κωλύω, μηνύω, μύω, θύω, λύω, ῥύω, καὶ τὰ ὅμοια, κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἔχεισι καὶ μακρὸν καὶ βραχύ τὸ υ, κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα αἰεὶ μακρὸν, ὥστε τὸ θύσαι, λύσαι, ῥύσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα προπερισπῶνται. ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα, λῦσις, ῥῦσις.

55. Τὰ ἀπὸ κρέσεως δίχρονα ἐκτείνονται, καὶ περισπωμένην ἐπιδέχονται. δίσιος, δίσιος, δρύσιος, δρύσιος.

56. Καθόλα τὰ τρία δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει. αἰέκων, αἰέκων, κρέαα, κρέα. εἰ μὲντοι ἀποκοπὴν ἐκδέχεται τῆς συναλοιφῆς τῷ κρέατα, καὶ κρέατα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. Θέτιι, Θέτι.

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ.

μήτιι, μήτι.

μήτι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνίοχοιο.

ἱερεῦς, ἱερεύς, βότρυνες, βότρυνος, νέκυες, νέκυσ.

56) τῷ κρέαται, καὶ κρέατα) Ita codex. Scribendum erat τῷ κρέατα καὶ κρέατα. Loci Homērici leguntur in Iliad. XVIII. 407. XXIII. 318. Codex ἠνίοχοιο περιγίνεται.

57. Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς εἰς ν λῆγον, ἢ εἰς ρ, ἢ εἰς σ, ἀρσενικόν, ἢ θηλυκόν, ἢ ἑδύτερον, ἀπαρασχημάτιστον, εἰ ἔχει δίχρονον, ἐκτείνει αὐτὸ θέλει, ὡς ἔχει τὸ πᾶς, γραῦς, πρᾶς, κῖς, μῦς, σῦς, δρυς, πῦρ. διὸ τὸ πᾶς σεσημείωται συστέλλον τὸι. τὸ δὲ σταῖδα λίμνην ἢ κλάδα χρυσεῖκαρπον.

58. Πᾶν εἰς αν λῆγον ὄνομα ἀρσενικόν ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει· Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

59. Πᾶν εἰς ας ἀρσενικόν βαρύτονον ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη, εἴτε μετοχή, Αἴας, Δρύας, Θίας, λέξας, ποιήτας, γραΐφας. διὸ σημεῖόμεθα ποιητικόν τὸ λᾶας.

60. Τὰ εἰς ας ῥῥύτινα δισύλλαβα ἄτα διὰ τῆ δος κλιόμενα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀρκάς, Φυγιάς, ἑθιάς, πολυδειράς.

61. Τὰ εἰς ᾶς περισπώμενα ἀναγκαίως ἔχει τὸ α μακρὸν. ἀλλᾶς, ἡρᾶς, βρᾶς, πελεκᾶς, φλασκᾶς.

62. Τὰ εἰς ας λήγοντα ἑδύτερα καὶ βαρύνετα καὶ συστέλλει τὸ α. κρέας, τέρας, δέπας, κέρας.

63. Τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐκτείνει τὸ α καὶ συστέλλει. ὅσα μὲν ἐν δισύλλαβα ἄτα ἔχει πρὸ τέλους μὴ φύσει μακρᾶν, ἀλλ' ἦται βραχεῖαν ἢ θέσει μακρᾶν, ἀδιάθετον ἔχει τὸ δίχρονον. κ'ραξ, Φύλαξ, ἀναξ, βόαξ, νεαξ, ἔμφαξ, Φέταξ. εἰ δὲ ἢ μὲν πρὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη, ἢ δὲ τελευταίῳ συστέλλεται, τὸ γένος θηλυκόν ἑρᾶται πίδαξ, λεί-

57. πρᾶς) Ita codex Mox syllabae καρπον cum interpunctione incipiunt ultimam paginae lineam, cuius reliqua pars vacua est.

61. ἡρᾶς, — (φλασκᾶς) Ita codex, nisi quod in prior e vocabulo incertum, utrum asper an lenis spiritus fit.

μαξ, βώλαξ. μεῖραξ, τὸ μεῖράκιον ἐπὶ Θηλυκοῦ
 τεθειμένον, εὖ ἂν ἔχει. ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρ-
 σενικῶ γένει τὴν σύνταξιν ποιῶνται· ἀλλ' εἰκὸς καὶ
 αὐτὰς Θηλυκῆ προσηγορία σκώπτειν τὰς πασχη-
 τιῶντας. ὅσα μὲντοι ἔχει πρὸ τέλες φύσει μακρὰν,
 ἀρσενικὰ ἄντα, καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον,
 ὡς ἔχει τὸ Φάλαγξ, θώραξ, οἶαξ, λούταξ, βώ-
 μαξ, γάδαξ. σημειώμεθα τὸ κῦαξ, καὶ σῦλαξ,
 ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, καὶ συ-
 στέλλοντα τὸ α. σαύσαξ. Φασι δὲ τῆτο λύειν
 τὸ ὄσπριον. καὶ καύαξ διαφορέμενον. τῆτο γὰρ
 ποτὲ μὲν ἐκτείνει τὸ α, ποτὲ δὲ συστέλλει αὐτό.
 ἔστι δὲ ὄρνεον. τὰ μὲντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτεί-
 νει τὸ α μὴ ὄντα σύνθετα. ἰέραξ, ἐπιδαύραξ, ἰρ-
 θίαξ, θορυμέλαξ. τὰ δὲ σύνθετα βαρύνεται καὶ
 τὸν τῶν ἀπλῶν χρόνον φυλάσσει. ἀχαροφαίαξ,
 Ἰππώναξ, ἀρχαιάναξ, ἐριβώλαξ, πολυπίδαξ. ἐπιρ-
 ρήματα δὲ τὰ σύνθετα συστέλλει τὸ α, διαμπάξ,
 βλεφαρροσπάξ. τὰ μὲντοι μονοσύλλαβα Θηλυκὰ
 ὄντα θέλει συστέλλειν τὸ α, ζάξ. ἔτως ὁ κύων πα-
 ρὰ Πέρσαις. κλάγξ, πλάγξ, γλάγξ, δράξ. ἡ δὲ
 ράξ ἐκτείνεται. τὰ δὲ ἐκτείνοντα τὸ α ἀρσενικὰ
 ἔσι, κλάξ, κράξ, πτάξ. τὸ δὲ Πράξ ἰσορεῖται μὲν
 ἐκτείνεσθαι, ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν
 οἱ Πράκτες.

64. Τα μὲντοι εἰς ἰξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ
 ι, ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τῆ ι, σίξ, φρίξ, θρίξ.
 τὸ μὲντοι ἰξ καὶ φῖξ ἐκτείνονται. τὰ μὲντοι εἰς ἰξ
 λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα μὲν συστέλλει
 τὸ ι. ἐπὶ μὲντοι γενικῆς πῆ μὲν φυλάσσει τὸ ι συν-
 εσταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει, καὶ Φασι τήρησίν τινα

63. πασχητιῶντας) In margine: ἦται τὰς Θηλυδαίας, τὰς
 πάσχοντας τὰ τῶν ἐξώριον.

λάταξ) Scribendum πλάταξ.

ἔσται τοιαύτην, ὡς τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρὰν ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτενόμενον τὸ ι. Φοίνιξ, βέμβριξ, μίνιγξ, τέττιξ, σκάνδιξ, χοίριξ, πέριξ. Πτολέμειος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν, ὡς τῆς πέριδος καὶ χοίρικος γενικῆς ἡ μέση συστέλλεται, πεισθεὶς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ, καὶ τοῖς ἔτω χηρησάμενοις ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον. ἀλλ' ἔστιν αὐτὰ καὶ ἐκτεταμένα πολλάκις εὔρειν. τὸ μόντοι Θεήικος συστέλλει τὸ ι, ἔχον διαλλαγὴν. λέγεται γὰρ καὶ Θεραϊκὸς καὶ Θεηϊκός, καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θεηκός. τὸ δὲ ἦλιξ συνεξῆλθε τοῖς ἔχουσι τὸ λ πρὸ τῷ ι, χάλικος, ἔλικος, κύλικος. τὸ σύμμιγος συνθετὸν ἔστι.

65. Τὰ εἰς υξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ υ, καὶ φυλάσσει μὲν τὸ υ συνεσταλμένον, ἐπίτε τὸ χ ἢ τὸ γ ἐπὶ τῆς γενικῆς ἔχει, στάιχος, ἄνυχος, ἔρτυχος, ὄλυχος, δίζυχος, φάρυγγος. τὸ δὲ κόκκυγος, καὶ συστέλλεται καὶ ἐκτείνουσι. εἰ μόντοι διὰ τῷ κ ἢ κλῆσις ὑπάρχει. πῆ μὲν φυλάσσει τὸ υ συνεσταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει. εὐρυκος γὰρ συνεσταλμένον, ἀμβυκος, βέβρυκος, κάλυκος, σάνυκος, ἔβυκος. ἐκτεταμένον δὲ ἐπὶ τῷ κήρυκος. τὰ μόντοι εἰς υξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἦτοι σύνθετα ἢ καὶ ἀπλά, πρόδηλον ἔχει τὸν χεῖρον, ὡς ἐν τῇ κλίσει παραδέδοται.

66. Τὰ εἰς ιψ μονοσύλλαβα ἐκτείνεται. ὁμοίως καὶ ἐπὶ γενικῆς. διὸ ἡ λιβὴς γενικῇ μακρὰν ἔχει τὸ ι. τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλεται. θύλασι δὲ τὰ παιδοτρύβης ἐκτείνουσι, πλαιώμενοι ἐκ τῷ ταραχιλόχω ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας.

E e 2

66. ἐκ τῷ ταραχιλόχω ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας) Ita codex. Scriptura videtur: ἐκ τῷ παρ' Ἀρχιλόχω, ἄνδρας εἰς ἀμφίτριβας. Ἀμφίτριβαν habent Heilychius et Phavorinus.

67. Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν Φαμέν συστέλλειν τὸ α. λαίλαψ. ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλαβαῖς τὸ δρᾶψ ἐκτείνεται, κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει. καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνους. ἢ δὲ γραψ καὶ φῶψ θηλυκῶ γένει συστέλλεται.

68. Τὰ διὰ τῆ ἀνω ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς βαρυνόμενα συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. λανθάνω, λαμβάνω. τὸ μέντοι ἰκάνω καὶ κικάνω παραλόγως μακρὸν ἔχουσι τὸ α.

69. Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, συνεσταλμένον ἔχει αὐτό. λίπτω, ἴπτω, χρίπτω. διὸ σημειώμεθα καὶ τὸ πίπτω καὶ εἴπτω.

70. Τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας δισύλλαβα καθαρεύοντος τῆ ν, εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ ν, ἐκτείνει αὐτό. ὡς ἔχει τὸ φρονός, θῦνος, τρῦνος, καὶ βαρυνόμενον τὸ κῦνος. τὸ μέντοι πλυνός ἔχ' ἔτως ἔχει.

71. Τὰ εἰς ος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς, εἰ παραλήγοιτο τῶ υ, πῆ μὲν συστέλλει αὐτό, ἐπ' αὐτὸ σ προηγῆται αὐτῆ, ὡς ἔχει τὸ δεσπίσυνος, πίσυνος, θάρσυνος. τὸ δὲ μόσυνος ἐκτεταμένον ἀπὸ γενικῆς ἐπὶ γενόμενον. αἱ δὲ γενικαὶ διὰ τῆ νος ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς ἀρχουσαι εἰ παραλήγοιτο τῶ υ, ἐκτεταμένω παραλήγονται. Φόρκυνος, πόλτυνος. αἱ μέντοι εὐθείαι αὐτῶν συστέλλουσι τὸ υ. τὰ μέντοι διὰ τῆ νος ἐπ' εὐθείας μὴ ἔχοντα τὸ * πρὸ τῆ υ ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς ὄντα ἐκτείνειν θέλει τὴν πρὸ τέλους κίνδυνος, εὐθύνος, πάχυνος, λαίγυνος. διὸ καὶ τὸ βόθυνος ἀναλόγως Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι. καὶ ὁξύνεται τὰ τριαῦτα, ὡς Μαριαίνδυνός, Βιδύνός. τὸ ἄγυνος

67. φῶψ) Codex φῶξ.

68. βαρυνόμενα) Codex βαρυνόμενοι.

71. παραλήγοιτο) Codex παραλήγοντο.

ἢ ἀνδρόγυνος ἔμάχεται. σύνθετα γὰρ ἔστι. καὶ δέ-
χεται τὸν τῷ ἀπλῶ χρέον, λέγω δὴ τῷ γυνή, ὅπερ
καὶ αὐτὸ συνίσταται κατὰ χρέον. τὰ γὰρ εἰς ν
καθαριεύοντα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ,
ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς ἔχει τὸ βύνη, μύνη,
Φρύνη, ὑπεσαλμένε δηλονότι τῷ γυνή. προσέθηκε δὲ
δισύλλαβα, ἐπεὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν διὰ μὲν τῷ
συνή ἔϊτα αἰ συτέλλει τὸ υ, βριδισύνη, ὑποδημοσύ-
νη. εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ σ πρὸ τῷ υ, ἀδιάφρατον ἔχει τὸν
χρέον. δελφύνη γὰρ καὶ χελύνη ἐκτεταμένως, κορύνη
δὲ καὶ ταμύνη συνεσταλμένως.

72. Πᾶν εἰς α λήγον ἠλυκὸν ἔνομα ἔχον πρὸ
τῷ α ἔν τι τῶν διπλῶν, ἢ τὸ σ, ἢ τὸ ν, μὴ κατὰ
πάθος ἢ διάλεκτον, ἔχει τὸ α συνεσταλμένον, χά-
λαζα, ἀμαξα, ἀμφίσβαινα, Λάκαινα, χαρῖσσαι,
Μῆσα. τὸ δὲ Ἀθινᾶ, καὶ ἰωνᾶ, καὶ δανᾶ, καὶ ἕτα
τοιαῦτα, ἔστι κατὰ πάθος.

73. Τὰ εἰς ρα λήγοντα ἠλυκᾶ καθαρὰ, εἰ
παραλήγοιτο τῷ υ, ἀμοιβαῖον ποιεῖ τὸν χρέον. εἰ
γὰρ ἐκτείνει τὸ υ, τὸ α συτέλλεται, καὶ παροξυ-
νέται, ὡς ἔχει τὸ Κέρκυρα, ἔλκυρα. εἰ δὲ συ-
στέλλει τὸ υ, τὸ α ἐκτείνεται, καὶ παροξύνεται τὰ
ἠλυκᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ἔντα, οἷον παρφύρα.
τὸ ἔν κόλκυρα κατ' ἀμφοτέρω τὰ δίχρονα ἐκταθὲν
σημειῶδες. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ δισυλλάβων. πύρα
ἐκτείνει τὸ α, συτέλλει δὲ τὸ υ. τὸ τε λύρα καὶ
θύρα βαρυνόμενον. τὸ δὲ σφῦρα ἐκτεῖνον τὸ υ συ-
στέλλει τὸ α.

74. Τὰ εἰς ρα λήγοντα μετ' ἐπιπληκῆς συμ-
φάνου ἐκτείνει τὸ α. τὸ πίτρα, κλυμβήθρα, Ἡλέ-
κτρα, καλύπτρα. σημειῶδες ἔν τὸ Γάναγγρα, καὶ
σκολόπειδρα.

75. Τὰ εἰς α λήγοντα ὁπότ' ἔχει πρὸ τῷ α δι-
πλὲν σύμφωνον, πάντως συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει.

χάλαρα, γάζα, μύξα, αἰύξα, Φύξα, σχίξα, βί-
 ξα, ἔθεν σημειῶδες τὸ μάξα, ἐκτεῖνον πρὸ τῆ δι-
 πλῆ τὸ α.

76. Τὰ παράνομα διὰ τῆ αἰα παραληγόμενα
 ἐκτεταυρόν ἔχει τὸ α, σεληναία ἀμαξία, ἀναγ-
 καίν, ἀρχαία. ὅθεν ἔχρησεν καὶ τὸ γαῖα ἐκτεῖνοσθαι.
 χωρὶς εἰ μὴ ἡ πλάτης τῶν συλλαβῶν ἐπί τῃ συνε-
 σταλμένον ἔχει τὸ α. τριαῦτα γὰρ καὶ τὰ ἄλλα.

77. Τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον
 ὅπ' τ' εἶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶς, τῆ ἀπὸ τέλους ἔχεις
 φύσει μακροὶν Μήξα, Θάλασα, Πηλοπέσια, εὔνοια,
 εὐχρησα. ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἔχοντων τὴν
 τρισυλλαβίαν διὰ τὰ τριαῦτα. ποιήτρια. ὀρχήτρια.
 παραλόγως ἔν ὁ πρὸ τέλους χρένος τῆ πίτνια, Ὀμ-
 πνια. Πλύμια, λάμνια.

78. Ὅσα ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι ὑπὲρ δύο συλλαβῶς
 ὄντα, καὶ καθαρῶσθον ἔχει τὸ α, εἰ ἐν συστολῇ
 αὐτ' ἔχει. ἀλλ' ἐν ἐκτάσει, κακία, Φιλία, σιοπία,
 ἔσχατία. τῶν ἐν πίτνια. καὶ Ὀμπνια, καὶ τῶν
 τριῶν καὶ ἡ πρὸ τέλους ἡλαττωται, καὶ ἡ ἐπὶ τέ-
 λους.

79. Πᾶν εὐδύτερον εἰς α λήγον ἐνὶ τ' συνεσταλ-
 μένον ἔχει τὸ α, βῆμα, αἶμα, ποιήμα, νήμα. τὸ
 τρίτον κάρτα ἐκτενόμενον ἐξ ἀποκοπῆς ἐστὶ γενόμενον
 τῆ * * *.

80. Τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν
 ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α. μάμαρ, δάμαρ,
 ἔαρ, θῖμαρ, Φρέμαρ, γέμαρ. Ἀττικὸς δὲ Φασιν ἐκτε-
 νειν τὸ στέμαρ καὶ τὸ Φρέμαρ.

81. Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ εἴτ' ἐπ' ὀνομάτων
 εἴτ' ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν

79. τῆ * * *) Spatium in codice vacuum.

80. θένμαρ, Φρέμαρ, γέμαρ) Codex Θαῖμαρ, Φρέμαρ, γέμαρ.

εἰς δίχρονον λήγσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, πτᾶσα, Φῦσα, δῦσα, τῖσα, κῖσα, κνῖσα. ἐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολήν Πίνδαρος. εἰ μὲντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἢ πρὸ τέλους συλλαβῆ, τὸ δίχρονον συστέλλεται· θάλασσα, ἀνασσα, πῖσσα, νύσσα, λύσσα.

82. Πᾶν εἰς α λῆγον ἐδέτερον, τὸν χρόνον ἔχει τῷ α τῷ κατὰ γενικήν τῷ ἀρσενικῷ, τάλανος, τάλαν, μέλανος, μέλαν, σάντος, σάν, βάντος, βάν. ἐπεὶ ἔν παντός Φαμὲν κατὰ συσολήν, καὶ τὸ πᾶν κατὰ συσολήν ὠφέλιμον λέγειν. ἢ μὲντοι παρ' ἡμῖν ἔκτασις τῷ α καὶ παρ' Ἀττικοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἀφορμὴν ἔχει τῷ περισπᾶν τὸν τόνον. ὅτε μὲντοι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγεται, τότε ἔξει τὸ α συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν, τὸ δὲ ἅπαν εὐρηται παρ' Ἀθηναίους ἐκτεῖνον τὸ α.

83. Τὰ εἰς αν λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικῶν, ὅποτε μία συλλαβὴ τῷ ἀρσενικῷ πλεονάζει, συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, ταχύς, ταχῆα, Κρής, Κρηῖσα, τάλας, τάλαινα, Κίλιξ, Κίλισσα, ἱερεύς, ἱερεία. Ἀττικοὶ δὲ ἐκτεταμένον ἱερείαν ἀποφαίνονται.

84. Τὰ εἰς es λήγοντα ὅποτε ἔχει θηλυκὰ εἰς α λήγοντα, ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α. Ῥόδιος, Ῥοδία, Κνίδιος, Κνιδία.

85. Αἱ εἰς os λήγσαι μετοχαὶ ἀρσενικαὶ ἦτοι βραχυκατάληκτοὶ εἰσιν, ὡς τυπτόμενος, λεγόμενος, ἢ μακροκατάληκτοὶ, ὡς πεπειθώς, διδές, βιές. εἰ δὲ εἰς δίχρονον λήγσιν, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι, στάς, βάς, ζευγνύς, δύς, Φύς.

86. Πᾶν εἰς on λῆγον συγκριτικόν, εἰ ἔχει δίχρονον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, πάσων, μάσων, βράσων, γλύσων.

σσημύονται τὸ θάσσων, καὶ ἐλάσσων, ἐκτείναντα τὸ δίχρονον.

87. Τὰ εἰς ὦν λήγοντα καθαρὰ συγκριτικά ὅπτε παραλήγονται τῷ ι, ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγονται καλλίων, βελτίων, ἡδίων, γλυκίων, κακίων.

88. Πᾶσα εἰς α λήγουσα αἰτιατικὴ ἀπαθὴς συστέλλεται θείει· Ἀλκμᾶνα, ποιμένα, Ἀχιλλέα, βασιλέα. Ἀττικοὶ μῆντοι ἐκτείνουσι τὸ α ἀπὸ τῶν εἰς εὐς, Ἀτρεά λέγοντες καὶ ἰερέα. πρόσκειται ἀπαθές, διὰ τὸ χοᾶ, καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Στεிரαιᾶ.

89. Τὰ διὰ τῆ αριον ὑπκοριστικά παρὰ ταῖς παλαιαῖς Ἑλλήσι συστέλλει τὸ α. ἰππάριον, Φελάριον. ἢ μῆντοι συλήθηα ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτε πικρὰ ἐπίσταται διὰ τῆ αριον ἐκτεταμένα, σεδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον.

90. Τὰ διὰ τῆ ινη παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μονογενῆ Φιλῆ ἐκτείνειν τὸ ι. μητίνη, ἰατρίνη, θριδακίη, ἠρωίη, ὠκεανίη. χωρὶς τῆ εἰλαπίη καὶ τῆ μολυβδίη. ἔστι δὲ καὶ ἄνομα πύλεως. ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἔφην, διὰ τὴ σατίνη ἔστι δὲ εἰς ἄρματος καὶ τὸ Ἀσίνη ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως καὶ τὸ μυρσίνη ἐκ ἐκείνου ἀποφανόμενος, ὡς τὰ τρισύλλαβα αἰὲ συστέλλει τὸ ι πικρὰ γάρ ἐσι τὰ ἐκτείνοντα τῆτο, ὡς ἔχει τὸ δωτίνη, ὕσμη, ποτίνη.

91. Τὰ εἰς ιος λήγοντα δισύλλαβα ὀξυτονα καθαρῶς ἔχοντα τὸ ν, εἰ ἔχοιεν ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ α, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι, δαίος, ὀξήος τρανός, μαίος. τῆτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς συστέλλεται

92. Πᾶν δίχρονον ἔχον διπλὴν ἀμετάβολον ἐπιφερόμενον, συστέλλεσθαι θέλει. Πραξιῖδα, Τελεσιῖδα, ἄμιος, Κέρμια, Θυϊνας, ἄλλος, πυρξός. παραλόγως ἐν ἐκτέταται τὸ μᾶλλον.

93. Τὰ διὰ δύο σσ παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν βαρύτερα, ἔτ' ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους, συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει. ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἐλίσσω, ἀφύσσω. δηλονότι καὶ τὸ δάσσω ὀφείλει τὸ α συστελλόμενον ἔχειν.

94. Τὰ διὰ τῆ αζω δισύλλαβα συτέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Διολικῶν, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω, ἀντὶ τῆ ἐπιτάσσω. ἔστωσαν παραδείγματα τῆ κανόνος ταῦτα· στάζω, φράζω, βάζω. παραλόγον ἄρα τὸ κράζω. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ἔχει πάλιν συεσταλμένον τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ ἔχοι πρὸ τῆ α τὸ ι, διὰ τὸ ματαίζω, σφαδαιζω. ἔστωσαν παραδείγματα τῆ κανόνος ταῦτα· σκιάζω, ἐξοσιάζω, ἐνθουσιάζω, ἐκκλησιάζω, αγραζω. τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τί,

ᾧδ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων.

τετέστιν, ἐν ἀγραῖ διατρίβειν, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῆ ἐτέρου, λέγῳ δὴ τῆ ὠνεῖσθαι.

95. Τὰ εἰς ζε λέγοντα ἐπιρῥήματα, ὁπότ' ἔχει πρὸ τῆ τέλους τὸ α, συεσταλμένον αὐτὸ ἔχει. Ἀθήναζε, Θύραζε, Θήβαζε, ἔραζε. τὸ μέντοι χαμαῖζε ἐκτείνει τὸ α καὶ περισπάται.

96. Τὸ α ἔχων ἐν δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει, φιλεῖ συστελλεσθαι. ἄζων,

92. τὸ μᾶλλον) Codex τὸ μέλλον.

94. ἔστωσαν παραδείγματα τῆ κανόνος ταῦτα· στάζω) Codex ἔστωσαν παρὰ τῆ κανόνος ταῦτα· στάζω.

ἄξις, ἀξίνη, ἀψίς, ἀψμα, ἀψυχος, ἀψευδής· τὸ κρᾶζον ἐτεταμένον ἔχει τὸ α. διὸ ἔφην μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει.

97. Τὸ α πρὸ τῆ ζ ἐν ὀνόματι συστέλλεται. γαζα, χάλαζα, μαζός. σεσημειωμένου τῆ μάζα, καὶ ἀλαζών, καὶ ἀμαζών.

98. Τὰ εἰς νος λήγοντα δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, εἴ ἔχει πρὸ τέλους ἐν τι τῶν διχρήμων, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, καπνός, θαλπνός, ἀρνός, ἀμνός. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν· ἀλαπαδνός, ἀκιδνός, ὀλοφουδνός· τὸ μέντοι ψρυφνός οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ υ.

99. Τὰ διὰ τῆ ιμος παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι. νήμιμος, ὠφέλιμος, ἔμβριμος. τὸ μέντοι ἄτιμος, ἐκτείνουσι τὸ ι, συνδέτον ἔστι. οὕτως ἀξιῖσι καὶ τὸ βέλιμος ἐκτείνειν κατὰ τὴν β' συλλαβὴν, συνδέτε ὑπάρχοντος τῆ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆ μέγας λιμός.

100. Τὰ διὰ τῆ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὀξυνόμενα κατὰ καιρὸν ἢ χρόνον παραλαμβανόμενα, συστέλλει τὸ ι, ἔαρνός, χειμερνός. παρὰ μέντοι τῶ ποιητῇ κατὰ ἔκτασιν ἀναγιγνώσκωμεν τῆτο, ἐπιζητῆτος τῆ μέτρει· ὡς δ' ὅτ' ὀπωρνός βορέης, καὶ πάλιν, ἀστέρει ὀπωρῆω ἀλίγκιος.

101. Τὰ εἰς μα δισύλλαβα τᾶ υ παραλήγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, ρύμα, τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα.

102. Τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἦτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει, πάντως ἔχει τὴν πρὸ τέλους μακρυνομένην. εἰ δὲ ἢ πρὸ τέλους εἴη βραχέα, καὶ ἢ ἀπὸ τέλους, βλαβερός, φανε-

ρός, ῥυπαρός, ἐχυρός, καπυρός, ἱερός. τὸ γὰρ ἐκ-
 τῆνον τὶ ποιητικόν ἐστι. Κρατερός, τὸ γὰρ καρτε-
 ρός ὑπέρθεσιν ἔχει. τὰ μέντοι ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους
 μακράν, ποιητός, ἀλγυρός, πινυγρός, αἰθιρός. ἔθεν
 εἰ τὸ ἀλμυρὸν ἔχει τὴν γ' ἀπὸ τέλους μακράν, ὑγιῶς
 ἔξ· καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν. ἀναλογιώτερον ἔν οἱ
 Ἄττικοὶ ἐκτείνοντες αὐτὸ ποιῶσι. παρὰ μέντοι τῷ
 ποιητῇ κατὰ συστολήν ἀέγιωμεν, ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 ἀντιπίπτει τὸ πενθερός μακράν ἔχον τὴν γ' ἀπὸ
 τέλους καὶ βραχεῖαν τὴν πρὸ τέλους. ἀλλ' ἔν γε εἰ-
 ρητῇ πενθερός διὰ τῆ η, ὡς περ ἐπὶ ἱματίῃς μέλα-
 νος. ἰδὲ γὰρ ποιηρός, τυχηρός.

103. Ὁ α τῆς στερήσεως συστέλλεσθαι θέλει,
 ἀκκατος, ἀσεμνος, ἀφίλος. τῆ γὰρ ἀθάνατος, ἀκά-
 ματος ἔξτείναν τὸ α διὰ τὰς ἐπαλλήλους τέσσαρας
 βραχείας, αἵτινες ἀνευθετοὶ εἰσιν ἐν ἡρωικῷ μέτρῳ.

104. Πᾶν ἐδέτερον εἰς ος λῆγεν δισύλλαβον, ἔχον
 πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ἵπποτε
 μὴ κατὰ διάλεκτον εἶη. ἄχος, δάος, Φάος, χάος,
 σάκος, βάρος, πάθος, κράτος, θεάσος. ἔθεν τὸ

104. ἐν Κρίσῃ) Codex ἐγκλίσει. Eadem Brunkius in Lexico
 Sophocleo v. Φάρος ex Herodiano MS περὶ διχοτόμων et
 Dracone Stratonicensi περὶ μέτρων sic Scripta affert: ἔθεν
 καὶ τὸ Φάρος συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλῆ ἐν Κρί-
 σει σατυρικῇ, καὶ Φάρα τῷδ', ὡς ἐμοί, καλύπτομαι καὶ ἐν
 Τηρῶ, σπεύδεται αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ Φάρα. ἀναλογιώτε-
 ρόν ἐσι τῆ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλα-
 μινίαις· ἐμοὶ γένοιτο Φᾶρος ἴσον κραυῆ. Aeschylus versus
 Porsonus ad Orestem Euripidis v. 9. corruptum putat, quia
 ἴσος primam apud Atticos brevem habeat. Fortasse οἶον
 scripsit poeta, si coniecturae locus in tam brevi fragmen-
 to. Sed quod ἰσόθεος apud eundem poetam, ut obser-
 vat Porsonus, prima longa est, id non eo fit, quod ι an-
 ceps sit, sed quod eam syllabam duae breves sequuntur.
 Quare producitur epicorum poetarum exemplo, ut alia
 apud tragicos manifesto primam natura brevem habentia,
 veluti ἀθάνατος, ἀπαράμυθος.

Φάρος συττέλλει τὸ α, ὡς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ,

καὶ δὴ Φάροι τὰδ' ὦ ἐμῷ καλύπτομαι.
ἐν δὲ ποικίλῳ Φάροι.

ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ ἐκτείνεν τὸ α, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις,

ἐμὶ γένοιτο Φάρος ἴσον ἔραυῶ.

τὸ προῖχος παρὰ τὸ πρήσσω καὶ πράσσω γινόμενον, συνεκτεινόμενον ἔσχε τῷ ῥήματι τὸ α. πρόσκειται μὴ κατὰ διάλεκτον εἶη, διὰ τὸ μη, μαῖκος.

105. Τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα ἀξύτενα, ὅπῃτ' ἔχει πρὸ τέλους δίχρονον, ἢ ἐκτεινόμενον αὐτὸ ἔχει δὲ ἑαυτῷ, ἢ διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενον. καὶ τὰ μὲν διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενα ταῦτά ἐστι μαλός, θαλλός. τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν τοιαῦτα, ψιλός, χιλός, δαλός, βαλός. Ἔτις ὁ βαθμὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. ἐχρῆν ἔν καὶ τὸ καλός ἢ βελήθεσθαι συμφώνῳ, ἢ αὐτέθεν ἐκτείνεσθαι. ὑγιῆς ἔν ἢ ἐπέκτασις παρὰ τῷ ποιητῇ.

106. Τὰ εἰς ι λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει Φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβαστιλεύκασι, τετύφασι, γεγρόφασι, γεγρόκασιν. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τέτων συστολήν ποιῶνται, ὡς παρὰ Ξενοφάνει,

ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὀμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες.

106. Corripit tertiam pluralis perfecti falso, ut alia multa, tradit. Prior Xenophanis versus, nisi νεμάθησαν ἅπαντες scribendum, non dubito quin certe ex iis, quae sequebantur, emendari posset. In altero scribendum, ὅπῃτε δὴ θνητοῖσι πεφῆκασ' ἀσσομάσθαι. Tertius videtur Homeri esse ex Odysseae VII. 114. ubi nunc: ἔνθα δὲ δένδρα μακρὰ πεφῆκα τηλεδύοντα.

καὶ πάλιν,

ὅποταν δὴ θνητοῖσι πεφίηασιν εἰσοράασθαι.

καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ. τριῖτον καὶ τό,

ἀμφὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι,

καὶ ἕτερα πλεῖστα.

107. Τὸ ἐκτεινόμενον α ἐπὶ πληθυντικῆς αἰτιατικῆς οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι. ναύτας, Σκύθας.

108. Τὰ διὰ τῆ αρας ὀξύτονα συστέλλει τὸ α, μαδαρές, χαλαρές, ῥυπαρές. καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶ τριαῦτα. καὶ ἔν καὶ τὸ ἀνιαρές συστέλλει τὸ α, δηλονότι τὸ νομιζόμενον Ἰωνικόν. ἀνιρὸς γὰρ πρίτερον ἦν, καὶ τροπὴν δεξάμενον Ἰωνικὴν, ἐγένετο ἀνιαρές.

109. Τὸ α πρὸ τῆ β αἰεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γεγόμενον ἐκ τῆ η εἰς α, ὡς ἔχει ἠβήσομεν, ἀβάσομεν, ἀνηβος, ἀναβος. ἔσω ἔν μαρτυρία τῆ συνεσθλημένη α βλάβος, βλάβη, Ἀβυδος, στράβος, ἄβιος, Λάβδακος, βράβδος. ἔ μάχεται τὸ ἀβάλε, ἐκτεῖνον τὸ α. δύο γὰρ μέρη λόγῳ εἰσί.

110. Τὸ α ἐπιφερομένου τῆ μ συστέλλεσθαι θέλει κατ' ἀρχὴν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπὴν γεγόμενα, ὡς ἐπὶ τῆ ἡμέρα ἀμέρα. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τῆ κανόνος ταῦτα, ἀμύσσω, ἀμάξα, ἀμνός, ἀμιλλα, ἀμάρα, ἀμύμων. σημειόμεθα τὸ ἀμῶ ἤμα ἐκτεινόμενον, καὶ τὸ ἀμητος παρ' αὐτὸ γινόμενον.

111. Τὸ α ἐπιφερομένου τῆ σ, ᾧ ὑποτέτακται ἄφωνον, συστέλλεσθαι θέλει. ἄσθμα, ἄσπισ, ἄστν,

Ἄσκηπίς, ἀστιάλλω, ἀσβίλη, ἀσικός. ἔτως ἄρα
ἐφείλει καὶ τὸ ἀσκήσας καὶ ἀσκηθεῖς.

112. Ἡ ἀρ συλλαβὴ ἀρχουσα καὶ ἀσυναλείπτος
ἔσσι ἐπιφερομένη τῶν ἀφῶων ἐνός, πλὴν τῆ δ, συ-
στέλλεσθαι θέλει. ἀ, χω, ἀργίς, ἀργινός. τὸ ἀργος
τό ἐκτενόμενον ἐκ τῆ ἀεργίς ἐς συναλημιμένον.
τὸ δὲ δ ἐφυλαξάμην, ἐπεὶ τὸ μὲν ἀρδὸς συστέλλε-
ται, τὸ δὲ ἀρδω ἐκτείνεται.

τὸν νῦν ἐνάρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.

καὶ τὸ ἀρδην ἐκτείνουσι.

113. Τὸ ι πρὸ τῆ τ κατ' ἀρχὴν συστέλλεσθαι
θέλει. ἴτυς, ἴταλός, ἱππάλιον, ἱτρίον, ἱτέα. τὸ
δὲ ἱτέα ἐκτέταται ποιητικῶς, ὡς περ καὶ τὸ ἴτων.
τὸ δὲ ἴτυμονεύς ἐκτέταται, ὀφείλον συστέλλεσθαι.

114. Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἐπιφερομένων δύο συμ-
φῶνων καὶ μὴ κατὰ κλίσιν, συστέλλεσθαι θέλει.
ἴσχω, ἴσῶ, ἱκρίον, ἱκτινος, Ἰσμαρος, ἴφθιμος. ἐφυ-
λαξάμην δὲ κλίσιν, διὰ τὸ ἴσθανον καὶ τὸ ἴσιον.

115. Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν β' συλλαβὴν ἀρχο-
μένην ἀπὸ τῆ ν μὴ κατὰ κλίσιν ζηματικῆ, ἐκτενεσθαι
Φιλεῖ. ἴνώ, Ἰναχος. ἰόν· ἀντιπίπτει τὸ ἴνα, εἴτε
ἐπίρρημα εἴη εἴτε σύνδεσμος. πρὸς ἑθνηκὰ δὲ μὴ ἐν
κλίσει ζηματικῇ διὰ τὸ ἴνα. καὶ ἔξαι ἀπαρέμφοτα.

116. Τὰ εἰς ω λήγοντα καθαρὸν βαρύτερα ζή-
ματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχοντα, καὶ παρα-
ληγόμενα τῶ ι μό ω, ἐκτεταμῖνα αὐτῶ παραλήγε-
ται, χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη κατ' ἑλλειψιν τῆ ζ,
κυλίω, ἀλίω, μνήω, δηρίω, κνήω, ἰδίω. τὸ δὲ ἐσθίω
συστέλλει τὸ ι. ἐφυλαξάμην δὲ τὰ σύνθετα διὰ τὸ
ἀτίω, τὴν τε ἑλλειψιν τῆ ζ, διὰ τὸ μασίω. τὸ δὲ

διδοίω ε̄ ρητόν. τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμῶ.

πολλά δ' ἀνεκῆκίεν ἄλμη.

117. Τὸ ῑ ἐπιφερομένε εἶνός συμφώνε ἀπλῶ, ὅπερ ἔχει ὑποτασσόμενον τὸ ῑ, Φιλῆ̄ ἐκτείνεσθαι. ὑπεσταλμένων τῶν κατὰ κλίσιν. ἴβις, ἴβικος, ἴθυσ, ἴρις, Ἴλιον, ἰνίον. ἴφιν, Ἴτυμονεύς. τὸ δὲ ἴτυς συστέλλει τὸ ῑ. τὸ δὲ ἴθι κλίσει ῥηματικῇ.

118. Τὰ εἰς ῑ λήγοντα βαρύτερα αἰεὶ συστέλλει τὸ ῑ, εἰ μὲν σύνθετα ὑπάρχει ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ, κόνις, δῆρις, μάντις, ἔρχις, ὄφισ, λάτρις, ὄρις. Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτε Φησὶν Ἀττικῶς ἐκτείνειν. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ, διὰ τὸ κηκίς, εὐκνήμις, ψηφίς, μελαψηφίς. καὶ ὅσα ἐστὶ τῶν ταῦτα. τὰ μὲντοι ὀξείτερα θηλυκὰ εἰς ις λήγοντα, εἰ ἢ πρὸ τέλους εἴτε μακρὰ εἴη εἴτε βραχεῖα, συστέλλει τὸ ῑ. βολίς, ξανίς, αἰγίς, Δωρίς. ἐκτείνεται δὲ τὸ ῑ καὶ μάλιστα ἐπὶ δυσλλάβων, εἰ ἢ πρὸ τέλους μακρὰ ὑπῆρχεν, ἥτοι φύσει, ἢ θέσει. κηκίς, κηλίς, νηστίς, κρηνίς, ψηφίς, σφραγίς, ἀψίς, βαλίς, φαρκίς. τὸ μὲντοι καρίς καὶ ῥίπις ἢ μὲν κοινῇ συνήθεια ἐκτείνει, ἢ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει. δυσύλλαβα δὲ παρεθέμην, ἐπεὶ ὄραται τρισύλλαβα βραχεῖα παραληγόμενα, ἃ κατὰ μὲν τὴν συνήθη χρῆσιν καὶ τῶν Ἰώνων ἐκτείνεσι τὸ ῑ, κατὰ δὲ Ἀττικῶς συστέλλοντα, πλοκαμίς, κεραμίς, βλεφαρίς, ξαφανίς. τὸ δὲ ἀγαθίς αἰεὶ συστέλλόμενον ἐστὶ. καὶ πάντως δὲ τὰ καθαριεύοντα συστέλλεται Ἰθησίς, δμωίς, ἠρωίς, Μινωίς.

119. Τὰ εἰς ρος λήγοντα καθαρὸν δυσύλλαβα καὶ ἀρσενικὰ, καὶ θηλυκὰ, τῶ ᾱ παραληγόμενα μὴ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον, συστέλλόμενον ἔχει τὸ

α, λάρος, γάρος, σκάρος, Σάρος ὁ ποταμὸς, Πάρρος νῆσος, Κάρρος ἢ πόλις τὸ τοίνυν βάρος καὶ βάρρος παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρῆσιν σημειώθη, τὰ τε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα. παρὰ * * * πολλοῖς ὄντα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι, μὴ ἄντα Δωρικά, μήτε σίνθετα. ἐπίτασιν ἔν ἔχει τὸ ἄγχαρος καὶ κίσσαρος. τὸ δὲ Φλύαρος ὀφείλει συστέλλεσθαι.

120. Τὰ εἰς μ καθαρὸν δυσύλλαβα, ἔχοντα τὸ υ, ὀξύνεσθαι θέλει καὶ ἐκτείνεσθαι. χυμός, θυμός, δρυμός, ῥυμός. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει, καὶ προπαροξύνει καὶ συστέλλει τὸ υ, εἰ μὴ σύνθετα ὑπάρχει. ἔρυμος, ὄλυμος, δίδυμος, ἔτυμος, ὁ ἀληθής. τὸ δὲ πρὸ θυμος καὶ μεγάλθυμος καὶ ὀξύθυμος ἀσυνθέτως ἔσχε τὸ υ

121. Τὰ εἰς ας λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενα καὶ ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει ταύτη μοι δεκτὴ καὶ τὸ ἴασος τὸ α συστέλλει τῷ χαρακτῆρι πεπθέν. ἐπὶ γὰρ προπαροξυτόνων τῶν ἔχόντων τὸ ὀϊράται καὶ ἡ συστολή καὶ ἡ ἐκτασις, ὡς ἐν τῷ τάγματος καὶ ἔμπνασος. ἀλλὰ καὶ κέρατος καὶ ἔρασος.

122. Τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιβῆματα εἰ γένετο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημοῦτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιβῆμάτων, συστέλλειν θέλει το ι, Ἰαστί, Λιβιστί, Φρυγιστί, Δωριστί, μεγαλωστί, δημιοστί, ἱερωστί, νεωστί. τὸ μὲν τι ἀπνευστί καὶ ἀνώιστί παρὰ τὸ ἀπνευστος, καὶ ἀνώιστος, τὰ δὲ ἀπὸ πτωτικῶν, ἔτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονιστί, ἀναμωστί, πανθοιστί, ἀκρηιστί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται.

119. ῥάρρος) Sic codex cum spiritu assero.

120. ἐκτείνεσθαι) Codex ἐκτέταν. In fine scribere debebat ἔσχε τὸ υ μικρόν.

121. προπαροξυτόνων) Sic in margine; in textu ὀξυτόνων.

Νέσως δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν.

123. Τὰ εἰς ες ἐπιρρέηματα * * *

124. Αἱ διὰ τῆ ι μόνε ἐπεκτάσεις ἐν οἰωδήποτε μέρει λόγῳ ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ ι, ᾠδί, ἐνθαδί, νυτί, δευρί. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐκεινοσί, ἐτσισί.

125. Πᾶν εἰς ζω λήγον ῥήμα ἔχον πρὸ τέλους τὸ ι, συνεσταλιμένον αὐτὸ ἔχει. οἰκίζω, κιθαρίζω, πλεμίζω, ἐλπίζω, σκελίζω. τὸ μέντοι δανείζω διὰ διφθόγγῃς γράφεται. ἢ μέντοι δι' ἐκτεταμένῃς τῆ ι.

Περὶ μονοσύλλαβων.

126. Πᾶν μονοσύλλαβον ὄνομα ἑδύτερον περισπᾶται, οἶον πᾶν, πῦρ, κῆρ, ἦρ, κρῖ, σκῶρ, ᾠς, Φῶς, σαῖς. καὶ αἱ κλητικαὶ τέτων. τῆς γὰρ εὐθείας τῆ παραληγέσθι ἀκολουθεῖ καὶ ἡ κλητικὴ περισπᾶται καὶ τὰ μονοσύλλαβα τῶν σοιχείων ὀνόματα. μῦ, νῦ, ξῦ, πῖ, ῥῶ, ταῦ, καὶ τὰ λοιπά. ἐν δὲ τοῖς ἀρσενικοῖς περισπᾶται τὸ χᾶς, Θραῖξ, καὶ τὸ βῶξ. ἐν τῆ Θραῖξ γὰρ Θραῖξ, καὶ ἐκ τῆ βῶξ βῶξ.

127. Ἀπὸ τῶν εἰς ας ληγόντων ἀρσενικῶν περισπᾶται τὸ λαῖς, παῖς, Φθαῖς. τὸ μέντοι δυσύλλαβον ἑδείς καὶ μηδεῖς ὀξύνεται. περισπῶνται καὶ πάντα τὰ διὰ τῆ υς ψιλῆ μονοσύλλαβα, μῦς, σῦς, ὕς. αἱ δὲ πλόγισσι τέταν βραχὺ ἔχουσι τὸ υ καὶ παροξύνονται, σῦες, μῦες καὶ τὰ λοιπά. τὰ θηλυκὰ δὲ περισπῶνται ταῦτα, μνά, γῆ, γράυς, Κῶς ἢ νῆσος, βῶς τὸ σκετάριον κατὰ μεταβολὴν

123. Spatium in fine lineae vacuum decem ferme syllabarum.

127. Φθαῖς) Excidit ῥς, quod et sequentia, et sectio 129. docent.

τῆ βῆς, δὲ δὲ ἢ δωρεά, καὶ κλείς, καὶ αἰξ ὀξύ-
 νονται. Πάν κῆριον, Φθῆς, Ζεύς, ῥήξ, μῆν, χῆν,
 σῆς, κτεῖς, θῶψ, Τρώς, καὶ Φῶς, ὁ ἀνήρ, ὀξύνο-
 ται. καὶ τὰ μετοχικά, στάς, βῆς, στάν, βῆν.

128. Τὰ εἰς ας κατ' ἀποβολὴν τῆ σ κλινόμε-
 να ἢ διὰ τῆ ντ περισπῶνται, οἷον βορᾶς, βορᾶ,
 Θωμᾶς, Θωμᾶ, ἀλλᾶς, ἀλλάντος. πλὴν τῆ ἰμάς,
 ἰμάντος, καὶ ἀνδριάς, ἀνδριάντος. καὶ αἱ μετοχαί
 ἰτάς, ἰτάντος, ἰβάς, ἰβάντος. ὅσα δὲ εἰς κατὰ ἀ-
 ποβολὴν τῆ σ εἰδὲ διὰ τῆ ντ κλίνονται, ὀξύνονται,
 ἐθάς, ἐθάδος, Φυγάς, Φυγάδος, καὶ τὰ θηλυκά,
 λαμπᾶς, τριάς. καὶ τὰ εἰς ἀν ὑπὲρ μίαν συλλα-
 βὴν ὀξύνονται καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ ἐπὶ τῆς
 κλητικῆς. ὁ Ἀλκμᾶν, ὁ παιᾶν. αἱ δὲ γενικαὶ τέ-
 των περισπῶνται, τῆ Ἀλκμᾶνος, τῆ παιᾶνος.

129. Τὰ εἰς εἰς διφθογγιζόμενα ἅπαντα ὀξύ-
 νονται, εἰδῆς, μηδεῖς, καθεῖς. καὶ αἱ μετοχαί, ὁ
 τυφθεῖς, ὁ ποιηθεῖς, πλὴν τῆ ὁ εἰς μονσυλλάβη.
 καὶ προεῖπομεν.

130. Τὰ εἰς εὐς ἅπαντα ὀξύνονται, βασιλεύς,
 Πηλεύς. αἱ κλητικαὶ δὲ ἀπεβιάλλουσι τὸ σ καὶ πε-
 ρισπῶνται. τὸ Σοφοκλῆς δὲ, Ἡρακλῆς, Τιμοκλῆς
 συναρῶνται ἐκ τῆ Σοφοκλέης καὶ τῶν ὁμοίων.

131. Περισπῶνται καὶ ὅσα εἰς εἰ ἔχουσι τὴν γε-
 νικὴν, Ἑρμῆς, Ἑρμῆ, Ἀπελλῆς, Ἀπελλῆ. τὰ δὲ
 παρ' αὐτὸ ὀξύνονται εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά,
 ψευδῆς, ψευδέος, ἀληθῆς, ἀληθείος. προβολῆς, προ-
 βολῆτος, καὶ τὰ ὅμοια.

132. Τὰ εἰς ες ἀπλᾶ ἅπαντα περισπῶνται,
 χῆς, νῆς, ῥῆς, ἀπλῆς, διπλῆς, πολλαπλῆς.

133. Τὰ εἰς υς εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, ὀξύ-
 νονται, ταχῆς, βραδύς, ἰχθύς, χλαμύς. τὸ μὲν-
 ται ὅφους εὐρον παρὰ τοῖς παλαιοῖς περισπώμενον.
 ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ὀξυτε.

134. Τὰ εἰς ὧν ἀρσενικά, εἰ μὲν διὰ τῆς ντ κλίνονται, περισπῶνται, Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, Χαίρεφῶν, Χαίρεφῶντος, ὅτε ἀπὸ συναϊρέτων ταῦτα. εἰ δὲ ἐτέρως κλίνονται, ὀξύνονται. Τυφῶν, Τυφῶνος, ἡγεμών, ἡγεμόνος, πλὴν τῆς Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος. συναϊρεῖται γὰρ ἐκ τῆς Ποσειδάων. περισπῶνται καὶ αἱ συναϊρέμεναι μετοχαί, ὁ ποιῶν, ὁ βοῶν, καὶ οἱ δεῦτεροι μέλλοντες τῶν βαρυτόνων, ὁ τυπῶν, ὁ λιβῶν.

135. Τὰ εἰς ὧς ὀξύνονται, ἰδρώς, λαγῶς, ἀγνώς, ὁ ἀγνωστῆς. τὸ μέντοι ταῶς καὶ τυφῶς παρὰ τοῖς παλαιῶσι περισπῶμενα εὖρον, ἃ καὶ δικατάληκτά εἰσι. καὶ ὁ ταῶν γὰρ καὶ ὁ τυφῶν. ἀλλὰ καὶ τὸ λαγῶς περισπῶμενον εὖρον. σὺ δὲ κατὰ τὴν συνήθειαν ὀξυνε. ὀξύνονται καὶ αἱ μετοχαί, ὁ τετυφῶς, ὁ πεποιηκῶς, ὁ ἐσῶς. εἰ γὰρ καὶ συναϊρεῖται ἐκ τῆς ἐσῶς, ἀλλ' ἐκ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας. διὸ πάλιν ὀξυνε κατὰ τὸν κανόνα.

136. Οὐδὲν θηλυκὸν ἢ ἐδέτερον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν περισπᾶται ἀσυναϊρετον ὄν, ἀλλὰ τὰ περισπασθέντα ἐκ συναϊρέτων περιεσπᾶσθησαν. ὡς τὸ ἢ ἀργυρέα, ἢ ἀργυρεᾶ, καὶ ἢ χρυσέα, ἢ χρυσῆ, ἢ φακῆ, ἢ συκῆ, ἢ ἀμυγδαλῆ, ἢ γαλῆ, ἢ παρδαλῆ, ἢ κυνῆ, ἢ γῆ. ταιῶτον ἐστὶ καὶ τὸ Ἀθηνᾶ, μνά, καὶ ἐπὶ τῶν ἐδέτερων, κανέον, κανέν, ἀργυρέον, ἀργυρεῖν. καὶ αἱ μετοχαί τὸ ποιῆν, τὸ βοῶν. τὰ δὲ μὴ ἀπὸ συναϊρέτων πάντα ὀξύνονται. ἢ λαμπάς, ἢ Λητώ, τὸ ζευγνύν, τὸ δεικνύν, τὸ βιβάν. τὸ δὲ πᾶν, ἀπολογίαν ἔχει τὸ θέλειν περισπᾶσθαι, ὡς τὸ ἀρσενικὸν καὶ ἕσα θηλυκὰ ἢ ἐδέτερα ἀπὸ ἀρσενικῶν ληγόντων εἰς ες περισπῶνται, ἢ ἀπλῆ, τὸ ἀπλῆν, ὅτι καὶ ἀπλῆς. ἢ τριπλῆ, τὸ τριπλῆν, ὅτι καὶ τριπλῆς. καὶ τὰ τριαῦτα.

Περὶ τῶν ἔθνικῶν ὀνομάτων.

137. Τὰ ἔθνικὰ καὶ Ἑβραϊκὰ ὀνόματα μονόκλιτά εἰσι καὶ ὀξύνονται ἐπὶ πασῶν πτώσεων. εἶον ὁ Σαμφών, τοῦ Σαμφών, ἡ Μαριάμ, τῆς Μαριάμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν.

Περὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς.

138. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ, τῷ καλῷ, τῷ καλῶ, τῷ ἀληθῆς, τῷ ἀληθεῖ, τῆς λαμπρᾶς, τῆς λαμπρᾶ. σσημείωται ἐν ἀντωνυμίαις ἢ ἐμοὶ καὶ σοὶ δοτικῆ. καὶ τὰ Ἄττικὰ τῷ νεῶ, τῷ λεῶ. τὸν τόνον γὰρ τῆς κοινῆς εὐθείας φυλάττεσιν Ἄττικοὶ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν.

139. Αἱ ἀπὸ τῶν εἰς α βαρυτόνων εὐθείᾳ γενικῆ καὶ παροξύνονται, δικαία, δικαίας, μαία, μαίας. πλὴν τῷ μία, μιᾶς.

Περὶ δοτικῶν ὅσαι λήγουσιν εἰς ι.

140. Πᾶσα δοτικὴ εἰς ι λήγουσα καὶ ἐπὶ τέλει ἔχουσα τὸν τόνον ὀξύνεται. τῷ βεσί, τῷ ποδί, τοῖς βεσί, τοῖς ποσί, πλὴν τῆς ἡμῖν ἀντωνυμίας. εἰάν δὲ ἐν τῇ παραληγέσῃ ἔχη τὸν τόνον μακρᾶ ἔση, προσπερισπᾶται, εἶον τῷ ἦρι, τῷ ἦϊ, τῷ ἰδρῶτι, τοῖς ἰδρῶτι, τοῖς πᾶσι, τοῖς στάσι. αἱ δὲ εἰς α λήγουσαι δοτικῆ μακρὸν αὐτὸ ἔχουσι καὶ παροξύνονται, τῷ λάα, τῇ μαία, τῇ γραία, τῇ εὐθεία, τῇ βραχεία. τούτων καὶ αἱ γενικῆ παροξύνονται, ὡς προεγράφη. ὡσαύτως ἡ γενικὴ μετὰ τῇ δοτικῇ περισπᾶται ἐπ' ἐκείνων, τῆς γραίας, τῇ γραίᾳ, τῆς μακρᾶς, τῇ μακρᾶ. μακροκατάληκτα γὰρ ἐστί τὰ τριαῦτα.

140. παροξύνεται, τῷ λάα) Codex προσπαροξύνεται.

141. Πᾶσα αἰτιατικὴ ἐνικὴ εἰς α λήγεται βρα-
 χύ, αὐτὸ ἔχει καὶ περισπᾶται, εἰάν προ μιᾶς ἔχη
 τὸν τόνον καὶ μακρᾶ παραλήγηται. τὸν ἰδρωῖτα,
 τὸν πτωκα, τὸν μῆνα, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐπὶ δὲ
 τῶν λοιπῶν αἰ εἰς αὶ λήγεται εὐθεῖα τῶν πληθυν-
 τικῶν ἐκτείνουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν, καὶ παροξύ-
 νουσιν αὐτάς, οἱ Χρῦσαι, τὲς Χρύσας, αἱ Μῆσαι,
 τὰς Μῆσας. αἱ δὲ εἰς εσ συστέλλουσι καὶ περισπᾶ-
 σιν, οἶον οἱ μῆνες, τὲς μῆνας, οἱ σωλῆνες, τὲς σω-
 λῆνας.

142. Πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ν λήγεται τῇ ἰδίᾳ εὐ-
 θεῖα ὁμοτονεῖν θέλει καὶ ὁμοχρονεῖν, ὁ βῆς, τὸν
 βῆν, ὁ Ἑρμῆς, τὸν Ἑρμῆν, ὁ Βερρῆας, τὸν Βερρῆαν.
 σημείωσαι τὸν ἰχθυὸν παρὰ Πινδάρῳ βραχυνόμενον
 καὶ ὀξύνομενον, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις περισπῶμενον.
 καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν προ μιᾶς συλλαβῆς ἐχόντων τὸν
 τόνον, ὁ Αἰνεῖας, τὸν Αἰνεῖαν, ἡ Μοῦσα, τὴν Μῆ-
 σαν, ἡ μαῖα, τὴν μαῖαν, ἡ εὐθεῖα, τὴν εὐθεῖαν.
 ἡ δικαία, τὴν δικαίαν. καὶ ἀπλῶς τῇ ἰδίᾳ εὐθεῖα
 ὁμοτονεῖ ἢ αἰτιατικῇ, ὅτι καὶ ὁμοχρονεῖ. ποῖαι δὲ
 τῶν εὐθειῶν ἔχουσι τὸ α μακρὸν, καὶ ποῖαι βρα-
 χύ, μάθουσι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν κατὰ λεπτόν.

143. Αἱ συναϊρέμενα αἰτιατικᾷ ἐξ ἀνάγκης πε-
 ρισπῶνται, καὶ αἱ εὐθεῖαι ὀξύνονται, ὁ ἀληθής,
 τὸν ἀληθέα καὶ ἀληθῆ, ὁ ψευδής, τὸν ψευδέα καὶ
 ψευδῆ. ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ αἱ εὐθεῖαι καὶ
 αἱ αἰτιατικᾷ περισπῶνται, οἱ ἀληθεῖς, τὲς ἀληθεῖς,
 τὰ ἀληθῆ. αἱ εἰς ω ἀρσενικᾷ αἰτιατικᾷ ἐξ ἀπο-
 κοπῆς γίνονται καὶ περισπῶνται. τὸν ἰδρῶ γὰρ ἐκ
 τῆ ἰδρωῖτα λεγόμενον, τὸν Περσεῖδῶ, ἐκ τῆ Περσε-
 δῶνα, καὶ ἑδῆτερον τὸ δῶ ἐκ τῆ δῶμα. περισπῶ-
 μεν καὶ τὰς τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων αἰτιατικᾷς,
 τὴν ἠόα, τὴν ἠῶ, τὴν αἰδῶα, τὴν αἰδῶ. ἠὼς γὰρ
 καὶ αἰδῶς εἰσὶν αἱ εὐθεῖαι. τὴν μίντσι Σαπφῶ καὶ
 τὴν Λητώ καὶ τὴν Ἐρατώ, καὶ τὰ ὅμοια καὶ συν-

ηρημένα ὄσιν, ὀξύνονται, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα πτώσις ὁμοφωνήσασα τῇ ἐτέρᾳ πτώσει καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸν χρόνον. Σαίπῳ γὰρ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἡ εὐθεία, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. τὸν εὐκλεᾶ, τὸν εὐφυᾶ, τὸν ἐνδεᾶ Ἀττικά εἰσι καὶ περισπῶνται, κατὰ τροπὴν τῆ α εἰς η γινόμενα.

144. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ τέλει ἔχουσα τὸν τόνον τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ὁμοιοῦναι, ὁ σοφός, ὦ σοφέ, ὁ Ξενοφῶν, ὦ Ξενοφῶν, ὁ Βορρέας, ὦ Βορρέᾳ. παρὰ τὸν κανόνα τῆτον περισπῶνται τὸ αἰδέϊ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ ὅμοια.

145. Πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ὡς τὸ ὁ πλόος, ὦ πλόε, ἡ Μῆσα, ὦ Μῆσα, καὶ πάλιν, ὁ Χρύσης, ὦ Χρῦση, ὁ Αἰεΐας, ὦ Αἰεΐα. πολλὰκις δὲ εἰς μακρὸν ληγέσης τῆς εὐθείας ἡ κλητικὴ βραχυκαταληκτεῖ, ὅταν δηλονότι τὴν ἐπὶ τῆς ἰδίας εὐθείας φύσει μακρὰν ἡ γενικὴ εἰς θέσιν μεταποιῇ, οἷον Αἴας, Αἴαντος. τὸ ν γὰρ καὶ τὸ τ ἐκτείνει τὸ α. ἡ κλητικὴ λοιπόν, ὦ Αἴαν, βραχυκαταληκτεῖ καὶ περισπᾶται. καὶ ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐλάττονα χρόνον ἔχει ἡ κλητικὴ, ὁ προφῆτης, ὦ προφῆτα, ὁ θύτης, ὦ θῦτα. διὸ καὶ περισπᾶται.

146. Οὐδέποτε μείζονα χρόνον τῆς εὐθείας ἔχει ἡ κλητικὴ, ὡς εἶναι αὐτὴν μακροκατάληκτον, τῆς εὐθείας ἑσῆς βραχυκαταλήκτε.

Περὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν δυνικῶν.

147. Τὰ εἰς α λήγοντα δυνικά ἀπὸ μὲν ὀξυτόνων ὀξύνονται ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς, ὁ αἰχμητής, τῷ αἰχμητά, ὁ ὀλιγοσός, τῷ ὀλιγοσά. ἀπὸ δὲ περισπωμένων εὐθειῶν περισπῶνται, ὁ Ἑρμῆς, τῷ Ἑρμᾶ, ὁ Ἀπελλῆς, τῷ Ἀπελλᾶ, ὦ Ἀπελλᾶ.

148. Τα εἰς ω λήγοντα δυϊκὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον ὀξύνονται ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν καὶ ἑδαιτέρων, τῷ σοφῷ, τῷ καλῷ. τὰ δὲ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, καὶ εἰς α λήγοντα, οἷον τῷ Ἀνεία, τῷ Ἑρμεία, μακρὸν ἔχεισι τὸ α, καὶ παροξύνονται ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἐνικῶν.

Περὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τῶν δυϊκῶν.

149. Αὕτη εἰς οιν ἢ εἰς αιν λήγουσα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται, τῶν σοφοῖν, τοῖν καλοῖν, τῶν τιμαῖν, τῶν Σαπφοῖν. καὶ πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται. τοῖν Χρῦσαιν δὲ καὶ Μῆσαιν παροξύνονται.

Περὶ τῶν εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὅσαι ἐπὶ τέλους ἔχεισι τὸν τόνον.

150. Ἐπὶ τέλους ἔχουσαι τὸν τόνον αἱ εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν ἢ εἰς ι ἢ εἰς αι λήγουσαι, καὶ αἱ τέτων αἰτιατικῆ καὶ κλητικῆ τὸν τόνον τῆς εὐθείας τῶν ἐνικῶν φυλάττεισιν ἐπὶ τε ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ ἑδαιτέρων, οἷον ὁ σοφός, οἱ σοφοί, τὸς σοφός, ὦ σοφοί. ὁ χρυσοῦς, οἱ χρυσοί, τὸς χρυσοῦς, ὦ χρυσοί. ὁ Ἑρμῆς, οἱ Ἑρμαῖ, ὦ Ἑρμαῖ.

151. Αἱ εἰς εις ἀπὸ συναϊρέτων περισπῶνται, Πηλεῖς, βασιλεῖς.

152. Αἱ εἰς αι ἢ εἰς οι λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν καὶ ἐν τῇ παραληγέσει ἔχουσαι τὸν τόνον, ἔση μακρᾶ, περισπῶνται, οἱ χρῦσαι. οἱ δὲλοι, οἱ Μῆσαι. ἢ αι γὰρ καὶ ἢ οι διφθογγως ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ βραχέων λογίζονται.

153. Αἱ εἰς ας λήγουσαι αἰτιατικῆ, καὶ πρὸ μιᾶς ἔχουσαι τὸν τόνον, ἂν μὲν ἢ εὐθεῖα τέτων εἰς

αι λήγη, μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ παροξύνονται,
οἱ Αἰνεῖαι, τὰς Αἰνεῖας. αἱ Μῆσαι, τὰς Μῆσας.
εἰ δὲ εἰς εσ ἡ εὐθεῖα λήγει, βραχὺ τὸ α ἔχει καὶ
προπερισπᾶται

154. Μακρᾶς ἔσης τῆς παραληγέσης, τῆς δὲ
ληγέσης βραχείας, ἡ λέξις προπερισπᾶται, οἱ μῆ-
νες, τὰς μῆνας, αἱ δαῖτες, τὰς δαΐτας.

Περὶ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἐδετέρων.

155. Τὰ πληθυντικὰ τῶν ἐδετέρων εἰς α λή-
γοντα, καὶ ἐν τῇ παραληγέσει ἔχοντα τὸν τόνον,
ἔση μακρᾶ, προπερισπῶνται. τὰ εὐθεῖα, τὰ δὲ
λα. βραχὺ γὰρ ἔχουσι τὸ α.

156. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάλη-
κτες ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται.
προεγράφη καὶ ἐν ταῖς ἀρσενικοῖς. αἱ μὲν εἰς α
λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν περισπῶσι τὰς
γενικὰς, εἰ Χρῦσαι, τῶν Χρυσῶν, αἱ Μῆσαι, τῶν
Μεσῶν. αἱ δὲ εἰς εσ ἐκέτι, ἀλλὰ παροξύνουσι, πλὴν
εἰ μὴ μονοσύλλαβὴν ἔσι τὸ ὄνομα, ὁ μὲν, εἰ μῆνες,
τῶν μηνῶν, ἡ δαῖς, αἱ δαῖτες, τῶν δαιτῶν.

157. Αἱ εἰς ι δοτικᾷ πληθυντικᾷ ὀξύνονται,
Βροσί, Τρωσί, πλὴν τῆς ἡμῖν ἀνωνομίας.

158. Πᾶν ῥῆμα μακροκατέληκτον ἐπὶ τῆς μα-
κρᾶς ἔχον τὸν τόνον περισπᾶται, ποιῶ, ποιῆς,
βοῶ, βοᾶς. τὰ προστακτικά, ποῖ, ποῖς, ποιῖ.
ποιῖν, βοᾶν, τὰ ἀπαρέμφατα. περισπᾶται καὶ
τὸ ἔχρην. χρῆ δὲ ἀντὶ τῆς ἐνδέχεται, καὶ φῆς, ἀν-
τὶ τῆς λέγεις, καὶν καὶ μακροκατέληκτα ὦσι, ὀξύ-
νονται. ποιῆσθαι, βοᾶσθαι, ποιῆσαι, λαλήσαι. τὰ
Ἄττικα παροξύνονται, οἶδας, ᾤφας. οἱ παρακεί-
μενοι προπερισπῶνται. ἦσα ἀντὶ τῆς ἔλεξα, ὡσα
ἀντὶ τῆς ἐδίωξα καὶ τὰ ὅμοια.

159. Πᾶσα μετοχή ἀπὸ συναϊρέτων ἔσσα περισπᾶται, ὁ ποιῶν, τὸ ποιῆν, τὸ βραῶν. αἱ δὲ μὴ ἀπὸ συναϊρέσεως εἰς ὠ λήγεται, καὶν ἐπὶ τέλος ἔχουσι τὸν τόνον, ἔτω διαστέλλονται· ὧν αἱ γενικαὶ φύσει μακρᾷ παραλήγονται, τέτων αἱ εὐθείαι περισπῶνται, τῆ τυπῆντος, ὁ τυπῶν, τῆ σπερῆντος, ὁ σπερῶν, τῆ τεκιῆντος, ὁ τεκνῶν. μέλλοντες γὰρ εἰσι β'. ἂν δὲ ἐν τῇ παραληγῆσθαι τῆς γενικῆς τὸ ὀ μετα τῆ ντ, θέσει δηλονότι μακρὸν, ὀξύνονται, τῆ λαβῆντος, ὁ λαβῶν, τῆ δραμόντος, ὁ δραμών, τῆ ἀμαρτῶντος, ὁ ἀμαρτῶν. ἀόριστοι γὰρ εἰσι β'.

160. Αἱ εἰς ας μετοχαὶ ὀξύνονται, ὁ ἰσᾶς, ὁ ἀναβάς, καὶ τὰ ἐδέτερα, τὸ ἰσᾶν, τὸ ἀναβάν. αἱ δὲ γενικαὶ παραξύνονται, τῆ ἰσᾶντος, τῆ ἀναβάντος. διὸ καὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττωσι.

161. Τὰ θηλυκὰ προπερισπῶνται, ἡ ἰσᾶσα, ἡ ἀναβάσα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν ἡ γενικὴ τῆ ἀρσενικῆ τρέπεσα τὸ τ εἰς α καὶ τὴν παραληγῆσαν εἰς φύσει μακρᾷ τὸ θηλυκὸν ποιεῖ. τῆ ἰσᾶντος, ἡ ἰσᾶσα, ὡς καὶ τῆ τυπῆντος, ἡ τυπῆσα. ὁ ποιήσας, ὁ λαλήσας, μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ παραξύνονται. τὸ ποιῆσαν δὲ καὶ τὸ λαλήσαν βραχυκαταληκτῆσι καὶ προπερισπῶνται. ὁ τυφθεῖς, ὁ ποιηθεῖς ὀξύνονται. ὁ βιδῆς, ὁ διδῆς, ὀξύνονται. τὰ δὲ τέτων ἐδέτερα περισπῶνται, τὸ βιδῆν, τὸ διδῆν. ὁ ζευγνῦς, ὁ δεικνῦς, καὶ τὰ ἐδέτερα, τὸ ζευγνῦν, καὶ τὸ δεικνῦν, ὀξύνονται. αἱ γενικαὶ τέτων καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις προπερισπῶνται, τῆ δεικνῦντος, τῆ ζευγνῦντος, τῶ ζευγνῦντι, τὸν ζευγνῦντα, καὶ τῆς ζευγνῦσι. καὶ τὰ θηλυκὰ τέτων ὡσαύτως, ἡ ζευ-

161. τῆ δεικνῦντος) In margine: σημείωσαι περὶ τῆ δεικνῦντος καὶ ζευγνῦντος καὶ τῶν τοιούτων, ὅτι προπερισπῶνται.

γνῦσα, ἢ δεικνῦσα, καὶ ὁ κανὼν ἐν τῷ ἰσῶσα, Βᾶσα.

162. Αἱ εἰς ὡς μετοχαὶ ὀξύνονται, ὁ τετυφῶς, ὁ πεποικῶς. ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ ἐνεσῶς καὶ τὸ ἐνεσῶς. πᾶν γὰρ καὶ συναρῆται, ἀλλ' ἐκ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, ἀλλ' ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας. διὸ πάλιν ὀξύνεται. τὰ θηλυκὰ προπερισπῶνται, ἢ τετυφῶια, ἢ πεποικῶια. αἱ μετοχαὶ δὲ πᾶσαι, διχρόνω παραληγόμεναι, περισπῶνται, οἷον Βᾶσι, στασι. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἰσοχρονεῖν θέλει ταῖς ἄλλαις πλαγίαις ἢ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον θέλει ἔχειν, ἐδέποτε δὲ ἐλάττονα, ὥστε καὶ τὸ ἰμάσι καὶ ἀνδριᾶσι προπερισπῶνται.

Περὶ τῶν ἀρθρων.

163. Τῶν ἀρθρων τὰ μὲν προτακτικά, οἷον ὁ Αἴας, τῆ Αἴαντος· τὰ δὲ ὑποτακτικά, ἃ ὑποταγμένα τοῖς ἀόμασι τίθενται καὶ ὑπερα, οἷον, ὁ Αἴας, ὃς ἀνδρείος ἦν, τὸ ὃς ὑποτακτικόν ἐστὶν ἀρθρον. ὡσαύτως καὶ τὸ ἔ, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ γὰρ ὑποτακτικά ταῦτα ἐκ τῶν προτακτικῶν γίνονται, τὸ ὃς ἀπὸ τῆ ὁ, τὸ ἔ ἀπὸ τῆ τῆ, κατὰ ἀποβολὴν τῆ τ. καὶ τὰλλα ἀκολούθως. καὶ τὲς αὐτὲς τόνους τοῖς προτακτικοῖς ἔχουσι. πᾶν δὲ ἀρθρον ὀξύνεται ἐπὶ ἀρσενικῆ καὶ θηλυκῆ καὶ ἐδετέρου γένους, πλὴν τῶν γενικῶν καὶ δοτικῶν. ἐπιδέχονται καὶ δασεῖαν πάντα, ὡς κατὰ ἀφαιρέσιν τέτων γινόμενα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, τὰ κατὰ ἀφαιρέσιν ψιλῆ δασύνονται.

164. Πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπέᾳ βαρύνονται αἱ δισύλλαβαι, οἷον ἀνά τὴν πύ-

λιν, κατὰ τὴν πόλιν. καὶ τῶν μονοσύλλαβων αἱ ἀπὸ συμφώνε ἀρχόμεναι. οἷον πρὸς τὴν πόλιν ἀπέρχομαι, πρὸ τῶν ἄλλων πορεύομαι. ἐν δὲ ταῖς συνθέσει πάσαι αἱ πρόσθεσις ἀποβάλλουσι τὸν τόνον. σύνθεσις δὲ ἐστίν, ὅτε ἡ πρόσθεσις μεθ' ἑτέρας λέξεως ἐν μέρεσ λέγει γένηται. οἷον περιβολή, ἀναβαίνω, καταβαίνω. ἀν δὲ ἐπάγωνται τοῖς ὀνόμασιν αἱ δυσύλλαβοι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον τῆ θεῶ με ὑπο εὐεργετῆμα, τῆ φίλε με πέρι λαλῶ. καὶ τὰ τριαῦτα.

165. Τὰ εἰς ω μέγα ἐπιρρήματα ἐπὶ τέλεσ ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, ἀληθῶς, ἀψευδῶς. τὸ καθῶς καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τῆ ἔτως ὀξύνονται.

166. Τὰ εἰς ω ὀξύνονται, ἰώ, ὦ, καὶ τὰ τριαῦτα.

167. Τὰ εἰς ης διὰ τῆ η ἅπαντα περισπῶνται, ἐξῆς, καθεξῆς, τὰ δὲ εἰς ι ὀξύνονται, δις, τρίς.

168. Τὰ εἰς η λήγοντα περισπῶνται, διπλῆ, τριπλῆ, ὡς ἀπὸ περισπωμένων γινόμενα, τῆ διπλῶς, τριπλῶς, πεζῶς, πενταχῶς. σὺν τέτοις περισπῶνται καὶ τὸ ὀμαρτῆ, ἀμαρτῆ, κομιδῆ, ἵνα συνεμπέση τῷ θηλυκῶ, τῇ κομιδῆ. πῆ καὶ ἦ, ἀντὶ τῆ ὄπε καὶ καθά. ὀξύνονται δὲ ταῦτα ὠή, ἰωή, δηλαδῆ. ὀξύνεται καὶ τὸ ἀκμήν, καὶ ἀκῆν.

169. Τὰ εἰς ι λήγοντα ὀξύνονται, ἀμισθί, ἀπνευσί, δευρί. προπερισπῶνται δὲ τὸ αὔθι, ἦχι. τὸ δὲ ναίχι παραξύνεται.

170. Τὰ εἰς ει δίφθογγα ὀξύνονται, αἰεί, αἰεί.

171. Τὰ εἰς αι ὀξύνονται, βαβαί, χαμαί. τὸ δὲ εἶθε καὶ αἶθε παραξύνονται.

168. ταῦτα, ὠή.) Codex πάντα habet pro ταῦτα.

172. Τὸ χαμᾶζε περισπᾶται, ὡς εὔρον. ἀλλ' ἢ συνήθεια παροξύνει.

173. Τὰ εἰς οι περισπῶνται, ἐνταυθαῖ, ἰσθμοῖ, ποῖ, ἐνδοῖ, ἀντί τῆ ἐνδον, πεδοῖ, ἀρμοῖ. τὸ οἶκοι ἀντί τῆ εἰς τὸν οἶκον παροξύνεται.

174. Τὰ εἰς οι καὶ εἰς αι σχετλιαστικά παραλόγως περισπῶνται, ὀττοταῖ, καὶ εὐοῖ, παπαῖ, ἀταταῖ. πλὴν τῆ αῖ, βαβαῖ, εἰαῖ. παροξύνονται δὲ τὸ οἶμοι καὶ ὄμοι. ἢ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ ἀτατά καὶ τὸ παπαῖ.

175. Τὰ εἰς ευ περισπῶνται, Φεῦ, ἐλελεῦ, εὔ, εὐλὴν τῆ ἰδῆ, ἰδῆ καὶ τῆ ἔ ἀρνητικῆ. τῆτο καὶ ἐν τῇ συνεπέει ὀξύνεται.

176. Τὰ εἰς υ ὀξύνεται, ἰθύ, εὐθύ. σὺν τέτοις καὶ τὸ εὐθύς.

177. Τὰ εἰς ξ ὀξύνονται, ἰδάξ, ἀπρίξ.

178. Τὰ εἰς α ἀπαντα ὀξύνονται, τριχά, τετραχθά, ἀναφαιδά. καὶ ἄλλως. τὰ ἔχοντα μετὰ τῆ ψ τὸ α, μάψ, λάξ, διαμπάξ. τὰ δὲ διὰ τῆ α πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον καὶ μακροῦ παραληγόμενα προπερισπῶνται. ἦκα, αῖψα, οἶα ἀντί τῆ καθά. καὶ τὸ αῖμα παροξύνεται διὰ τὸ βραχύνεσθαι τὴν παραλήγασαν, καὶ τὸ κάρτα διὰ τὸ θέσει μακρῶν.

179. Τὰ εἰς αρ προπερισπῶνται, αὐτῆμαρ, ἐνῆμαρ.

180. Τὰ ἐρωτηματικά περισπῶνται. πῶς, πῆ, σῆ, ποῖ.

181. Τὸ πάποτε προπαροξύνεται.

182. Τὸ ἰνατί, διατί, καὶ ἐν τῇ συνεπέει ὀξύνονται.

172. Τὸ χαμᾶζε) Codex τὸ μᾶζε.

183. Ὁ μὲν, δέ, τέ, καί, ἐπεί, ἐπειδή, καὶ ὁ ἀλλά, ὀξύγονται. καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ βαρύνονται.

184. Τὸ εἶπερ, ἐπέιπερ, ἐπειδήπερ, παροξύγονται. καὶ γὰρ ὁ πέρ παραπληρωματικὸς ὧν ἐγείρει τὴν πρὸ αὐτῆ βαρεῖαν εἰς ὀξείαν, ὡς καὶ ὁ κέ ἐν τῷ αἶκεν, εἶκεν.

185. Τὸ εἰάν, ἄν, ἦν, ἐπᾶν, ὀξύγονται. ἐν δὲ τῇ συμφράσει βαρύνονται, ἂν θέλεις, ἦν βέλει.

186. Τὸ εἴτε παροξύεται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ τοῖσιν ἔ δέχεται, εἰ θέλεις, εἰ βέλει.

187. Οἱ εἰς α λήγοντες σύνδεσμοι παροξύγονται, ἴνα, ἔφρα, ἄρα, τὸ ἀπόλυτον. ἄρα δὲ ἐρωτηματικὸν περισπᾶται, εἴτα, καῖτα. καὶ δῆτα.

188. Οἱ παραπληρωματικοὶ πάντες ὀξύγονται, μὴν, δή, ῥά. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ βαρύνονται.

189. Τὸ ἔν, γέν, ἐκέν περισπῶνται. τὸ ἔκεν βαρύνεται.

190. Τὸ μῶν, ἔν αἰ ἐρωτηματικόν, περισπᾶται. ἀπὸ γὰρ τῆ μὴ ἔν συγκείται.

191. Ὁ ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς ὧν, ὀξύγονται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ βαρύνεται. ὡς τό, ἢ νύξ ἐστὶν ἢ ἡμέρα. ἐρωτηματικὸν δὲ ὄν τὸ ἢ ἀντὶ τῆ ἄρα, καὶ βεβαιωτικὸν ἀντὶ τῆ ἔντως, περισπᾶται.

192. Τὸ νῆ κατωμοτικόν, καὶ τὸ μὰ ἀπωμοτικόν, οἷον νῆ τὲς λόγους, μὰ τὲς λόγους, βαρύνονται.

183. συνεπᾶ) Codex συνθέσα.

186. συνεπᾶ) Codex συνθέσα.

192. τὲς λόγους, βαρύνονται) Haec codex in lineae initio. Reliqua erasa sunt, quae index sequentis sectionis videntur esse debuiffe.

193. Βάλλω, ζέλλω, τίλλω, διὰ δύο λ, ἐπὶ δὲ μέλλοντος δι' ἐνός, ὡσπερ καὶ τὸ βάλλον, ἔβαλλον, καὶ πάλιν βαλών, ἔβαλον, ἀντὶ τῆ ἔτρωσα. ἢ ὡς εἰπωμέν σοι περὶ τέττε σαφέστερον, ὅταν πολλαίσι ὑποφαίνηται ἐν τοιάτῳ ῥήματι, οἷον ἀπὸ τῆ βάλλω, ἀντὶ τῆ τιτρώσκω, ἔβαλλον, πολλαίσι δηλονότι, ἀντὶ τῆ ἐτίτρωσκον, διὰ δύο λ. ἐκφέρεται. ὅταν δὲ τὸ ἄπαξ, δι' ἐνός. ἔτω καὶ τὸ στέλλω, ἔστειλον. στείλω δὲ καὶ στείλω, τίλλω, ἠγεν κόπτω; τίλλω δὲ ἀντὶ τῆ κέψω. καὶ ἔτιλον ἀντὶ τῆ ἔκοψα ἄπαξ δηλονότι. δι' ἐνός λ καὶ ταῦτα.

Περὶ τῶν προθέσεων.

194. Αἱ προθέσεις, αἶ τε ἄλλα καὶ ἡ ἓν καὶ ἡ σύν μετὰ τῶν ὀνομάτων ἢ ἐν παραθέσει εἰσίν, ἢ ἐν συνθέσει. καὶ παράθεσις μὲν ἐστίν, ὅταν ἡ πρόθεσις καὶ τὸ ὄνομα δύο μέρη λόγῳ λαμβάνωνται, οἷον ἐν καιρῷ, σύν καιρῷ. σύνθεσις δὲ, ὅταν ἡ πρόθεσις μετὰ τῆ ὀνόματος ἢ ῥήματος, ἢ ἐπιρρήματος ἐν μέρος λόγῳ λαμβάνηται, οἷον ἐγκαίρον, σύγχρονον. ὅταν μὲν ἓν ἐν παραθέσει αἶ δύο αὐτὰ προθέσεις ὧσι, συμφώνως ἐπαγομένε, τὸ ν φυλάττεσθαι, ἐν καιρῷ, σύν καιρῷ, σύν πᾶσι. ὅτε δὲ ἐν συνθέσει εἰσίν, ἀμείβεσθαι τὸ ν ποικίλως, ὡς μάθης. ἠγεν πρὸς τὰ ἀμετάβολα λ, μ, ρ, εἰάν ἐπάγονται ταῦτα, οἷον ἐλέγω, συλλέγω, ἔμμοнос, σύμμοнос, ἔρρόπος, σύρροπος. μεταβάλλει δὲ εἰς μ συμφώνων ἐπαγομένων τῶν ἐκφωνημένων ἀκροῖς τῶν χείλεσιν, ὁμοίως τῷ μ, ἦτοι τῆ β, π, φ, ψ, οἷον ἐμβαίνω, συμβαίνω, ἔμπερος, σύμπερος. ἔμφωνον, σύμφωνον, ἔμφηφος, σύμφηφος. μεταβάλλεσθαι καὶ εἰς γ ἐπαγομένε τῆ γ, ἐγγονος, σύγγονος. ὡσαύτως καὶ τῶν ἑμοφώνων τῶ γ συμφώνων ἐπαγομένων, τῶν ἐκφωνημένων δηλαδὴ ἐνδον τῆ λάρυγγος, τῆ κ, ξ, χ, οἷον ἐγκαλῶ, ὁμοίως τῷ γ, οἷον ἐγγίφος, ἐγ-

χέω, συγχέω. τῷ σ δὲ ἐπαγεμένῃ ἐν τῇ ἐν προθέσει ἐφυλάχθη τὸ ν. ἐν δὲ τῇ σὺν μετέβαλεν εἰς σ, οἶον ἔνσαρκος, ἔνσωμος, σύσσαρκος, καὶ σύσσωμος. ἔχει δὲ τὸ ἀμετάβλητον ἢ ἐν, ἵνα μὴ δόξῃ ἔς πρόθεσις.

Πᾶσα σημαίνει τὸ ὄς.

195. Ἰστέον ὅτι τὸ ὄς τριάκοντα σημαίνει παρα Τρύφωνι. παραβολήν,

ὥστε λέων ἐχάρη.

ἀνταπόδοσιν, ὡς τό,

ὡς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδου Τρώων.

ὑπερβολήν, ὡς τό,

ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

ὁμοίωσιν, ὡς τό,

ὡς Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱεὶ ἔοικεν.

ὅμως, ὡς τό,

ἀλλ' ἐδ' ὡς ἐτάρες ἐβρύσατο καὶ ἱέμενός περ.

ἀναφορικόν, ὡς τό,

ὡς εἰ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

θαυμασμόν, ὡς τό,

ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελόπειῃ.

ἔτως, ὡς τό,

ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.

ἵνα σύμβουλον, ὡς τό,

ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήναις.

ὅπως, ὡς τό,

194. τῷ κ, ξ, ζ, Codex τῷ κ, ξ, ψ.

195. ἰστέον) Vide supra p. 111.

ὡς σπέισης Διὶ πατρι.

ὅτι, ὡς τό,

ἔγνωσ ὡς θεός.

ἐπεὶ, ὡς τό,

ὡς εἶδε χῶρον ἔρημον.

καὶ, ὡς τό, ὡς ἐστήκασιν νόμοι καὶ παρ' ἡμῖν δικα-
σύνηα. αἶθε, ὡς τό,

ὡς ὄφελος αὐτός τ' ἐλέσθαι.

διό, ὡς τό,

ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος.

εἰ συναπτικόν, ὡς τό,

ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θεὸν ἐπὶ νῆα κίοιτε.

ὁμοίως, ὡς τό,

μνήσμαι ὡς με ἀσύφηλον.

ὅπως, ὡς τό,

ἤρξατο δ', ὡς πρῶτον Κικονίας δάμασ'. αὐ-
τάρ.

ἐπὶ πρόθεσιν, ὡς τό,

ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἀγεί θεός ὡς τὸν ὅμοιον.

τοσῶτον, ὡς τό,

ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴθριες ἀνδρῶν
νῆα θεὸν ἐπὶ πόντον ἐλαυνέμεν.

καί, ὡς τό,

ὅπως, ὡς τό, ἤρξατο) Vide Etym. M. p. 824, 33. Odyss.
XXIV. 310. Codex: ὅπως, ὡς τό, καὶ τρόπον ἤρξατο,
ὡς πρῶτον Κικονίας δαμάσαιτα.

ὡς τό, ὅσσον Φαίηκες) Codex: ὡς τό, ὡς ὅσαν Φαίησκα
περὶ πάντων ἴθριες. Hoc exemplum coniungi debebat
cum sequente. Etymologus M. p. 824, 35. τὸ τοσῶτον·
νῆα θεὸν ἐπὶ πόντον ἐλαυνέμεν· ὡς δὲ γυναικί. Legitur
Odyss. VII. 108.

ὡς δὲ γυναικί.

ὅσον,

καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανεν.

γάρ, ὡς τό,

ὡς ἔ' τοι ποταμῷ γε δαμήμεναί αἰσιμον ἦεν.

εὐθέως, ὡς τό,

ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔδου χόλος.

ὡσαύτως καὶ τό,

ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγασθε θεοί.

βεβαίωσιν, ὡς τό,

ὡς χαρίεν τὸ ἀνθρώπινον ἀνθρώποισιν.

ἀλλά, ὡς τό, ὡς τῆτ' ἀλήθεια. ἕως, ὡς τό,

ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν
ἀγείρας.

οὗτος δεικτικόν, ὡς τό,

ὡς ποτ' ἔην· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοάντων.

οὐδαμῶς, ὡς τό,

ὡς ἐκ ἔσι χάρις μετόπισθεν εὐεργεσιῶν.

διηγηματικόν, δηλῶν κεφαλαίωσιν, ὡς τό,

ὡς τ' ἦλθεν, ὡς τ' Αἴγισθος ἐμήτατο λυ-
γρὸν ὄλεθρον.

ὅσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριε ἀνδρῶν

ἦα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὡς δὲ γυναῖκες

ἐπὶ τεχνήσασιν.

Mox codex: ὅσον καὶ κρέας ὡσεύ.

ὡς ἔ' τοι ποταμῷ γε δαμήμεναί) Iliad. XXI. 291. Codex ὡς
ἦτοι ποταμῶν δαμήμεναί.

ὡς χαρίεν) In Etymologico p. 824, 41. ὡς χαρίσοιτ' ἀνθρώ-
πος ἀνθρώποισι.

ὡς ποτ' ἔην·) Iliad. XXIII. 643. Codex ὡς ποτ' ἔην αὖτε
νεώτερος ἀντιοάντων.

Αἴγισθος ἐμήτατο) Codex Αἴγισθος ἐμιμήτατο.

λίαν, παρὰ Θεοκρίτω. ὡς τό, ὡς ἄλλος ἐστί. καὶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σῆ, κύριε. πάντα δὲ ταῦτα ὀξύνονται, χωρὶς δύο, τῶ σημαίνοντος τὸ ὅπως, καὶ τῶ σημαίνοντος τὸ ὅμως. ταῦτα γὰρ περισπῶνται. ἐστὶ δὲ καὶ ὡς, τὸ ὠτίον ὑποκοριστικόν, ὅπερ μόνον ψιλῆται, τῶν ἄλλων πάντων δασυνομένων, καὶ περισπᾶται. γέγονε δὲ παρὰ τὸ αὖω, τὸ φωνῶ. παρ' ἑ παραγωγῶν αὐτος, καὶ ὑποσολῇ τῶ υ αἶος. καὶ κρᾶσει ὡς, τὸ φωνῆς ἀντιληπτόν.

Πόσα σημαίνει τὸ ω.

196. Ὡ σὺν τῶ ι μετὰ δασείας καὶ περισπωμένης ἄρθρον ἐστὶν ὑποτακτικὸν ἀντωνυμικόν. ὦ ψιλῆμενον ἀνευ τῶ ι γίνεται ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω. καὶ ὦ ἐπίρρημα κλητικῆς πτώσεως. καὶ σχετλιαστικὸν μετὰ βαρείας καὶ ψιλῆς, ὡς τὸ, ὦ θαύματος καιῆ.

Πόσα σημαίνει τὸ ην.

197. Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, ἀντὶ τῶ, ἂν σοὶ εἶπω. ἦν ἀντὶ τῶ ὑπῆρχε. καὶ ἦν ἀντὶ τῶ ἦντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν γένους θηλυκῆς, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν. ἦν σύνδεσμος κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ τῶ εἰάν. ἦν ἀντὶ τῶ ἦμην, ὃ Δωριεῖς ἦς λέγουσιν.

Πόσα σημαίνει τὸ ἰς.

198. Ἴς μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τῶ δύναμις, οἶον,

Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας.

σημαίνει καὶ τὸ νεῦρον.

ἑ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσι.

198. Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας) Iliad. V. 245. Codex ἴς πέλεθρον ἔχοντας.

σάρκας τε) Odysf. XI. 218. Codex σάρκα τε.

καὶ ἔτι μετὰ τῷ θ λεγόμενον, τὸν αἰγιάλον σημαί-
νει, οἶον,

ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβιο θαλάσσης.
σημαίνει δὲ καὶ τὸν σωρόν.

Πίσσα σημαίνει τὸ ὄμῃ.

199. Τὸ ὄμῃ δ' σημαίνει παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
τόπον, χρόνον, ἐγγύτητα, ἀριθμόν. τόπον μὲν, ὡς
Δημοσθένης· πονηροῖς ἔσιν ὁμοῦ συνδιατρίβομεν, ἀν-
τὶ τῷ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. χρόνον, ὡς Σοφοκλῆς·

πόλις δ' ὄμῃ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὄμῃ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμῶν.

ἀντὶ τῷ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ. ἐγγύτητα, ὡς παρὰ
Ξενοφῶντι, ὄμῃ εἶν οἱ πολέμιοι, ἀντὶ τῷ ἐγγύς.
ἀριθμόν δέ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ παραπροσβείας,
ταῦτα δὲ ὄμῃ σχεδὸν ἔτι ἀπὸ Σόλωνος.

Πίσσα σημαίνει ἀνδρία.

200. Ἀνδρία ἢ ἀρετή, καὶ ἀνδρεία γυνή, ἀν-
δρεῖος ἀνῆρ, καὶ ἀνδρεῖον φρόνημα.

201. Ἄρα ὁ συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἄρα ὁ
διαπορητικὸς σύνδεσμος. ἀρὰ τὸ σημαῖνον τὴν ἀρὰν
καὶ τὴν εὐχήν.

202. Πόνηρος, ὁ ἐπίπανος, ὡς Ὀμηρος. πονηρός,
ὁ ἐλέως ἀξίος. πονηρός, ὁ φαῦλος τῷ ἦθει, καὶ δια-
βεβλημένος, ὡς σιγηρός. πονηρός δὲ καλεῖται παρὰ
τῇ θείᾳ γραφῇ ὁ διάβολος.

203. Ἰστέον ἔτι τότε ἐν τῇ συνθέσει τίθενται
δύο ρε, ὅτε ἔ σημαίνει τὸ συντιθέμενον τί. ἔτε δὲ

Gg 2

σημαίνει, ἔ προστίθεται καὶ ἕτερον ρ, οἷον χρυσό-
 ρειθρος. ἐπεὶ τὸ ρεῖθρον σημαίνει, ἐν γράφεται ρ.
 τὸ δὲ σύρροια, ἐπεὶ τὸ ρεῖα χωρὶς τῆς σὺν προθέ-
 σεως ἔδεν σημαίνει τί, διὰ δύο ρρ γράφεται.

204. Ὅσα ἀντωνυμίαι ἄρχονται ἀπὸ μακρᾶς, δα-
 σύονται. οἷον, ἔτος, αὐτή, ἡδε, ἡμεῖς, καὶ αἱ ἄλλα.
 σεσημέιωται τὸ αὐτός, διότι ἡ αὐ δίφθογγος ψι-
 λῆται.

Περὶ τῆ α τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν πε-
 ρισπωμένων πότε ἐκτείνεται.

205. Σημέιωσαι ὅτι τῆς β' συζυγίας τῶν πε-
 ρισπωμένων τὴ α τότε ἐνὶ μακρόν, ὅτε τὸ ρ ἔχει
 ὀπισθεν, οἷον περάσω, ἢ ἔταν ἢ καθαρὸν, οἷον,
 ἰάσω, ἀνιάσω. ὅτε δὲ ἐπιφέρεται τὸ λ, βραχύ ἐστι,
 οἷον ἰλάσω, γελάσω. ἔξ ἔ καὶ ὁ παθητικὸς πα-
 ρακείμενος ἐπιφέρει τὸ σ. ἴλασμα, καὶ γεγέλασμα.

Πότε γράφεται ἔστι καὶ πότε ἐστίν.

206. Ὅτε μὲν ἐνὶ τὸ κλιτικὸν ἔμπροσθεν, ἔστιν,
 οἷον ἔστι πάλις. ὅτε δὲ ὀπισθεν, ἐστίν, οἷον, καλὸν
 ἐστίν.

207. Γνωῖτε, τὸ ο μικρὸν ὠφείλεν εἶναι. ἀλλ'
 ἰστέον ὅτι τὰ προστακτικά τῶν εἰς μι κατὰ τὸν ἐνε-
 στῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν συστέλλουσι τὴν παρα-
 λήγησαν αὐτῶν πρὸς τὴν παραλήγησαν τῆ πρώτης
 προσώπης τῶν πληθυντικῶν τῆ ἰδίας ἐνεργητικῆ· κα-
 τὰ δὲ τὸν δευτέρου ἀόριστον ἔ συστέλλουσι. σεσημέιωται
 τὸ θές, δός, ἔς, ὅτι ταῦτα ἔχοντα εἰς σ ὀξύτονες
 τὰς μετοχάς, ἐκ ἔχουσιν εἰς θ, ἀλλ' εἰς ες τὰ προσ-
 τακτικά αὐτῶν.

208. Ἀμαρτάνω, ὁ μέλλων ἐκ ἔχει, διότι τὰ
 διὰ τῆ ἀνω ῥήματα ἄχρι τῆ παρατατικῆ κανονί-
 ζονται, οἷον λαμβάνω, ἀμαρτάνω, κλάνω. καὶ ἔχου-

σι βραχυ τὸ α. διότι παραγωγή εἰσι καὶ συστέλλουσιν αὐτό.

209. Εἰσὶ τὰ ὑποτακτικὰ τὰ ὑποτάσσοντα ταῦτα, τρέποντα ἐπὶ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων ἐπὶ β' καὶ γ' προσώπε, ἐπὶ μὲν ὀριστικῶν ῥημάτων τὴν εἰ δίφθογγον εἰς η, ἐπὶ δὲ παθητικῶν τὴν παραλήψαν αὐτῶν, εἰ μὲν ἔστιν εἰς ο, τρέπουσιν αὐτὸ εἰς ω, εἰ δὲ εἰς ε, εἰς η. ὁμοίως καὶ τῷ γίνεσθαι τὸ ι τρέπουσιν εἰς ε, πότε δὲ καὶ εὐκτικῶν ἐπέχουσι τάξιν. καὶ τὴν εἰ δίφθογγον εἰς τὴν οι μεταβάλλουσιν, ὡς ἔχει τὸ εἰ μὴ ἕτερος καλύοι λόγος. ἔτω καὶ τὴν ε δίφθογγὸν εἰς ω. χωρὶς εἰ μὴ μέσον τῷ ὑποτακτικῷ καὶ τῷ ῥήματος εὑρεθῆναι ἕτερον μέρος λόγος, ὡς τό, ἵνα τί ὑπολαμβάνετε, καὶ τό, ἕως πότε ἀποστρέφεις, ποιῆς, ἵνα ποιῆς, ὅπως ποιῆς. εἴαν εἴτε μόνον, εἴτε μεθ' ἑτέρου μέρους λόγος, λέγομεν, εἴαν λέγωμεν. ὅπότεν καὶ ὅταν, καὶ ἄν, καὶ ἠνίκα. λαλῶσιν. ὀπηνίκα λαλῶσιν. ὁ εἰ σύνδεσμος ὅτε αὐτὸ τῷ εἴαν παραλαμβάνεται. γίνεσθαι. εἰ μὴ γένηται. μὴ. τὸ ἀπαγορευτικόν, ὡς τό, μὴ τύψητε. ὡσαύτως καὶ τὸ ὅτε καὶ τὸ ὅποτε ὑποτάσσει δίχα τῷ ἄν συνδέσμῳ, καθὼς ὁ ποιητὴς φησιν,

ὅποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται.

τὸ δὲ μὴ ἔχ ὑποτάσσει, ὅτε ἔστιν ὑπέκρισις. καὶ τὸ ἕως, ὅτε τις συμβουλευτικῶς λέγει.

210. Τὰ δυνικὰ εἰς α. λάας, λᾶς. αε εἰς α, βοάεις, βοᾶς. αι εἰς α, κρέαι κρέα. αο εἰς οιν, κρε-

209. Quae hic leguntur usque ad finem vereor ne ex alio sint libro. Post sectionem 211. alio eoque recentiore atramento sequuntur quaedam praecepta syntactica, eadem linea cum hac sectione continuata, sed manifesto aliena ab huius libelli argumento.

ἄρει) Iliad. XXI. 112. Codex ἄρρη.

αἰν, κρεῖν. αο εἰς ω, Φάος, Φῶς. αο εἰς ω, λάος, λῶς,
 αω εἰς ω, βοάω, βοῶ. αε εἰς η, γέα, γῆ. αε εἰς α, Ἡρα-
 κλέας, Ἡρακλᾶς. εα εἰς ει, Ἡρακλέας, Ἡρακλῆς.
 εα εἰς υ, ἡδέα, ἡδύν. εε εἰς η, Ἡρακλέε, Ἡρακλῆ.
 εἰ εἰς ει, εὐγενεῖ, εὐγενεῖ. εο εἰς ο, Ἡρακλέος, Ἡρα-
 κλῆος. εοι εἰς οι, Ἡρακλέοιν, Ἡρακλοῖν. εω εἰς ω,
 ποιέω, ποιῶ. ιη εἰς η, τιμήης, τιμῆς. οα εἰς ω, βόαξ,
 βῶξ. οε εἰς ο, τῆτο ἔμόν, τῆτ' ἔμόν. οει εἰς ει, χρυ-
 σόεις, χρυσοῖς. ο οι εἰς οι, Σαπφύοις, Σάπφοις. οο
 εἰς ω, Φόος, Φῶς. εο εἰς ευ, Θεοφάνης, Θεοφά-
 νης. Θεοδόσιος, Θευδόσιος. εο εἰς ο, υἱός, υἴος. εω
 εἰς ει, πλέως, πλεῖν. κη δέον, δέν. κη νεώλεως
 νέλεως. οη εἰς ω, ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα. εη εἰς
 η, τιμήης, τιμῆς. οα εἰς α, βέλοιτο ἄν, βέλοιτ' ἄν.
 εω εἰς η, τέχεα, τέχη. ιι εἰς ι, ὄφιι, ὄφι. ιε εἰς
 ι, ὄφιές, ὄφισ Ἰωνικῶς.

211. Ἰστέον ὅτι φείδω καὶ πείδω ῥήματα βαρύ-
 τονα, καὶ ἀφειδῶ καὶ ἀπειδῶ περισπώμενα, καὶ
 ἠφειδημένος καὶ ἠπειδημένος, καὶ φείδε καὶ πείδε
 προστακτικά, καὶ ἡ φειδῶ, καὶ ἡ πειδῶ ἰνόματα
 δηλικά διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. φιδῶ δὲ
 καὶ πιδῶ περισπώμενον, καὶ πεφιδημένος καὶ πεπι-
 δημένος, καὶ φιδῆ καὶ πιδῆ προστακτικά διὰ τῆς ι

INDEX I. SCRIPTORVM

EMENDATORVM VEL ILLUSTRATORVM.

<p style="text-align: center;">A.</p> <p>Aelius 78.</p> <p>Aeschylus Prom. 167. Perf.
34. Choe. 60. 63. 103.</p> <p>Apollonius Dyscolus synt. 91.
99. excerpt. gramm. 80.</p> <p>Aristophanes Nub. 88. 169.
Ach. 113. Lyf. 46. 81.</p> <p style="text-align: center;">C.</p> <p>Canones Ms. <i>περὶ τόνων</i>. 91.
103. 111. 112.</p> <p>Charax 72. 73. 79. 83. seq.
92.</p> <p>Choeroboscus 77. seq.</p> <p style="text-align: center;">D.</p> <p>Dionysius Halic. 12.</p> <p style="text-align: center;">E.</p> <p>Epictetus 192.</p> <p>Epigrammata 236.</p> <p>Etymologicum M. (p. 22)
262. (40) 277. (79) 269.
(116) 28. (123) 104. 115.
(226) 27. (230) 29. (232)
291. (346) 41. (347) 29.
(405) 271. (406) 105.
(613) 20. (632) 7. (645)
271.</p> <p>Etymologicum MS. 18. 27.
28. 29. 45. 104. 107. 115.</p> | <p>261. 262. 263. 264. 266.
267. 269. 273. 277. 281.
291.</p> <p>Eupolis ap. Athen. 26.</p> <p>Euripides Or. 244. Phœu.
34. 244. Hipp. 34. 60.
Alc. 60. Hel. 60.</p> <p>Eustathius (p. 1600) 283,
(1881) 261.</p> <p style="text-align: center;">F.</p> <p>Fragmentum Iexiei MS. 26.</p> <p style="text-align: center;">G.</p> <p>Gaza 263.</p> <p>Gellius (VI. 15) 58. 287.</p> <p>Grammaticus MS. de syntaxi
45. 296.</p> <p>Gregorius Cor. 55.</p> <p style="text-align: center;">H.</p> <p>Herodianus MS. 271.</p> <p>Herodotus 58.</p> <p>Hesychius 21. 48. 294. 298.</p> <p>Hippocratis Laconis epist.
294.</p> <p>Hipponax 278.</p> <p>Homerus Iliad. I. 195. II.
168. IV. 190. seqq. V. 102.
bis. 170. VII. 38. VIII. 38.
IX. 74. 102. 188. XII. 58.
XIV. 89. 279. XV. 61. 89.
266. XXIII. 76. seq. XXIV.</p> |
|--|---|

102. 201. 263. Odyss. 38.
 I. 102. 201. III. 213. VII.
 87. X. 44. XI. 46. XVII.
 43. XIX. 286. XXII. 43. 44.
 XXIV. 286. hymn. in Cer.
 39.
 Horti Adonidis 281.
- I.
- Ioannes euangelista 192.
 Ioannes grammaticus 48. 55.
- L.
- Lexicon Augustanum MS. 13.
 19. 34. 45. 67. 270. 297.
- M.
- Menander 77.
- P.
- Phavorinus 298.
 Pindarus Pyth. IV. 46.
 Plato in Cratylō 202.
- S.
- Scholiasfes Homeri Venetus
- ad II. 281. ad Catal. 15.
 ad IV. 191. ad V. 107. ad
 XXIII. 42.
 Scholiasfes Homeri Wassenb.
 112.
 Scholiasfes MS. Lycophronis
 42.
 Scholiasfes Pindari 47.
 Scholiasfes MS. Sophoclis 19.
 67.
 Simonides 314.
 Sophocles Atace 86. 89. 194.
 Electra 86. bis. Oed. R. 19.
 47. 86. 88. 170. Antig. 50.
 Oed. Col. 60. Trach. 19.
 71. fragm. 26.
 Suidas 21. 30. 38. 45. 265.
- T.
- Technologiae MS. 37.
 Theocritus I. 114. VII. 81.
 XXII. 66. 102. XXV. 102.
 epigr. IV. 114.
 Thucydides 23.
- X.
- Xenophon Ephesius 236.

INDEX II. RERVM ET VERBORVM.

- A
- *Αγάγωμι 263.
 ἀγκάλων 288.
 αἰ diphthongus 52.
 αἰσθάν 266.
 αἶσος (αἴσος) 53.
 ἀναμπλάκητος 19.
 ἀνέβριος 61.
 ἀνήνοθεν 279.
 ἀπασσάν 294.
 ἀπλακίω, ἀπλακίημα 18.
 Ἀσκληπίος 61.
 αὐθυπότακτα 262.
- αὐταί 50.
 αὐτόν encliticum 82.
 Accentus in diphthongis im-
 puris 48. 51. proparox. in
 Attica declinat. ws 24. seqq.
- Γ
- Γγ 59.
 Genitivus sw Ion. ap. Hom.
 33.
- Δ
- Dativus in ᾷ nominum mo-

nosyllaborum contractus *Νεοπτόλεμος* quatuor syllabarum 32.

E

E muta 32.

ea diphth. 53.

ἐλσαῖ 279.

ἐπενήνοθεν 279.

ἐρυγγάνω 59.

ἐσί enclit. 84. pro ἔξεισι 89.

cum ἔν permut. 316.

ἐχω. ἔσχαν 58. 287.

Z

Z 54.

H

H pro αι Aeol. 7.

ἡμῶν enclit. 78.

ἡσῶνη 59.

Θ

Θ 54.

θεός monosyllabum 32.

θιγγάνω 59.

I

I muta 33. subscriptum 36. seqq.

ἰβρίκαλοι 21.

ἰλαίς 41.

Imperfectum consuetudinem significans 198. pro aoristo 243.

K

Καβαίωνων 59.

κᾶν γόνυ 59.

κᾶζαν 296 seqq.

καί et ὡς permut. 308. 309.

κάπετον 59.

καπυρός 59.

κατενήνοθε 279.

κεκαδήσω, κέκαθεν 296 seqq.

κιχάνω 60. 278.

M

Μορφή 39.

N

N finalis 10. seqq. paragogicum 13. seqq.

O

O muta 41.

ὄβρίκαλα 21.

ὄβοιμος 20.

ὄιλύς 41.

ὄϊω, ὄϊωμα 43.

οἶω Lacon 45.

ὄμβριμος 20.

ὄοίω 45.

ὄρω; ὄρορον imperfectum 286.

ου pro υ Aeol. 7.

οὐ acc. ptus III seqq.

οὐν et ἐσί permutata 316.

Π

Παρά et περί permutata 301. παρενήνοθεν 279.

πέπομφας et πέπονθας permut. 322.

πέπονθας et πέπομφας permut. 322.

περί et παρά permut. 301i

περί κῆρι 87.

Pentametri eleg. syllaba finalis 17.

Perfectum consuetudinem significans 198.

Plusquamperfectum consuetudinem significans 202.

Σ

Σχ 57.

Spiritus in diphthongis impuris 51.

Τ

Ται terminatio et τες permut. 302. 317.

τες terminatio et ται permut. 302. 317.

τίς 91.

τοί 167.

τώς 113.

Τιμής 116. seqq.

T

T muta 46.
ἑμῶν encliticum 78.
ἑπόρω, *ἑπόρορε* imperfectum
 286.

Φ

Φυγγάνω 59.
 Ω accent. III. seqq. cum
υψ permut. 308. 309,
ω diphthong. 47.

INDEX III. SCRIPTORVM

A GRAMMATICIS ALLATORVM.

- Aelianus 349.
 Aeschylus 444.
 Anaxagoras 323.
 Antimachus 445.
 Aphthonius 343. 345. 348.
 350.
 Apollodorus 323.
 Archilochus 435.
 Aristides 324. 326. 332 bis.
 333 bis. 335 ter. 336 bis.
 337. 341. 342 bis. 347 ter.
 348 ter. 351. 352. 353. 359.
 363. 366 bis. 367. 369. 372.
 376. 377. 379. 380. 381.
 Aristocles 447.
 Aristophanes 310. 315. 321
 quater. 322 bis. 323. 325.
 355. 357. 359 bis. 360. 361.
 362 bis. 366 bis. 368. 369.
 370 quinquies. 371. 373 bis.
 374 bis. 378. 379. 382. 383.
 384. 385 bis. 386 bis. 388.
 391. 409. 436.
 Aristophanes grammaticus
 435.
 Aristoteles 322.
 Callimachus 309.
 Chionides 324.
 Cyprius 390.
 Demosthenes 343. 346. 357.
 358. 359. 360. 361. 365. 367.
 370. 371. 372. bis. 381. 389.
 391. 467 bis
 Diphilus 324.
 Epicharmus 323.
 Eubulus 323.
 Eupolis 309 bis. 320.
 Euripides 308. 326. 329. 371.
 387.
 Herodotus 320. 325. 339.
 Hesiodus 316.
 Homerus 304. 310. 311 qua-
 ter. 317. 318. 321. 322. 323.
 328. 330. 336. 339. 343. 349.
 350. 367. 379. 432 bis. 442
 bis. 443. 444. 445. 449.
 463 novies. 464 decies. 465
 novies. 466. 467 bis. 468.
 469.
 Iulianus 357.
 Libanius 332. 340 bis. 342.
 344. 345. 346. 347. 355 bis.
 356. 358 bis. 359. 360 ter.
 361. 362 ter. 363 bis. 364
 bis. 367 bis. 368 bis. 369.
 370. 371. 374. 376 bis. 377.
 378 ter. 380 bis. 381. 382
 bis. 383. 384 quater. 385
 ter. 387 bis. 388 bis. 389.
 Lucianus 324. 336. 338 ter.
 342. 360. 366. 374. 375.
 377. 383. 384 bis. 388. 391.

- Lycophron 339.
 Menander 301. 317. 325.
 Metaphrastes 347. 351.
 Phalaris 375.
 Philo 347 bis.
 Philostratus 363. 364. 365.
 366. 367. 375. 377 bis. 384.
 387. 390.
 Pindarus 439.
 Plato 340. 341. 344. 349. 375.
 Plutarchus 365. 368 bis. 369
 bis. 374.
 Poeta incertus 307. 441. 446.
 447. 449. 465.
 Ptolemaeus Afcalonita 435.
 S. Scriptura 344 bis. 361.
 467.
 Sophocles 320 bis. 329. 349.
 356. 358. 359. 374. 390.
 391. 444 bis. 467.
 Synesius 321. 333. 336. 353.
 355 bis. 356 bis. 363. 364.
 369 bis. 370. 372 bis. 373.
 374. 375. 379. 380 bis. 383
 bis. 384. 385. 386. 388 bis.
 389. 391.
 Theologus 358. 359. 382. 390.
 Theocritus 465.
 Thucydides 323. 327. 353.
 357. 366. 389.
 Trypho 325.
 Xenophanes 444. 445.
 Xenophon 352. 357. 359
 360. 375. 389. 467.

INDEX IV. IN GRAMMATICOS.

A

- A privat. 443.
 α terminatio 328. 329. 425.
 437. 438. 439. 440. 460.
 αβ 445.
 ἄγγελος 327.
 ἀγέ term. 434.
 ἀγροτικός, ἀγροικός 328.
 ἄγω 338.
 ἄγών 326.
 ἀγανία 326. 329. 340.
 ἀγανιστῆν 340.
 ἀζα, ἀζος, ἀζων term. 442.
 ἀζε term. 441. 460.
 ἀζυμος 325.
 ἀζω term. 316. 430. 441.
 ἀθερίσται 324.
 Ἀθηναῖ, Ἀθήνα, Ἀθηναίαι, Ἀ-
 θηνᾶ 329.
 ἄθλον 351.
 ἀ term. adverb. 450.
 αἰα term. 424. 426. 458.
 αἰγίς, αἰγίδος 427.
 αἰδώς 329.
 αἰθρία 307.
 αἰκίζω, ἡμαί 346.
 αἶνος 344.
 αἰσχρύνη 329.
 αἰτιατικῶν προσώδια 453. 454.
 αἰτώ, ἔμαί 346.
 ἀκάνθα 315.
 ἀκμή 344.
 ἀκόνιτον 324.
 ἀκέσω, ἡμαί 347.
 ἀκρίθρα 323.
 ἀλδαινω 350.
 ἀλάστω 351.
 ἀλήθεια 315.
 ἀλήλιφα 315.
 ἀλθαινω 350.
 ἀλιί 349.
 ἄλλομαι, ἔλτο 350.
 αμ 445.

ἑμαζαία 329.
 ἑμέρω 419.
 ἑμφίτριβες 435.
 ἑν 335.
 εν, anos term. 433. 450. neu-
 tra 428. 439.
 ἀναβίβασις 344.
 ἀνάγεσθαι 348.
 ἀναίρειν 344. 345.
 ἀνακαλῶ, ἔμαι 346.
 ἀνάμνησις 319.
 ἀναπίπτειν 323.
 ἀνάστασις 343.
 ἀνατίθηναι, εμαι, 336.
 ἀνδρία 467.
 ἀνδρῶν 304.
 ἀνόνηαι 324.
 Ἀντιγονίς 320.
 ανω te m. 429. 437. 468.
 ἀνωχθεῖ 349.
 αξ term. 423. 433. 460.
 ἀπαγγέλλω 345.
 ἀπαγωγή 348.
 ἀπκίσειν 348.
 ἀπαν 439.
 ἀπαριθμῶ, ἔμαι 346.
 Ἀπειθεῖς 307.
 ἀπελπίζω 351.
 ἀπεμπολῶν 326.
 ἀπέχω, ομαι 338.
 ἀπήλαυσα 315.
 ἀποβάλλω, ομαι 347.
 ἀποδῆναι, δόσθαι 332.
 ἀποκρύπτω, ομαι 346.
 ἀπόμνημονεύω 340.
 ἀποτέμπομαι 333. 346.
 ἀπωθῆμαι 346.
 αρ in mediis vocabulis 446.
 αρ term. 428. 438. 460.
 ἄρα, ἄρα 467.
 αρα term. aorist. 430.
 Ἄραβας 310.
 Ἄργος 350.
 ἀργός 350.
 ἄρω 446.
 ἄρωτων τόνοι 458.
 ασιον term. 440.
 ἀριστῶ 326.

ἄρομα 330.
 ἀρμόζω, ιομαι 347.
 αρος term. 445.
 ἄρπαξ 330.
 ἄρωτων γένη 325.
 ας in mediis vocabulis 445.
 ας term. 328. 422. 423. 428.
 433. 439. 445. 450. 457.
 ἄσα term. 457.
 ἄσαι term. 431.
 ἄσαι term. 430.
 ασι term. perfecti 444.
 ἄσκῶ 341. 346.
 ἄσμενος 420.
 ασω term. 430. 441. 468.
 ἀτιμίζω 340.
 ἀτιμῶ 340.
 Ἀττικίζαν 333.
 αὐδῆ 304.
 αὐλή 304.
 αὐλή instrum. mus. 328.
 αὐλός 328.
 αὐλῶνες 328.
 αὐξῆ 304. αὐξῆ 342.
 αὐξησις 342.
 αὐτάγγελος 327.
 αὐχῆν 327.
 ἀφαιρῶ, ἔμαι 332. 346.
 ἀφαιλάμην 314.
 ἀφίγησις 351.
 ἀφύαι 324.
 ἄχος 328.
 ἄχος 328.
 ἄχω 349.
 αφ term. 436.

B

Βαδίζω 316.
 Βάδος 433.
 βακχεύειν 343.
 Βάκχος 343.
 βατίδες 324.
 βοήσαι 339.
 βάλῃ 334.
 βέλησις 319.
 βοῶσαι 339.
 βρέχειν 323.

Γ

Γέλοιον, γελοῖος, 327.
γενικῆς τόνοι 452. 455.
γενῶν 327.
γένω 330.
γεφύρης 302.
γίγας 328.
γίγνη 330.
γινόμενον 336.
γνωρίζω 320.
γνώτε 468.
γραφή 337.
γράφω, ομαι 337. γεγρά-
φηκα 317.
γρίφος, γρίφος 321. 424.

Δ

Δαῖς 325.
δαπανῶ, ᾠμαι 346.
δεδίττομαι 346.
δεδῶκαν 311.
δάκω, τὸ φοβᾶμαι 330.
δαῖν pro δέον 418. 470.
δαπνῶ 326.
δέξια 327.
δέον 340.
δέρη 327.
δεσμῆω, δεσμῶ 339.
δέχεσθαι 327.
δηλῆσαι, δηλῶσαι 339.
Δημήτηρ πυργοφόρος 325.
διά pro διόλκ 352.
διάγγελος 327.
διαγράφω 332.
διαδικασία 339.
διαερῶ, ᾠμαι 333. 346.
διακονῶ, ᾠμαι 346.
διακᾶσαι 352.
διαλύω, ομαι 346.
διαπονῶ, ᾠμαι 347.
διαπροσβεύομαι 333.
διατάττω, ομαι 346.
διατί 460.
διαφέρω 332.
διενοχλῶ 342.
διήγησις 351.
δικαίον 351.

Διονύσιον 308.
διερῶ ᾠμαι 346.
δίχα 349.
δίφα 328.
διωδᾶμαι 346.
διώκω 340.
δοκῶ 326. 338.
δοξα 328. 329.
δοσας, δόρασι 349.
δοτικῆς τόνοι 452. 455.
δράψ 436.
δοῦν gen. et dat. 334.
Δωδωναῖος λέβητος, et inde pa-
roemia 343.

Ε

Εα term. accus. 440.
εἰν 469.
εαυτός 342.
ἐγγραυλίδες 324.
ἐγκρυφίας 325.
ἐγγελύς 321.
ἐζών 313.
ει pro ε 320.
εἰ 331. 469.
εἶ term. adverb. 460.
εα term. 426. 438.
εἰδείν 418.
εἶκω 330.
εἰκὼν 319.
εἶναι παρέλκον 331.
εἶργω, εἶργω 337.
εἰς term. 450.
εἰς χείρας ἐρχεσθαι 344.
εἰσπράττω. ομαι 337.
εἶτα παρέλκον 331.
ἐκιδεζόμεν 313.
ἐκχεσθία 344.
ἐκκληῖσθαι 342.
ἐκμετρῶ, ᾠμαι 347.
ἐκπληξίς 329.
ἐκπορίζω, ομαι 347.
ἐλάσσω 440.
ἐλαχεν 326.
ἐλέγχω 350.
ἐηλάμενος 420.
ἐπιτίω (ἐλπω) 350.

ἔμμευτῶ 342.
 ἔμμεν 341. 342.
 ἔμμεναι 448.
 ἔμμεναι 326.
 ἔμμεναι 446.
 ἔμμεναι 339.
 ἔμμεναι 327.
 ἔμμεναι 326.
 ἔμμεναι 331.
 ἔμμεναι 331.
 ἔμμεναι 342.
 ἔμμεναι 468.
 ἔμμεναι 327.
 ἔμμεναι 346.
 ἔμμεναι, ομαι 345.
 ἔμμεναι 446.
 ἔμμεναι 340.
 ἔμμεναι, ἔμμεναι 346.
 ἔμμεναι 345.
 ἔμμεναι 346.
 ἔμμεναι 316.
 ἔμμεναι 313.
 ἔμμεναι 328.
 ἔμμεναι 335.
 ἔμμεναι ἔρωτηματικά 460.
 ἔμμεναι, ομαι 347.
 ἔμμεναι 340.
 ἔμμεναι 316.
 ἔμμεναι 312.
 ἔμμεναι 448.
 ἔμμεναι, ομαι 346.
 ἔμμεναι 348.
 ἔμμεναι 330.
 ἔμμεναι 342.
 ἔμμεναι 307.
 ἔμμεναι 330.
 ἔμμεναι 468.
 ἔμμεναι 349.
 ἔμμεναι 346.
 ἔμμεναι 344.
 ἔμμεναι 331.
 ἔμμεναι 330.
 ἔμμεναι, ἔμμεναι 468.
 ἔμμεναι, ἔμμεναι 331.
 ἔμμεναι term. adverb. 460.
 ἔμμεναι 302.
 ἔμμεναι ὀνίκων 454. πληθυντι-
 κῶν 455.

ἔμμεναι, ἔμμεναι 424.
 ἔμμεναι term. 450.
 ἔμμεναι 327.
 ἔμμεναι 344.
 ἔμμεναι 312.
 ἔμμεναι 313.
 ἔμμεναι 349.
 ἔμμεναι 469.

Z

Ζέζηκα 311.
 Ζεζγω 348.
 Ζηζι 316.
 Ζηζιμων 339.
 Ζηζισαι, Ζηζισαι 339.
 Ζεζωνα 305.
 Ζεζιτης 325.
 Ζεζω term. 449.

H

Η, η 461.
 η term. adverb. 459.
 ηδονη 328.
 ηελιος 330.
 ηηκηειν 315.
 ηηλατο 330.
 ηηλιος 330.
 ηηλυσιον πεδιον 330.
 ηημετερον 341.
 ηημηση 302.
 ηην, ηην, ηην 466.
 ηηνεστην 312.
 ηηνικα 469.
 ηηρας 433.
 ηηριον 309.
 ηης term. 450.
 ηης term. 450. adverb. 459.
 ηης pro ηην 466.
 ηηζαμην, ηηζομην 314.

Θ

Θηλαμην, Θηλαμος 350.
 Θηλασων 440.
 Θηλαμω 332. Θηλαμω, ομαι
 346. 347.
 Θηλαμης 327.
 Θηλαμης 308.

θεωρικὰ χρήματα 327.

θεωρός 327.

θίγω 348.

Θράξ, Θράκες 333. 423.

θριδακίνη 323.

θριδαξ 323.

θρίσσαι 324.

θύω, θύομαι 318. 346.

I

I term. adverb. 459. nomi-
num 323.

ια term. 426. 438. 439.

ἴασιν et composita 332.

ἴασιν et comp. 332.

ἴασος 448.

ἰβάς 450.

ἰερέα 439.

ἰζώ term. 316. 329.

ἰθε 349.

ἰλος term. 423.

ιμα term. 428.

ιμος term. 442.

iv in mediis vocabulis 446.

iv term. 424.

ἰνα 469.

ἰναί 446.

ἰνατί 460.

ινη term. 427. 440.

ινος term. 424. 442. genit. 427.

ινός, ἰνῶ, ἰναι term. 431.

ιξ term. 423. 434. 460.

ιος term. 424.

ιπω term. 436.

ις term. 310. 426. 447. ad-
verb. 459.

ις, ἰδος term. 427.

ις, ἰνος term. 427.

ἰς 466.

ισαι term. 431.

ἰσθανον 446.

Ἰσίδιον 308.

ἰσμεν 342.

ἰστίον 446.

ις 446.

ιτης term. 424.

ιψ term. 435.

ιω term. 431. 446.

ἰων comparat. 440.

K

Καθαίρω καθαίρω 333.

καθήκοντα 334.

καθήκημι, ἡμαι 346.

καίω-336.

καλάμη 350.

καλάμος 350.

Κάλχας 328.

καλῶ 341.

κάμνω 346.

κᾶν 469.

κᾶον 429.

καρδοκῶ 326.

καρίς 325.

κάρος 423.

καταγαγᾶν 350. κατώγεισθαι
348.

καταγωγή 348.

καταδελῶ, ἔμαι 346.

καταίρειν 348.

κατάπληξις 329.

καταστρέφω, ὀμαι 346.

κάω 336.

κέκρικα 312.

κεραμῖς 310.

κέρασος 448.

κηλήσαι, κηλῶσαι 339.

κηλωσά 339.

κιδάρα, κιδάρισις, κιδαρῖσῖς

κιδαρῶδός 327.

κίχλη 322.

κλᾶδα 435.

κλαδί 349.

κλαίω 336.

κλάω, κλᾶον 336. 429.

κλητικῶν τόνου 459.

κλιβανίτης 326.

κλύθει 349.

κίσσα 329.

κοῖφι 324.

κομιδή 336.

κομίζω, ὀμαι 336.

κομμι 324.

κόρυς 320.

κορυφαίτατος 310.

κοτυλή, κοτυληδών, 321.

κρᾶζον 442.
 κρᾶσις 452.
 κρηπίς 525.
 κριβαίτης 526.
 κρύπτω, ομαι 346.
 Κυβέλη 325.
 κυκλῆσαι, κυκλῶσαι 539.
 κυρέω, κυρώω 539.
 κώδων, κωθωνισμός, κωθωνίζο-
 μαι 320.
 κώνεον 524.

Λ

Λᾶας 453.
 λαγός 320.
 λαίλαψ 423.
 λαμβάναν 327. εσθαι 535.
 λη term. 522.
 Λήδα 503.
 λῆμα 526.
 λῆμμα 526.
 λιβός genit. 455.
 λίγα 350.
 λίπος 429.
 Λίτος 424.
 λια, λιος term. 522. 441.
 λιω 462.
 λόγος 334.
 λοιδορῶ, ἔμοι 346.
 λος term. 444.
 Λύκος 509.
 λύπη 528.

Μ

Μα term. 428.
 μάζα 528. 458.
 μαλαχίη 525.
 μάλλον 441.
 μανθάνω 520.
 μανός 440.
 μαρτυρῶ, ομαι 347.
 μετ' ἡμέραν 541.
 μένω 530.
 μέρω 419.
 μερίζω, ομαι 547.
 μεταπλασμός 549.
 μετέρχομαι 545.
 μή 469.
 Μηδίξαν 535.

μήθω 548.
 μητρίς, μητρόπολις 524.
 μητρῴα 527.
 Μίμας 528.
 μίμνω 530.
 Μίνως 551.
 μνήμη 519.
 μνημονεύω 540.
 μολόχη 525.
 Μολυβδίνη 440.
 μοναυλία 540.
 μορφή 519.
 μύθος 544.
 μύια 507.
 μῦσις 426.
 μῦσος 429.
 μῶν 461.

Ν

Νᾶλος 551.
 νῆσος 505.
 νήσης 504.
 ννα, ννος term. 441.
 νοῆσαι, -νοῶσαι 539.
 νομίζω 534.
 νόμος, νομός 550.
 νόναι 524.
 νοός genit. 503.
 νος term. 440. 442.
 νύκτωρ καὶ μετ' ἡμέραν 541.
 νῦν, νυνί 527.

Ξ

Ξυναυλία 540.
 ξυρᾶσθαι, ξύρεσθαι, ξυρεῖν,
 524.
 ξύρης 502.

Ο

Ο. term. adv. 460.
 οια term. 426. 458.
 οἶδα 543.
 οἶκτος 528.
 ὄκνος 529.
 ὄλικω 530.
 ὄλικη, ὄλικός 550.
 Ὀλυμπιονίκης 505.
 ὁμοίωμα 519.
 ὁμᾶ 467.

- ὀνόματα μονοσύλλα. 449. Ξηλ. περιέσσειον 313
 καὶ εἰς τ. περισπωμ. 451. περιήγησις 351.
 ἰβνικά ἢ Ἑβραϊκά 452. πέτω 330.
 οὐίω 417. πῆγω 349.
 ὀπῆνικα, ὀπῆταν, ὀποτε 469. πῆλος 424.
 ὀπτῶν 324. πινακίς 310.
 ὀπως 469. πίομαι, πῖομαι 321.
 ὄρμος 330. πίπτω 330.
 ὀρνιθευτής, ὀρνιθοσκόπος 326. πίσσα 328.
 ὀρνίθων γάλα 323. πιστεύω 332.
 ὄρπηξ 330. πλάδι 316.
 ὄρτυγας 310. πλεῖν pro πλέον 418.
 ὄρφοί 324. πλείων, πλεῶν 350.
 ὄρω 348. πλέον τῶ ἐν Δωδώνη χαλκεία
 ος term. 424. 426 bis. 443. λέγειν 343.
 ὄσιον 351. πληθύντικα εἰδέτερα 456.
 ὄσφως 450. πλημμελής 336.
 ὄταν, ὅτε 469. πλην 333.
 ο pro ο 320. πολεμήσαι, ὤσαι 339.
 ἐκέτι 338. πολεμίζω, πολεμῶ 334.
 ἔπω 338. Πολυνέκας 305.
 ος term. 449. 450. πολύπες 322.
 ἐτάμενος 420. πόνηρος, πονηρός 327.
 ὀψιαιτέρον, ὀψίτερον 351. πονῶ, ἔμαι 346. 347.
 ὄψον 322. πορεύω, ομαι 345.
 ὄφονός 324. πορίζω, ομαι 347.
 ὄψωνεῖν, ὄψωνητική 324. πρῶς 433.
- Π
- Πανῆργος 343. πρῶττω, ομαι 337. 347.
 παραβολή 345. πρεσβεύομαι 333.
 παράδειγμα 345. πρῶν 341.
 παραίνεσις 344. προαιρέσις 319.
 παραιτέομαι 352. πρόβασιν 308.
 παραχωρήσει, εται 347. προγεύσῃς 324.
 παρέρχομαι 332. πρόγονος, προγόνος 350.
 παρέχω. παρέξω, ομαι 347. προέμενοι 331.
 παρίστημι, παριστήσα, εται 347. προέρχομαι. προήλθεν 344.
 πάσασθαι 323. προδέσειν παραδείσις καὶ σύνθε-
 πάτρια 327. σις 462. τόνοι 458.
 πατρίς 324. προέμενοι 351.
 πατρόπολις 324. πρόβημι, αμαι 347. προΐσά-
 πατρώος, πατρώα 327. 350. μνος 335.
 πᾶνω, ομαι 334. 347. προκινδυνεύω 332.
 πᾶν 317. προμύθειον 344.
 πέπτηχα 312. προσαγορεύω 351.
 πέδικας 310. προσδοκῶ 326.
 περιβλέπω, ομαι 347. προσέμενοι 331.
 περίομι 337. προσηγούρι 351.
 προστίθημι, εμαι 356.

προτένης 324.
 προτρέπω, ομαι 347.
 προφέρω 336.
 πρωϊαίτερον, πρώτερον 350.
 πυθίσθαι 332.
 πωλεῖν 326.
 πῶν 310.

P

Ρα term. 425. 426. 437.
 ῥαθυμῶ, ἔμαι 347.
 ῥέπω 330.
 ῥέρανται 312.
 ῥέρευκε 312.
 ῥέω 319.
 ῥήματα παθητικὰ σημασίαν
 ἔχοντα ἐνεργητικὴν καὶ τέμ-
 παλιν 335.
 ῥίγος 429.
 ῥίπτω 330.
 ῥοός 303.
 ρος term. 442. 447.
 ῥόω 339.
 ῥός term. 441.
 ῥῶ 349.
 ῥῶσις 339.

Σ

Σαντῆ 342.
 σάφα 350.
 σβέω 349.
 σεληναία 329.
 σεμιδαλίτης 325.
 Σεραπῆον 307.
 σημαῖον 319.
 Σικελικός, Σικελός 327.
 σκηνέω, σκηνόω 339.
 σκοπῶ, ἔμαι 336.
 σμήχω 330.
 σοφίζω, ομαι 351.
 σπένδω ομαι 344.
 σπῖλος 424.
 σπῶ, ὦμαι 347.
 σσω term. 441.
 σταῖδα 433.
 σταθμώσασθαι 339.
 στατήσαι 339.
 στέαρ 438.
 στραθίον 320.
 σύαγρος 320.

συγγενεῦσι, συγγενῆσι 301.
 συγγενίδα 302.
 συγκριτικῶν σύνταξις 333.
 συχωρησομεν, εἶδα 347.
 συκάμινα 323.
 σύμβολον 319.
 σὺν 342.
 συνδέσμων τόνοι 461.
 συνο, συβῶ 468.
 σχῆμα 306. 319.

T

Τάγμασος 448.
 ταμία genit. 303.
 τάριχος 324.
 ταχα 349.
 τέτραχα 349.
 τευθίς 325.
 τι term. adverb. 448.
 τίθεμαι 336.
 τίκτειν 327.
 τιμᾶν 333.
 τίμια, τίμιοι 340.
 τραγήματα 323.
 τρέπω, ομαι 347.
 τρίχα 349.
 τριχίδες 324.
 τρυφω. Τρύφω, ομαι 347.
 Τυρος 350.
 τυρός 350.
 τύφος, τύφος 424.

T

T Attici addunt in 6. con-
 iug. baryt. fut. 357.
 ὑ term. adverb. 460. neutr.
 429.
 ὑγέα 307.
 ὑγιενός, ὑγιής 319.
 ὑζώ term. 431.
 ὑός 307.
 ὑλον term. 429.
 ὑμα term. 428. 442.
 ὑμι term. 348.
 ὑνη term. 427. 437.
 ὑνος term. 424. 436. genit.
 ibid.
 ὑνω term. 432.

νξ term. 423. 435.
 νξαι term. 432.
 ὑπερβάλλω 338.
 ὑπέχω 345.
 ὑπηρετῶ, ἔμαι 347.
 ὑποτέμνω, ομαι 347.
 υρα term. 437.
 υς term. 428. 439. 450. ὕς
 449.
 ὕσα term. 457.
 υσαι, υσω term. 431. 432.
 υω, υσω term. 432.

Φ

Φάδι 349.
 Φακή, φακοί 309.
 Φαλαίνα 324.
 Φάρος 444.
 Φασίς 338.
 Φέρω 342.
 Φεύγω 340.
 Φθόνος 328.
 Φθῶ, Φθίσονται, Φθάμενος
 348. 421.
 Φιάλη 326.
 Φιλοπότης, Φιλοπώτης 310.
 Φιλοτιμία, Φιλοτιμάσθαι 348.
 Φίλτατα, Φίλτατοι 340.
 Φλασκῆς 423.
 Φόβος 328.

Φόρβας 328.
 Φρούζω, ομαι 343.
 Φρέα 438.
 Φυλάττω, ομαι 335. 338.
 Φυτεύω, ομαι 346.

Χ

Χαμάζε 441. 460.
 Χαιροί 306.
 Χερνίβα, Χερνίβιον 321
 Χρηζώ 349.
 Χρῶ, ὤμαι 345.

Ψ

Ψ term. 321.
 Ψέψυχα 311.
 Ψηφίς 325.

Ω

Ω term. adverb. 459.
 ὦ, ὦ, ὦ 466.
 ὠδεν 317.
 ὠκα 350.
 ὠκαν 317.
 ὠν term. 451. comparat. 439.
 ὠς term. 458.
 ὠς 462.
 ὠς 466.
 ὠχρός, ὠχρίας ὠχρότης, 320.

1801
 1802
 1803
 1804
 1805
 1806
 1807
 1808
 1809
 1810
 1811
 1812
 1813
 1814
 1815
 1816
 1817
 1818
 1819
 1820
 1821
 1822
 1823
 1824
 1825
 1826
 1827
 1828
 1829
 1830
 1831
 1832
 1833
 1834
 1835
 1836
 1837
 1838
 1839
 1840
 1841
 1842
 1843
 1844
 1845
 1846
 1847
 1848
 1849
 1850
 1851
 1852
 1853
 1854
 1855
 1856
 1857
 1858
 1859
 1860
 1861
 1862
 1863
 1864
 1865
 1866
 1867
 1868
 1869
 1870
 1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000

4786

Hermann, Gottfried
De emendanda Graecae grammaticae
pars prima.

LaGr.Gr
H552d

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 11 09 05 05 011 0